

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

*A
Lady's
Dream
Come
True*

TRUE
GENTLEMEN
BOOK NINE

New York Times Bestselling Author

GRACE
BURROWES

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)
- [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)
- [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)
- [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

*A
Lady's
Dream
Come
True*

TRUE
GENTLEMEN
BOOK NINE

New York Times Bestselling Author

GRACE

A LA DY'NİN DİLEĞİ GERÇEK OLDU

GERÇEK G ENTLEMEN, DOKUZUNCU KİTAP

G RAC E BURROWES

Bir Hanımefendinin Rüyası Gerçek Oldu

Copyright© 2020 by Grace Burrowes

Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü herhangi bir biçimde veya herhangi bir elektronik veya Bir kitap incelemesinde kısa alıntılarının kullanılması dışında, yazarın yazılı izni olmaksızın, bilgi depolama ve erişim sistemleri de dahil olmak üzere mekanik araçlar.

Bu dosyayı bir dosya paylaşım, torrent, açık erişim internet kütüphanesi veya başka bir korsan siteye yüklediyseniz veya buradan indirdiyseniz, bunu yasalara ve yazarın açık isteklerine aykırı olarak yaptınız.

Lütfen korsan olma.

BİLEŞENLER

[İthaf Bölüm 1](#)

[Bölüm 2](#)

[Bölüm 3](#)

[Bölüm 4](#)

[Bölüm 5](#)

[Bölüm 6](#)

[Bölüm 7](#)

[Bölüm 8](#)

[Bölüm 9](#)

[Bölüm 10](#)

[Bölüm 11](#)

[Bölüm 12](#)

[Bölüm 13](#)

[Bölüm 14](#)

[Sevgili Okurlarıma Alıntı-Kalbimin](#)

[Gerçek Zevki](#)

[Alıntı - Dukes Hakkındaki Gerçekler](#)

DEDİKASYON

Bir Hanımefendinin Rüyası Gerçek Oldu

Sanatçılara ve sanatçının mirasını koruyan ve muhafaza eden
galerilere

BİRİNCİ BÖLÜM

İngiltere'nin eni ve boyu boyunca, güzel yaz günlerinin belli bir aynılığı vardı. Gökyüzünün mavisi nadiren değişirdi; neşeli güneş sığırların, koyunların, kır malikanelerinin ya da kent pazarlarının üzerinde tahmin edilebileceği gibi yumuşak, altın rengi bir kaliteyle parlardı.

Oak Dorning on beş yaşına gelmeden önce, güneşli günler onun sanatçı gözünü şaşırtmaktan vazgeçmişti.

Buna karşılık yağmurlu günler bölgeden bölgeye değişiklik gösterdi.

Kuzeyde yağmur buz gibi bir parıltıya bürünürdü. Kıyı şeridi boyunca, bir fırtına yağmur bulutlarını düşünceli bir yeşim yeşiline dönüştürebilir. Yaylalarda, şiddetli bir rüzgâr yağmuru gerçek bir yağıştan çok korkunç bir bulanıklığa dönüştürüyordu. Little Bathboro'nun bir buçuk mil

dışında, yüceltilmiş bir yol boyunca, yağmurlu bir gün, yakın zamanda bir çift yeni çizmeye para harcamış bir adamın hayal edebileceği her türlü sefaletin vücut bulmuş haliydi. Bathboro kavşağından bir mil ötede Oak'ı delici bir soğuk kaplamıştı. Bunun çeyrek mil ötesinde rüzgâr şiddetini artırdı ve bir tepeyi daha aştıktan sonra Oak, havanın öngörülebilir bir gelecekte de dinmeyeceğini gördü.

Önündeki tüm manzara ıssızlığın ve nemin tonlarıyla, sel ve çamurun zıt çizgilerinden oluşuyordu. Kare, gri bir yapı

yarım mil ötedeki hafif bir tepeye çömelmişti ve eğer orası Merlin Hall olmasaydı, Oak kendini en yakın su birikintisine bırakacaktı.

Sırılsıklam valizini kaldırmış, yokuş aşağı kaygan zeminde ilerlemeye hazırlanıyordu ki, aşağıdaki çitlerle çevrili patikada karanlık bir yama fark etti. Sırılsıklam olmuş bir doru at tarafından çekilen bir yük arabası çukurlara saplanmıştı ve at izlerin üzerinde zıplayarak ilerlese de tekerlekler sıkıca sıkışmıştı.

"Vay canına." Oak'un zihninin bir kısmı, melankolik bulutlar ile toplanmakta olan rüzgârda dalgalanan çimen ve karaçalıların etkileşimini fark etti.

Bir kısmı da sessizce küfretmeye devam etti. "Görünüşe göre biraz sıkışmışsınız," dedi araca yaklaşarak. "Belki yardım edebilirim."

Sürücü dul otlarıyla örtülmüştü, kucağında ağır siyah yün bir battaniye vardı. "İdare edebilirim, teşekkür ederim. Kalk, Dante." Kırbacını saklamak için kamçıya dokunmadan atın dört bir yanına salladı. "Kalk oğlum. *Ayağa kalk.*"

Oak valizini yere bıraktı ve şapkasının kenarından doğrudan ensesine damlayan buz gibi yağmur damlalarını görmezden geldi. Araba sallandı, sarsıldı, öne doğru savruldu ama sonra çukurlara daha derinden gömüldü. Canavar işini iyi yapmaya çalışıyordu ama çukurun dik açısı onun aleyhine işliyordu.

Şoför atın çalışmasına ara vermesine izin verdiğinde Oak, "Bir desteğe ihtiyacın var," dedi. "Tasadüfe bakın ki, ben de kırsal kesimde yetiştim. Bir ya da iki işi çözdüm hanımefendi ve sizi hemen yola çıkarabilirim."

Her kim olursa olsun duruşu iyiydi. Sırtı mermer bir sütun kadar dikti ve dizginleri tutan elleri atın özgür kalma çabalarına destek veriyordu. Pek çok köylü kadının olması gerektiği gibi, işinin ehli bir kırbaççıydı.

"Yarım saat kadar daha arabayı sallar ve hoplayıp zıplarsan," diye devam etti Oak, arabaya yaklaşırken, "iğdişin seni zıplatabilir. Ya da yolun geri kalanında seni hendeğe doğru zıplatabilir ve bir dingili kırabilir. Karar senin."

At başını eğdi ve içini çekti, tüyleri omuzları ve yanları boyunca ıslak bir şekilde kıvrıldı.

"Bundan nefret ediyorum." Kadının sesi kederli ve yorgun geliyordu.

Oak, azalan ışığın hanımefendinin pelerininin jet düğmeleri *üzerindeki* parlaklığını değerlendirmiyor olsaydı ve böylece az çok ona bakıyor olsaydı, bu üç ağlamaklı, mırıldanan kelimeyi onun dik omurgası ve zarif elleriyle ilişkilendiremezdi.

"Dante de bugünden pek memnun değil," dedi Oak, "benim de bu havayla ilgili düşüncelerim bir kulaklarına uygun değil. Atınız mantıklı birine benziyor ve bu bizi rahatlatabilir."

"O tam bir aşk adamıdır ve bu çamurda bir ayakkabı çekerse, ahır sahibim haber verir."

Böyle bir günde bu kadını kırlarda sürükleyen neydi? Eğer bir ahır sahibi varsa, muhtemelen kapalı bir arabası vardı ama o zaman da daha ağır araçlar daha kolay sıkışıyor.

"Ayakkabı çekmeyecek. Dante bu işin ne gerektirdiğini biliyor." Oak centilmenlik yükümlölükleri doğrultusunda son bir kez sessiz bir küfür savurdu ve nemli eldivenlerini çıkardı. "At serbest kaldığında, atı tebrik etmek için durmayacaksın, dizginleri kullanma becerin için selam vermeyeceksin. Tırıs git. Dörtnala gitme, yürüme. Tekrar sıkışmayacak kadar hareket et, başka bir çukura düşecek kadar değil."

"Keşke-"

Her ne dilediyse, Dante'nin başını hızla yukarı kaldırmasına neden olan bir gök gürültüsüyle kesildi.

Gürültü azalırken Oak, "Amaç hafifçe sallamak," dedi. "Uygun bir anda tekerlekleri kaldıracam ve siz de yolunuza devam edeceksiniz. Anlaştık mı?"

Başını salladı ve peçesinin eteklerini ağırlaştıran jet boncuklardan damlacıklar düşmesine neden oldu.

Oak arabanın arkasına doğru ilerledi, omzunu koltuğun arkasına ve kaygan zeminde bulabildiği her şeyi aldı. Neyin geldiğini biliyordu, onurun neyi gerektirdiğini biliyordu ve gerçekten de Dorset'te kalıp kelekleri çizmesi ve Paris'e gitmekle tehdit etmesi gerektiğini biliyordu.

Paris'e gidecek parası olmaması dışında. "Hazır mısınız?" diye sordu. Dizginleri daha sıkı tuttu. "Ayağa kalk, Dante."

At gerçekten de bir azizdi. Egzersizin tam olarak ne anlama geldiğini kavramış görünüyordu ve Oak, özellikle güçlü bir sallanma kavisinin zirvesinde arka tekerlekleri yukarı kaldırdığında, iğdiş öne doğru güçlü bir hamle yaptı.

Şoför kadınsı olmayan bir çığlık attı ve at arabası yol boyunca ilerledi.

Aracın desteği olmadan Oak, yapacağını bildiği gibi dizlerinin üzerine çöktü. Arabaları sökmek, kalbi zayıf olanlara ya da modayı takip edenlere göre bir iş değildi.

Tekerleklerin şakırtısı, yağmurun damlaması ve rüzgârın iniltisi arasında "Teşekkür ederim, nazik beyefendi!" diye seslendi.

Ayağa kalktı ve salladı. "Yolun açık olsun!"

Kadın onu görebilseydi ne kadar aptal görünürdü. Çizmelerini ve pantolonunu mahvetmişti, şapkası çalılardan arasına yuvarlanmıştı ve daha yarım mil daha gitmesi gerekiyordu. İçinden bir ürperti geçti ve araba çimenli bir vadinin etrafında sekerek gözden kaybolurken bir gök gürültüsü daha patladı.

Az kalan gün ışığı da yakında .

Oak şapkasını bulmak için bir on dakika daha harcadı, valizini aldı ve arabanın ardından yürüdü. Yazın geri kalanı boyunca düşünseydi, daha kasvetli bir manzara hayal edemezdi. Gökyüzü kasvetli olmaktan çıkıp tam anlamıyla korkunç bir hal alıyordu ve Oak'ın çizimleri her adımda gıcırdıyordu.

Yine de o sevinç çılgılığı, o neşeli, "Teşekkür ederim, nazik beyefendi!" tüm sefaleti ve soğuğu kesti, tıpkı tek bir güneş ışığının en ıssız, çamurlu çorak arazinin ortasında bile cennetin varlığını doğrulaması gibi.

Oak malikâneye giden yolun geri kalanını kat ederken zihninde sıkışmış arabanın, alçalan gökyüzünün ve arka plandaki düşünceli evin bir taslağını oluşturuyordu. Hepsi oldukça Gotik, oldukça dramatik ve korkunç derecede çamurluydu.

Benzer şekilde hüznü ve Gotik bir uşak, onu ön basamakta soğuk bir sonsuzluk boyunca beklettikten sonra Merlin Salonu'nun girişine aldı. Oak'ın müstakbel işvereni görünüşe göre tutumlu biriydi, çünkü sadece taş duvarlar boyunca dans eden titrek gölgeler gönderen minimum sayıda aplik yakılmıştı.

"Sizi bu hafta sonuna kadar , Bay Dorning," dedi uşak, Oak'ın çok kullanılmış valizine anlamlı bir bakış atarak. "*Onu* odanıza götüreceğim, belki banyo yapmak istersiniz." "Banyo çok olur, zahmet olmayacaksa bir de tepsi.

Ekmek ve peynir, bir demlik çay, karmaşık bir şey yok."

Kâhya beyaz saçlı, sert, Afrika kökenli ve bir kâhyanın tiksintiyle burnunu çekmeden olabileceği kadar onaylamaz biriydi. Oak'ın annesi ona bayılırdı.

"Mutfağa gelişinizi haber vereceğim. Hanımefendi yarın kahvaltıya kadar sizi görmeyi beklemeyecektir."

Bütün bir ders bu son cümlede yatıyordu: O zamana kadar, siz, Bay Dorning, kuru giysiler içinde, çamurdan arınmış ve

artık Eau du Hampshire Hog Wallow'un pis kokusunu taşıyor.

Soğuğa, yorgunluğa ve mahvolmuş çizmelere bir de böyle bir azar eklendiğinde, Oak'ın uşağın hiç de hoş olmayan bir karikatürünü çizmesi gerekirdi ama Oak'ın o anda çevresine dair alışıl gelmiş görsel envanteri, ön kapının yanındaki askıda duran bir şapkaya takıldı.

Sıradan bir şapka da değildi. Bu şapka bir matem başlığıydı, simsiyahtı ve kadının yüzünü çenesinin altına kadar örten duvak jet boncuklarla ağırlıklandırılmıştı. Duvağın arka ucundan taş zemine yavaş ve düzenli bir damla düşüyordu. Apliklerin loş ışığında Oak'ın hayalinde hiçbir ışık, Merlin Salonunun fuayesine yağmur suyu damlatan o parlak jet boncuklar kadar parlamamıştı.

KÜVET Oak'ın boyutlarındaki bir adam için biraz sıkıştı ama idare etti ve suyun sıcaklığı mükemmeldi. Temizlendi ve arkasına yaslandı, su biraz daha soğuyana kadar ıslanmaktan mutluydu.

Berbat havanın da etkisiyle gece çökmüştü ve Oak'ın odası sadece mumlar ve ocakta yanan ateşle aydınlanıyordu. Belli ki Bayan Channing yakacak konusunda cimrilik etmiyordu ve sanatçıların cereyanlı çatı katlarında kalması gerektiğine de inanmıyordu.

Oak'ın yatak odasında rahat bir oturma odası bulunuyordu ve her iki odada da şömine yanıyordu. Yatak odasındaki giyinme dolabı Oak'ın gezgin bir tüccardan ziyade bir misafir olduğu hissini daha da pekiştiriyordu.

Soluk, mavi damarlı bir peynirden bir ısırık daha aldı ve bir yudum mükemmel Porto şarabıyla yıkadı. Kafasında tartışmaya başlamıştı: küvette uyuklamak mı yoksa su soğumadan dışarı çıkmak mı?

-O sırada paravanın diğer tarafından sessiz bir çıtırtı duyuldu.

"Valizi kendim açarım," dedi, uyumaktan vazgeçerek. "Zahmet etmene gerek yok. Ben sonra hallederim." Tanrı'nın izniyle giysileri tamamen ıslanmamıştı. Bavulları muhtemelen birkaç gün daha gelmeyecekti ve nemli gömlekler katlanılmaması gereken bir ıstıraptı.

Bir uşağın neşeli bir selam vermesini ya da kahya Bracken'ın onaylamayan bir yorum yapmasını bekliyordu. Onun yerine sessiz bir hışırtı duydu.

"Halloo," dedi Oak, ateş perdeleri odanın çoğunu görmesini engellese de doğrulup oturarak. "Kim var orada?" Bir hizmetçi yanırlıklıla odasına mı girmişti? Birisi yanında getirdiğı birkaç eşyayı tñfikle çalmayı mı düşünmüştü?

İsteksizce ayağı kalktı, üzerinden küvete su akıyordu ve soğuk hava zihnindeki uyuşukluğu kovalıyordu.

"Göster kendini," dedi bir havlu kapıp ortasına sararak. "Her iki odada da fazladan bir kova kömür var zaten." Oak'a Merlin Hall'da iyi davranılacağına dair bir kanıt daha.

Oak, ateş perdelerinin üstünden koridora açılan kapıyı gördü. Odadan yumuşak ayak sesleri geliyordu ama loşlukta tek seçebildiğı, kapının ardındaki büyük karanlığı doğru kayan bir gölgeydi.

"Lanet olsun." Eskiz defterini çalan bir hırsız bunu yapamazdı. Oak kendini küvetten kurtardı ve açık kapıya doğru fırladı. "Her kimsen buraya geri dön. Bir misafirden bir şey çalmak doğru değildir." Gerçi Oak tam olarak bir misafir sayılmazdı. Merlin Hall'un bir çalışanıydı, bir sanatçıdan ziyade bir zanaatkârı.

Koridordaki hava oturma odasındaki havadan bile daha soğuktı ve Oak kapı aralığından iki metre bile uzaklaşmamıştı.

Üzerinde havludan başka bir şey olmadan yabancı bir evde koşturduğu aklına gelmeden önce.

Ayak sesleri halı kaplı bir köşede kaybolurken aniden durdu. "İsa kundakta. Ben ne-?"

Bir boğaz temizlendi.

Oak yavaşça döndü, bir eliyle havlusunu beline sardı.

"Kundak bezlerini görüyorum," dedi kadın. "Yüce Tanrı'nın oğlunun karşımda durduğundan oldukça şüpheliyim."

Koridorun gölgelerinde siyaha yaklaşacak kadar koyu patlıcan rengi bir elbise giymişti ve elinde soğuk esintide titreyen bir mum taşıyordu. Mumun alevi kumral saçlarında parlak vurgular yaratıyor ve yüksek elmacık kemiklerini dramatik bir şekilde ortaya çıkarıyordu.

"Oak Dorning, Yüce ile bir akrabalığım yok. Eğilirdim ama üzerinde sadece havlu olan bir adamın daha da gülünç görünmeye niyeti yok."

Hanımefendi onu değerlendiren bir bakış attı. "Sizi temin ederim Bay Dorning, gülünç görünmüyorsunuz, yine de neden biraz utangaç olduğunuzu anlayabiliyorum. Ben Verity Channing."

Oak, en azından kardeşi Hawthorne'la kıyaslandığında, kendini çok zayıf buluyordu. Valerian'la kıyaslandığında, tuvaleti ve davranışları cilasızdı. Casriel'in kasaba bronzundan yoksundu. Ash'in iş kafası, Sycamore'un kurnazlığı ya da Willow'un soğukkanlılığı onda yoktu.

Ancak Verity Channing, Oak'ın neredeyse çıplak halinden ilgisini çeken bir şeyler görmüştü. Bakışlarında fesat bir merak değil, Oak'ın bir konunun taslağını çıkarmayı düşünürken yaptığı değerlendirmenin aynısı vardı. Işık bu özel teni nasıl etkilemişti? Biraz farklı bir açı daha mı açıklayıcı olurdu? Daha mı dürüsttü?

Mum ışığının gurur okşayıcı olduğu söylenirdi ama Verity Channing'in varsa bile kusurlarını gizlemek için gölgeye ihtiyacı yoktu. Gözleri hafifçe eğikti; güçlü burnu, dolgun dudakları ve kıvrık kaşları için mükemmel bir tamamlayıcıydı. Yüz hatları nadir görülen bir simetriye sahipti ve ideal oranlarda bir araya geliyordu. Kaşlar, çene, çene, yanaklar... Bir insan yüzünün tüm yapıları onun fizyonomisinde zarafet ve güç, güzellik ve mükemmellik arasındaki dengede sunuluyordu.

Kadın tek kelimeyle büyüleyiciydi. Oak bir an için üzerinde sadece bir havlu olduğunu unuttu, onun işvereni olduğunu unuttu ve soğuk bir koridorun ortasında ağzı açık ona baktığını unuttu.

Onun araba yolunda kahkahalar attığını, sevinç çıgılları attığını duymuştu ama şimdi son derece sakindi, aval aval bakmak yerine etrafı inceliyordu.

"Size bir iyilik borçluyum Bay Dorning," dedi mumu indirirken. "Arabamı çamurdan çıkardınız ve Dante ile beni eve uzun ve soğuk bir yürüyüşten kurtardınız. Bu nedenle, bu buluşmanın koşullarından başka hiç kimseye bahsetmeyeceğime söz veriyorum."

Kadının kendisiyle dalga geçip geçmediğini anlayamıyordu ama sözünü tutacağına inanıyordu ve bunun için Tanrı'ya şükreliyordu çünkü kardeşleri bu karşılaşmayı öğrenselerdi gülmekten kendilerini alamazlardı.

"Bu buluşmanın koşullarını *unutmuş* olabileceğinizi sanmıyorum, hanımefendi? Belki de hafızanızdan silmişsinizdir?"

Odasına dönmek için onu geçmek zorundaydı. O kadar hafif, o kadar şeytani gülümsemesi bunu bildiğini gösteriyordu.

Yaklaştı ve mumu ona uzattı. "Bana eşlik etmek zorunda kalan herkesin dikkatini dağıtmak için nefesinin altında mırıldanan yaşlı bir kadın olduğumda, seni sadece bir havluyla gördüğümde hala hatırlayacağım." Adamın göğsünü, kollarını ve vücudunu yavaşça inceledi.

omuzları, yüzü. "Ve bu anı beni gülümsetecek. İyi akşamlar Bay Dorning. Kahvaltıda görüşürüz, ama benim için üzücü olsa da, *sizin* için biraz daha az, sanırım. Böylesine iyi bir numunenin akciğer hummasına yakalanmasını kimse istemez."

Kadın karanlığa doğru uzaklaştı ve Oak koridorda kalıp düşüncelerini sıraladı. Erkek ya da kadın hiç kimsenin kendisine böylesine içten bir takdirle baktığını hatırlamıyordu. Bu ilgi sinir bozucuydu ama aynı zamanda tuhaf bir şekilde memnuniyet vericiydi.

Ve bu kalıcı tatmin duygusunun yanı sıra, çoğunlukla görsel duyuları aracılığıyla deneyimlediği bir şeyi kağıda dökmek için bir sanatçının ağrıyan ihtiyacına sahipti - ama tamamen değil. Havada bir parça tarçın asılı duruyor, bir erkeğin kendisini içgüdüsel olarak etkileyen bir kadına karşı hissettiği gibi bir farkındalık zonklaması devam ediyordu.

"O gülümseme," diye mırıldandı, havlusunu toplayıp oturma odasına dönerken. "O bilmiş, arsız, dişi..."

Üç uşak küvetle ilgilenmek için geldiğinde Oak bunu fark etmedi bile. Kanepede havlu ve battaniyelere sarınmış bir şekilde oturmuş, Verity Channing'in gülümsemesini çizmeye çalışıyordu.

OAK DORNING, giyinik haldeyken sadece havluyla olduğundan bile daha güçlü bir izlenim bıraktı - ki bu mümkün olmamalıydı.

Belki de zorluk, Vera'nın onu neredeyse çıplak görmüş olmasından ve çim gömlek ve mavi şal yelek giymiş zayıf gövdesinin kaslarla kaplı olduğunu bilmesinden kaynaklanıyordu. O uzun bacaklar da aynı şekilde güçlüydü ve kahverengi sabahlığı mükemmel bir şekilde dolduran o omuzlar, derin çamurdan bir araba çıkarabilirdi.

En kötüsü de, herhangi bir ölümlüyü utanç içinde bırakması gereken bir durumda adam tutarlı bir konuşma sürdürebilmişti. Nasıl bir yetiştirilme tarzı böyle bir beceriyi ortaya çıkarmıştı?

Ve hangi atadan gölgede açan çan çiçeği rengine gözler edinmişti?

"Bayan Channing, günaydın." Bay Dorning, kahvaltı masasının başına otururken elini eğerek selam verdi. "Bu sabah çok iyi görünüyorsunuz."

Siz giyinirken. "Bay Dorning, büfedeki ikramlardan alın ve oturun. Umarım iyi uyumuşsunuzdur?"

"Oldukça. Peki ya siz?"

İyi dinlenmiş ve son derece soğukkanlı *görünüyordu* ama sanatçılar genellikle çıplaklık konusunda soğukkanlı olurlardı, bu da Vera'nın asla edinemediği bir beceriydi.

"Fırtınalar beni geriyor," dedi. "Bir keresinde yıldırım bir ağaç görmüştüm. Genç bir meşe ağacı bir an tüm ıslak yapraklı ihtişamıyla dururken, bir sonraki an gün ışığından daha parlak bir şekilde aydınlandı."

Masadan bir tabak aldı ve büfeye gitti. "Ağaç hayatta kaldı mı?"

"Hayır. İlk başta gözlerim beni yanıltmış olmalı diye düşündüm, çünkü ateş yoktu, ama birkaç dakika sonra en yüksek dal yağmura rağmen alevler içindeydi. Ağaç içten içe tükenmişti." Garip bir şekilde rahatsız edici bir manzaraydı, çünkü o ağaca yardım edilememiş, yangın yağmurun söndürebileceği bir yerde olsaydı yapılabileceği gibi kurtarılamamıştı.

Bay Dorning tabağına bir yığın çırpılmış yumurta doldurdu. "Kaç yaşındaydın?"

"Sekiz. O yazı Sussex'te büyükannemle geçirdim. O zamandan beri fırtınalardan hoşlanmıyorum."

Tabağındaki ilk yumurtaya ikinci bir büyük kaşık dolusu yumurta daha katıldı. "Dramatik bir gökyüzünü severim ama gelse kötü havalarda dışarı çıkmamam gerektiğini bilirim. Biraz daha yumurta ister misiniz?"

Tüm tepsiyi tüketmeye niyetli miydi? "Hayır, teşekkür . Çay ya da kahve içer misiniz?"

"Çay olur," diye cevap verdi, sol tarafındaki koltuğa oturarak, "ya da varsa çikolata."

Vera dirseğinin yanına bir tost rafının yanı sıra bir tencere çikolata, tereyağı tabağı, bal kabı ve bir sepet tarçınlı çörek koydu.

"Bana resimlerinizden bahsedin," dedi masa örtüsünü kucağına sererek. "Ekipman ve malzemelerimin buraya gelmesi birkaç gün sürecektir, ama zaman ayırabilirseniz bu sabah tuvalleri görmek isterim."

Bay Dorning'in tavırları neredeyse narindi ama yine de iri yarı, fit, aç bir erkeğin iştahıyla yemek yiyordu. Vera bunun neye benzediğini ve ne kadar tatmin edici bir görüntü olduğunu unutmuştu.

"Son yazışmamızdan bu yana daha fazla eski resim buldum. Kocam bunların oldukça değerli olduğunu iddia etti, ancak Dirk'ün yargısı genellikle iyimserlikle renklenirdi. Bu evde kataloglamaya vakit bulamayacağı kadar çok hazine olduğunu söylerdi ama ben onun daha çok aile efsanelerini tekrarladığından şüpheleniyorum."

Bay Dorning kendine bir porsiyon doldurmadan çikolata kabını yere bıraktı. "Dirk? Dirk Channing mi? Siz onun dul eşi misiniz?"

Bu tepkiyi birkaç yıldır görmemişti ve Mr. Dorning'in şaşkınlığı rahatsız ediciydi.

"Bu onura sahibim. Merhum kocamı tanıyor muydunuz?" "Onunla bir keresinde bir konferansta tanışmıştım. Tanıştığımızı söyleyemem. tanışmıştık. Üniversiteye yeni gitmiştim, ailem de oradaydı.

umutsuzca sanatsal hayallerimden vazgeçeceğimi umuyorlardı. Her şeye rağmen Kilise'de güvenle kariyer yapmamı arzuluyorlardı."

Tereyağı bıçağını eline aldı ve yarım dilim kızarmış tam bir parça sürdü. "Dirk Channing'Amerikan isyanı ve İrlanda ayaklanmasını konu alan resimleri beni sanatın aylak zenginler için bir süs olmaktan öte bir şey olduğuna ikna etti. Nezakete çok ihtiyacı olan bir gence karşı nazikti, bana sabırlı, adanmış ve kararlı olmamı söyledi. O zamandan beri kendimi adanmış ve kararlıyım."

Dirk pek çok şey olmuştu. Bir serseri, bir romantik, bir dahi ve bir aptal. Sonra hastalandı ve diğer rollerin hiçbirinin önemi kalmadı. Onun aynı zamanda cömert ve cesaretlendirici olduğunu hatırlamak iç açıcıydı.

"Sabırlı mıydınız Bay Dorning, yoksa Kilise'ye katılmanın cazibesine kapılıp flört mü ettiniz?"

Kadeh kaldırmayı düşündü ve Vera onun hassas bir konuyla yüzleşmek yerine ona basmakalıp sözler söylemek üzere olduğunu hissetti.

"Ben geniş bir aileden geliyorum," dedi. "İki kız kardeş, altı erkek kardeş. En büyük erkek kardeşime her zamanki karışık nimetler miras kaldı - toprak ve mevki - ve ihtiyacı olan her kardeşe bakar ve bakacaktır. Küçük oğullar olarak bizim görevimiz de ona elimizden geldiğince yardım etmek oldu; ister çit döşemek, ister defter dengelemek, ister hendek temizlemek, ister Dorning Hall'da eğlenceler düzenlendiğinde duvar çiçekleriyle birlikte ayakta durmak olsun. Sanatım bu bağlamda bir hoşgörüdür. Mümkün olduğunca sabırlı davrandım ama sergilere katılmadım, doğru bağlantıları kuramadım. Artık hedeflerime ulaşmanın zamanı geldi."

"Hırslısın." Vera bunun için onu suçlamamalıydı ama tanrım, hırs Dirk'ü neredeyse yatağa düşürmüştü.

"Hayallerim var," dedi kadeh kaldırırken gülümseyerek. "Senin de gördüğünden şüpheleniyorum."

Vera kâbuslar görüyordu, gerçi çoğu anne de aynı şeyi söyleyebilirdi. "Planlarım var Bay Dorning. O eski tabloların temizlenip satılmasını planlıyorum. Hizmetçimle görüşüp çocuk odasını arar aramaz onları size göstereceğim. Dirk'ün bize miras bıraktığını iddia ettiği tüm hazineyi ortaya çıkarmayı ve hepsini satmayı umuyorum. Gömülü kalan hazine ne işe yarar ki?"

Vera çayını karıştırırken başını kaldırdı ve Bay Dorning'i onu incelerken buldu. Yüz ifadesi soyutlanmış, bakışları daralmıştı. Kaşlarını çatmıyordu, daha çok onu görsel olarak inceliyordu.

"Alabilir miyim?" diye sordu, eli çenesinin yanında duruyordu.

O bakışı biliyordu, bir erkeğin gözlerindeki o özel yoğunluğu biliyordu, ama bunu uzun zamandır görmemişti. Kendi kendine kederin ve geçen yılların onu bu tür bir ilgiden koruduğunu söylemişti ama görünüşe göre kendi eğlencesi için bir masal uyduruyordu.

Başını salladı.

Bay Dorning çenesinin açısını değiştirdi, öyle ki pencerelerden giren sabah güneşi profiline vurdu. Bir hanımefendinin ne pahasına olursa olsun doğrudan güneş ışığından kaçınması gerekse de, yaz sabahının sıcaklığı rahatlatıcıydı.

"Belli belirsiz bir yara iziniz var," dedi başparmağı yanağında gezinirken. "Çocukluktan kalma bir yara mı?"

Parmakları sıcaktı, dokunuşu kendinden emindi. Şüphesiz ki onun modelleri. Çoğu sanatçı öyle yapardı, çoğu *erkek* sanatçı.

"Ağaçtan düştü, çizildi."

Elini geri çekti. "Açık sözlülüğüm için özür dilerim, ama muhtemelen hatırlamak istemeyeceğiniz kadar çok kez size söylendiği gibi, görünüşünüz çarpıcı. Boş bir vaktiniz olursa sizi çizebilir miyim?"

Öylesine sorduğu soru *çok kötü bir fikrin* üstünü örtmüştü. Dirk de aynı istekle ona kur yapmaya başlamıştı ve o andan itibaren olaylar beklenmedik yönlerle doğru gelişti.

Vera ılık çayından bir yudum alarak durakladı. "Beni pohpohlamanıza gerek yok Bay Dorning. Dirk her zaman güzelliğin sıkıcı olduğunu söylerdi. Sanatçıların bunu bilmesi gerekir. Tuhaflıklar ve beklenmedik kusurlar, asimetritler ve kusurlar bir konuyu dikkate değer kılan şeylerdir."

Bay Dorning yarım dilim tostu daha yağlarken, "Belki de kocanız için sadece güzeldiniz," diye cevap verdi. "Benim ilginç birisiniz."

Adam gülümseyip kadeh kaldırarak selam verdi ve Vera evine bir bela davet ettiğini fark etti. Ciddi, yakışıklı bir bela. Oak Dorning, ister havlu giysin ister Londra sabahı kıyafeti giysin aynı derecede dengeli biriydi. Flört etmeden iltifat edebiliyordu ve onun resmini çizmek istiyordu.

Eskiz, sanatçı ve öznenin yakınlığı, bazen de yakınlığı paylaşması ve genellikle egzersiz süresince sohbet etmesi anlamına geliyordu. Eskiz yapmak, bir sanatçının konusunu incelemesine, dokunmasına, düzenlemesine ve sorgulamasına izin vermek anlamına geliyordu.

Oak Dorning kalemi eline aldığı anda çizim yapmak tehlikeli olabilirdi.

Jeremy Forester kahvaltı salonuna girdiğinde Vera zihninde, yazın işleyen bir malikânede yoğun bir dönem olduğuna ve anneliğin enerjisini bitmek bilmeyen taleplere maruz bıraktığına atıfta bulunan bir karşı çıkışın provasını yapıyordu.

Sarışın, bilgili ve hafif kırıışık olan bu adam, Bay Dorning'in daha karanlık ve yoğun varlığından, hatta eskiz yapma düşüncelerinden bile hoş bir şekilde uzaklaşıyordu.

Jeremy ona doğru eğilerek, "Herkese günaydın," dedi. "Anladığım kadarıyla bu arkadaş, fırtınaya göğüs gererek buraya gelen saygıdeğer Bay Dorning.

Merlin Hall'da bize katılın. Ben Jeremy Forester, terörün öğretmeni. Ona çizim yapmanın temellerini öğretmek istemezsiniz herhalde? Bayan C, şu çaydanlığı alabilir miyim?"

Bay Dorning ayağa kalktı ve selam verdi. "Günaydın Bay Forester, sizinle tanıştığıma memnun oldum. Terör kim ya da nedir?"

Bay Dorning çayını yudumlayıp tarçınlı çörekleri mideye indirirken, Jeremy Alexander'la ilgili sorumluluklarını tam olarak gerçekçi olmayan bir şekilde anlatmaya başladı. Erkekler annelere farklı gözle bakıyordu ya da bazı erkekler bakıyordu, çocuklu bir kadını ya sınırların dışında ya da kadınsı cazibeden yoksun olarak görüyorlardı.

Bay Dorning tarçınlı çörek sepetini Jeremy'ye vermeden önce ona uzattı.

"O benim en sevdiğim türden küçük bir çocuk," diyordu Jeremy. "İyice çürümüş, tembel ve zeki. Doğal eğilimlerine rağmen onu iyi bir akademisyen yapacağım."

Bay Dorning gülümsemese de Vera'ya gülümsedi ve o da mecburen gülümsedi. Bir ressamla evli olduğu için o dalgın, yarı şaşkın ifadenin ne anlama geldiğini biliyordu.

Oak Dorning kafasında onun benzerini çizmeye başlamıştı bile ve bu hiç de iyi bir şey değildi.

İKİNCİ BÖLÜM

Oak başlangıçta Verity Channing'in yaşını yirmili yaşların başı ya da ortası olarak tahmin etmişti ama sabah ışığı onun biraz daha yaşlı olduğunu gösteriyordu. Tahminine göre henüz otuzunda bile değildi ve görünüşünün önümüzdeki on beş, hatta yirmi yıl içinde büyük ölçüde değişmesi pek olası değildi.

Ten rengine özen gösterirdi ama aynı zamanda iyi ve dayanıklı bir kemik yapısına sahipti. Yüksek elmacık kemikleri, güçlü bir çene hattı, köşelilikten uzak duran belirgin bir çene. Dişleri de güzeldi. Kızın tarçınlı çöreği ısırp sonra da parmaklarını yaladığını görünce dikkati dağılmıştı.

Nasıl bir kızdı ve onu kendinden çok daha yaşlı Dirk Channing'le evlenmeye iten neydi?

Bayan Channing masadan sessizce kalktığında Jeremy Forester, "Sizi sorumlumla tanıştıtabilirim," dedi. "Çok meraklıdır, sürekli kıpır kıpırdır. Çoğunlukla canı sıkılır. Dul kadınlar oğullarının üzerine titrer ve bir bakmışsınız, terbiyeli bir gencin olması gereken yerde bir kötü adam sahneye çıkmış. Üçüncü tarçınlı çöreğimi yemek üzereyim, eğer sepet için benimle bilek güreşi yapmak istemiyorsan."

"Belki başka zaman. Karnımı tatlılarla doyurdum." Oak öğlene kadar acıkmış olacaktı ki, bu da onu iki tane daha yağlamaya itti

ve sandviç haline getirin.

Jeremy, "Atıştırmalık bir şeyler saklamana gerek yok," dedi. "Bayan Channing öyle bir ev yönetmiyor. Yaşlı Bracken sert bir majordomoyu oynuyor, çünkü bir dul dikkatli olmalı, ama acıkırsak bir tepsi için mutfağı zorlamakta özgürüz. Gece geç saatlerde kileri yağmaladığım da olmuştur ama bunu Alexander'a söylememelisiniz. Bir erkek çocuğunun yüce adalet anlayışına sahip, bu da bir öğretmen sadece ölümlü bir adam olduğunda çok rahatsız edici oluyor. Biraz daha çay?"

"Lütfen."

Forester her ikisi için de doldurdu. "Size zamanında ödeme yapıp yapmayacağını merak ediyorsunuz ama bu soruyu bir yabancıya yönelterek kötü bir izlenim bırakmak istemezsiniz. Daha ilk fincan çayımızı paylaşmadan önce Bayan Digg'e de aynı şeyi ."

"Bayan Digg kim?"

"Tamsin Diggory, mürebbiye. O ve ben evlilikle, ya da adımlarla, ya da yarımmlarla ya da çıkarmalarla uzaktan bağlıyız. Hangisi olduğunu asla tam olarak hatırlayamıyorum."

Forester devam etmeden önce çayına üç topak şeker koydu. "Bayan Digg bazen Catherine'le üst kattaki terasta kahvaltı ediyor, ama sanırım ona Bayan Catherine demem gerekiyor. On dört yaşımda ve bu çok zor bir yaş, özellikle de üvey annenizin evinde buna katlanıyorsanız. Alexander kıpır kıpır, şımarık, yaramaz bir çocuk, ama karşılaştığı zorluklar bu kadar. Altı yaşındayken hepimizin olduğu gibi o da eğitilebilir. Catherine bir an kendini Londra'nın gözdesi sanan bir kadın, bir an ise Bayan Siddons'ın daha yetenekli bir yedeği. Tanrım, demli bir fincan çayı çok severim."

Oak genellikle güne sessiz başlamayı tercih ederdi ama Forester ona gürültülü, meraklı kardeşleri hatırlatıyordu, hiç de hoş olmayan bir çağrışımı bu.

"Bu evde maaşlar zamanında ödeniyor mu?" diye sordu.

"Kuruşuna kadar, kesinlikle. Bayan Channing iyi bir işveren. Ben de o kadar uzun süredir burada değilim, sadece Nisan'da ama adil biri, hava atmıyor, oğluyla ilgili bir tavsiyem olduğunda dinliyor ve ev işleriyle ilgileniyor. O eski portrelerin tozunu almak için acele etmeyin Bay Dorning. Hampshire yazı geçirmek için her yer kadar hoş bir yer."

Jeremy ona göz kırptı, sonra da çayından bir yudum aldı.

"Londra'da olmayı tercih eden biri varsa," dedi Oak, "Hampshire izole edilebilir."

"Londra'yı tercih etmek için özel bir nedeniniz var mı? Kasabayı kendim karşılayamam. Yuletide bir amcamı ziyarete gidiyorum ve sanırım ilkbahar ve sonbaharda şehir havası o kadar da kötü değil, ama kışın kömür dumanı ve yazın pis kokusu beni rahatsız ediyor."

Oak, "Kraliyet Akademisi Londra'da," dedi ve bu itirafı yapar yapmaz pişman oldu. Kardeşleri şimdi onun sanatsal heveslerine şaşkınlıkla bakıyorlardı, ama büyürken, bir çocuğun katlanmak zorunda kalabileceğinden çok daha fazla kardeşçe mizahın olmuştu.

Kardeşlerinin dikkatinden kaçmak için ağaçların arasına saklanmış ve yüksek bir noktanın sunduğu perspektifi kendi iyiliği için çizmeye değer bulmuştu.

"Demek *ciddi* bir sanatçısınız," dedi Forester, bu gözlemi şakaya vurarak. "Eğer Bayan Channing'in patroniçeniz olmasını bekliyorsanız, hayal kırıklığına uğrayacaksınız. Rahmetli, büyük, çok ağıt yakan Bay Channing onu sanatçılardan soğuturdu. Anladığım kadarıyla değişken . Çocukta bu tür eğilimlerin kök salmasına izin vermek niyetinde değilim."

"Bay Channing görünüşe göre ailesine eski tablolar bırakmış, ben de bunları satılabilir kaliteye getirmeyi umuyorum. Benim buradaki görevim ve hedeflerim bu kadar." Bu Forester'ın

Yoksa Oak'la birlikte biraz hasta yatıyordu. Varlıklı bir dulun genellikle bu olanaklara ihtiyacı olurdu - eğer Bayan Channing görüldüğü kadar rahat bir durumda olsaydı bile.

Paraya ihtiyaç duyulmadığı sürece neden sanat eseri satılsın ki? Ama tarçınlı çörekler, gürül gürül yanan ateşler ve iyi stoklanmış bir kahvaltı büfesi de tartışmıyordu. Çabalarının karşılığını yeterince ve zamanında aldığı sürece, hanımefendinin mali durumu Oak'ı .

Forester çayını yudumlarken, "Güzel bir kız," dedi. "Buna . Ayrıca gerçekten hoş bir kadın, bu da sürpriz oldu."

Dolu bir mide ve iyi bir gece uykusu, kahvaltı masasının etrafında daha fazla oyalanmayı imkânsız hale getiriyordu. Bir vagonda kapalı uzun bir günün ardından Oak'ın hareket etmeye ihtiyacı vardı.

Yine de Jeremy Forester'la doğru bir başlangıç yapması gerekiyordu. "Hampshire'da hoş kadınlar nadir mi? Dorset'te de var ve kardeşlerim iyi kadınlarla evlenmekte ustadır."

Forester yüzünü buruşturdu. "Üniversitedeki ilk yılını tamamlamadan önce servet avcısı olmanın *bazı* imkanlar gerektirdiğini fark ettim. İnsanın kalacak yeri, düzgün kıyafetleri olmalı ve bir ya da iki kulübe üye olmalı. Amcam eğitim masraflarımı karşıladı, ailemi kırk kere satın alıp satabilecek kadınların peşinden Kasaba'da aylak aylak dolaşmam için para ödeyecek değildi. Hyde Park'ta her öğleden sonra güzel hanımları güzel arabalarında görüyordum ve bana ayıracak zamanları yoktu. Kasabadaki dul ve yosmalar Bayan Channing'in üzerine titrerdi, ama o bir cadaloz değil."

Ayrıca yeniden evlenmemişti, bu da Oak'a ilginç gelmişti. "Sence portresini yapmama izin verir mi?"

"Demek ilgi alanınız bu. Mantıklı." Forester çayını yudumladı ve sanki bir tür profesyonelmış gibi bilgece başını salladı

Twinnings tarafından harmanlarını mükemmelleştirmek için istihdam edilen çay tadımcısı. "Ona sormanız gerekir. Onu doğru ruh halinde yakalarsanız, buna izin verebilir. Çekici ve sempatik olun, gerçi açıkça flört etmeyi pek sevmez. Bayan Diggory beni bu konuda uyarmıştı. Yine de Verity Channing'in senin için oturmasını sağlamak büyük bir başarı olurdu ve bir erkek ancak deneyebilir, değil mi?"

Oak, Forester'ı kalan tarçınlı çörekleri ayıklarken bıraktı, şüphesiz en büyüğünü arıyordu.

Verity Channing'in doğru yapılmış bir portresi Oak'ın kariyerini başlatabilirdi. Verity Channing çarpıcı, karmaşık, Dirk Channing'in dul eşi olarak sanat camiasının aşına olduğu bir kadındı ve Oak'ın bildiği kadarıyla henüz kimse onun portresini yapmamıştı. Bitmiş resmi Akademi'nin yıllık sergisine dahil edilmek üzere sunabilirdi ve eğer seçilirse, ödemeli komisyonlar kesinlikle takip edecekti.

Bracken'ı bulmayı umarak ön kapıya doğru ilerliyordu ki, Bayan Channing'e dün akşam odasına giren davetsiz misafiri sormadığı ve onun da bu olaydan bahsetmediği aklına geldi. Oak'ın akşam havası almak için üzerinde havludan başka bir şey olmadan koridorda dolaştığını mı düşünüyordu?

Dirk Channing tam olarak ne kadar değişken biriydi ve neden sevgili karısının portresini hiç yapmamıştı?

"AMA bu dul kadın hakkında ne biliyoruz?" Casriel Kontu Grey Dorning sordu. "Onun halkı kim ve Oak, yazını burada, Dorsetshire'ın ev manzaraları arasında geçirebilecekken neden onun resimlerini restore etmeye gitti?"

Valerian Dorning en büyük kardeşine iki parmak brendi doldurdu, ancak öğleden sonra henüz akşama teslim olmamıştı. Kuzeydeki bulutlar yağmur vaat ediyordu, bu da Valerian'ın yola çıkması gerektiği anlamına geliyordu.

İlk olarak, lord kardeşinin halledilmesi gerekiyordu. "Oak, Dorning Hall'un sunduğu her manzarayı resmetti," dedi Valerian, Casriel'e yarısı dolu bardağı uzatırken. "Hepimize dışarı çıkmamızı ve dünyada kendi yolumuzu çizmemizi söyledin. Oak bir sanatçı. Kendi yolunu çiziyor."

İliklerine kadar nazik olan Casriel, Valerian kendi kadehini doldurana kadar bekledi. "Hanımlarımızın sağlığına."

Valerian içkisini birkaç santim kaldırdı. "Hanımlarımızın sağlığına." Karısı Emily hayatına yeni katılan bir lütuftu ve gününü onunla birlikte bitirmeyi dört gözle bekliyordu. "Oak bu işi kendi buldu ve onu kendi haline bırakmamızı öneriyorum."

Casriel, pagan kurbanları için bir sunak olarak hizmet edebilecek oyma maun ağacından yapılmış devasa bir genişliğe sahip olan kütüphane masasına doğru ilerledi.

"Ama neden tabloları restore etme işi?" Casriel masanın arkasındaki berjer koltuğa oturarak sordu. "Oak bir sanatçı. Sanatçılar yaratır, özellikle de Kraliyet Akademisi'nin dikkatini çekmek ve bunun ardından gelen kârlı komisyonları almak istiyorlarsa. Bu iyi bir konyak."

"Sycamore bana düğün hediyesi olarak bir kasa gönderdi," dedi Valerian, pencere kenarındaki koltuğa yerleşirken. "Salon'a iki şişe gönderdim."

Casriel kaşlarını çattı ve içkisini lord gagasının altında tuttu. "Sycamore tam bir örnek. Kasabanın adamı olmak istedi, bu yüzden bir kulüp satın aldı ve şimdi günlerini kasabanın adamı olarak geçiriyor. Oak bir sanatçıysa, sanatla uğraşmalı. Hyde Park'ta şövaletini kurmalı, zenginlere kendini sevdirmeli, yeteneklerinin reklamını yapmalı. Kendini lanet olası Hampshire'a sürgün etmemeli ki bazı huysuz yaşlı kadınlar ona maaşını çok görsün."

"Huysuz yaşlı bir kadın mı yoksa genç ve neşeli bir dul mu olduğunu bilmiyoruz Casriel. Endişeli bir aile reisi kalemimi kağıda döküp posta yoluyla küçük kardeşini sorgulayabilir. Sadece bir düşünce."

Casriel brendisinden bir yudum daha aldı. "Oak'ın yeteneklerini nasıl öğrendi? Kendisini hiçbir zaman döküntü tavan arası portrelerini restore eden biri olarak tanıtmadı."

Bu kadar gecikmiş olmasaydı bu endişe dokunaklı olurdu. "Sanırım Akademi'deki bir bağlantısına yazmış ve o da onu Oak'a yönlendirmiş."

"Neden ona bir Akademi üyesi göndermiyorsunuz?"

Tanrılar aşkına, Casriel ne zaman bu kadar aptallaştı? "Çünkü o iyi adamlar sizin de belirttiğiniz gibi kazançlı portreler çizmekle meşguller. Oak, hanımefendinin koleksiyonunu restore etmek için birkaç hafta harcamak istiyor. Burada, Salon'da ayak altında dolaşmaktan kurtuldu, ki bu sizin içtenlikle arzuladığınız bir sonuçtu ve şüphesiz arzuladığı bir hedef olan geçimini sağlıyor. Bu endişe gösterisi gerçekte neyle ilgili?"

Casriel içkisini bıraktı. "Beatitude dul bir kadındır."

Beatitude şu anda Casriel Kontesi ve son hoş bir kadın. "Ne demek istiyorsun?"

"Toplum, dul kadınların, özellikle de varlıklı dul kadınların davranışlarını denetlemeye aşırı derecede önem veriyor. Bu Bayan Channing hakkında bir şeyler duymuş olmalıyız. Beatitude onun hakkında hiçbir şey bilmiyor ama yine de Bayan Channing'in oldukça büyük bir mülkü ve *sanat koleksiyonu* var."

Casriel'in endişesine gülmek nezaketsizlik olurdu ve eski günlerin hatırına bir dayak girişiyle .

"Sanki sadece korsanların ve kaçakçıların *sanat koleksiyonları* varmış gibi konuşuyorsunuz. Dorning Hall, çoğu kır evi gibi portreler, manzaralar ve natürmortlarla doludur. Kralın kendisi de sanatına büyük önem veriyor." Valerian'ın küçük malikânesi Abbotsford'da birkaç güzel parça vardı ve Emily yıllar içinde şüphesiz daha fazlasını edinecekti.

Emily'den ayrılalı üç saat bile olmamıştı ama Valerian onu özliyordu. Evlilik hayatı kesinlikle bir değişiklikti. Valerian hiç bu kadar iyi uyumamış, hiç bu kadar erken ya da mutlu yatmamıştı.

"Oak günün birinde Kraliyet Akademisi'nin bir üyesi olmak istiyor," diye devam etti Valerian. "Bu nedenle, eğer bir Akademi üyesi onu bir iş için tavsiye ederse, işi kabul etmekle yükümlüdür. Büyük olasılıkla, yaşlı sevgiliden bir ya da iki komisyon alabilir ve o da ona mutlu bir şekilde parlak bir karakter yazacaktır. Tüm savaşlar topçu ateşi ve süvari hücumuyla kazanılmaz Casriel. Bazılarımız stratejiye, diplomasiye ve sabra başvurmak zorunda."

"Sycamore hedefini cesaretle kazandı. Willow geleceğinin nerede yattığını anladığında kesinlikle taşrada oyalanmadı. Hawthorne da hayallerinin peşinden gitme konusunda benzer şekilde açık sözlüydü ve sen de sana tapıyor gibi görünen bir varisle evlenerek hepimizin önüne geçtin."

Bunu kaşları çatık bir inceleme izledi; söylenmemiş, iyi niyetli ve affedilmez derecede meraklı sorular havada asılı kaldı.

Valerian konyağına gülümseyerek, "Ben de ona bayılıyorum," dedi, "evlilik hayatı muhteşem bir başlangıç yapıyor."

"gerektiği gibi." Oldukça sert bir şekilde söyledi.

"Bazı ayarlamalar yapmak zorunda söylesem Emily'ye ders vermeye kalkışır mıydınız?" Öyleydi. Bir sürü ayarlama, ama kahkahaların, düşüncenin ve karşılıklı bağlılığın üstesinden gelemeyeceği bir şey değildi.

"Uyum sağlamak evliliğin bir parçasıdır ve babalığın başına gelmesini bekle. O topraklarda ejderhalar var Valerian. İnsanın huzurunu kaçıran devasa, aç ejderhalar." Casriel içkisinin geri kalanını bitirdi. "Sevgili Meşe Hampshire'ın arazisini seçti ve ne gibi ayarlamalar yapmak zorunda olduğunu bilmiyoruz."

Valerian konyağından mütevazı bir tat aldı. "Sycamore'u iyi bir örnek olarak gösterdiğinizde, diyar tehlikeye giriyor. Şöyle düşünün.

Yolda, Casriel: Hampshire Londra yolunda. Oak, Londra'da aranan bir portre ressamı olmak istiyor ve böylece hedefine daha da yaklaştı. Üzülmeyi bırak ve kardeşimize bir mektup yaz. Beatitude dul eşine samimi bir not göndersin. Oak'ın becerikliliğine biraz inanç gösterin."

Casriel bardağını büfeye geri koymak için ayağa kalktı. "Beatitude bana aynı vaazı veriyor. Kardeşlerime güvenmemi söylüyor. Kardeşlerimi pek *tanımıyor* ama siz sefil ve alçaklara güvenmemi öğütlüyor. Meşe ağaçlarda oturup saat başı resim yapmayı sever. Bir resim iyi gittiğinde yemek yemeyi unuttur, kötü gittiğinde ise adını unuttur. Gökyüzünün renklerine kendini fazla kaptırdığı için ayaklarının nereye gittiğine bakmadan bir bataklığa dalar. Ücretini almayı unuttur."

"Hayır, yapmayacak. Oak çoğumuzdan daha mantıklıdır. Sadece vardığı sonuçları kendine saklıyor, bu da sizin efendi doğanıza yabancı bir alışkanlık."

Casriel yaklaştı, Valerian'ın bardağına el koydu, bir yudum aldı ve geri uzattı. "Ya Oak'a asla iyi bir karakter yazamayacak kadar acımasız, cimri bir cheeseparer ise? Bunun yerine onun en iyi çabalarını kötüleyecek ve davasını ilerletmek yerine onu geriye götürecektir. Şartlar üzerinde pazarlık yapması ve Oak'tan tüm sevdiklerini terk edip Hampshire'da bir yaz geçirmesini istemesi dışında onun hakkında hiçbir şey bilmiyoruz."

"Oak'ı tanıyoruz," diye cevap verdi Valerian, Casriel'e içkisinin son kısmını uzatırken. "Hemen pazarlık yaptığını, en karanlık Peru'ya gitmek yerine Yeni Orman'ın diğer tarafında olduğunu biliyoruz. Onun işlerine karışmanın ona karşı saygısızlık olduğunu biliyoruz. Ayrıca yeni evlendiğimi ve kardeşimizi ilk kez geldiği sanatsal görev konusunda rahatsız etmekten *çok* daha önemli işlerim olduğunu da biliyoruz."

"Ama zaman zaman Londra'ya , değil mi?" Casriel her zamanki rahatlığıyla sordu. "Anladığım kadarıyla Emily'nin babasının Şehir'de ilgilenmesi gereken işleri var."

"Oak'ı gözetlememi mi istiyorsun?"

"Ya siz uğrarsınız ya da Cam bir dahaki sefere Dorning Hall'a baskın yaptığında Sycamore'un Oak'a uğrayacağından hiç şüphem yok. Ash muhtemelen yaz sıcaklığında Kasaba'yı terk etmeye ikna edilebilir, ama kimse Ash'i zorlamaktan hoşlanmaz."

"Biri bana dayatmada bulunmaktan çekinmiyor, mi? Emily ve ben *bal ayımızdayız* Casriel. Hiç utanman yok mu senin?"

Casriel son planından oldukça memnun görünerek, "Bir düşünün," dedi. "Oak'ın Hampshire'da hiç müttefiki yok ve sabahın ilk ışıklarıyla yola çıkmanızı önermiyorum."

Hayır, ama pazartesi muhtemelen Kont'un planlarına fevkalade uygun olurdu. Valerian pencere kenarındaki koltuğundan kalktı, kaçmak zorunlu hale gelmişti.

" Bayan Channing, Casriel hakkında bir şeyler biliyor musunuz?"

Bana söylemediğin bir şey mi var?"

Casriel içkisini inceledi-Valerian'ın içkisi. "Beatitude emin olamıyor ama Hampshire'da eski kayınları var ve onlardan Merlin Malikânesi'nde yaşanan tatsız olaylardan bahsettiklerini hatırlıyor. Yeni bir şey değil, detaylı bir şey değil ama kötü bir tat. Fısıltılar ve imalar."

"Eski fısıltılar ve imalar uğruna yeni karımı terk edecek değilim Casriel. Oak'a yaz ve ona nasıl olduğunu sor. Kardeşler bunu yapar, bilirsin. Birbirlerine yazarlar."

Valerian, Casriel'in entrikalarından kendini kurtarmak niyetiyle başını eğdi ama kırsal kesimden bir dolu çevreleyen fısıltılar ve imalar hiç de iyi değildi. Hem de hiç.

AKILLI BİR , kalbi kırık bir kadının hıçkırarak hıçkırarak ağladığını duyduğunda, sessiz bir geri dönüş yapar ve araya girmeden patikadan geri dönerdi. Böyle bir geri çekilme utanç verici değil, aksine centilmence bir davranış olurdu - ya da Oak'ın babası bir keresinde öyle demişti.

Gözyaşı döken genç kız sıkıntı içinde değildi, çok sinirliydi. Oak'un bunu nereden bildiği muhtemelen kız kardeşleriyle ve rahmetli annesinin dramatik gösterilere olan tutkusuyla ilgiliydi. Bu dişi de tam olarak genç kız statüsüne erişememişti. Daha çok genç kızlık çağındaydı.

Oak boğazını temizledi ve bu da göz yaşartıcı sese bir ara verilmesine neden oldu.

"Gidin buradan efendim. Merlin Hall topraklarındasınız ve hoş karşılanmıyorsunuz."

"Siz Bayan Catherine olmalısınız." O da lekeli yüzlüydü ve burnu pembenin uygunsuz bir tonundaydı. Eğer bakışlar öldürebilseydi, Oak her an Aziz Peter'ı selamlıyor olurdu.

Oak ona mendilini uzattı ve trajedisini sahnelediği devrilmiş kütüğün üzerinde ondan yaklaşık iki metre uzakta bir yer seçti.

"Beni tehdit edemezsin," dedi burnunu onun ketenine silerken. "Bağırırsam seyisler koşarak gelir."

"Kötü bir an yaşadığı her halinden belli olan bir bayanı tehdit etmeyi aklımdan bile geçirmem. Ben Oak Dorning. Merlin Hall'a Bayan Channing için bazı tabloları restore etmeye geldim."

"Ben Catherine Channing." Mendilin köşesine dikilmiş çiçeklere baktı. "Bu çok güzel bir nakış. Lütfen bunu Bayan Diggory'ye göstermeyin, yoksa deseni kopyalayana kadar çocuk odasına kapatılırım."

"Sende kalabilir," dedi Oak. "Boş zamanlarında oya işini tekrarla ve projeyi tamamladığında Bayan Diggory'yi yaratıcılığıyla etkilersin. Bracken bu yol boyunca eskiz yapmanın hoşuma gidebileceğini söyledi." Eskiz defterini ve kalemmini salladı ve ortamı düşündü.

Merlin Hall'un yaklaşık çeyrek mil gerisindeki bu küçük çalılık, eski bir çit parçasıydı. Birkaç metre ötede bir dere akıyordu, koyu renkli suyu bir turba bataklığından ya da çölden geldiğini düşündürüyordu. Eğrelti otları bolca yetişiyor ve havaya yosun kokusu veriyordu.

Güzeldi ama babası için botanik örnekleri çizerek uzun saatler geçirmiş bir adam için büyüleyici olmaktan çok uzaktı. Bugün Oak'ın amacı biraz temiz hava almak ve belki de Dorset'teki kardeşlerine göndermek üzere Merlin Malikânesi'nin bir resmini çizmekti. Güneşli bir yaz sabahında, Channing'lerin evi iyi bir avantaj sağlıyordu. Yemyeşil pastoral bir ortamda güzel bir taşra malikânesi.

"Yürüyecekseniz patikadan ayrılmayın," dedi Catherine. "Titreyen bataklığın ne olduğunu biliyor musun? Sağlam görünüyor, ancak titreyen bir bataklıkta toprak üzerinde yürümüyorsunuz. Bitkiler ve topraktan oluşan bir örtü üzerinde yürürsünüz ve yukarı aşağı zıplarsanız zemini dalgalandırabilirsiniz.

-ya da paspası kırabilir ve botlarınızı mahvedebilirsiniz, hatta öl."

Bu nedenle koyu renkli su ve turba kokusu. "Kalın bir yosun örtüsü, Linnaeus'a göre *Sphagnaceae*." "Kim?"

"Linnaeus. Pek çok şey hakkında çok şey bilen İsveçli bir adam. Bayan Diggory'ye kim olduğunu sorun. Sizi bu kadar üzen neydi?"

Oak, Catherine'i alışkanlıktan ve bir ayağı yetişkinlikte, diğer ayağı çocuklukta olan insan dişisinin mükemmel bir örneği olduğu için çizmeye başladı. Kısa eteklerinde hâlâ

ayak bilekleri ve ince baldırları vardı ama vücudu kızlık döneminin semiz açılarını geride bırakmıştı. Bal sarısı saçları arkaya doğru toplanmış ve dar omuzlarına dökülmeye bırakılmıştı; profili ise genç bir kadının etine kemiğine bürünmüş mükemmel bir manzaraydı.

Çenesi bir noktaya yönelmiş, burnu hafifçe eğilmişti. İlginç bir yüzdü ve Oak kızın mavi gözlerinin etrafında Dirk Channing'in izlerini görebiliyordu.

"Her şey yüzünden ağlıyordum," dedi ve tüm dünyayı titretmesi gereken bir iç geçirdi. "Cinsiyetimin mahkûm olduğu olağan rahatsızlığı çekiyorum. Bunun ne anlama geldiğini biliyor musun?"

Oak onun yüz ifadesindeki şiddetli öfke ve dehşet karışımını yakalamaya çalıştı. "Kız kardeşleri olan bir adamın anlayabileceği bir rahatsızlık mı bu?"

"Evet, eğer tam bir beceriksiz değilse. Bu hiç adil değil. Acının sadece ilk seferlik bir şey olduğunu , ama işte buradayım, bir ay sonra ve tamamen keyifsiz ve rahatsızım. Bundan nefret ediyorum."

Gerçekten de bataklıktı. Bundan altı ay sonra, onunla bu konuşmayı yaptığı için utanç duyacaktı. Kahretsin, o da utanmıştı ama biraz da duygulanmıştı. Bu kızın dertlerini anlatabileceği kimse yok muydu? Sıcak su torbası, bir damla haşhaş ve korkunç bir romanla kıvrılmasını önerebilecek kimse yok muydu?

"Bayan Channing rahatsızlığınız için ne öneriyor?" "Onu."

Hiç kimse küçümsemeyi sinirli bir ergen kadar etkili bir şekilde ifade edemezdi. "Anladığım kadarıyla üvey anneniz de birçok sıkıntınızdan biri?"

Catherine dudaklarını büzerek onu dört gösterdi. "Alexander'ı yeterince seviyorum, gerçi o sadece bir çocuk. Bay Forester aileye katıldığından beri zor zamanlar geçiriyor. Keşke Alexander'ı Diggory'nin kullanımını Diggory'nin kullanımını Bay Forester'inkiyle takas edebilseydim.

Talimat, gerçekten. Ama üvey annem... Babamın kederinden faydalandı. Annem, *gerçek* annem, onun ilham perisiydi. Annem öldükten sonra eserleri asla eskisi kadar iyi olmadı. Herkes öyle diyor."

Bu açıklamayı öyle bir umut, öyle bir hüzün renklendirdi ki. "Herkes mi?"

"Sanat konusunda oldukça bilgili olan Winters teyzem. Ne çiziyorsun?"

"Ben gördüğümü çizerim. Üvey annen bir gorgon mu, seni İncil'in tüm kitaplarını ezberlemeye ya da ekmek ve suyla yaşamaya zorluyor mu?"

"Hayır, ama o her zaman meşgul ve çok *güzel*. Babam bile onun güzel olduğunu söyledi. Yalnızdı, biliyorum, ama insanların aval aval bir kadınla yetinemez miydi?"

Oak'ın bu soruya verecek bir cevabı yoktu. Sadece kısa bir gezintiye çıkmayı, sonra da galeride Bayan Channing'le buluşmayı düşünüyordu. Yine de, Bayan Catherine'in endişeleri önemsizmiş gibi aniden yanından ayrılmak istemiyordu.

"Bayan Diggory rahatsızlığınız hakkında ne diyor?"

"Acının normal olduğunu, Havva'nın ihaneti için tüm kadınların ödemesi gereken bedel olduğunu. Histeriye kapılmamam gerektiğini. Sadece *küçük kızlar sızlanarak* merhamet kazanmaya çalışır. Onu bir de megrim olduğunda görmelisin. Hepimiz parmak uçlarında dolaşırız ve kapıyı sertçe kapatan hizmetçiye Tanrı yardım eder."

"Bayan Diggory ile aynı fikirde değilim, eğer bunu saygısızlık gibi görünmeden söyleyebilirim. Yüzünüzü biraz çevirin,"- çenesine dokundu

- "Böyle, yani gölgede değilsin. Bayan Diggory muhtemelen iyi niyetlidir ve kendi tarzında sizi acınızı düşünmekten uzaklaştırmaya çalışıyor olabilir, ama benim tecrübelerime göre bedensel bir acıyı görmezden gelmek mümkün değildir."

"Aynen öyle. Bu bir sefalet. Aptal, yaşlı bir megrimden bile daha kötü, gerçi Diggory bir megrime ölümcül bir darbe almış gibi davranıyor."

Ah, işte mizahın, kadınca bir kendini sahiplenmenin ipucu. "O zaman ona megrim olduğunu söyle. Bazı bayanlar megrim ve diğeri olmak üzere iki semptomun örtüştüğünü fark eder. Üvey annene gelince..."

Catherine kaşlarını çatarak ona baktı. "Megrim iyi bir fikir ama üvey anne tamamen farklı bir konu. Bay Forester onun mükemmel olduğunu söylüyor."

Jeremy bunu ne zaman söylemişti ve bu sözleri Catherine'in kulakları için mi söylemişti? Kız, tüm dünyadaki gençlerin geleneğine uyararak, büyüklerini gözetlemeye mi başlamıştı? Belki de misafir odalarına gizlice giriyordu?

"Bazı insanlar fiziksel olarak çekicidir," dedi Oak. "Bu onların elinde değil, tıpkı senin sarı saçlarınla altın sikkeleri, gözlerinle de cilalı mavi tuvaletleri akla getirmen gibi."

"Blue John nedir?"

"Derbyshire'ın sadece bir köşesinde çıkarılan yarı değerli bir taş. Üvey anneni güzelliği yüzünden çok acımasızca yargılama." Çizdiği resmi yırtıp Catherine'e uzattı. "Bunu çizmeden önce senden izin almalıydım, bu yüzden hatam için özür dileyerek çizimi sana sunacağım. Konum oldukça güzel, de öyle değil mi? Kimsenin bunu ona karşı kullanmasını istemem, zira olgunlaştıkça bu durumun daha da belirginleşeceğinden şüpheleniyorum."

Catherine'in çizime ağzı açık bakmasına izin verdi ama patika büyükçe bir porsuk ağacının etrafında kıvrılmadan önce durdu ve döndü.

"Sizinle burada mı tanıştım Bayan Catherine, yoksa sağduyunuz bu keyifli karşılaşmadan hiç bahsetmememi mi öneriyor?"

Sırıttı, muzipliği yüz hatlarına sevimli bir hava katıyordu. "Ne yazık ki bugün sizin için keyifli bir karşılaşma olmayacak Bay Dorning. Odamda sessizce kitap okuyorum. Çizim için teşekkür ederim."

Selam verdi ve genç bayanı kendi benzerliğini düşünmesi için yalnız bıraktı. Gülümsüyordu, onu bulduğu ağlamaklı halinden daha iyi bir durumdu bu. Bir taslağın mutsuz bir kalbe neşe getirmesi onu memnun etmişti ama Kraliyet Akademisi'ne kabul edilmek için neşeden çok daha fazlası gerekecekti.

VERA OC C ASIONALLY C AUG HT Jeremy Forester onu pek de saygılı olmayan bir bakışla inceliyordu. Bunun için onu suçlamıyordu. O, kırsal bir evde izole edilmiş genç bir adamdı, Bayan Diggory ise *mevcut* bir kadına en yakın şeydi, neşeli dullar gerçek toplumda olmasa da popüler romanlarda bir demirbaşı. Muhtemelen zaman zaman Bayan Diggory'ye de benzer bir şekilde bakıyor ve aynı spekülâtif düşünceyi yaşlı hizmetçilere de yöneltiyordu.

Yardımlı hafife alırsa, bir karakteri olmadan serbest bırakılırdı. Vera bunu bildiğinden emin olmuştu. Galeriye girdiklerinden beri ona göz ucuyla bile bakmamış olan Oak Dorning'e aynı uyarıyı yapma ihtiyacı hissetmedi.

"Çok sessizsin," dedi. "Sadece ilk izlenimleri topladığının farkındayım ama paylaşabileceğiniz bir fikriniz var mı?"

Dirk hayatının sonlarına doğru yaratıcı olmaktan çok koleksiyoncu olmuştu ve zevkleri eklektikti. Vera'nın beğendiği bazı parçalar vardı, bazılarını ise satmaktan çok mutlu olurdu.

Bay Dorning, zengin ve genç bir annenin gülümseyen iki çocuğuyla birlikte resmedildiği bir Fransız portresinin köşesindeki imzaya bakmayı bıraktı.

"Benim ilk görüşüme göre durumunuz biraz karışık, Bayan. Channing."

Duymak istediği Şey hiç de bu değildi. "Tabloları temizlemek karmaşık mı?"

"Buradaki zorluk sadece restorasyondan ibaret değil. Örneğin bu tabloya bir göz atın. Kaç yaşında olduğunu söyleyebilirsiniz?"

"Modaya göre, belki... Elli yıl mı? Yetmiş mi?" Kadın, Vera'nın XV. Louis ile özdeşleştirdiği, renkli ve zarif bir kıyafet giymiş, zarif kumaşları sergileyen geniş panni'ler takmıştı. Saçları pudralıydı ve tam bir şapka olmasa da bir tür ta takıyordu ve ağzının köşesinde bir güzellik bandı vardı.

"Eminim," dedi Bay Dorning, "eğer bu eseri ters çevirip tuvali inceleseydik, neredeyse hiç bozulmamış olduğunu görürdük, bu da elinizdeki eserin saygıdeğer görünmesi amaçlanan yeni bir çalışma olduğunu gösteriyor. *Fontange* adı verilen başlığına dikkat edin. Bu şapkalar 1680'lerde moda olmuş, ancak 14. Louis, saçma bir şekilde büyük ve süslü olduklarında onları sevmemeye başlamıştır. 1700 yılına gelindiğinde artık giyilmiyorlardı."

"Belki de hanımefendi modanın kölesi değildi?"

"Belki de bağımsız bir ruha sahipti, ama güzellik bandını düşünün. Duchesse du Maine güzellik bantlarını yeniden moda haline getirdiğinde, aynı anda birkaç tane, yarım düzine kadar takmak adet haline geldi ve bunlar siyah ipektendi. Bu hanımefendinin tek yaması kırmızı."

"nk renkli yamalar daha yeni bir trend," diye mırıldandı Vera. "Ama bu imzalı bir tablo."

"İmzalar bir resmin taklit edilmesi en kolay kısmıdır," dedi Bay Dorning, tuvali koklayacak kadar yaklaşarak. "Fırça işçiliğinin kopyalanması çok daha zordur ve birçok sanatçının kendi yörelerinde ve dönemlerinde mevcut olan özel boyalardan kaynaklanan palet özellikleri vardır. Bu resim elli yıllık kokmuyor."

"Pardon?"

"Bir kokla."

Tabloları koklamak kesinlikle eksantrik bir davranıştı. Bay Dorning'in tabloları koklamayı doğal karşıladığı anlaşılıyordu ve Vera da buna uydu.

"Bir tablo gibi kokuyor."

"Kesinlikle, onu yaratmak için kullanılan yağlar ve pigmentler gibi. Bu kokuyu kaybetmek yıllar alır ve bu yıllar boyunca resim, eğer bir şöminenin üzerinde asılı duruyorsa kömür dumanı kokusu, eğer portre bir beyefendinin çalışma odasını süslüyorsa belki de biraz tütün kokusu alır. Önceki yirmi yılı nerede geçirdiklerine bağlı olarak lavanta veya donyağı kokan tablolara rastladım. Bu tuvalin keten olduğundan da neredeyse eminim."

"Dirk zaman zaman keten üzerine resim yapar."

"Ancak kenevir geçen yüzyılın büyük bölümünde Fransa'da tercih edilen tuval türüydü ve Fransız sanatçıların çoğu hala bunu kullanıyor. Ben kendim keneviri tercih ediyorum, liflerini ketenden daha az zahmetli buluyorum."

Vera, kenevirin ketene karşı üstünlükleri üzerine konuşacak havada olmadığı için hızla uzaklaştı. "Sahte ürün satamam."

"Bunu duyduğuma çok sevindim Bayan Channing, çünkü böyle bir çabaya ortak ." Bay Dorning onun arkasından sinsice ilerledi ve galeri sabahın geç saatlerinde güneş ışığıyla dolmuş olmasına rağmen, masum bir manzara üzerinde yuvarlanan bir gök gürültüsü hissi verdi.

"Buradaki görevimin sahte tablolara değer biçmek ya da satışlarını desteklemek değil, eski tabloları daha iyi duruma getirmek olduğu izlenimine kapılmıştım" diye devam etti.

Vera yan bahçeye bakan yay pencerenin önünde duruyordu. Tırpanla biçilmiş çimenlerin ötesinde yemyeşil yaz otları uzanıyordu ve otlakların bittiği yerde, büyümüş çitler bir dereyi ve yürüyüş yolunu gölgeliyordu. Ağaçların uzak tarafında ise toprak yılın büyük bir bölümünde bataklığa dönüşüyordu.

Bu ilerleme -bahçeden bataklığa- bu konuşma gibiydi.

"Önemli sayıda tabloyu temizletmem ve restore ettirmem gerekiyor," dedi Vera, doğruluk yolundan ayrılmamayı umarak. "Daha değerli parçalardan bazılarını satabilirim, bu iyi olur."

"Onları satmak *zorunda mısınız?*" Bay Dorning bir omzunu pencere çerçevesine dayayarak sordu.

Bir saban işçisinin hantal, kaslı boyutlarına sahipti ve yine de sanattan anlıyordu. Bu kombinasyon rahatsız edici ve ilgi çekiciydi. Dirk, ekonomik hareketleri, hızlı duyguları ve büyük fikirleri olan kompakt, düzenli bir adamdı. Bay Dorning sırık gibiydi ve akli mantıklı, hatta kurnazca yollarda ilerliyor gibiydi.

Yoksa neden onunla tanıştıktan yirmi dört saat sonra Vera'nın mali durumunu sorsun ki?

"Üvey kızım Catherine on dört yaşında," dedi. "Öncülleri düzensiz. Dirk annesiyle hiç evlenmedi, ama annesi burada Dirk'ün ev sahibesi olarak onunla birlikte yaşadı. Catherine'in annesinin başka biriyle evli olduğundan şüpheleniyorum, aksi takdirde Dirk onların birlikteliğini kutsardı."

"Şüpheleniyor musun? Emin değil misiniz?"

Bu kaş çatma Bay Dorning'in Merlin Hall'da çalışmaya devam edeceği konusunda iyiye işaret değildi. "Ailesinin evlenememesinde Catherine'in bir suçu yok, Bay Dorning. O çok güzel bir kız ve güzelden de öte bir çeyize ihtiyacı var. Dirk bana salonun hazinelerle dolu olduğunu söylemişti ama yıllardır uğraşmama rağmen o hazineleri bulamadım. Var olduklarından şüphe etmem için bana sebep veriyorsun."

Bay Dorning'in etrafı sanatla çevriliydi ama yine de Vera'yı inceledi. "Hazinelerinizi bulamazsam, Dirk Channing'in koleksiyonunun bir parçası olarak gösterebilmeniz için sahteleri temizlememi mi bekleyeceksiniz?"

Vera pencerenin önündeki banka çöktü. İnce toz zerrecikleri eğik kirişlerde dans ediyordu ve güneş ışığının sıcaklığı hoştu.

Bu tartışma çok tatsız olsa da. Neden Dirk'e lanet olası hazineleriyle ilgili ayrıntılar için hiç baskı yapmamıştı?

"Eğer sahte malları ortaya çıkma riski olmadan satabileceğimi bilseydim, Bay Dorning, cazip gelebilirdi. Catherine'in cömert ödemelere ihtiyacı var ve Alexander da sonunda bu mülkü kontrol ettiğinde yönetmek için araçlara ihtiyaç duyacak. Sanat eseri satın alanlar nadiren paraya sıkışır. Güzel eserlerinin parasını ödeyebilirler."

Bay Dorning bankın diğer ucunda ayakta durmaya devam etti. "Bir ama var mı, Bayan Channing?" Ses tonu olsa iyi olur diyordu.

"*Ama* her iki çocuğa da bu skandalın bir faydası olmaz. sahte sanata. Dirk'ün Kraliyet Akademisi'nden eski bir meslektaşı aşağılayıcı bir yorumda bulunabilir, başka bir eski meslektaşı da ona katılabilir ve ardından ben suçlanabilirim. Dirk'ün anısı böyle bir skandaldan zarar görecektir ve bu nedenle sahte eser satışına ortak olmayacağım. Çocuklarımla refahı söz konusu olduğunda, acımasızca duyarlı olacağım."

Bay Dorning kollarını kavuşturdu, bu da ince yünlerin geniş omuzları boyunca gerilmesine neden oldu. "Tabloların hepsi sahte değil. Dirk, Fransız tablosunu kusurlu olduğunu bildiği için bir hevesle ya da ressamın paraya ihtiyacı olan bir arkadaşı olduğu için acıyarak satın almış olabilir. Birçok ressam geçmişin daha başarılı sanatçılarından *tarzında* çalışır ve bu eserler sahte olarak kabul edilmez."

Şimdi nazik davranıyordu. Vera onun kurnazlığını tercih ederdi. "Buraya ayak basmanı ve gördüğün sanatsal harikaların sayısı ve kalitesi karşısında dehşete düşmeni umuyordum. Üzerime gelmene gerek yok."

Bankta ona katıldı. "Eminim burada çok sayıda kaliteli işiniz vardır. Malzemelerimin gelmesini beklerken etraflıca bir inceleme yapacağım. Evin başka yerlerinde de sanat eserleri var mı?"

"Merlin Hall sanatla dolup taşıyor ama iyi kalite yeterli değil Bay Dorning. Catherine'in mutlu bir şekilde yerleştiğini görmek istiyorsam mükemmel kalitede sanata ihtiyacım var."

"Dirk hiç yaptı mı, hanımefendi?"

Soru Vera'yı hazırlıksız yakalamıştı, belki de Catherine'in ahırın arkasındaki ağaçların arasından çıktığını gördüğü için. Bayan Diggory Catherine'in rahatsız olduğunu söylemiş olsa da, parlak altın sarısı saçları bu mesafeden bile dikkat çekiyordu.

"Kocam saat başı çizer, resim yapar ve boyardı Bay Dorning ve benim yapıp yapmadığını öğrenmek için tüm ciltlerini ve karalama yığınlarını karıştırmadım. Yaptığını varsayıyorum. Yine de bir kaçak görüyorum, fark edilmeden eve dönmeye çalışıyor. Burada istediğin kadar kalabilirsin, sonra tavan arasına saldırabiliriz. "Savurgan kızım ile konuşmalıyım."

"Genç hanımın saçlarını toplaması gerekiyor mu?" Bay Dorning, bir kırsağı sevmek için otlağın yarısında duran Catherine'e bakarak sordu.

"Saçını mı toplayacaksın? Daha on dört yaşında."

"Kız kardeşim Daisy saçlarını on dört yaşında toplamaya başladı. Annem bu ayrıcalığı yetişkin davranışlarına ilham vermek umuduyla bahşetmişti."

Catherine büyüyordu. Vera aylardır bu gerçeği inkâr etmeye çalışıyordu. "Ne tür davranışlar?"

Bay Dorning ayağa kalktı. "Annem, güzel bir yaz sabahı bir kızı dışarıya çıkmaya teşvik ederken Daisy'nin içeride kalıp şiiir ezberlemesi gerektiğini düşünüyordu. Daisy hareket etmeyi arzuladığında, kasvetli ve eski bir masanın arkasında saatlerce sabırla oturmak. Bazı hikayelerin üçüncü kez anlatılışını dinlemek.

Doğal merakı onu doğal dünyayı keşfetmeye zorladığında, görgü kuralları hakkında tozlu eski dersler."

Sanki Vera'nın kulağına fısıldayacakmış gibi eğildi. "Seneca'nın bir çevirisiyle baş başa kalmak için güzel bir günü kaçırarak türden bir kız olmadığını söyleyebilirim."

Hayır, değildim ve bakın bana ne oldu. "Neden kocamın benim portremini yapıp yapmadığını sordunuz?"

Doğruldu. "İlginç bir konu olduğunuz için, Dirk yetenekli bir portreciydi ve şimdiye kadar Merlin Hall'un halka açık odalarında size benzeyen bir portre görmedim. Portrenizi yapmayı denemekten zevk duyarım."

Vera ayağa kalktı, açık, havadar galeri birdenbire fazla özel hissettirdi. "Bir portre için oturmak ayırabileceğimden şüphelendiğim saatler alır Bay Dorning ve sizi Merlin Hall'un duvarlarına asılacak daha fazla resim yaratmanız için tutmadım."

Vera'nın doğru bildiği bir şey varsa, o da Oak Dorning'in portresini yapmasına izin vermenin kötü bir fikir olduğuydu.

"Hızlı sayılırım," dedi. "Bir ya da iki oturma yeterli olabilir. Tabloyu buraya asmak istemezseniz, sizin için Londra'da satabilirim."

Daha da kötüsü. "Gitmeliyim. Hizmetçilerin merdivenlerini kullanmayı da suç listesine eklemekten önce Catherine'i yakalamak istiyorum. Akşam yemeğinde görüşürüz."

"Ve senin üzerinde bir çalışma yapmama izin vermeyi düşünecek misin?"

Jeremy Forester böyle bir talepte bulunmuş olsaydı, Vera onun amacının üstü örtülü bir flört olduğunu anlayacaktı. Bay Dorning'in ilgisi gülümsemeden ve iltifat etmeden ifade edilmişti. Bir kez daha Vera'nın yüz hatlarını inceliyor, muhtemelen fazla güçlü burnu konusunda ne yapacağına karar veriyordu.

Vera onu kesinlikle reddetmeliydi, özellikle de sonucun lanet olası Londra'da sergilenmesini istiyorsa.

"Bunu düşünebilirim," dedi, "ama beni rahatsız etmemelisin. Lütfen müsaade edin."

Bay Dorning kibarca eğildi ve Vera neredeyse koşarak salondan çıktı.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Oak eskiz yapmak ve yazmak için farklı kalemler kullanıyordu ve yanında her zaman bir eskiz kalem ve çizim defteri olmasına rağmen, galerinin sunduklarıyla ilgili notlar alabileceği bir yazı kalem yoktu. Bracken'ın bir masayı karıştırırken kendisini görebileceği kütüphaneden ihtiyacı olan şeyi almak yerine, dairesine döndü ve valizinin yan cebinden sivriltilmiş bir kalem aldı.

Yatağın ayakucundaki sedir sandığa valizini yerleştiriyordu ki, birinin eşyalarını karıştırdığını fark etti.

Yatak yapılmış, ocak süpürülmüş ve perdeler açılmıştı. Belli ki odada bir hizmetçi vardı, ama bir hizmetçi valizin yan bölmelerindeki kapakları açıp tekrar kapatabilir miydi?

Çok sayıda erkek kardeşe sahip olmak Oak'ın mahremiyetini korumayı öğrenmesi anlamına geliyordu. Bir keresinde babasının kış bahçesindeki bazı heykelleri bir dizi çıplak çizim için model olarak kullanmaya kalkışmıştı. En küçük kardeşi Sycamore eskizleri bulmuş ve en iyi iki tanesini kendine ayırmıştı. Oak onları tekrar çizmiş ve Sycamore yine kendisine yardım etmişti.

Bir sonraki sefer Oak, en küçük kardeşinin yüzünü bir satirin vücuduna çizmiş, ancak satire mikroskobik üreme yeteneği kazandırmıştı

Aparat. Sycamore bu görüntüyü annemin yemek masasındaki tabağının yanına bırakmıştı.

Annem, sağ olsun, çizimi babama uzattı. Lord Hazretleri kükreyerek çizimi cebine koymuş ve kutsamıştı. Akşam yemeğinden sonra Oak, emlak ofisinde babasına katılması için o korkunç çağrıyı almıştı.

Babam çizimi birkaç kısa öğütte birlikte geri göndermişti: Hicivli çizimler çok kazançlı olabilirdi, ama Çınar hırsızlık yaparken biraz daha sıkı çalışırsa, bu çizimlere hiç gerek kalmayabilirdi.

Oak, birisinin karmaşık bir düğümü kopyalamaya çalışırken ne zaman beceriksizce bir iş yaptığını tespit etme konusunda ustalaşmıştı.

Valizi söz konusu olduğunda, mahremiyet ihlalini gizlemek için hiçbir girişimde bulunulmamıştı. Meraklı ya aptal ya da kibirliydi, muhtemelen her ikisi de, ama hırsız değildi. Oak kayıp hiçbir şey bulamadı; ne bir kalem, ne bir kravat iğnesi, ne de babasının ona sekizinci yaş gününde hediye ettiği yeşil ve kahverengi köpek balinası deniz kabuğu.

Belki de hizmetçi meraklı biriydi.

Oak galeriye döndüğünde bu muammayı unuttu ve sonraki birkaç saatini Dirk Channing'in resim koleksiyonunu inceleyerek geçirdi. Bir ara sandviç dolu bir tepsi göründü ama Oak, öğleden sonra Jeremy Forester içeri girene kadar yemek için durmadı.

"Bir gün dinlenebilirsin," dedi. "Seyahatin sanatsal duyarlılığınızı yorduğunu farz edin. İzin verir misiniz?" Tepsiyi işaret etti.

"Bir sandviğin yarısı," diye yanıtladı Oak, kalemini ve kâğıdını bir kenara bırakarak. "Acıktım." Aslında açlıktan ölüyordum. Tepsiyi pencerenin yanındaki yastıklı sıraya götürdü ve sıranın üzerine oturdu. "Bugün okul odasında ders yapma günü değil mi?"

"Bugün bir ders günü," diye yanıtladı Jeremy bir lokma biftekli sandviğin etrafında. "Terörün çok uzun süre evcilleşmesine izin verildi. Arayı gerekiyor, bu yüzden kendimi daima ve her zaman onun eğitime . Şu anda İncil ayetlerini kopyalıyor ve bu yüzden ben de özgürüm. Büyük ustanın koleksiyonu hakkında ne düşünüyorsunuz?"

"Channing'le alay mı ediyorsun?"

Forester bankın en ucuna oturdu ve Oak'ın birasından bir yudum aldı. "Kendim de dahil olmak üzere çoğu şeyle alay ederim. Ailemin diğer üyelerine itiraf etmeye cesaret edemesem de, sanatın her zaman bir şamata olduğunu düşünmüşümdür. Bir eserin iyi ya da kötü olduğunu kim söyleyebilir? İnsanlar beğendiklerini satın alırlar. İki yüz yıl önce yaşlı bir İtalyan kontunu memnun eden şey şimdi bana beceriksizce görünüyor, ama benimki eğitilmiş bir göz değil."

Oak ilk sandviğini yerken, "Buradaki bazı şeyler çok güzel," dedi. "Bazıları ilgi çekici, bazıları ise açıkça geçmişteki bir ustanın tarzını taklit etme çabası. Channing bu sergiye kendi eserlerinden birkaçını da dahil etmiş ama yine de bunlar onun en iyi çabaları değil. Bu galeriye bir anlam veremiyorum."

Forester, "En iyisini ana süite asmış olabilir," diye cevap verdi. "Tanrı tereyağı konusunda cimri olmayan bir aşçıyı korusun. Bir çilek alabilir miyim?"

Oak çilekleri severdi ama onlar için bilek güreşi yapacak kadar değil. Kasenin içindekilerin yarısını tabağına boşalttı ve kalanını Jeremy'ye uzattı.

"Bayan Channing'in merhum kocasının tabloları üzerinde çalışmamı istediğinden şüpheliyim. Restorasyona ihtiyaç duymayacak kadar yeniler ve satılık olamayacak kadar da manevi değerleri var. Kütüphaneyi henüz incelemedim. Bazı eski eserlerin orada olduğunu varsayıyorum?"

"Kırışık yakalı ve tuhaf şapkalı yarım düzine asık suratlı, karanlık adam duvarlardan aşağıya doğru kaşlarını çatarak bakıyor. Modası geçmiş bazı hanımlar gülümsüyor

ve köpeği olan küçük bir çocuk var. Terör ara sıra köpek için sızlanıyor. Bir sandviç daha alabilir miyim?"

"Ögle yemeğini kendin yedin, Forester. Tavan arasına çıktın mı?"

Forester sahte bir ürperti yarattı. "İsyankâr bir ruh halindeyken dehşetin izini sürmek için bile Merlin Hall'un tavan aralarına girmeye cesaret edemem. Uşakların çatı katında bir yatakhane var - hizmetçilerin yatakhane alt kattaki kahya dairesinin karşısında, bu arada - ama tavan araları çoğunlukla üstü örtülü mobilyalar ve benzeri şeylerle dolu."

Yani Forester en azından bir bakış çalmıştı.

Oak ikinci bir sandviç yemeye başladı. "Bayan Diggory akşam yemeğinde bize katılacak mı?"

"O ve Catherine genelde öyle yaparlar. Catherine zavallı kadının dikkatini dağıtıyor. Channing'lerin çocuklarında her zamanki inatçılıktan fazlası var. Sanırım bunu babalarından almışlar. Catherine Channing soyadını taşıyor ama battaniyenin ters tarafından geliyor. Bunu, annenin günahlarını çocuğa yükleyen yargılayıcı bir tip olduğum için değil, insan nereye hafifçe basacağını bilmek istediği için söylüyorum."

"Ya da hiç adım atmaz. Bayan Diggory ne olacak?" Peki ya *Babamın* günahları mı?

"Bayan Diggory iyi bir yumurta. Öyle olmak zorunda, yoksa Catherine'i boğardı. Eğer bizimkilere ilkel çizim dersleri verirsiniz, o da ben de size sonsuza dek borçlu kalırız. Ne de olsa gün tabloları kataloglayamazsınız."

Aslında Oak bunu kolayca yapabilirdi ama o, Tesniye'nin acımasız duvarının ardına hapsolmuş küçük bir çocuğu ve kendi bedeniyle kavga eden çok genç bir kadını düşünüyordu.

"Çizim ustası rolünü seviyorum," dedi, Jeremy bir kendine yardım etmesin diye bira bardağını kaldırırken. Devlet okulu

İyi niyet başka bir şeydi, yersiz küstahlık başka bir şey. "Eğer Bayan Channing'in bir itirazı yoksa, çocukları eğitmek için biraz zaman harcayacağım."

Jeremy ayağa kalkıp Oak'ın sırtına vurarak, "Harika," dedi ve Oak'ın elindeki biranın üzerine dökülmesine neden oldu. "Bayan Diggory'ye söyleyeceğim ve dualarımızda seni sevgiyle anacağız." Kalan yarım sandviçi kaptığı gibi yoluna devam etti.

Oak yemeğini bitirmek için acele etmedi ve mutfak sonsuza dek kutsanmış olsun, birisi yemeğin yanına iki cömert kare kurabiye eklemişti. Birini keten bir masa peçetesine sardı ve diğerini ve son birasını da yanına alarak galeride bir tur attı.

Dirk Channing bu tabloları belli nedenlerle bir araya getirmiş ve birçoğunun ne kadar etkileyici olmadığını bile bile sergilemişti. Koleksiyonun hiçbir anlamı yoktu, evde profesyonel bir sanatçının estetik kaliteden çok manevi değeri olan eserleri sergileyebileceği pek çok oda vardı.

Channing'in hazineleri her neredeyse, galeride değillerdi.

Oak birasını pencerenin yanındaki banka götürdü, tankardını yere bıraktı ve küçük bir çizim yapma dürtüsüne teslim oldu. Işık yanılttı, kalemi istediği kadar keskin değildi ve çalışmak için uygun kâğıdı yoktu ama Verity Channing'in benzerliğini yakalama dürtüsü reddedilemezdi.

VERA'NIN ÖĞLEDEN SONRASI tamamen ters gitmişti, yine de Catherine'le geçirdiği zaman hoşuna gitmişti. Bir kez olsun tartışmamışlar ya da üstü kapalı iğnelemeler yapmamışlardı. Catherine, okuldan kaçmak için makul bir mazeret olan megrim ile mücadele etmek için temiz hava aradığını iddia etmişti. Ne zaman

Vera saçlarını yukarıya doğru taramayı denemelerini önermişti ama baş ağrısından daha fazla söz edilmemişti.

Ya da okuldan kaçmak.

Vera, Catherine'e mavi ve altın rengi ipek bir şal uzatırken, "Yemek odasına sanki başka bir aile yemeğiymiş gibi giriyorsun," dedi. "Eğer biri görünüşün hakkında yorum yaparsa, bunu iltifat etmek için yapacaktır."

Şövaledeki aynada Catherine'in yüz ifadesi kuşkuluydu. "Bayım. Forester benimle dalga geçebilir."

"O zaman onu bir karakter olmadan kapatacağım." Vera garip bir şekilde bunu . Hayatını gençlere ders vererek kazanan bir adam ya o gençler söz konusu olduğunda biraz incelik gösterir ya da başka bir meslek edinirdi.

"Bay Forester'a karşı sert olmamalısın, üvey anne. Terör konusunda büyük adımlar attığını iddia ediyor."

Ğpek Çal, akÇamın ilk ıÇıklarında parıldıyor, Catherine'in düzgün saçlarındaki vurguları ortaya çıkarıyordu. Kadınsı havalara bürünen bir kızıdan çok, genç bir hanımefendiye, hem de çok genç bir hanımefendiye benziyordu. Oak Dorning saçlarını toplamak için can atan genç bir hanımefendi görmüştü, Vera ise sadece zor bir ergen görmüştü.

"Bay Forester kendine kolayca iltifat ediyor, değil mi?" Vera şalının örtüsünü düzeltti. "Keşke Alexander'dan böyle aşığılایıcı terimlerle bahsetmeseydi."

"Kötü bir niyeti yok." Catherine yansımasını düşünerek bir o yana bir bu yana döndü. "Bu altın gözlerimi solgun mu gösteriyor?"

"Bu şal güzel saçlarındaki ışıltıları ortaya çıkarıyor. Gözlerine gelince... Benimle gel."

Çocuk odasından Vera'nın alt kattaki dairesine doğru ilerlerken Catherine de Vera'nın arkasından geliyordu.

"Şu ressam arkadaş da yemekte olacak mı?" Catherine hiç düşünmeden sordu.

"Bay Dorning? Öyle olmalı. Kibar biridir ve saçınızla ilgili farklı bir şey denediğinizi . Bayanlar zaman zaman farklı saç modelleri denerler, dul bile."

". "

"Son zamanlarda kibirimle oyalanamayacak kadar meşguldüm. Gelin." Vera evin içinde kendi zevkine göre dekore ettiği tek yer olan yatak odasına doğru ilerledi. Mücevher kutusunu açtı ve altın çerçeveli sedef bir broş çıkardı. "Baban bunu almanı isterdi."

Catherine önce broşa, sonra Vera'ya baktı. "Yapamadım. Onu sana babam verdi." Ve ah, bu Catherine'in gözlerinde nasıl bir çelişki uyandırdı.

"Bana böyle pek çok biblo verdi, Catherine, ama sen onun bu konuda üzerine titremesi için çok küçüktün. Hatıra koleksiyonumu gözden geçireceğiz ve her bir parçanın kimin rengine daha çok yakıştığına göre parçaları ayıracağız. Örneğin bu, senin açık tenine ve açık renk saçlarına daha çok yakışıyor. Kıpırdamayın."

Vera broşu Gala iliştirirken Catherine uysalca durdu; ipek ince omuzların etrafında zarif bir şekilde toplandı ve Catherine'in ensesindeki solgun saç düğümünü dengeleyecek bir vurgu oluşturdu.

"Bu iyi oldu, değil mi?" Vera geri adım atarak şöyle dedi. "Gözlerinin mavisini ortaya çıkarıyor. Sana tarak da bulmalıyız." Ve kurdeleler ve genç bir hanımefendinin hakkı olan tüm moda aksesuarları.

Daha sonra, Catherine'in ilk tam boy elbiselerini dikmek için kumaş alışverişi yapacaklardı, ve cenneti biliyordu ki bir bir pahalıydı.

üstlenmek. Binicilik alışkanlığı için muhtemelen Londralı bir terzinin hizmetlerine ihtiyaç duyulacaktır ve bu da bir başka yüklü meblağı gerektirecektir...

Catherine şömine aynasının önünde durdu. "Broşu beğendim, üvey anne. Çok fazla değil. Küçük bir kız çocuğu gibi aptalca görünmek istemiyorum."

"Bir süredir küçük bir kız gibi davranmıyorsun, Catherine. Hadi yemeğe gidelim."

"Şimdiden mi?"

"Kendinizi daha sonra sonsuz uzunlukta takdir edebilirsiniz. Ben, kendi adıma, açım."

Catherine ev terliklerine baktı, sade, devetüyü rengi, tokasız ya da fiyonksuz ayakkabılardı bunlar. "Aptal görünmediğime emin misin?"

Vera kıza sımsıkı sarılmak, ona güzel olduğunu söylemek istiyordu, çünkü ipek şallara ya da altın broşlara aldırmadan öyleydi. Catherine'in açık sözlü bir cesareti, sağlam bir zekâsı ve iyi bir mizah anlayışı vardı. Adil olmak için çabalıyordu ve kardeşine karşı korumacıydı.

Bu niteliklerin yanında, genç bir bayanın burnunun uzunluğunun ya da lanet olası kaşlarının kavisinin ne önemi vardı?

"Harika görünüyorsun," dedi Vera. "Kendini gergin ya da utangaç hissedebilirsin, ama seni temin ederim Catherine, bunu kimse göremez. Sadece Çalını ve broşunu görecekler, belki de geçerken saçını fark edecekler. Eğer kıyafetinde ve görünümünde yapacağın birkaç küçük değişikliğin önemli olmadığını düşünürsen, kimse bunları sorun yapmaya cesaret edemez."

Ve eğer yaparlarsa, Vera onlarla derhal ilgilenecekti.

"Bayan Diggory olabilir."

"Giymese iyi olur. Gündüzleri, okul odası için uygun olan daha az karmaşık gardırobu benimsemeye devam edebilirsiniz, ancak tercih ederseniz

Akşam yemeği için grnşnzle ilgili biraz sorun yaşarsanız, bu sizin ayrıcalığınızdır."

Catherine omuzlarını dikleştirdi ve çenesini kaldırdı. "Ayrıcalıklı olmayı seviyorum." Gülümsedi ve güzel bir kız, sevimli bir genç kadına dönüştü. "Yine de ben de acıktım. Haydi gidelim, olur mu?"

O gülümseme... o gülümseme bir keşifti. Dirk, Catherine'in annesinin portrelerini yapmıştı ve belli ki kadın çok güzeldi. Aynı zamanda sıcakkanlıydı ve sevdiği adamın evinde bir yer karşılığında kınanmaya katlanmaya istekliydı.

Catherine böyle gülümsediğinde cazibe, iyi mizah ve tehlikeli derecede yetişkinlere özgü bir çekicilik yayıyordu. Neyse ki, bu gülümsemeyi nasıl ve ne zaman kullanacağını ve başkaları üzerinde nasıl bir etki yaratabileceğini öğrenmek için zamanı vardı.

Vera önce yemek odasına gitti; tahmin edilebileceği gibi Jeremy büfenin yanında, Bayan Diggory ise ocağın yanında bir kadeh şarap yudumluyordu. Bay Dorning onun yanında duruyor, Jeremy'nin tanıştıırma işini hallettiğini söylüyordu.

"Hadi oturalım," dedi Vera. "Bay Dorning, vey kızımınla tanıştığınızı sanmıyorum. Bayan Catherine Channing, size Bay Oak Dorning'i tanıştıırabilir miyim? Bay Dorning, Bayan Channing."

Vera daha önce Catherine'i hiç kimseyle, hele de mevki sahibi bir beyefendiyle resmen tanıştıırmamıştı. Oak Dorning bir kontun oğluydu ve her ne kadar unvan iddiasından uzak, meşhur küçük oğul olsa da, Hampshire'ın kırsal kesimlerinde onun konumundaki erkeklere bile nadiren rastlanırdı.

Bayan Diggory'nin gözleri örtülü bir eğlenceyle parlarken, Jeremy büfede kendine özgü esprili ve pek de nazik olmayan esprilerinden birini yapmaya hazır görünüyordu.

Ancak Bay Dorning, Catherine'in altın broşuna doğru belirsizce kaldırdığı elini yakaladı.

"Bayan Channing." Kibarca eğildi. "Benim için bir zevk ve onurdur. Babanızın keskin mavi gözlerine sahip olduğunuzu gözlemlene cüretini gösterebilir miyim? Onun sanata olan ilgisini paylaşıyor musunuz?"

"Bay Dorning." Catherine rahat bir reverans yaptı. "O zevk bana ait. Resim yapmayı severim ve anladığım kadarıyla eski resimlerimizden bazılarını restore etmek için buradasınız."

Aferin, Catherine. , Bay Dorning.

Bay Dorning, Catherine'in sandalyesini onun için tuttu ve bu şerefi Bayan Diggory'ye bırakması için şaşkın olduğu her halinden belli olan Jeremy'yi bıraktı. Bay Dorning, Catherine'in masanın yarısına kadar oturduğunu görünce Vera'ya yardım etti.

"Teşekkür ," diye mırıldandı Vera. "teşekkür ."

Vera'nın sağındaki yerini aldı ve Catherine de onun sağında, masanın ortasında oturdu. Catherine'le birlikte İspanyol ve İtalyan Rönesans ressamı hakkında tartışmaya başladılar ve bu sırada Catherine şaşırtıcı derecede bilgili ve esprili olduğunu gösterdi. Jeremy çoğunlukla sessiz kalırken, Bayan Diggory ara sıra fikir beyan etti.

Vera da sesini çıkarmadı, şarabının tadını çıkarıyor ve Oak Dorning'de bir müttefik edindiği hissinin tadını çıkarıyordu. Elbette her konuda değil ve Merlin Hall'da onlarla birlikte kısa süreden daha uzun bir süre için de değil.

Ama genç bir kadın olmanın eşiğindeki yetim bir kıza üvey annelik yapmanın korkunç bir şekilde ters gidebileceği bu zor anda, Oak Dorning beklenmedik ve anlayışlı bir müttefik olduğunu kanıtlamıştı.

Vera onunla göz göze geldi ve gülümsedi, o da kurnazca gülümseyerek karşılık verdi.

OAK'IN RAHATLAMASI İÇİN, tüm masa aile salonuna çekildi. Erkekler porto şarabı yudumluyor, hanımlar ise bir tencere barutun etrafında toplanıyordu. Bir moda tabağı kitabı ortaya çıktı ve Oak piyano bankına sığındı.

"Çalıyor musun?" Forester elinde bir kadeh porto şarabıyla piyanonun üzerine uzanarak sordu.

"Kendimi utandırmayacak kadar. Sen?"

"Yıllardır yapmadım. Sanırım burada, taşrada hapisten pratik yapmalıyım ama bunun için terörden uzakta zaman bulmam gerekecek."

Oak, Jeremy'nin tek öğrencisi için kullanmakta ısrar ettiği lakattan giderek daha fazla rahatsız oluyordu. "Çocuğa neden öyle diyorsun?"

"Onunla tanışmadınız, ancak uygunsa yarın öğle yemeğinden hemen sonra bu gözetimi düzelteceğim. Beş para etmez bir şey çizemez, çünkü kıpırdamadan oturmak onu aşar. Görünüşe göre babasının değişken mizacını miras almış ama aileden gelen hiçbir yeteneği yok."

Oak sol anahtarında küçük bir minuete çalmaya başladı, bir salon parçasıydı, dans pisti için yeterince büyük değildi. "Tecrübelerime göre," dedi, "çocuklar, özellikle de erkekler, beklentilerimizi karşılama eğilimindedir. Eğer onları her fırsatta azarlar ve eleştirirsek, dikkatleri dağılır, kıpırdanırlar ve hafızaları zayıflar. Sergiledikleri yapıcı dürtüleri översek, daha çok çabalarlar."

Forester portosundan bir yudum aldı. "Şimdi de yaramaz küçük çocuklar konusunda uzman mı oldun? Senin de bir zamanlar yaramaz olduğun sonucuna mı varalım?"

bir mi iki mi?" *Babalık* kelimesi üzerine kaşlarını oynattı.

"Kolaylıkla yaramaz bir çocuk olabilirdim. Ne en büyük ne de en yedek çocuktum. Ağabeyim Hawthorne'un hayvancılık ve çiftçiliğe olan ilgisi ya da kardeşim Willow'un köpeklerle olan dehası bende yoktu. Ash gibi hesap kitap ve yasal konularda zeki değildim ya da Valerian gibi doğuştan sosyal . Kardeşim Sycamore'un cazibesi ve tamamen yoksundum. Velet rolü benim için her zaman müsaitti ve üzülerek belirtmeliyim ki zaman zaman bu rolü yerine getirdim."

Ama düşününce, Oak bu rolü çok sık yerine getirmemişti, bu da ailesinin ve öğretmenlerinin birçok kabadayı arkadaşına karşı temel nezaketinin bir kanıtı.

"Belki de *velet* çocuğu aramalıyım."

"Ona Efendi Alexander demeyi deneyebilirsiniz."

Salonun öbür ucundaki hanımlar gülüştüler ve Oak bir kez daha Bayan Channing'in bir portre için kendisiyle oturmayı kabul etmesini diledi. Esprileri incelikliydi ama asla yüzeyden uzak değildi ve üvey kızına olan sevgisi muhtemelen kızın kendisi dışında herkes için açıktı.

Aileler dağınık ve karmaşıktı. Tanrıya şükür ki resim yapmak basit bir işti.

Forester piyano sırasının ucuna yerleşti ve kalçasıyla Oak'ı hafifçe itti. En son başka bir erkek Oak'ı oturduğu yerden itmeye çalıştığında, zar zor yara almıştı.

"Ee, Dorning, genç bayanımız hakkında ne düşünüyorsun? Onu daha önce saçları açık görmemiştim. Oldukça fark yaratıyor."

"Bence tatlı, akıllı ve Bayan Channing gibi bir üvey anneye sahip olduğu için şanslı. Birileri onun eğitimiyle ilgilenmiş ve kendine güvenmesini sağlamış ki bu da genç bir hanımefendide her zaman güzel bir özelliktir."

"Onun güzel olduğundan bahsetmiyorsun. Üvey annesi gibi muhteşem değil elbette ama dikkatleri üzerine çekecektir. Görünüşe göre annesi de güzelmış."

Çaylarını yudumlayan ve moda tabaklarını karşılaştıran üç kadına bakan Forester'ın bakışlarına bir spekülasyon notası yerleşmişti.

"Şarabını iç Forester ve Alexander ile ben yarın eskiz yapmaya gittiğimizde üzerinde çalışmak için kendine birkaç alıştırma parçası bul."

Jeremy içkisini bitirip bardağını müzik rafının üzerine koydu, sonra da piyanonun yanındaki sehpa da duran bir yığın notayı aldı.

"Düetler arayacağım," dedi. "Müzik sosyal bir etkinlik olduğunda çok daha eğlenceli oluyor. Ben üst kısımları çalmayı tercih ederim. Peki ya siz?"

Soru belli belirsiz meydan okuyucu ve biraz cinseldi, aynı zamanda birçok erkek şakası gibi aptalcaydı.

"Her iki rol de bana uyar, yeter ki icra etmem istenmeden önce müziğe göz atma şansım olsun." Oak minuetini sessiz bir ritme getirdi ve ayağa kalktı. "Sizi çalışmanızla baş başa bırakayım."

"Bir arkadaşa üzüm den bir damla daha getirir misin?" Jeremy, Oak'a boş bardağını uzattı. "Kimsenin kulağını tırmalamamaya gayret edeceğim."

Meşe'yi hizmetçi rolüne sokan bir başka küçük numara. Kardeşleri en sevimli çocuksu özellikler dışında her şeyi merhametle geride bırakmışlardı. Bir kardeşin başının arkasına vurması *seni seviyorum* anlamına geliyordu. Kaburgalara atılan bir dirsek sevgi göstergesiydi.

Sinsi ya da kötü niyetli hiçbir şey yok.

Oak, Jeremy'ye yarım bardak Porto şarabı getirdi, sonra da hanımlara kibarca iyi geceler diledi. Anlaşıldığı kadarıyla seyahat etmek

Enerjisinin bir kısmını kaybetmişti ve günün gelişmelerini düşünmek için odasının huzur ve sessizliğini istiyordu.

Ve Casriel'e bir mektup yazmak için, Oak'ın Dorning Hall'u özlediğinden değil
ya da en büyük kardeşi.

"Sizi yakacağım," dedi Bayan Channing. "Odalarınızın düzgün bir şekilde donatıldığından ve kömür kovanızı doldurmayı unutmadığımızdan emin olmak istiyorum." Catherine'in omuzlarını hızla sıktı, bu kızı Çağırılmış gibiydi, sonra bir fener yaktı ve Oak'u koridora kadar takip etti.

Salon kapısı arkalarından kapanır kapanmaz, "Size teşekkür etmeliyim, Bay Dorning," dedi. "Catherine bu akşamki karşılama için çok heyecanlıydı. Daha önce hiç saçını toplamamıştı ve siz ona tam bir centilmen gibi davrandınız."

"Ben sadece kibarlık ettim. O başarılı bir konuşmacıdır."

"Bunu Dirk'ten almış. O adam herkesi etkileyebilir." Bayan Channing merdivenlerden başladı, feneri gün batımından sonra eski bir evin kasvetini kesiyordu. "Eğer çocuklar için sanat eğitimi alacaksanız, maaşınızı da buna göre ayarlamalıyız."

"Gençlere çizim ve resim yapmayı öğretmeyi seviyorum. Bunu görevlerim arasına eklemekten mutluluk duyuyorum."

Bayan Channing merdivenlerin başında durakladı. "Yeteneğinizden vazgeçmeyin Bay Dorning. Bağımsız imkanlara sahip değilseniz ve sanatı hayırsever bir girişim olarak görmeyi göze alamıyorsanız, yeteneklerinizi kullanmanız için size ödeme yapılmasını hak ediyorsunuz. Sahip olduğunuz yeteneği geliştirmek için yıllarca çalıştınız. Bunu, çocuklarını size fırlatan her dul kadın için çarçur etmeyin."

"Bu konuda güçlü hissediyorsun."

Yürümeye devam , koridor alt kattakinden daha karanlıktı. "Dirk bu konuda çok kararlıydı. İnsanlar sürekli

Sanki sanatı bir salon numarasıymış gibi, *küçük bir eskiz* yapmasını ya da *hızlı bir izlenim* bırakmasını isterdi. O zaman cazibesi işe yarıyordu. Taverna karikatürleri yapan bir çocukken bile yaptığı iş için para almayı beklediğini nazikçe belirtirdi."

"Ben pek cazibeli biri değilimdir."

"Evet, öylesin." Dairesinin kapısının önünde durdu. "Catherine'i büyüledin. Bütün erkeklerin Jeremy kadar küstah ve geveze olmadığını bilmesi gerekiyor. Bazı yönlerden oldukça zeki ama bazen de tam bir ahmak."

Oak kapıyı açtı. "Bazen hepimiz biraz aptal olmuyor muyuz?" Aslında ev sahibesi söz konusu olduğunda kendisi de kendini biraz aptal hissediyordu. Merlin Malikânesi'nin pragmatik reisi, sadık üvey anne ve sadık dul kadını görmek için onun fiziksel güzelliğini bir kenara itebilmeyi seviyordu.

Ve Forester biraz aptaldı. Bayan Diggory Eğer zayıf gülümsemeleri ve sabırlı sessizlikleri bir gösterge ise, aynı fikirdeydi.

"Dirk'ün galeri eserleri hakkında ne düşünüyorsun?" Bayan Channing lambayı masanın üzerine bıraktı ve ocakta alçaktan yanan ateşe biraz hava tuttu. Bu görev hem tamamen sıradan hem de - yaptığında- ev içi zarafetin bir örneği idi.

"Dirk Channing seriler halinde resim yapmasıyla tanınırdı," diye yanıtladı Oak, fenerin alevini üç mumdan oluşan bir dalı yakmak için kullanarak. "Bu galeride bulunanları seriler halinde ya da tutarlı bir koleksiyon olarak düzenleyemiyorum. Bu ilginç bir muamma." Şamdanı şöminenin üzerine koydu ve Bayan Channing'in kendisine baktığını görmek için döndü.

"İlginç, başarılı bir sanatçı neden böyle bir çöpü biriktirsin ki?"

"Çöp değil ama harika işler de değil. Bugünün çoğunu galerinin içindekileri kataloglayarak, ortak konular ya da temalar bulmaya çalışarak ve hiçbirini görmeyerek geçirdim. Merhum kocanızın zevkleri çok çeşitli ve genişti."

Oak kapıyı alışkanlıktan kapatmıştı. Çoğu evde ısıyı korumak öncelikliydi ve Bayan Channing dul bir kadındı, şöhreti kaderini belirleyen korunaklı genç bir hanım değil. Ayrıca maaşlardan da bahsetmişti ve bu tartışmanın özel olarak yapılması gerekiyordu.

"Dirk'ün arkadaşlarının çoğu beni onun eklektik zevklerinin bir örneği olarak ," dedi Bayan Channing, büfedeki sürahileri dolu sıraya göre yeniden düzenlerken. "Ben ne Catherine'in annesi gibi saygın bir fahişeydim, ne bir varis, ne de unvanlı ya da sanatçı bir aileye bağlıydım. Aslında sanattan pek anlamazdım, gerçi Dirk bu eksikliği giderdi. Bende ne bulduğunu bilmiyorum ve arkadaşları da kesinlikle şaşkındı."

Kocasını umutsuzca özleyen bir kadın gibi değil, basit bir çözümünü olması gereken bir bulmaca karşısında hayal kırıklığına uğramış biri gibi konuştu.

"Her tarafta," diyor Oak, "Dirk Channing'e büyük sanatçı, İrlanda İsyanı'na ilham veren mücadelelere ışık tutan vizyoner muamelesi yapıldı. Amerikalıları John Bull'un değerlerini biz İngilizlerden daha etkili bir şekilde savunan parlak bir zekaydı. Elbette bunu tartışmalar arasında, hem eleştiriler hem de alkışlar arasında yaptı. Tüm bu gürültüden rahatsız olmayan bir kadının dürüst saygısına sahip olmak muhtemelen değerli bir nimetti." Hatta bir rahatlama.

"Benimle evlendi çünkü güzel bir kızdım ve kolayca etkileniyordum." Bayan Channing Oak'tan duyduğundan daha sert konuşuyordu.

daha önce. "Tanıdıklarından birden fazlası bunu bildiğimden emin oldu."

Oak oturma odasını geçerek doğrudan onunla yüzleşti. "Yanıyorsunuz Bayan Channing ve arkadaşları sizi kıskanıyorlardı. Sizi temin ederim ki Dirk Channing istediği kadar güzel kadınla birlikte oldu. Bu kadınlardan bazıları ona portrelerini çizmesi için para ödeyebilecek durumdaydı. Diğerleri ise onun sanatsal zevki için tüm kıyafetlerini çıkarmaktan mutluluk duyuyordu - ya da hikaye genellikle böyle başlar. Başarılı ressam, tüm ihtişamı ve büyüleyiciliğiyle kadın formuyla kuşatılmıştır. Dirk'ün uyanık olduğu ve uyuduğu her saat bu güzelliğe sahip olması için evlenmesine gerek yoktu."

Ortalama bir sanatçının modeller ve aktrislerle birlikte ne kadar zaman geçirdiğini hiç düşünmemiş miydi? Çoğu stüdyonun neden en azından bir şezlongla donatıldığını hiç merak etmemiş miydi?

"Sanatsal eğitiminiz sizi *tüm ihtişamı ve büyüleyiciliğiyle kadın formuna* maruz bıraktı mı Bay Dorning?"

"Bunu kendi erkeksi merakım yaptı, ama evet, çıplakları çizmek, boyamak ve incelemek için saatler harcadım. Dış süslerimizi çıkardığınızda tuhaf yaratıklarız."

Ve bu tuhaf bir konuşmaydı. Çıplak kadın formu Oak'u gençliğinde büyülemişti, muhtemelen çoğu genç erkeği büyülediği gibi. Sonra çıplak kadın, çizmek ve boyamak için başka bir meydan okuma haline gelmişti. Ressam analitik beceri kazandıkça çocuğun doğal hayranlığının kısmı kaybolmuştu, şehvetli ve tatlı bir şey.

Bayan Channing kapıya doğru ilerleyerek, "Tavan arasında birkaç çıplak resim olabilir," dedi. "Eğer iyi para ederlerse, umarım kereste odaları çıplak kadınlar ve baldırı çıplak Romalı askerlerle doludur."

Yine para. Para ve sade konuşma. Görünüşe göre Verity Channing için krallığın parası önemliydi ve

sanat camiası .

"Hızlı para toplamak istiyorsan, benim için otur, seni Diana ya da Persephone olarak resmedeyim. Geliri bölüşebiliriz." Klasik konular Oak'ın pek ilgisini çekmiyordu ama popüler olmaya başlamışlardı ve bu yüzden de kazançlıydılar. "Kardeşlerimin akşam yemeği kulübü olarak geçen özel bir oyun cehennemi var. Tamamladığım herhangi bir çalışmayı benden ücret almadan sergiliyorlar. Müşterileri varlıklı ve genellikle gösterişe düşkün. Bu tür insanlar duvarlarına bir tanrıça ya da bir dizi tanrıça asmak için cömertçe para öderler."

Oak, Verity Channing'in dürüst bir portresini yapmayı tercih ederdi ama klasik bir yorum da ilginç olurdu.

"Çok naziksiniz," dedi. "Bunu düşüneceğim ama kimseye modellik yapmaya hevesli değilim. Burada, taşradaki silik hayatımı seviyorum ve sanatçı modeller söz konusu olduğunda toplumun tamamı açık fikirli değil."

Yeterince doğru. "Sizi çıplak olarak resmetmeyi teklif etmiyordum, hanımefendi." Oak aslında *birilerinin* bu kadını çıplak resmetmesi fikrinden hoşlanmıyordu, bu tuhaf bir şekilde sanatsal olmayan bir duyguydu.

"Biliyorum," dedi, yakasını okşayacak kadar yaklaşarak. "Sen fevkalade terbiyelisin, Oak Dorning. Ne kadar nadir bulunduğunu anladığından şüpheliyim. İyi geceler."

Adamın yanağını öptü, yakasını tekrar okşadı, feneri aldı ve sessizce geri çekildi.

Çocuk odasına yapılan ziyaretler, en azından Alexander söz konusu olduğunda, Vera için korkulacak bir durum haline gelmişti ama yine de kahvaltıda oyalanmak da istemiyordu. Bay Dorning kaçınılmaz olarak

Günün ilk yemeğini yemişti ve Vera bu karşılaşmayı ertelemek istiyordu, bu yüzden merdivenlerden yukarı çıktı.

Alexander, Bay Forester'ın özel derslerinin düzenli disiplinini pek benimsememişti ve bu rahatsız edici bir gelişmeydi. Bir önceki yıl, Catherine'le aynı mürebbiyeyi paylaşıırken, Alexander çoğu zaman kendisine söyleneni yapan ve hiç mızızlanmayan sevimli bir çocuk olmuştu.

Catherine'in mürebbiyesi emekli olmuş, Bayan Diggory son mürebbiye olarak eve katılmış ve Bay Forester da özel öğretmen olarak işe alınmıştı. Alexander o zamandan beri asık suratlı, huysuz, geçimsiz ve -Vera'ya göre bu çok can sıkıcıydı- *mutсуzdu*.

"Günaydın," dedi ve okul odasındaki sandalyelerden birine oturdu.

Alexander ayaklarını taburesinin ayaklarına vurdu. "Günaydın anne."

Jeremy koridorun kapısında belirdi. "Bir hanımefendi odaya girdiğinde ayağa kalk, evlat. Bunu sana kaç kere söylemem gerekiyor?"

Alexander oturduğu yerden fırladı. "Ama o benim annem."

"Terbiyesizlik etme."

"Daha önce annem ziyarete geldiğinde hiç ayakta durmak zorunda kalmamıştım. Ne zaman bir hanımefendiye dönüştü?"

Jeremy gülümsemesini gizliyor görünüyordu. "O her zaman bir hanımefendi olmuştur.

Asıl soru, ne zaman bir beyefendiye dönüşeceğin, hmm?"

Kemikli küçük omuzlar çöktü.

"Bay Forester, bize biraz müsaade eder misiniz? Alexander'a müfredatına bir resim dersi ekleneceğini açıklamak istiyorum."

Alexander başını kaldırdı. "*Daha fazla* okul ödevi mi?"

"Annenize küstahlık etmeyin, genç bayım. Bunun sonuçları olacaktır." Bu uğursuz not üzerine Jeremy odadan çıktı.

Vera, Alexander'a terbiyesizliğin ne tür sonuçlar doğuracağını sormak yerine kapıyı kapattı. İncil'den ayetler yazmak bir çocuğu asla incitmezdi ve Jeremy'nin bir eğitmen olarak otoritesini sarsmamalıydı.

"Çizim yapmak sana çok kolay gelebilecek bir başarı," dedi Vera, yerine otururken. "Baban bu konuda son derece iyiydi."

"Babam öldü." Alexander yerine oturmak için hiçbir harekette bulunmadı ama sanki azar işitmeye hazırlanır gibi, başı öne eğik, elleri arkasında, ayakta durdu.

"Alexander, bursun henüz sana cazip gelmediğini biliyorum ama ısrarcılığına hayranım. Bay Forester yavaş da olsa kaydettiğini söylüyor."

Hiçbir şey, ne bir iç çekiş, ne de bir bakış. İskender, aslanların ininde bir şehidin gösterdiğinden daha büyük bir teslimiyetle yere baktı.

"Beni duyuyor
musun?" Başını
salladı.

"Bay Dorning resim öğretmeniniz olacak. Kendisi buradayken Catherine'e de ders verecek ama senin ve onun derslerinin ayrı olmasını istedim."

Alexander başını kaldırdı, yüzünde dehşete kapılmış bir ifade vardı. "Catherine artık benim kardeşim olmak istemiyor mu? Çocuk odasına hiç uğramıyor. O ve Bayan Diggory her zaman Bayan Digg'in oturma odasındalar ve benim oraya girmeme izin yok."

"Sen değil misin? Bu kuralı kim koydu?" Vera elini Alexander'ın alnında gezdirmek, hatta onu kucağına oturtmak istiyordu ama altı yaşındaki çocuklar böyle şımartılmaktan nefret ederdi. Jeremy bu konuda çok açıktı.

"Bay Forester onun izni olmadan kreşten ayrılmamamı söyledi. Ayrıcalıklarımı hak edeceğim." Bu son cümleyi Alexander sanki birinden alıntı yapıyormuş gibi okudu.

"Çocuk odasını Bay Dorning'e bırakacaksın," dedi Vera, bunun Bay Dorning'in isteklerine uygun olduğunu umarak. "Eğer manzara resmi çizmeyi öğreneceksen, bunu çocuk odasında yapamazsın. Ayrıca, yaz mevsimindeyiz ve zaman zaman dışarı çıkmalısın."

Alexander yere bakmaya devam etti. "Ne hakkında Mr. Forester'ın kuralı mı?"

"Bay Forester bana hesap verir."

"Ona ne yapacağını senin söylediğini söylüyor."

Bu gözlemin altında başka bir soru yatıyordu, Alexander'ın doğrudan sormak istemediği bir soru. Vera onun önünde diz çöktü, ruhunun derinliklerini görebilmek için gözlerini görmeyi arzuluyordu.

"Burada, çocuk odasında yaptığım değişikliklerle mücadele ediyorsun," dedi ve ellerini onun omuzlarına koyma dürtüsüne boyun eğdi. "Bunu biliyorum. Catherine'i özlüyorsun. Bayan Tansbury'yi ve onun rahat tavırlarını özlüyorsun. Şu anda zor, Alexander, ama denediğin için seninle gurur duyuyorum ve zamanla alışacağını biliyorum. Lütfen sabırlı ol ve etme. Bay Forester senin çok iyi bir genç beyefendi olma potansiyeline sahip olduğunu söylüyor."

Alexander onun omzunun arkasından baktı. "Bu ne anlama geliyor?"

"Bu, derslerinizin her zaman bu kadar zor olmayacağı ve bir gün, okul ödevlerinizde ustalaşmak için özenle çalıştığınız için memnun olacağınız anlamına gelir."

"Babamı özledim." Sanki duyulmaktan korkuyormuş gibi bu sözleri neredeyse fısıldıyordu. Dirk öldüğünde Alexander henüz üç yaşındaydı ama babasını çok net hatırlayamasa da muhtemelen özlüyordu.

"Ben de onu özlüyorum. Onu için sana ve Catherine'e sahip olduğum için her gün şükrediyorum." Vera ona sarılmamak için doğruldu.

ve onu çok utandıracaktı. "Bay Dorning öğle yemeğinden sonra sizi almaya gelecek ve siz de ona tüm dikkatinizi vereceksiniz."

"Yavaş olursam beni yener mi?"

Bu da ne böyle? "Çok canlı bir hayal gücün var Alexander. Bay Dorning sabırlı bir adam ve başkalarına sanat öğretmekten hoşlandığını söylüyor. Eminim huş ağacı çubuğunu eline almak için bir nedeni olmayacaktır."

Alexander, muhtemelen Dirk'ün büyükbabasının gençliğinden beri köşede duran deri saplı eski huş çubuğun bulunduğu odanın önüne dehşet dolu bakış gönderdi.

Jeremy gerçekten de korkunç tehditler savuruyor olmalıydı. "Bugünkü derslerin bittiğinde beni görmeye gelir misin?" Vera doğrulurken sordu. "İlk çizim seansının nasıl geçtiğini bilmek istiyorum."

"Bay Forester'ın izni olmadan çocuk odasından ayrılmayacağım-"

"Sen de annenin sözünden çıkmayacaksın, Alexander. Seni özledim. Bay Forester'ın yanında burs almaya başlamadan önce seni daha çok görüyordum." Belki de bunu söylememesi gerekiyordu, çünkü Alexander'ın gözleri şaşkınlıkla doldu. Ne zaman bu kadar ciddileşmişti? Bu kadar gerçekçi? Elini, hâlâ küçük bir çocuğun ipeksi incelikteki saçlarına götürdü. "Bugünkü derslerin bittiğinde ziyaretine geleceğim."

Bu ne bir gülümseme ne de bir heyecan uyandırdı. Alexander, müdürün sınıfı teftiş bekliyormuş gibi sırasının yanında durmaya devam etti.

"Oturabilirsin, Alexander. Sana için izin veriyorum."

Başını iki yana salladı. "Mr. Sullivan'ı gördüğümde tekrar ayağa kalkmam gerekecek.

Forester geri geliyor. İyi günler anne. Geldiğin için teşekkürler."

Altı yaşında bir çocuk tarafından kibarca kovuluyordu. Jeremy ona somurtmalar ve surat asmalar, öfke nöbetleri hatta beklemesini söylemişti ama

Alexander somurtmuyor ya da surat asmıyordu ve kesinlikle nöbeti geçirmiyordu. Sadece onun gitmesini bekliyordu.

Vera koridorda Jeremy'yi buldu. "Bay Dorning öğle yemeğinden sonra Alexander'a uğrayacak, ben de oğlumu okul bitiminde görmek istiyorum."

"Son zamanlarda biraz keyifsiz, Bayan Channing. Pek de iyi davranmıyor."

Vera'nın morali biraz bozuktu ve Jeremy'nin durmak bilmeyen, hafiften lanetleyen neşesi de buna yardımcı olmuyordu. "Alexander bana karşı son derece kibardı, ancak derslerinden keyif almadığı açık."

"Güzel," diye yanıtladı Jeremy gülümseyerek. "Hayatın bir şamata olmadığını ve hoşlanmadığımız pek çok şeyi yapmamız gerektiğini öğrenmesi gerekiyor. Eğer bu dersi özömsüyorsa, gerçekten de ilerleme kaydediyoruz demektir."

Bu cevap Vera'yı kızdırdı. "Sıkı çalışmanın bize saygı ve huzur kazandırdığını da öğrenmemiz gerekiyor Bay Forester. Lütfen Alexander'ın çalışmaları bittiğinde oturma odamda bana katılmasını sağlayın." Jeremy onun talimatına uymamayı düşünüyormuş gibi dudaklarını büzdü. "Dorning'le arasının nasıl olduğunu öğrenmek istiyorsun, mi? Muhtemelen iyi bir fikir. Sanatçılar sabırsızdır ve Alexander da çabuk biri değildir. Bu kadar kolay anlaşılamayacakları konusunda haklısın. Onu size göndereceğim, ama lütfen onu ikramlar ve tatlılar."

O benim oğlum ve istersem onu şımartırım. Vera bu düşüncesini kendine sakladı, çünkü Jeremy her zamanki gibi haklı bir noktadaydı. Çocuk odasında akşam yemeği erken servis ediliyordu ve hemen öncesinde çok fazla tatlı yenmesi tavsiye edilmezdi.

"Alexander'ı öğleden sonra oturma odamda bekleyeceğim," dedi. "Ve umarım çocuğa davranışlarını oldukça etkileyici bulduğumu iletirsiniz."

"Elbette, hanımefendi." Jeremy başıyla selam verdi ve okul odasına girerek kapıyı arkasından kapattı.

Vera koridorda durmuş, kulak misafiri olmak istiyor, Jeremy Forester'ı karaktersiz bir şekilde kovmak istiyor ve oğlunun eğitimine rehberlik etmek için müsait olmayan bir kocayı azarlamak istiyordu.

"Sabır," diye mırıldandı. "Sabır ve sebat." Yumuşak ayak sesleri duymamış olmayı umarak dönmesini sağladı. "Bay Dorning, günaydın."

"Bayan Channing." Selam verdi ve gülümsedi. "İyi günler. Bu sabah tavan aralarını mı inceleyeceğiz?"

Hoş bir merak ve centilmen bir tavır içindeydi. Dün gece, henüz iki gündür tanıdığı bir adamı öpmüş olmasına tepki gösterdiğine dair hiçbir ipucu yoktu. Görünürdeki kayıtsızlığı karşısında hayal kırıklığına mı uğramalı yoksa rahatlamalı mıydı?

Ama olgun bir dulun yanağına kondurulan dostça bir öpücük, öpücük olarak nitelendirilemezdi. "Tavan arası merdivenleri bu tarafta," dedi koridorun sonuna doğru ilerleyerek. "Uşakların yatakhane üst katın yaklaşık dörtte birini kaplıyor. Geri kalanı depo olarak kullanılıyor."

Bay Dorning onu dar ve kıvrımlı merdivenlerden yukarı kadar takip etti. Tavan araları örümcek ağlarıyla kaplı değildi -hizmetçi titiz ve hizmetçiler gayretliydi- ama hava günün bu erken saatlerinde bile sıcak ve yakındı.

"Bir ya da iki lambaya ihtiyacımız olacak mı?" Vera tahta kapıyı açmak için anahtarı kullanırken Bay Dorning sordu.

"Çatı pencereleri var ama ihtiyacınız olursa mum gönderebilirim." Tavan arasına girmeden önce her zaman cesaretini toplaması gerekirdi. Dirk gibi Merlin Hall'da büyümemişti ve tavan aralarına dair anıları pek de hoş değildi.

Anahtar kilide uymayı reddetti ya da Vera'nın elleri çalışmayı reddetti. Bay Dorning sabırla onun arkasında durdu.

ve zihinsel olarak küfretti ve sonunda lanet olası anahtarı anahtar deliğine sıkıştırdı.

"Açılmıyor," diye mırıldandı.

"İzin verin." Bay Dorning onun etrafından dolandı, böylece birbirlerine iyice yaklaştılar. Anahtarı sıkıca çevirdi ve kilit açıldı. "Sadece biraz güç istiyordu. İyi bir yağlama onu "

Adam uzaklaşmak için hiçbir hareket yapmadı ve Vera onun üzerinde hem lavanta hem de çayır çimen kokusu aldı. Sahanlığın dar sınırlarında, adamın boyunun ve kaslarının farkındaydı.

"Dün gece sizi öptüm," dedi. "Ben hafifmeşrep bir kadın değilim Bay Dorning, ama siz öyle görünüyordunuz ki... Bunu tahmin etmemeliydim. Bir daha olmayacak."

Yanına eğildi. "Geçerken yaptığım dostça bir hareketi ahlaksız bir davetle karıştırmadım." Dudaklarını kızın yanağına değdirdi. "Ben sana böyle bir jest yapsam sen de aynı hataya düşmezdin. Tavan aralarını inceleyelim, olur mu?"

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Verity Channing bir sorundu. Oak bu sonuca güzel olduğu için varmamıştı; ona söylediği gibi, bazıları davetkâr bir gülümsemeden başka bir şey takmayan pek çok güzel kadın görmüştü. O bir sorun değildi çünkü görünüşe göre rahat bir şekilde sabitlenmişti. Kendisi bir kontun oğluydu ve bu nedenle sık sık varlıklı soylularla arkadaşlık ediyordu.

Kadın sorun değildi çünkü onu öpmüştü. Öpüşmekten çok hoşlanıyordu - *oldukça* hoşlanıyordu - ve yanaktan hızlı bir öpüşme kilisenin bahçesinde bile yadırganmazdı, Tanrı aşkına. Hampshire kırsalındaki toplum Dorset'teki benzerlerinden çok daha sansürcü değilse tabii.

Verity Channing bir sorundu çünkü Oak ondan hoşlanıyordu. Üvey kızının duygularını dert etmesini, pek çok kadının bırakın büyötmeyi, kabul etmeyi bile reddedeceği bir yaraya karşı koruyucu olmasını seviyordu. Özel öğretmen, mürebbiye ve Oak her neyse onunla aynı masada yemek yemesi hoşuna gitmişti. Gösteriş yapmamasını ve kibirli olmamasını seviyordu. Kendi güzelliğinden habersiz görünmesi çok hoşuna gitmişti.

Ve tüm aksi yöndeki hislerine rağmen, belki teşekkür etmek, belki de hoş geldin demek için yanağını öpmesi hoşuna gitmişti. Hoşuna gitmişti.

onu bu teklifi yapmaya iten beklenmedik cesaret kıvılcımından çok daha fazlasıydı.

Ve bu *beğenilerin* hiçbirisi Kraliyet Akademisi'ndeki hırslarını ilerletmeyecek ya da bağımsız bir kariyer inşa edebileceği ücretli komisyonlar almasını sağlamayacaktı. Kardeşleri -Söğüt, sonra Casriel, ardından Hawthorne ve Valerian- evlenecek ve yuva kuracak güzel hanımlar buluyorlardı. Sycamore ve Ash, Coventry Club'dan mükemmel bir geçim kaynağı elde ederken, Oak... bir ağaçta oturup eğrelti otlarını çiziyordu.

Kraliyet Akademisi'ne girmeye odaklanmalıdır, Hampshire'da kırlarda yaşayan güzel bir dula değil.

Bayan Channing onun yanından geçip tavan arasının kasvetine daldı, hafif çiçek kokusu toz ve eski ahşap kokularına karıştı. Çatı pencerelerinden zayıf bir ışık süzülüyordu, Oak'ın sadece bir depoda beklediğinden daha fazla ışık vardı.

"Yabancı erkekleri öpmek gibi bir yok, Bay Dorning," dedi yüzünü ondan çevirerek. "Catherine'e karşı naziktiniz ve bu beni etkiledi ama yine de... sizi öpmemeliydim."

Yani bir *tartışma* yapacaklardı. Çok iyi. "Neden olmasın? Öpüşmek keyiflidir, yeter ki taraflar bunu kendi rızalarıyla yapsın."

"Çünkü..." Yavaşça döndü. "İlk etapta yabancıları öpmemek gerekir."

"Yabancılarla öpüşürken *yakalanmamak* gerekir belki de. İkinci sırada ne var?"

Parmağını boş bir kandilin durduğu aplik rafının üzerinde gezdirdi. "İstemedim. Herhangi bir yabancıyı öpmek yani. Kimseyi öpmek."

Oak kapıyı iterek kapattı. "Yas tutuyordun." Bir mendil çıkardı, bir deniz sandığının üstündeki tozları aldı ve

Bayana oturmasını işaret , o da oturdu. "yeri alabilir miyim?"

"Öpücükleri tartışıyoruz, Bay Dorning. Törende durmanıza gerek yok."

"Yine de bana Bay Dorning diyorsunuz."

Hafif bir gülümsemeyle ödüllendirildi. "Oak, o zaman. Kocamı sevdim."

Oak, Bayan Channing'in bu konudaki düşüncelerini ilk kez açıkladığını hissederek bekledi.

"Dirk de beni seviyordu," diye devam etti, "ama bana aşık değildi. Öyle aptal değildik. Sevecen, nazik ve sabırlıydı. Bana bir hanımefendinin özlemini duyduğu tüm nezaket ve saygıyla kur yaptı ve bu ruhuma merhem oldu. Genç bir kadın güzel olduğunda, insanlar onun aynı zamanda dünyevi olduğunu, ima ve tekliflerle nasıl başa çıkacağını bildiğini varsayar. Ben tam bir züppeydim.

"Babama babasından miras kalmış," dedi, "amcalarından ve erkek kardeşlerinden de miras kalmış ve böylece babam çok büyük topraklara sahip olmuş. Güzel bir kızla ne yapacağı konusunda hiçbir fikri olmayan yüceltilmiş bir çiftçiydi. Üvey annemin bu konudaki düşünceleri hiç de nazik değildi. Dirk bir çizim turu için Midlands'dan geçerken balık havuzumuzda ağılarken bana rastladı."

Ne için ağladın? "Yaşı seni rahatsız etti mi?"

" de bile. Bir taşı atlamak için doğru teknik hakkında tartıştık ve sonra ailemle tanışmak istedi. Sekiz otuz yaşlarında, fit ve yakışıklı biriydi. Ben on sekiz yaşındaydım ve üvey annemin evinden ayrılmak için yanıp tutuşuyordum. Birçok açıdan bakıldığında, bu eşleşme tamamen uygundu."

Tavan arası, pencerelerden süzülen sabah güneşiyle huzurlu bir günah çıkarma yeri haline gelmişti. Tavan arası ayrıca yeterince sessizdi.

Oak, kur yapma hikâyesini anlatırken Verity'nin nefes alış verişindeki hafif aksaklıkları ve tereddütleri duyabiliyordu.

"Maç senin bakış açına göre *tamamen uygun* muydu, Verity?"

"Arkadaşlarım bana Vera der."

O zaman arkadaşları vardı. Oak onlarla tanışmak, gerçek dost olduklarından ve sadece yerel dedikodulardan ibaret olmadıklarından emin olmak istiyordu.

"Maç senin bakış açına göre tamamen uygun muydu, Vera?"

Kelepçelerini çekiştirdi. "İlk yıl mutluyduk. Dirk beni Portekiz ve İtalya'ya götürdü. Gittiğimiz her yerde aslan kesildi. Şimdi görüyorum ki sadece sanatçıların toplandığı uygun fiyatlı yerlere seyahat etmişiz. Elbette onun bu tür yerlerde tanıdıkları vardı ama benim için, o yaşta... Şaşkındım. Kilise koridorunda yürüyen en şanslı gelin bendim."

Sesi ne kadar da . "Bu yanılsama uzun sürmez."

"Dirk önceki ilişkisinden bir kızı olduğunu söylemeyi unutmuştu. Çok uzun zamandır tutkuyla sevdiği kızın annesinin, bana evlenme teklif ettiğinde bir yıldan az bir süre önce ölmüş olduğunu söylemeyi unutmuştu. Pek çok şeyden bahsetmeyi unutmuştu. Kocamla taşları nasıl sektireceğimden daha fazla konuda anlaşmazlık yaşamayı öğrenmek zorunda kaldım. Bu çok zordu."

Oak'un anne ve babası düzenli olarak yüksek sesle tartışırlardı ve tartışmaları onu hiç endişelendirmemişti. Babam bir cümlede ilk ve ikinci yarısı arasında gürlemekten alay etmeye geçebilirdi, annem de öyle. En kötü tartışmalarında özel dairelerine çekilirler, bir saat kadar sonra tekrar birbirlerine yardım ediyor gibi görünerek oradan çıkarlardı.

Evli bir çiftin nasıl tartışacağını *öğrenmesi* gerektiği hiç aklıma gelmemişti.

ona. "Anladığım kadarıyla annenle baban anlaşmazlığa meyilli değillermiş?"

"Üvey annem isyana izin vermezdi. Ne bende, ne babamda, ne de kardeşlerimde. Sonunda aileyi neredeyse iflas ettirdi ve kimse onun kendini beğenmişliğini kontrol etmedi. Kardeşlerim onun yarattığı tahribatı on yıllarca telafi edecek. Benim tazminatım çok mütevazıydı, Dirk neredeyse tüm parayı sağladı. Bunu da ancak Merlin Hall'da yaşamaya başladıktan sonra öğrendim."

Oak, çamaşırları saymanın acilen gerekli olduğuna karar vermesin diye onun elini tuttu. "Catherine'e kızgın mıydın?"

"Küskün mü? Tanrım, hayır. Kocama çok kızmıştım. Kız annesini kaybetmişti ve o da kendi acısını uzun eskiz turlarına çıkararak gidermeye çalışıyordu. Sonra okuldan yeni çıkmış bir gelin seçti ve o gelinle bal ayları boyunca gezintiye çıktı. Annem öldüğünde yedi yaşındaydım. Babam beni böyle terk etseydi, hayatta kalamayabilirdim."

Vera'nın eli soğuktu, bu yüzden Oak parmaklarını avuçlarının arasına aldı. "Dirk'le aranızdaki anlaşmazlıkları çözdünüz mü?"

"Bu zaman aldı. Dirk'ün arkadaşları benim olduğum türden insanlar değildi. Düşeslerden çobanlara kadar herkesle anlaşabilirdi. Ben sadece köy toplantılarına ve resmi olmayan yemeklere uygun biriydim. Öğrenmem gereken çok şey vardı. Sonra Alexander'a hamile kaldım ve bir tür ateşkes yaptık. Alexander mutlu ve sağlıklı bir bebektir. Dirk ona ve oğlunun annesi olduğum için bana tapıyordu. Dirk bana sevebileceğim iki çocuk verdi ve bunun için her zaman minnettar olacağım."

Geçmişle ilgili olarak söyleyecekleri bu kadarmış gibi görünüyordu. Hiç değilse bu konuşma, Verity Channing'in rahat bir konumda olabileceğini, ancak sırtını dayayabileceği yüklü bir serveti ve çocuklarının yetişmesine yardımcı olacak varlıklı bir ailesi olmadığını vurgulamıştı.

Oak, "Dirk'ün ölümünden bu yana kendini annelikle meşgul ettin," diye sözlerini tamamladı. "Kendine hiç eğlence izni vermedin."

Sandıktan kalktı ve eteklerini silkeledi. "Hiç eğlence *istemedim*. Dirk'ün arkadaşları bıktırıcı derecede oynak insanlardı. Kişisel ilişkilerinde dramatik olmaya meyilliydiler ve pek de nazik insanlar değillerdi. Bu eve çok fazla drama getirdiler ve erkekler neden... Bir kadına yük olmadan da kendilerini şımartabilirler, biliyorsunuz."

Omzunun üzerinden Oak'a kısmen kavgacı, kısmen de meraklı bir bakış fırlattı.

Ona yumuşak bir gülümseme sundu. "Kesinlikle kendimi şımarttım." On altı yaşındayken başka pek bir şey yapmamıştı.

Vera, "Demek ki birkaç dakikalık bir zevk uğruna spor yapmak gerekmiyor," dedi ve duvara yaslanmış bir yığın tuvali ortaya çıkarmak için bir Hollanda kapağını geri itti. "Yakın çevredeki dulların ve bekârların sunacakları bundan başka bir şey yok. İki üvey çocuğu üstlenecek halleri yok ve Merlin Malikânesi çözülebilir olsa da ben öldükten sonra Alexander'a ait olacak. Mülkümü yönetecek bir erkeğe ihtiyacım yok ve bu nedenle pratik nedenlerden dolayı yeniden evlenmekle ilgilenmiyorum."

Oak sandığın üzerinde durmuş, Vera'nın modası geçmiş yüksek belli kahverengi bir elbise içindeki görüntüsünün tadını çıkarıyordu. Muhtemelen evlenmeden önce de bu elbiseye sahipti ve bu eski tarz, vücudunu daha çok hayal gücüne bırakıyordu.

"Yeniden evlenmek istemiyorsun ve hayatının geri kalanında kilise avlusunda reverans yapmak zorunda kalacağın biriyle eğlenmek istemiyorsun ama yine de beni öptün."

", değil mi? Bunların burada olduğunu unutmuşum."

Konuyu değiştiriyor, tuvalleri tek tek gözden geçiriyordu. Çerçevenmemişlerdi ve yığında en az bir düzine vardı.

"Başka bir yerde saklanmalılar," dedi Oak ona katılarak. "Zeminler üşümeye ve cereyana meyillidir ve bu da boyayı zorlar."

Resimlerin çoğunun manzara olduğu, hafifçe inişli çıkışlı tepeler, güneşli gökyüzü ve kabarık koyunlarla pastoral İngiliz arazisini tasvir ettiği ortaya çıktı. Birkaç tanesi daha dramatikti; kara bulutlar ve uluyan rüzgârların toprağa bastırıldığı ağaçlarla doluydu ve bir tanesi de huzurlu olmaktan çok ürkütücü bir gece manzarasıydı.

Oak, "Bunları Dirk boyamadı," dedi.

"Nereden biliyorsun? Daha şiddetli eserleri arasında manzaralar yapmayı severdi."

"Dirk Channing'in tarzının, birçok sanatçının tam bir paletle yaptığından daha fazlasını beyaz alanda aktardığı söylenir. Bunun bir nedeni fırça işçiliğidir. Işığın pigmentleri nasıl etkilediğini değiştiren bir doku yaratmak uğruna fırçalarını mahvetmeye istekliydi. Koyunlara ve bulutlara bakın. İkisi de beyaz ve ikisi de aşağı yukarı aynı fırça işçiliğine sahip."

Oak, Vera'nın rahat ve eski elbisesiyle yanında durduğunun ve evlenmeyi düşünen bekârları ve mahalledeki dulları sevgili olarak düşünmekten elediğinin ama *kendisini* elemediğinin farkında olmasına rağmen devam etti.

"Şimdi sen söyleyince," dedi, "burası Dirk'ün manzaralarından biri gibi gelmiyor, gerçi bu manzarayı birkaç kez yaptığından eminim. Manzara buradan kolay bir yürüyüş mesafesinde."

"Bu bir Dirk Channing tablosu olsaydı, koyundan ve bulutlardan yarım inçlik bir kare alabilirdim ve siz de beyazın dokusuna ve ince tonlarına bakarak hangisinin hangi parçadan geldiğini anlardınız. Buradaki renderlar gerçekçi ve görüntü şüphesiz konunun iyi bir reproduksiyonu, ancak bu bir Dirk Channing değil."

Vera tuvalin yığının üzerine düşmesine izin verdi. "Bu da bir hazine değil." Böyle birçok tuval yığınının bulunduğu tavan arasına göz gezdirdi. "Samanı altına çeviren bir adam hakkında bir masal yok muydu? Kocaman saman yığınları?"

"İzin ver seni boyayayım. Bu biraz altınla sonuçlanacaktır." Oak bir dizi yapmak istiyordu, özellikle de şimdi Vera'nın geçmişini biraz daha iyi bildiğine göre. Silahtarın kızı bir taşra malikânesinin nasıl yönetilmesi gerektiğine dair içgüdüsel bir sezgiye sahipti. Yarı yetim kızın, ebeveynlerinden birini ya da ikisini kaybetmiş çocuklar için şefkatli bir kalbi vardı. Dul kadın dünyayı istediğinden daha fazla görmüştü ve hayal kırıklığını da.

Vera Channing güzeldi ve güzelden de öteydi. Oak, güzel yüzü ve zarif kıvrımlı vücudunun yanı sıra *daha fazlasını da* yakalamak istiyordu.

Ayrıca onu öpmek istedi, sadece yanaklarından değil.

"Bu manzarayı kimin yaptığını düşünüyorsun?" dedi, gövdesindeki tüneğine geri dönerek.

Oak kendini koyunları, bulutları ve manzaranın içinden çaprazlamasına akan küçük dereyi düşünmeye zorladı.

"Peter Denton'ın görüntülerini suyla yapılandırma eğilimi var. Odak noktasına bir değirmen göleti ya da akarsu koyar ya da öznelerini pırıl pırıl bir gölün kıyısına yerleştirir. Ayrıca dokulu fırça işlerinin de pek hayranı değil, çünkü bu tekniğe yeteneği yok. Her ikisi de Kraliyet Akademisi'nde stajyerken Bay Turner ile doku konusunda büyük tartışmalar yaşadıkları söylenir."

"Bay Turner'ın birçok insanla arası çok iyidir. Dirk onunla arasına samimi bir mesafe koydu."

"Galerisinde saatler geçirmiş olmama rağmen Bay Turner ile tanışmadık. Bu Hanscomb Detwiler'in işi de olabilir. Hızlı, doğru ve iyi bir taklitçi, ama aynı zamanda

fırça işi söz konusu olduğunda macera." Resim, ressamın kimliğine dair başka ipuçları da taşıyordu -gökyüzünün kendine özgü mavisi, güneş ışığının kulübenin pencerelerinden düz bir şekilde yansıma şekli- ama Oak resimle ilgilenmiyordu.

Tozlu sandığın üzerinde oturan eski elbiseli kadınla ilgileniyordu. "Beni tekrar öpecek misin?"

"İstiyorum ama motivasyonlarımı belirlemeye çalışıyorum. Düşüncesizce davranmak sanatçıların işidir, dul eşlerinin değil."

Oak onun yanında yerini aldı. "Düşüncesizce davranmayı göze alamam. Ne istediğimi biliyorum -saygın bir ressam olarak kariyer- ve komşu sipahiler ve bekârlar gibi, sahibi olan dul kadın ne kadar çekici olursa olsun kendimi bir taşra malikânesinin ücretsiz kâhyası olarak görmüyorum."

"Dürüst," dedi. "Dürüstlüğü takdir ediyorum."

"Olabileceğini düşünmüştüm. Dürüstçe davranılacağını umuyorum." Bu da meseleyi çözmüş gibi görünüyordu. İkisi de kalıcı bir bağlılık aramıyordu ve ikisi de akılsızca bir hoşgörü istemiyordu.

Tartışmalarını yapmışlardı.

"Beni öpmek ister misin?" Vera sordu.

"Hem de çok." Onu öpmekten de fazlası. Bunu bilmesi gerekiyordu.

Ayağa kalktı ve kapı mandalının kilidini çevirdi. "Neden bir denemiyoruz ve nasıl gittiğini görmüyoruz?"

Oak oturmaya devam etti, bu konuşmanın uyandırdığı uyarılma belirtilerini görmezden gelmek daha iyiydi. "Buna pişman olacak mısın?"

"Yapacak mısın?"

Vera karşısında dururken bu soruyu düşündü ya da düşünmeye çalıştı. Sonbaharda Merlin Hall'dan ayrılacaktı ve onun resmini yapsa da yapmasa da Sycamore ve Ash'in kulüplerine asmaları için birkaç tuval hazırlamış olacaktı. Londra'ya gidip

Bu tabloları bizzat görmek ve üniversite günlerinden tanıdıklarını yenilemek için.

Bu programdaki hiçbir şey, istekli bir dulla birkaç dostane ilişkiye engel değildi.

"Pişmanlık yok," dedi Oak. "Komplikasyon yok ve pişmanlık yok."

Vera onun bacaklarının arasına girdi ve kollarını omuzlarına doladı. "Bu bir deney, Bay Dorning. Siz bir şekilde benim ilkim olacaksınız. Beklentilerinizi buna göre ayarlayın."

"Meşe." Onu kalçalarından tuttu ve kendine yaklaştırdı. "Bir deney o zaman."

Dudaklarına tatlı, kalıcı bir öpücük kondurdu ve arzu Oak'ta bir gök gürültüsü gibi yankılandı. Kadının elleri saçlarını karıştırdı Oak onu kollarının arasına alıp kucağında kendini kaybetmek için ayağa kalktı.

Tutarlı düşünceler zevkli hislerin akıntısına karşı yüzmeye çalıştı. Bazı düşünceler mantıksızdı. Örneğin, erotik bir öpücüğün şehvetli hazzını *özlemek* dünyadaki tüm anlamları ifade etse *de*, *seni çok özledim* hiç mantıklı değildi.

Diğer düşünceler ise son derece rahatsız ediciydi: Oak, Vera'nın söylediği gibi ilk olacaktı. İlk ilişkisi, dul bir kadın olarak ilk yakınlaşması, evlilik dışı bir ilişkiye ilk adım atışı. Bu adımı atmak için birkaç yıl beklemiş ve birçok seçenek arasından onu seçmişti.

Oak onun kendisine verdiği onura saygı duyuyor ve karşılığında ona saygı, sevgi ve arzularını sunuyordu. Yine de, onun yanında kalıcı bir yer edinebilen adamı kıskanan kafasının içindeki ağlamaklı, *aptal* sesi görmezden gelemiyordu.

Vera boğazından yumuşak, özlem dolu bir ses çıkardı ve Oak'ın zihninde nihai bir sonuç bir araya gelmeyi başardı: Deney

bir başarıydı. Eğer hipotez Vera'yla ortak bir öpücüğün tadını çıkarabilecekleri yönündeyse, bu hipotez muhteşem bir şekilde doğru çıkmıştı.

MEŞE DORNING K YAYINLANDI AS TAMAMEN
olarak o yaptı

Her şeyi.

Vera'ya çamurlu bir çukurdan konser çıkarma protokolünü anlatırken de, Dirk'ün galeri koleksiyonu hakkında sorular sorarken de, bir tablonun neden kocasının eseri olamayacağını açıklarken de bunu sakın, düzenli ve kendine hakim bir şekilde yapıyordu.

Öpücükleri de başlangıçta sakın ve düzenliydi. Vera'yı nazikçe kollarına aldı, hareketlerinde çok tutkulu ya da ani bir şey yoktu. Vera'nın yanağındaki parmakları yavaş ve ılıktı, Vera'nın çenesinde geziniyor ve başparmağını elmacık kemiklerinin üzerinde gezdiriyordu. Vera dilini Vera'nın dudaklarına değdirdiğinde, Vera da ona karşılık verdi; sanki yarım dakika içinde onu yutacakmış gibi değil, kolayca.

Oak kasıtlı olarak, neredeyse yavaşça öpüşürken, Vera'nın tepkisi hiç de soğukkanlı değildi. Ona karşı dürüst davranmamıştı. Evlilik zevkini *özlemişti*, hem de çok özlemişti. Dirk'le birbirlerine ne kadar kızgın, ne kadar öfkeli olurlarsa olsunlar, bu farklılıklarını asla yatak odasının kapısının ötesine taşımamışlardı.

Evlilik yatağında çok düşünceli tartışmalar, çok bağışlayıcılık ve dürüst bir şefkat yaşanırdı. Erotik tatmine zevkten daha değerli bir yakınlık eşlik edebilirdi ve Oak Dorning şefkatli, düşünceli bir aşık olurdu.

Ve *acımasız*. Kibarca başlayan teklifler, kendini tamamen ele geçirmiş bir adam tarafından sunulduğu için giderek daha yoğun, daha çıldırtıcı bir hal almıştı. Oak biliyordu ki

tam olarak neyle ilgili olduğunu anlamaya çalışırken, Vera erotik beklentiler içinde hızla kendini kaybediyordu.

"Kendimi aptal durumuna düşürmek istemiyorum," diye fısıldadı alnını Oak'ın omzuna .

Kadının sırtını okşadı ve Tanrım, hayatının baharında bir adam tarafından tutulmak ne büyük bir zevkti. Bu düşünce vefasızlık olabilirdi ama Dirk ona dullukta debelenmemesini, aksine hayat devam ederken tadını çıkarmasını söylemişti.

Bazı arkadaşları, Dirk'ün mezarının üzerine toprak çökmeden önce onun eğlenmeye başlayacağını düşünmüşlerdi.

"Ben de kendimi aptal yerine koymak istemiyorum," dedi Oak. "Bir sanatçı bir karikatüre konu olabilir; zevk için yaşayan, hiçbir otoriteye saygı , genç ve rezil bir şekilde ölen, potansiyelini asla gerçekleştiremeyen bir bon vivant. Ben o aptal olmayı reddediyorum, ama öyleyim..."

Vera'nın yanağını okşadı.

"Baştan mı çıktın, Oak?" Vera'nın deneysel bir öpücükten etkilenen tek kişinin kendisi olmadığını anlamasına yetecek kadar tahrik olmuştu.

"Yalnızım."

Ondan ne söylemesini bekliyorsa, o değildi. Erkekler yalnızlıklarını kabul etmezlerdi. Mizaçlarının dengesiz olduğuna dair şakacı göndermeler yaparlar, flört ederler ya da gece geç saatlerde loş köşelerde oturup içki içerlerdi. Dirk'ün pek çok yalnız arkadaşı vardı.

"Yalnızlık dul olmanın bir parçasıdır." Vera bunu kendisine hiç itiraf etmemişti, oysa çok açık olması gerekirdi. "Belki de en kötü yanı." Yalnızlık da bir evliliğin, hatta oldukça iyi bir evliliğin parçası olabilirdi.

"Ben geniş bir aileden geliyorum," dedi Oak, sessizce konuşarak, elleri onun sırtında hafifçe hareket ediyordu. "Kardeşlerim benim en iyi arkadaşlarım ve son zamanlarda dört yana dağıldılar. Onlar için mutluyum ama

Hiç düşünmemiştim... Kendimi kötü ifade ediyorum. Boyalarla daha iyi yapıyorum."

Vera onun elinden tuttu ve Hollanda örtüsüyle örtülü eski bir kanepeye götürdü. "Dorset'ten daha önce hiç ayrılmadın mı?"

Yeni bir gelin olarak evini çok özlemiş, yeminini ederken attığı adımın büyüklüğünü ancak yavaş yavaş fark etmeye başlamıştı.

"Dorset'ten birçok kez ayrıldım. Üniversiteye gittim, Kraliyet Akademisi'nde dersler aldım, babama İngiltere'nin dört bir yanındaki botanik gezilerinde eşlik ettim. Hatta Amiens Barışı sırasında benimle birlikte Paris'e bile gitti ve geri dönmeyi çok istedim."

Vera hemen onun yanında, kalça kalçaya yer aldı ve bir kolunu onun omuzlarına doladı.

"Ama farklı, değil mi?" dedi onun yanına sokularak, "büyüdüğün, çok sevdiğin yere bir dahaki sefere misafir olarak gideceğini anladığında."

Uzun, hüzünlü ve tatlı bir an boyunca eski kanepede birlikte kıvrılıp kaldılar. Yetişkin şefkatinin katıksız mutluluğu bir parça memleket özlemiyle karıştı ve Vera gözyaşlarının tehdit ettiğini hissetti. Dirk ona ağlamasını ve bu işi bitirmesini söyleyebilirdi, çünkü ardından mutlaka neşe gelecekti ama Dirk her zaman haklı çıkmamıştı.

Bazen kalp ağrısı kalp ağrısını takip etti, hiç bitmeyen bir kış.

Oak onun yanağını öptü, bu Vera'nın başını çevirip onu öpmesi için bir davetti. Vera da öyle yaptı ve bir şekilde sırtüstü yattı, bir ayağı yerdeydi, Oak üzerine çömelmişti.

"Senin ağırlığını istiyorum," dedi. Bacaklarının arasında yatan sağlıklı bir erkeğin hissini, sinir bozucu bir giysi bolluğunun içinden cinsel organına baskı yapan uyarılmasını istiyordu.

Oak alnını onunkine yasladı, sonra doğrulup Vera'ya elini uzattı, o da aynısını yapabilsin diye.

"Aceleci davranmamalıyız," dedi.

Oak Dorning'e ilham vermek Vera'nın en büyük arzusu olarak ortaya çıktı. "Sen de benim gibi sersemlemiş görünüyorsun," dedi Vera, adamın saçlarını düzelterek. "Ve biraz da uçuk görünüyorsun." Birazdan daha tatlı görünüyordu, hafifçe kızarmış, biraz çözülmüştü.

çarpık bir şekilde gülümsedi. "Tavan aranızda hazine buldum, Mrs. Channing."

Yaramaz adam. "Ben de öyle. Eğlenmek yalnızlığı çözmez, Oak."

"Belki çözmez, ama sanırım insan yalnızlıktan kurtulmanın bir yolunu bulabilir.

Beklentileriniz makulse ve arkadaşlarınızı dikkatli seçiyorsanız, dostça bir eğlence ve belki de geçici bir rahatlama."

Vera onun düşmesini engelleyen şişkinliği okşadı. "Bir, bir, bir. Ne çiziyorsun, Oak?"

Elini tuttu, parmak eklemlerini öptü ve parmaklarını onunkilerle birleştirdi. "Size fazla bir şey teklif edemem. Beni tuttuğunuz işi kesinlikle . Çocukları eğiteceğim. Bunun dışında, sonbaharda Londra'ya gitmeyi , orada sanatsal tutkularımın peşinden gideceğim. Yolumun yakın gelecekte beni Hampshire'a geri getireceğini tahmin etmiyorum."

"Bu dürüstlük işi çok ileri götürülebilir, biliyorsunuz."

"Ben Londra'ya gidene kadar, arkadaş olabilir miyiz, Vera? Arkadaş ve sevgili? Her iki durum da benim için önemli bir onur ve zevk olacaktır ama siz sadece yatak odası rahatlığı aramıyorsunuz ve ben de kendimi bu kapasitede çok rahat hizmet ederken görmüyorum. Ama gizli bir ilişki, ben Merlin Hall'dayken geçici bir yakınlaşmayı da içeren bir arkadaşlık... Uygun mu?"

kendi kendine mi böyle bir anlaşmadan söz ettiğini, yoksa onu bu anlaşmanın yararlarına ikna etmeye mi çalıştığını anlayamadı.

gerekli bir ayrımdı. Bir yatak odası kolaylığı istemiyordu ve yeniden evlenmek de istemiyordu.

Oak Dorning'i çok istiyordu.

Ayağa kalktı ve onu öptü, sonra bir kez daha okşadı. "Ben geçen saati ve ilginç teklifinizi değerlendirebileceğim sessiz bir yer bulana kadar sizi burada yalnız bırakayım. Restorasyon gerektiren ilk resim grubu şu yığının içinde." Köşedeki bir Hollanda örtüsünü işaret etti. "Akşam yemeğinde görüşürüz."

Tek bir kıvrak hareketle ayağa kalktı, gülümsemesi daha çok gözlerindeydi. "Biraz uzanmak için yatak odana çekilir misin?"

"Yorgun değilim, eğer öyleyse-"

Eğildi, bir elini Vera'nın göğsünün üzerinde gezdirdi ve gülümsedi. "Git lütfen. Kendimi toparlamalıyım ve sen çok güzel görünürken ve muhtemelen o eteklerin altında hiçbir şey giymezenken bunu yapamam."

"Yapamaz mısın?"

Kapıya doğru bir el salladı. "Merhamet et, Vera."

"Sanırım biraz uzanacağım," dedi kapıya doğru ilerledi. "Peki, Oak?"

"Hanımefendi?"

"Yazın eteklerimin altına hafif bir kombinezondan fazlasını nadiren giyerim." Kapıdan içeri süzüldü, arkasından usulca kapattı, Oak'ın kahkahasının sesi onu dolambaçlı merdivenlerden aşağıya kadar takip etti.

OAK ÇOCUKLARDAN HOŞLANIRDI. Çok gençlerin nefes kesici dürüstlüğünden, ergenlerin düşünceli karmaşıklığından ve değişken ruh hallerinden hoşlanıyordu. Küçük çocukların açık yürekliliğini ve gençliğin masumiyetinde sık sık parıldayan şaşırtıcı bilgeliği severdi. O

Ayrıca, ilk stüdyosu olarak kabul ettiği dış mekanlardan da keyif almıştır.

Üstat Alexander Channing'in arkadaşlığından hiç hoşlanmıyordu. Çocuk Grand Sulk'ün başarılı bir uygulayıcısıydı ve kendisine doğrudan bir soru yöneltilmediği sürece söyleyecek tek bir kelimesi bile yoktu. Oak, kalemi kağıda dökmeden önce bir konu üzerinde çalışılması gerektiğine dair kısa bir ders verirken, Alexander bacaklarını banka dayayıp bahçedeki kırma kabuklu yürüyüşe bakıyordu.

"Sormak istediğin bir şey var mı Alexander?"

Malikânenin çocuk odasının bulunduğu köşesine doğru baktı. "Ya çizemezsem?"

Oak, soru onu biraz şaşırtmış olsa da, "Hayat devam ediyor," dedi. "Kimse resim yapmak *zorunda değil*, ama kibar bir yaşam arzulayan herkes sanata biraz değer vermeli."

"Babam *her şeyi* çizebilirdi. Çok zekiydi."

Zekice, altı yaşındaki bir çocuğun kelime dağarcığında bir açıklama olarak yer alabilir. Alexander kelimeyi bu anlamda kullanmıyordu.

"Babam botanik konusunda çok başarılıydı," dedi Oak. "Britanya'daki her ağacı, çalığı ve çiçeği bilirdi. Hangilerinin bataklıkları, hangilerinin gölgeyi sevdiğini, hangilerinin sadece kış bahçesine uygun olduğunu bilirdi. Ben hepsini çizebilirim ama onun bitkiler hakkındaki bilgisine asla sahip olamayacağım. Ben babam değilim."

Alexander Oak'a baktı ve topuklarının sıraya vurarak çıkardığı cehennem sesleri kesti. "Babanız sizden utanıyor muydu, efendim?"

Kont oğullarından yüksek sesle ve sık sık ümidini kesmişti ama Oak babasının tüm çocuklarıyla gurur duyduğundan asla şüphe etmemişti.

"Kendimi geliştirmek için çok çalıştığımda babam benden memnun olur, tembellik ettiğimde ise beni hayal kırıklığına uğrattırdı."

Alexander çocuk odasına doğru kaçamak bir bakış daha atarken bir sessizlik oldu.

"Bir bataklığımız var," dedi. "Ormanın içinde ve *tehlikeli*. Titreyen bir bataklık her zaman tehlikelidir. Bayan Tansbury bunu söylerdi."

Bazı çocuklar kendilerini kelimelerden ziyade eylemlerle daha etkili bir şekilde ifade etti. "Bana bataklığın nerede olduğunu gösterebilir misin?"

"Seni oraya *götürmemi* ister misin?"

"Dışarıda çalışmayı seviyorum," dedi Oak banktan kalkarken. "Manzara hemen olduğunda manzara çalışmalarında daha başarılı oluyorum. Çizmek için güzel bir manzara ararken habersizce bu bataklığa dalmak ."

"Eğer bataklığa yaklaşırsam Bay Forester beni azarlar."

Tanrım, bu çocukta hiç doğal güven yok muydu? "Titreyen kısımdan uzak duracağız ve Bay Forester'a bana sadece güvenliğim için genel yönü gösterdiğinizizi söyleyeceğim. Düşünceli bir ev sahibi her misafiri için aynı şeyi yapar." Ve bir gün, Merlin Malikânesi ve tüm mülkleri bu içine kapanık, kararsız çocuğa ait olacaktı.

"Pekâlâ." Alexander bankı bıraktı ve bahçe yoluna doğru yürüdü. "Arka kapıdan çıkabiliriz. Ayakkabılarımı kirletmemeliyim ya da kıyafetlerime çamur bulaştırmamalıyım." Çocuğun sesi yaşlı bir teyze kadar asildi.

"Eğer çamurlu bir yere varırsak, seni sırtımda taşıyım."

"Bu ne demek efendim?"

"Seni bir sırt çantası gibi sırtımda taşıyacağım."

Kapıya ulaştılar ve İskender kapının üzerinden atlamak ya da mandalı kendisi açmak yerine, Oak mandalı açarken yorgun bir öküzün sabrıyla bekledi.

"Eğer beni çamurlu yerlerden geçirirsen," dedi çocuk, "çizmelerin kirlenir ve Bay Forester beni suçlar. Pislik

sizi çamurlu yoldan uzak tutmadığım için benim suçum olacak."

Oak, Alexander'ın mızızlanmasını derslerinde pek başarılı olmayan bir okul çocuğunun hayali şehitliği olarak değerlendirebilirdi, ancak Alexander'ın sesi sanki kaderinden şikâyet ediyormuş gibi değil de gerçekleri ifade ediyormuş gibi geliyordu.

"Ben köyde büyüdüm, delikanlı. Kendi botlarımı nasıl temizleyeceğimi bilirim."

Aşınmış toprak bir patikada ilerlerken Alexander Oak'ın yanında nefes nefese kaldı. "Bana botlarımı nasıl temizleyeceğimi öğretir misiniz efendim? Çizmelerim kirlendiğinde Bay Forester benden hiç hoşnut olmuyor."

Ne zamandan beri bir öğretmen bir çocuğun gardırobundan sorumlu oldu? "Taşrada yaşam, botların zaman zaman kirlenmesi anlamına gelir. Ayakkabılarımla nasıl ilgilendiğimi size göstermekten mutluluk duyarım. Bataklık ne tarafta?"

"Bu taraftan." Yürüyüşü Oak'ın aklına yine yaşlıları getirerek dere yönünde ilerledi.

Bu çocukta hiç yaramazlık yoktu. Aslında çok az *rüzgâr* alıyordu, hiç de şişman olmamasına rağmen oflayıp pufluyordu. Babasının açık rengine sahipti ve İngiliz çocukları solgun olma eğilimindeydi ama Alexander'ın solgunluğu bundan daha belirgindi ve yaz mevsimi de başlamıştı. "Muhtemelen çizim konusunda pek iyi değilimdir," dedi

Alexander,

dereye ulaştıklarında durakladı. "Ben yavaş biriyim."

"Latince'de çok yavaş ilerliyorum. Kimse o dili konuşmuyorsa neden öğrenmek için kadar zaman harcanması gerektiğini hiç anlamadım. Çok daha faydalı olan yaşayan diller varken neden ölü bir dili öğrenmeye zahmet edelim ki?"

Oak dere kenarında bir süre oylanmak istedi. Su ve güneş ışığı her zaman ilginç bir kombinasyondur ve yaz yeşillikleri zirveye ulaşıyordu. Birkaç hafta içinde çalılıklar sararmaya ve ölmeye başlayacak, kuşlar daha az coşkulu ötecekti. Birkaç hafta sonra da Londra'ya doğru yola çıkacaktı.

"Bay Forester'a Latince hakkında böyle söylememelisiniz, efendim. Latince'nin beyefendileri dinsizlerden ayırdığını söylüyor. İsterseniz Latince konusunda size yardımcı olabilirim. Bay Forester, çaba gösterdiğimde ezberleme konusunda oldukça iyi olduğumu söylüyor."

"Çok naziksin Alexander." Ve bütün çocuklar nazik değildi. Bütün *insanlar* nazik değildi. "Cömert ruhun için annen seninle gurur duyardı."

"O değil." Alexander ağır ağır akan karanlık suya baktı. "Öyle olduğunu söylüyor ama Bay Forester benden utandığını söylüyor. Daha çok çabalamalıyım."

Bu sözler merhamet kazanmak için söylenmemişti; altı yaşın yorgun kararlılığıydı. "Bay Forester bazen yanılıyor, Alexander." Oak, çocuğun kendini derslerine verip vermediğini ya da tüm huysuz eğilimlerini okul odasına mı sakladığını bilmediği için bundan daha fazlasını söyleyemiyordu.

İskender patikadan aşağıya doğru ilerledi. "Neredeyse bataklığa vardık. Çok yağmur yağdığında daha da dikkatli olmalısınız, çünkü her zaman görebileceğiniz bir bataklık değil. Yer yer toprak altında."

Bu çocukta yeraltında gizlenen bir şeyler vardı. Babasını kaybetmek zor olmuş olmalıydı ve bir mürebbiyeden özel öğretmene geçiş İskender'in zorluklarını artırmış olabilirdi. Mutsuz bir çocuktı ve mutsuz çocuklardan hevesli akademisyenler çıkmazdı. Eminim Forester bunu anlamıştır?

"Resim yapmıyoruz efendim," dedi Alexander. "Bay Forester bana sizin benim resim öğretmenim olacağınızı söyledi."

Eğer Oak kalem kağıda koysaydı, Vera Channing'i eski, kayıtsızca yapılmış tuvallere bakarken çizirdi. Sade kahverengi elbisesini, kalçalarının kıvrımlarına kadar uzanırken çizirdi. gülümsemesini çizirdi.

Düşüşlerini okşadı ve onun tatlı, mükemmel ağzını öpücükleriyle pembeleştirdi.

Belki de Hampshire'daki bu görevden önce Mayfair'deki et yığınlarına bir sorti yapılmalıydı.

"İyi çizebilmek için önce görmeyi öğrenmeliyiz Alexander. Burada biraz duralım ve gördüklerimizi karşılaştıralım."

"Ormanı görüyorum, efendim. İlerideki bataklığı , yer tamamen çalı ve ölü eğrelti otlarıyla kaplı. Ağaçları ve gökyüzünü görüyorum."

"Bu çok iyi bir başlangıç Alexander. Önümüzdeki sahnede kaç farklı renk sayabilirsin?"

Oak yavaş yavaş çocuğu *görme* işinin içine çekti. Delikanlı zekiydi ve yaşlılarının fark edemeyeceği benzerlik ve zıtlıkları fark ediyordu. Büyük olasılıkla babasının yeteneğine sahipti, ancak yeteneği yeteneğe dönüştürmek için çok çalışmak gerekecekti.

Oak çocuğun saçlarını karıştırarak, "Keskin bir gözün var," dedi.

Alexander bu varsayım karşısında irkildi. "Teşekkür ederim efendim. Artık çocuk odasına dönmemiz gerekiyor mu?"

"Midilliniz var mı?" Midilliler ilk portre denemeleri için ilham verici konular olabilir

"Hayır, efendim."

"O zaman kısırağın otağı üzerinden geri dönelim. Binicilik sanatı önemli bir uzmanlık alanıdır ve bazı portre sanatçıları sadece at eti resmederek geçimlerini sağlarlar."

"Midilliniz var mıydı, efendim?" "Elbette vardı."

"Latince'de yavaş olmana rağmen mi?"

"Bu ne...?" Oak sorunun yarım kalmasına izin verdi. Belki de İskender'in midillisi yoktu çünkü o yavaş bir

Bilgin, ama çocuk binicilik derslerini dört gözle beklerse, okulda motive edilmesi çok daha kolay olur.

Forester bunu nasıl anlayamaz?

Oak, "Latince'de elimden gelenin en iyisini yaptım," dedi. "Kardeşlerim sanat konusunda benim kadar yetenekli değillerdi ama Latince konusunda daha yetenekliydi. Ailem bizden sadece elimizden gelenin en iyisini yapmamızı istedi. Mükemmellik beklemiyorlardı."

Alexander kısırağın otlak çitinin yanında durmuş, tahtaların arasından ağıla kapatılmış hayvanlara bakıyordu.

"Bay Forester akıllı bir çocuğun hataya tahammülü olmadığını söyler. Ben zeki bir çocuk değilim."

Görünüşe göre Jeremy Forester da akıllı bir adam değildi. "Sen genç bir çocuksun," dedi Oak. "Bilmen gerekenleri öğrenmek için önünde yıllar var. Yarın eskiz çizmeye başlayacağız."

"Evet, efendim."

Oak çitin üzerinden atlayıp yere zıpladı ve çocuğu diğer tarafta bıraktı.

"Kapıyı kullanabilir miyim, efendim?"

"Tırman," dedi Oak. "Seni ayağa kaldıracağım."

Alexander çitin tepesine için beceriksizce bir iş yaptı ve Oak onu kollarının yakalayıp yere kaldırdığında, çocuk kendini yaşına göre çok zayıf hissetti.

Alexander endişeyle kollarını ve dizlerini kontrol etti. "Kirlendim mi?"

"Hiç de değil. Kısıraklar ve taylar arasında kaç farklı renk görüyorsunuz?"

Alexander kendini bu göreve verdi; kestane rengi bir kısırağın çoraplarının krem beyazını, bir kısırağın alacasının gümüş beyazını ve yaşlı bir emeklinin ağzının pembemsi beyazını ayırt edebilecek kadar zeki bir muhakemeye sahipti.

Oak, Alexander'ı kreşe geri getirdiğinde Forester'a öğrencisinin her zaman itaatkâr ve dikkatli olduğunu ve Alexander'ın sağduyusu sayesinde yürüyüşlerinin onları bataklık zemine yaklaştırmadığını söylemeyi ihmal etmedi.

Oak, "Yarınki gezintiyi dört gözle bekliyorum," dedi ama bu tam olarak doğru değildi. Hiç gülümsemeyen, endişeli ve çelimsiz bir çocukla bir saat daha geçirmektense Vera'yla birlikte hurdaların ve restorasyonların arasında olmayı tercih ederdi.

Belki de Londra'ya gitmesine sadece birkaç hafta kalmış olması o kadar da kötü bir şey değildi. Sınırlı süreli bir dostluk ilişkisi duygusal karışıklıklar yaratmamalıydı ve Vera Channing'in çocuk odasındaki zorlukların içine dalmanın her yerinde karışıklık vardı.

BEŞİNCİ BÖLÜM

Alexander, sanki o minderin üzerine tünemekten başka bir yerde olmayı tercih ediyormuş gibi karşıdaki kanatlı koltukta kıpırdandı. Vera'ya yorgun görünmüştü ama öğleden sonra epey ilerlemişti. Kısa bir süre kadar ara sıra öğleden sonra uykusu uyurdu, bu şimdi onu muhtemelen utandıracak bir düşkünlüktü.

"Eskiden çayına şeker atardın," dedi. "Bu ne zaman değişti?"

"Tatlılar kazanılır, anne."

Yine de fincana küçük bir parça şeker koydu. Ona hayat veren kadını hedef alan sesindeki sabırlı talimat notası sinirlerini bozuyordu.

"Tatlıların tadı çıkarılmalı, Alexander. İlk sanat dersin nasıl geçti?"

"Oldukça iyi, teşekkür ."

Belli ki çocuk Vera'nın özel salonunda olmak istemiyordu, annesiyle vakit geçirmek istemiyordu ve resim dersini ya da herhangi bir şeyi tartışmak umurunda değildi.

"Siz ve Bay Dorning ne yaptınız?"

"Renkler hakkında konuştuk ve birinin önünde ne olduğunu gördük ve şekiller hakkında konuştuk." Vera'ya utangaç bir bakış attı. "Ben tırmandım

çit."

Vera genç bir kızken sayısız çite tırmanmıştı. Ayrıca ağaçlara, samanlıklara -çok tehlikeliydi bunlar- ve birçok tepeye tırmanmıştı. Ailesinin özel öğretmeni ya da mürebbiyesi yoktu - erkek kardeşleri soğuk aylarda birkaç Latince dersi almak için papaz evine giderlerdi - ve bir çocuk yuvasını yönetme işi hayal edebileceğinden çok daha sıkıntılıydı.

"Belirli bir çite tırmandınız mı?"

"Kısrağın otağında yürüdük. Beyazın birçok farklı tonu olduğunu biliyor muydun anne? Pembe ile beyaz, gümüş ile beyaz ve mavi ya da sarı ile beyaz. Beyazın her türlü." Çayından bir yudum aldı. "Ve güneş ışığı suya ya da cama düştüğünde beyaz olabilir. Bay Dorning saatlerce oturup güneş ışığına, ağaçlara ve bulutlara bakardı. Bir midillim olup olmadığını sordu."

"Midilli ister misin?" Catherine'in bir kısrağı vardı, sadece ahıra doğru koşan, sonra da bir düzine metreden fazla gitmeyen tatlı, yaşlı bir .

Alexander'ın yelkenlerindeki anlık coşku rüzgârı -her şey bir yana beyaz renk üzerine- söndü. "Ödüllerimi hak etmeliyim, anne."

Çocukluğun temel bir ilkesini kavrayamayacak kadar aptal bir yetişkine yönelik küçük bir azarlama daha. "Bunu sana Bay Forester mı söyledi?"

Alexander başını salladı.

Bay Forester her ne başarıyorsa, Alexander'a kibar konuşma hakkında hiçbir şey öğretmediği kesindi.

"Bisküvi ister misin, Alexander?"

"Hayır, teşekkürler hanımefendi."

Yüce Tanrım, ne zamandan beri onun arkadaşlığı oğlunun başına bela olmuştu? "İzin ister misiniz?"

Tekmelemeye devam etti. "Evet, lütfen anne. Çay için teşekkürler."

"Bir soru daha Alexander. Bay Dorning ile geçirdiğiniz zaman hoşunuza gitti mi?"

Alexander tepsideki tabağın üzerinde yarısı boş duran çay bardağına baktı. Kapıya ve ellerine baktı. Sonra bakışları, öğleden sonra güneşinin camdan içeri süzüldüğü ve toz zerreciklerinin sıcak, altın rengi ışınlar üzerinde dans ettiği pencereye gitti.

"Bay Dorning benim öğretmenim olabilir mi?"

"Sanat için, o burada olduğu sürece, olabilir. Bay Forester size diğer konularda eğitim vermeye devam edecek." Vera bir bisküviyi ikiye böldü ve büyük kısmını oğluna uzattı. "Bay Dorning ile geçirdiğiniz zamanın nesinden hoşlandınız?"

Alexander yarım porsiyonu aldı. "Bay Dorning her şeyi açıklıyor. Kötü biri değil. Yetişemeyeceğim kadar hızlı yürümüyor ve bana *oğlum* demiyor. Benden daha çok şey bildiği için kendimi aptal hissetmiyorum. Benimle gurur duyduğunuzu söyledi."

"Kesinlikle öyleyim."

Vera'nın ses tonundaki sertlik Alexander'ı şaşırtmış olmalıydı, çünkü bu görüşme başladığından beri ilk kez doğrudan gözlerinin içine baktı.

"Benimle gurur mu duyuyorsun?"

"Elbette öyleyim. Her gün derslerine çok çalışıyorsun. Bu sabah da söylediğim gibi ilerleme kaydediyorsun. Pes etmiyorsun ve asla şikayet etmiyorsun. Elbette böyle bir evlatla gurur duyuyorum."

Yarım bisküvi cebinde kayboldu. "Ben yavaş bir topçuyum, ama Bay Dorning Latince'de yavaş bir topçu olduğunu söyledi."

"Tek kelime Latince bilmiyorum, yani kadar yavaş değilsin."

"Sen bir *kızsın*, anne. Latince için zahmet etmene gerek yok." Küçümsemenin bir başka sarsıcı dokunuşu bu açıklamayı renklendirdi.

"Ben olabilir miyim

mazeretiniz var mı?"

"Yapabilirsiniz, yine de Bay Dorning ile ilerlemenizi izlemeye devam edeceğim."

Küçük bir otomat gibi eğildi. "İyi günler hanımefendi. Çay için teşekkür ederim."

Alexander tam olarak odadan kaçmadı ama kesinlikle oyalanmadı da. Kapıyı açtığında Oak Dorning diğer tarafta duruyordu ve elini kapıyı çalacakmış gibi kaldırmıştı.

"Anneme beyazın tüm renklerini anlattım, Bay Dorning." Vera'nın anlayamadığı bir nedenle, biraz gergin bir sesle söylemişti bunu. "Söylediklerinizi açıkladım."

"Alt tonlar hakkında kapsamlı bir tartışma yaptık, değil mi?" Bay Dorning cevap verdi. "Ayrıca dere kenarında güzel bir gezinti yaptık ve umarım yarın önümüzdekileri görmekle ilgili sohbetimize devam edebiliriz."

"Bataklığın yakınına gitmedin, değil mi Alexander?" O bataklık Vera için çok büyük kâbuslara neden olmuştu.

"Yapmadık," dedi Bay Dorning. "Alexander güvenliğini sağlamak için yerini tarif etti ve biz yanına yaklaşmadık, yaklaşmayacağız da. Yarın öğle yemeğinden sonra görüşürüz, Alexander."

"Peki efendim." Alexander, Bay Dorning'i selamladı ve kapıdan dışarı fırladı.

"Çay hâlâ sıcak," dedi Vera. "Belki bir fincan istersiniz?"

Oak kapıyı açık bırakmıştı, bu da demek oluyordu ki -ne yazık ki- rahat davranmayı planlamıyordu ama kapının açık olması aynı zamanda personel arasında bir konuşma başlatma riskini de göze almayacağı anlamına geliyordu ki Vera bunu takdir etti.

"Teşekkür ederim," dedi Alexander'ın boşalttığı sandalyeye oturarak. "Bir fincan çay ve bir bisküvi dünyanın pek çok hastalığına iyi gelebilir."

Solgun, çekingen çocukla yakışıklı, kaslı adam arasında ne büyük bir tezat vardı. Çocuk açık tenliydi, Oak Dorning ise esmerdi.

Saçlıydı. Alexander'ın gözleri bir bekâr düğmesinin mavisiydi, Oak Dorning'in gözleri ise neredeyse çiçek açan mersin rengindeydi, gerçekten de alışılmadık bir ton. Daha da önemlisi, çocuk huzursuz, endişeli ve kaçmaya hazırdı. Adam rahat, kendinden emin ve tepsinin hakkını vermeye hazırdı.

İskender'in son çayını da içerken, "Yerleşik bilgin nasıl?" diye sordu.

"Pek bilmiyorum," diye yanıtladı Vera. "Oldukça ciddileşti. Her zaman sessiz bir çocuktı, belki de ablasının gölgesinde kalmıştı ama son aylarda Alexander neredeyse içine kapandı. Kardeşlerim sadece hesap yapmak ve İncil okumak için yeterli eğitim aldılar, bu yüzden Alexander'ın müfredatıyla ilgili Bay Forester'in kararına saygı duymak zorundayım. Büyük olasılıkla her çocuğun korktuğu aşırı korumacı anne oluyorum ama onun için endişeleniyorum."

Vera Alexander'ın fincanını doldurdu, gerçi herkesin kendi çay fincanı olmalıydı. Alexander'ın fincanını Oak Dorning için kullanmak gayri resmi olmaktan öte ailevi bir şeydi.

"Bir köpeğe ihtiyacı var," dedi Oak. "Kardeşim Willow sana bir bücür ya da yaşlı bir tazı gönderebilir. Willow köpekleri, bazı hosteslerin Debrett's'i bildiği gibi bilir."

"Bir köpek mi? Alexander için mi?" Vera'nın babasının tazıları vardı, çoğu köylünün beslediği gibi iş köpekleri. O köpekler Üvey Anne'nin evine pençe cüret etselerdi, Vera yeri göğü inletirdi.

Oak, "Bir köpek onu düzenli olarak evden dışarı çıkaracak," dedi, "konuşacak birini verecek ve ona ikinci Latince çekimi ezberlemekten çok daha faydalı bir sorumluluk yükleyecek."

"Bir köpek düşünmemiştim ama sanırım... Ona bir midilli sorduğunuzu söyledi. Çayınızı nasıl alırsınız?"

"Bir tutam bal yeter. Ona midilli hakkında soru sormamalıydım. Çocukken peş peşe güvenilir bineklerim vardı ama aynı zamanda bir erkek kardeş sürüsüne de sahiptim. Kırlarda gürlerdik, Vikingleri, süvarileri ve Nil'in cesur kaşiflerini oynardık, bu sırada yaşlı bir seyis yakındaki bir koçanın üzerinde oturur ve uyuklardı. Alexander'ın ata binecek yok. Dolayısıyla aklıma bir köpek geliyor."

Alexander'ın birlikte ata bineceği arkadaşı yoktur... "Sen çocukken, okulda ne kadar zaman geçirdiniz?"

Ona çayını uzattı ve parmakları birbirine değdi. Adam fark etmemiş gibi görünüyordu.

"Sabahları okul odasında geçirirdik," dedi, "kahvaltıdan öğlen yemeğine kadar, saat bir civarında. Öğle yemeğinden sonra kendimizi eğlendirmekte özgürdük. Aslında bizden eğlenmemiz beklenirdi."

"Öğleden sonra dersiniz yok muydu?"

"Öğleden sonra ders yok, Cumartesi günü ders yok, yazın büyük bölümünde ders yok ve bu benim için bile devlet okuluna ve üniversiteye hazırlık için yeterliydi ve ben pek akademik biri değilim. Bir ya da iki bisküvi alabilir miyim?"

Vera iki tanesini bir tabağa koydu ve uzattı. Parmakları bir kez daha Vera'nın parmaklarına değdi ve Oak yine hiçbir şey fark etmemiş gibi görünüyordu.

"Bay Forester bütün gün Alexander'ı okulda tutuyor," dedi Vera. "Alexander'ın derslerinde geri kaldığını iddia ediyor."

Meşe çayına bir bisküvi batırdı. "Çocuk altı yaşında. Nasıl geride kalabilir?"

Vera ayağa kalktı çünkü bu konuşma, tutkuyla öptüğü bir adamla özel bir fincan çay içerken beklediği gibi değildi.

"Bir zamanlar ben de bir kızdım," dedi pencereye doğru ilerleyerek, "bu nedenle Catherine'le nasıl devam edeceğime dair bir fikrim var. Daha da önemlisi, sevgi dolu bir annesi olan bir kızdım."

İlk gençlik yıllarım ve sonrasında sevgisiz bir üvey annem oldu, bu yüzden kararım tecrübelerime dayanıyor. Alexander bir erkek çocuğu ve Bay Forester bir erkek çocuğunun eğitimi konusunda oldukça emin görünüyor."

"Bay Forester pek çok kendinden oldukça emin görünüyor."

"Kendimden emin olmasam da. Hiç çocuk yetiştirmedim, hiç çocuk olmadım. Bay Forester'ı çok iyi tavsiye ettiler ve onu işe almamın nedenlerinden biri de kendine olan güveniydi ama Alexander sefil durumda."

Bunu yüksek sesle söylemek gerçeği daha da kötüleştiriyordu. Azalan gün, ancak yaz aylarında İngiliz kırsalının muhteşem olabileceği kadar muhteşemdi. Kuş sesleri açık pencereden içeri süzülüyor ve bahçeden gül kokuları yükseliyordu.

Alexander ise dünyada hiçbir şeyi umursamaması gereken bir çocuk için son derece kasvetliydi.

"Alexander durgun görünüyor," dedi Oak. "Babası yılın hangi zamanında öldü?"

Vera, Bay Dorning'e daha fazla bisküvi ikram etmek için yerine döndü. "Neden sordunuz?"

"Annem lord hazretlerinin ikinci eşiydi. İlk kontes Temmuz başında hastalandı, hızla kötüleşti ve babam Ağustos'un ilk gününe kadar yas tuttu. Ablam bana bunu açıkladı, çünkü babamın neden hep Dorning Hall'un en güzel olduğu yaz mevsiminde seyahat ettiğine şaşırıyordum. Sık sık biz çocuklardan birini alır ve Göller'e doğru kaybolur ya da Devon kıyılarında dolaşırdı. Bunlar botanik gezileriymiş gibi davranırdı ve öyleydi de, ama aynı zamanda üzücü anılardan da kaçıyorlardı."

Kendi güneşli salonunda rahat bir minder üzerinde olmasına rağmen Vera'yı baş dönmesine yakın bir his sardı. "Dirk yaz ortasında öldü. Uzun süredir hasta değildi ve babanın ilk karısı gibi o da

Hızla. Üç yaşında babasını kaybeden bir çocuk, ölümün yılın hangi zamanında gerçekleştiğini bile kavrayabilir mi?"

"Elbette, ancak çocuk yılın aynı zamanında neden kahverengi bir çalışma içinde olduğunu size söyleyemeyebilir. Ona bir köpek alın," dedi Oak, daha fazla bisküvi için tabağını kaldırarak. "Bir köpek yavrusu onu evden dışarı çıkaracak ve muhtemelen sıkıntısından kurtaracaktır."

Vera bu kez parmaklarının onunkilere dokunmasına izin vermedi. "Bir köpek, midilli değil mi?"

"Bir midilli daha fazla eğitim gerektirecektir ve sanırım Alexander şu anda bundan fazlasıyla nasibini alıyor. Bay Forester herhangi bir noktada tatile çıkacak mı?"

"Yuletide Londra'daki amcasını ziyaret edene kadar olmaz."

Oak, Vera'nın tabağından bir bisküvi çaldı, oysa Vera ona kendi tabağında iki tane daha ikram etmişti. "Binicilik atım yarın ya da ertesi gün malzemelerimle birlikte gelecek. Alexander'ı bir iki kez önümde götüreceğim ve eyere yatkın olup olmadığını anlayacaksın. İyi bir binek verildiğinde çoğu çocuk öyle görünüyor."

"Çok nazıksınız." Vera önce boş tabağına, sonra da bisküvisini çalan adama baktı. "Tatlımı neden çaldın?"

Bisküviden bir ısırık aldı ve onu yerken izlemek Vera'nın karnında garip bir his uyandırdı.

"Çünkü Vera Channing, her dokunuşumu ve gülümsememi görmezden geldin. Oğlunuz için endişeleniyor olmanız ve benim de azgın bir genç olmamam dışında, göz kırpmaya ve iğneleyici imalara tenezzül ederdim."

"Sen değil misin?"

"Ben azgın bir yetişkin erkeğim." Bisküvisini bitirdi ve ellerini tabağının üzerinde gezdirdi. "En azından senin yanında azgınlığa yatkın görünüyorum."

Ve Şimdi Vera onun ellerinden büyülenmiŐti, ki bu asla olmazdı. Bisk vilerden birini aldı ve ikiye böldü, sonra kırıntıların tozunu almak istercesine bedenini fırçaladı.

"Randy'lik acı bir hastalık olabilir," dedi yumuşak bir Şekilde gülümseyerek. "Restore edilecek tablolar hakkında ne d Ő  nd Đ n z  söyleyin."

Bunu bir duraklama izledi; onunki biraz Şaşkın, Vera'nınki ise memnun. Alexander'ın durumu can sıkıcıydı ama Oak Dorning bunun için makul bir açıklama getirmişti.

"Benimle galeriye gel," dedi ayağa kalkarak. "Sana ne bulduğumu göstereyim."

"Hazineler buldunuz mu, Bay Dorning?"

"Muhtemelen, ya da hazinelerin nerede saklanıyor olabileceğine dair bir ipucu."

Sanatçılar, yaratıcılıkla yönetilen bir hayat yaŐasalar da, başarılı bir Şekilde resim yapmak istiyorlarsa bir kompozisyon duygusu geliştirmek zorundaydılar. Herhangi bir karede renkler, Şekiller, ışık yoğunlukları, temalar ve semboller dengeli olmalı, hoş ve iyi d Ő  n lm Ő bir izlenimle bir araya gelmeliydi. Bütünün bir imge, bir mesaj olarak iŐlemesi gerekiyordu.

Oak, Dirk Channing'in kişisel galerisi olan kompozisyonun bilmecesini çözmeye çalışırken uykuya dalmıştı. Dirk' n mesajı her ne idiyse, Oak bunu anlayamamıŐtı. Resimler bir grupta olarak hiçbir anlam ifade etmiyordu ve birçoğu da tek tek iŐlendiĐinde pek bir anlam ifade etmiyordu.

Channing eserlerini her zaman seriler halinde üretmesiyle tanınıyordu, ancak galerisi bir karmakarıŐtı, iki resim birbirine ait değildi.

"Genç annemize geri döndüm," dedi çerçevenin önünde durarak. "Kendime, son derece sofistike bir sanat üreticisi ve tüketicisi olan Dirk Channing'in koleksiyonunda neden böyle bir tablo olduğunu sordum. Resim tarihsel olarak doğru değil, konular sıradan, fırça işçiliği yaya. Her yönden yetersiz bir resim olması dışında bu eserle ilgili hiçbir şey etkileyici değil."

Vera onun yanında durmuş, kaşlarını çatarak kadına ve iki çocuğuna bakıyordu. "Bunu bir amatörün yapmış olabileceğini mi söylüyorsunuz?"

"Aynen öyle. Dirk neden bu kadar etkileyici olmayan bir eseri saklamakla kalmayıp sergilesin ki?"

"Mutlu göründükleri için mi?"

Cehennem ve lanet. Vera'nın bu öneriyi yaparken sesi çok hüzünlüydü.

"Size istediğiniz kadar mutlu salon eserleri çizebilirim hanımefendi, ama Dirk'ün bu eseri astığından şüpheleniyorum, çünkü bu bariz bir şekilde daha düşük bir çaba. Tuvalin yaşının genellikle arkadan incelenerek anlaşılabilceğinden bahsetmiştim. Şuna bir bakın."

Oak önce tablonun yakın zamandaki kökenine ilişkin önsezisini doğrulamak için ters çevirmişti. Şimdi resmi indirdi ve arkası Vera'ya bakacak şekilde tuttu.

"Tuval yeni," dedi. "Tabloları dumandan korumak için galeriyi nadiren ısıtırım ama bu tuval on yıllık olamaz."

"Onu çerçeveden çıkarmak için izninizi istiyorum."

"Elbette, ama neden çerçeveyi söküyorsunuz?"

Oak tabloyu yeniden astı. "Çünkü çerçeve başka bir ipucu. Yapıştırılmamış. Köşelere yakından bakarsanız, çerçevenin sadece donanımla bir arada tutulduğunu görürsünüz, de çok fazla değil."

"Yani onu parçalara ayırmak zor olmayacak." Vera bir sonraki tabloya doğru ilerledi. "Bu daha iyi değil, değil mi?"

Manzaraya baktı; gerekli koyunlar, inekler, dalgalı tarlalar ve uzaktaki malikâne ile dikkat çekici olmayan bir kırsal sahne. Kompozisyonun göze çarpan tek yönü, çerçevenin sağ alt köşesindeki bir patikada yan yana duran bir kadın ve bir erkekten oluşan bir çift atlıydı. Kadının elbisesi - akan, kırmızı bir takım - bütünün en parlak unsuruydu ve bu nedenle kompozisyon açısından garip bir şekilde yerleştirilmişti.

"Artık kimse bu kadar uzun etek giymiyor," dedi Vera, "ve kadınların binicilik kıyafetlerinin askeri tarzları taklit etme modasına rağmen tamamen kırmızı bir kıyafet görmedim. Hadi arkasına bir bakalım."

"Bu yeni," dedi Oak. "Yanındaki kadar yeni. Buradaki resimlerin çoğu yeni ve sanırım çerçeveler sökülme üzere tasarlandığı için bu kadar kötü çerçevelenmişler."

Vera kollarını kavuşturmuş, odanın duvarlarını tek tek gözden geçiriyordu. "Bunu neden yaptınız? Dirk'ün profesyonel duruşu onun için önemliydi. Eninde sonunda eğlenceye devam edeceğimi ve insanların azından komşuların- bu saçmalığı göreceğini biliyor olmalıydı."

"Buna cevap veremem. Belki de arkadaşlarının benim şimdi gündeme getirdiğim soruları soracağını tahmin ediyordu. Belki de bu galeriyi kurarken sağlıklı düşünemiyordu. Bir ya da iki çerçeveyi ayırdıktan sonra daha fazla cevap bulabiliriz."

"Nasıl isterseniz öyle yapın. Tablolar görünüşe göre değersiz." Yüzündeki asık ifadeye bakılırsa, değersizlik onu fazlasıyla rahatsız etmişti.

"Tavan arasında çok güzel eski eserlerin var, Vera. Onları bir hafta içinde temizleyip Kasabaya . Onları açık artırmaya çıkarmak için Küçük Mevsim'e kadar beklemek isteyeceksiniz, ancak gelecek baharda yapılacak bir satış daha iyi fiyatlar getirecektir."

Odayı geçip pencerenin önündeki banka tünedi. "nk ilkbaharda herkes sezon için kiraya verdiği mülkleri yeniliyor, ama Catherine için ne kadar erken yatırım yapabilirsem, çeyiz olarak kadar çok payı olacak. Bir yıl kadar önce, kasabada satması için Bay Longacre'a üç tablo göndermeye alıştıım - şu manzara resmi," dedi, basmakalıp bir kır sahnesini işaret ederek, "ve onun iki yanındaki iki bahçe alışması. Hiçbirine alıcı bulamadı ve şimdi siz bana tekrar denemek için uzun süre beklememi söylüyorsunuz."

Longacre'a göndermek için en iyilerini seçmişti ama bu koleksiyonun en iyileri Longacre'ın dikkatini ekmeyecekti.

"Malzemelerim ve ekipmanım gelir gelmez," dedi Oak, "işe koyulacağım. Bir portre yapmayı düşündün m?"

Vera pastoral kırlara bakarken, Oak ayakta kaldı ve dikkatinin Vera'nın ensesine çekildiğini fark etti. Bir kadının vücudunda o narin, savunmasız, solgun, tatlı... vücuttan daha cazip bir yer var mıydı?

Onu orada tatmak, koklamak, burnunu sokmak, kemirmek ve öpmek istiyordu. Onun teninin dokusunu, kokusunu ve sıcaklığını tam olarak bilmek istiyordu.

"Bu tabloyu ne kadar sürede parçalara ayırabilirsin?" Vera sordu. "Sabah başlayabilirim."

Ayağa kalktı. "Ne bulduğunuzu bana bildirin."

Kapı açıktı ve Vera doğruca kapıya yöneldiğinde Bracken tarafından karşılandı. "Madam, posta geldi. Londra'dan daha fazla yazışmanız varmış, o yüzden hemen size getirdim."

Oak'a, annesinin, lorduna n kapıdan girerken eşlik etmeye kalkıştıklarında babasının tazılarına ayırdığı türden bir bakış gönderdi.

"Teşekkür ederim, Bracken. Bay Dorning, yemekte görüşürüz." Vera mektup paketini düzenleyerek aceleyle dışarı çıktı.

Bracken kaldı ve Oak, Vera'nın personelinin en kıdemli üyesi tarafından azarlanmak için kendini hazırladı. Kapı ardına kadar açıkken bir kadının boynuna aval aval bakmak kötü bir davranıştı ama Oak daha önce aynı evi paylaştığı bir kadına karşı hiçbir zaman ilgi duymamıştı.

Daha büyük bir sağduyu gerekiyordu - çok daha büyük.

"Sandıklarınız Bathboro'ya ulaştı, Bay Dorning," dedi Bracken, "atınız da öyle. Her ikisini de alması için arabalı bir seyis gönderebilirim."

Gönderebilirim, gönderdim değil. "Bu işi kendim halletmemi mi tercih edersin?" Gün güneşliydi, yol kuru ve araba yollarının her zaman olduğu gibi seyredilebilir olacaktı.

Bracken, Oak'un Dorning Hall'da birlikte büyüdüğü neşeli, cana yakın uşak değildi. Mayfair'deki çoğu mekânın kapısını koruyan ağırbaşlı, hafif mesafeli yaratık da değildi. Daha sertti ve bu özelliğinin kim tarafından fark edildiğini umursamıyordu.

Bracken, "Anladığım kadarıyla öğleden sonralarınız boş geçiyor," dedi. "Bay Channing sık sık Alexander'ı da yanına alarak köye gezmeye giderdi."

Oak, Bay Channing değildi ve Bay Channing'in yerine geçmek de istemiyordu. Bununla birlikte, malzemelerini bir an önce ele geçirmek istiyordu.

"Bay Forester öğrencisini böyle bir gezi için kaçırmamı onaylamayabilir."

"Bay Forester her ne kadar aksini iddia etse de boş zaman bulduğu için sevinecektir."

Ah, pekala. En azından Oak, Bracken'ın küçümsemesini kazanmakta yalnız değildi. "Bayan Channing gezintiye izin verecek mi?"

Bracken'ın kaşları bir derece daha az çatıldı. "Üstat Alexander'ın ilk sanat dersini iki seansa yaymaya karar verdiğinizi ona bildireceğim. İtiraz etmeyecektir."

Başka bir deyişle, ona itiraz etme şansı verilmeyecekti.

"O halde önerin için teşekkür ederim, Bracken. Malzemelerimi ve atımı almak için sabırsızlanıyorum ama Efendi Alexander'a karşı olan sorumluluğumdan kaçmak istemem."

Kaşları çatıldı ve sadece kaşlarını çatı. "Tabii ki hayır, efendim. Efendi Alexander'ın ceketini giydiğinden emin olacaksınız elbette."

"Tabii ki. Ve şapkası, en azından sürücünün dibine kadar."

"Çok iyi, efendim." Bracken başını salladı, selam vermedi ve geri çekildi.

Oak ahıra haber gönderip sağlam bir araba hazırlattı ve yükünü almak için fidanlığa gitti.

Oak ona planlarını anlattığında Forester, "Bu çok düzensiz," diye mırıldandı. "Çocuğun disiplini öğrenebilmesi için rutine ihtiyacı var. Bahçede bir gezintiyi anlayabilirim -peyzajlar ve diğer şeyler- ama Bathboro sanatsal çalışmaya pek layık değil."

"Alexander," dedi Oak, "lütfen ceketini ve şapkanı getir."

Çocuk masasının yanında kıpırdamadan duruyordu.

Forester kapıya doğru bir el salladı. "Bay Dorning ne diyorsa onu yap, evlat. Ve eğer Bay Dorning'e en ufak bir sorun çıkardığını, bir çamur birikintisine özlemle baktığını duyarsam, bunun sonuçları olacaktır."

"Emredersiniz efendim." Alexander, Oak'un daha önce gördüğünden daha büyük bir enerjiyle kapıya doğru koştu.

"Oğlum!" Forester havladı.

Alexander aniden durdu ve yavaşça döndü. "Efendim?"

"*Selam* ver, Alexander. Diğer beyefendilerden ayrılmadan önce *selam* verirsin."

Alexander, Oak ve Forester'ı doğru bir şekilde selamladı. "Şimdi ceketimi getirebilir miyim, efendim?"

"Yapabilirsin." Alexander koridorda gözden kaybolurken Forester iç geçirdi. "Bu çocuk bir kaplumbağanın skolastik yeteneğine ve bir sivrisineğin hafızasına sahip. Gününe bir eğlence unsuru katarak ona kötülük ediyorsun, Dorning."

Oak, Jeremy Forester'ı sevmek istiyordu. O ve Forester aynı yaşıydılar, benzer konumdaydılar, ikisi de hayatta bir yol bulmaya çalışıyor ve pek de başarılı olamıyorlardı. Ama Alexander, Forester'dan hoşlanmıyordu ve çoğu çocuk iyi bir karakter yargıcıydı.

"Üstat Alexander'a hesaplarını nasıl öğreteceğinizi söyleyeyim mi?" Oak sordu.

"Her aptal hesap yapmayı öğretebilir, Dorning. Biri öğrencinin önüne bir abaküs koyar, birkaç boncuğu hareket , temel kavramı alıştıırır ve öğretilir. Ne demek istiyorsun?"

"Sanatçı mısınız?"

"Tanrı beni böyle bir kaderden korusun."

"Ben bir sanatçıyım ve nasıl öğreteceğimi iyi bilirim. Eğer Usta Alexander sanatsal yeteneklerini geliştirmek istiyorsa, dünyasını yeni gözlerle görmeyi, *fark etmeyi*, başkalarının gördüğü ama görmezden geldiği şeyleri görsel olarak analiz etmeyi öğrenmelidir. Bu dersi öğretmenin en iyi yolu, onu yeni çevrelerle yakından ilgileneceği durumlara sokmaktır. Doğal olarak dikkat gücünü kullandığında, bu deneyimi onu sanatsal amaçlarla aynı amaca teşvik etmek için kullanabilirim."

Ben bir sanatçıyım. Oak bu sözleri daha önce hiç söylememişti, bir gerçeğin açık ifadesi olarak değil. *Sanattan hoşlanıyorum. Sanatı ilginç buluyorum. Sanatsal uğraşlara ilgi duyuyorum.* Tüm bunlar, "*Lütfen beni onaylamayın çünkü seviyorum*" anlamına geliyordu.

Çünkü o yaptı. Kesinlikle biliyordu. Elbette Kraliyet Akademisi bunu görecektir.

"Çocuğu al o zaman," dedi Forester bir kez daha iç çekerek. "Onu istediğin gibi yozlaştır, ama yarın öyle kıpır kıpır olursa şaşırma, ben de huş ağacından sopayı onun umutsuz küçük kışına indirmek zorunda kalırım."

"O altı yaşında, Forester. O şeyi gerçekten onun üzerinde kullanmıyorsun, değil mi?"

Forester gülümsedi. "Çoğunlukla bir tehdit olarak ve Tanrı'ya şükür bu kapasitede etkili. Çocuğun inatçı bir çizgisi var."

Çoğunlukla bir tehdit olarak. Oak bundan hoşlanmamıştı ama o küçük bir çocuğun bilim dışı dürtüleriyle mücadele eden bir öğretmen değildi. O bir sanatçıydı.

"Öğrencinizi iki üç saat içinde geri getireceğim," dedi Oak, okul kapısında duraklayarak, "ama ona Efendi Alexander olarak hitap etmeyi düşünebilir misiniz? Ondan düzgün davranmasını istiyorsunuz, en azından ona düzgün hitap etme nezaketini göstermelisiniz, değil mi? Çocuklar örnek alarak öğrenir."

Forester köşedeki eski huş ağacından çubuğu aldı ve birkaç kez havada salladı. "*Usta* Alexander. Bir şeyde -herhangi bir şeyde- ustalaştığında ona memnuniyetle bu şekilde hitap edeceğim. Bu nasıl?" *Kırbaç, kırbaç.*

Bu çocukça bir karşıtlık gösterisiydi ama Oak amacına ulaşmıştı. Alexander onu koridorda karşıladı ve Oak'ın tek yapabildiği, küçük adamı cilalı trabzanın üzerine oturtup, küçük bir çocuğun günü biraz heyecana ihtiyaç duyduğunda uzun merdivenlerin gerçekte ne için olduğunu ona göstermemekti.

Belki başka bir zaman.

Bracken, Vera'nın dirseğine bir çay tepsisi koyarak, "BAY DORNING, Üstat Alexander'ı Bathboro'ya götürüyor," dedi.

"Öyle mi?" Jeremy eve katıldığından beri olmasa da Vera ara sıra İskender'i köye götürüyordu.

"Bay Dorning'in eşyaları Dorset'ten geldi ve onları almak için sabırsızlanıyordu. Ona bu planı destekleyeceğinizi söyledim." Bracken geri adım attı. "Umarım ev sahibi sanatçıyı yanlış yönlendirmemişimdir?"

Meşe dün İskender'i kimseden izin almadan yürüyüşe çıkarmıştı. Neden çocuğu köye götürmesin ki?

"Bay Forester'ın bu gelişmeden memnun olduğunu sanmıyorum." Vera ay içmek istemiyordu ama Bracken'ın duygularını incitmektense kendine bir fincan doldurdu ve usulca yudumladı.

Bracken şöminenin üzerindeki buketin arasından solmakta olan pembe bir gül çıkardı. "Bay Forester, Efendi Alexander'ın bütün bir yaz öğleden sonrası boyunca temiz hava almasına izin verilirse kıyametin çok yakında kopacağını öngörmüştü. Bu felaketi, çocuk Yuletide'ye kadar Sezar'ın Galya mektuplarını tercüme etmeyi başaramazsa yaşanacak kıyametle karıştırmamak gerek."

"Gizlice dinliyor muydun, Bracken?"

"Çocuk odasının koridorundaki lambaların yağını kontrol ediyorum, hanımefendi." Solmakta olan gülü çöp kutusuna attı ve dolu kömür kovalına baktı, ancak gün, salonun ocağında ateş yakılamayacak kadar ılıktı. Bir sonraki oyalama taktiği, öğleden sonra güneşini içeri almak için geriye çekilmiş perdelerin kıvrımlarıyla uğraşmak oldu.

Vera kurutma kâğıdının ortasındaki mektup yığınının ve Bracken'ın havada asılı durduğunun farkındaydı.

"Bay Forester hakkında pek iyi düşünmüyorsun, değil mi Bracken?"

Başka bir perdeye doğru ilerledi. "Bay Forester'ın benim hakkımda fazla bir şey düşünmediğini sanıyorum. Bir uşak hakkında ne düşündüğü önemli değil ama size karşı saygılı olsa iyi olur hanımefendi, yoksa özellikle kalın kafalı bir bilgiçten alıntı yaparsak, bunun sonuçları olacaktır."

Vera'nın o ukalanın kim olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu. *Şu ukala.*
"Tam olarak

Bilgiçlik taslayan kişi ne tür sonuçlardan bahsediyor?"

"Bu sizinle Bay Forester arasında konuşulacak bir konu, hanımefendi. Cook gücenmesin diye lütfen bir ya da iki sandviç alın." Eğildi ve tepsiye bir bakış attıktan sonra geri çekildi.

Vera yazışmaları incelerken yumurtalı sandviçini kemirdi. Tek bir davetiye, onu çok rahatlatmıştı. Sadece bir fatura, bir kiracının koyun ağılını tamir eden çobanlardan. Vera kasasının kilidini açtı ve gerekli parayı saydı, çünkü kalifiye işçiler banka çekleri yerine nakit parayı tercih ediyorlardı.

Ve -tahmin edilebileceği gibi- Richard Longacre, Leydi Montclair'in yaz daveti için Londra'ya gidebileceği umudunu dile getirdi. Vera da tahmin edilebileceği gibi reddetti ve cevabını yazmak üzere bir kâğıt çıkardı.

"Oh, affedersiniz, Bayan Channing." Tamsin Diggory kapı aralığında durdu. "Burada olduğunuzu fark etmemiştim. Çakımı kaybettim ve masadan bir tane ödünç almayı düşündüm."

Vera küçük notu katladı ve yığının geri kalanının altına sıkıştırdı.

Masanın ortasındaki çekmeceyi açtı ve bir tepsi içinde üç çakı buldu. "Bu keskin görünüyor." Kalay saplı bir bıçağı uzattı. "Çay ya da sandviç ister misiniz? Pek iştahım yok ve tepsiyi içinde yemekle geri gönderirsem Bracken hayal kırıklığına uğrar."

Bayan Diggory bir sandviç seçip masanın karşısındaki koltuğa oturarak, "Buna izin veremem," diye cevap verdi. "Bu adamla ne yapacağımı hiç bilemiyorum. Eğer gülümsediyse bile, bu çok çok uzun zaman önce gecenin karanlığında olmuştur."

"Eşini ve çocuğunu çiçek hastalığından kaybetti. Dirk bu sırrı ancak biz birkaç yıl evli kaldıktan sonra paylaştı ve bundan asla bahsetmemelisin. Bracken'ın işi zordu ama o bana ve Salon'a her zaman sadık kaldı. Çay?"

"Lütfen. Sizi burada bulmam iyi oldu, çünkü bir isteğim var."

Tamsin Diggory hoş bir arkadaştı. Hizmetçilerden, mürebbiyelere ve izin günlerinde sosyalleştiği arkadaşlarına, çamurlu bir kilise avlusundan geçerken yardım isteyen yaşlı kadınlara kadar herkesle hafif ve neşeli bir iletişim kurma yeteneğine sahipti.

Ve Tamsin güzeldi, Sakson kızlarının klasik sarışın, mavi gözlü rengine sahipti. Yaşını beş yirmi olarak açıklamıştı. Söylediği gibi biraz sağduyu sahibi olacak kadar yaşlı, hayatı fazla ciddiye almayacak kadar da gençti.

"Peki isteğiniz nedir?" Vera büfeden yedek bir çay fincanı ve tabağı alarak sordu. "Hampshire'ın yaz aylarındaki cazibesi azaldı mı? Tatile hazır mısınız?" Tamsin ve Jeremy iki hafta arayla Merlin Hall'da çalışmaya başlamışlardı ama Catherine'in yeni mürebbiyeye alışması Alexander'ın süregelen hoşnutsuzluğuna kıyasla daha hızlı ve kolay olmuştu.

"Henüz tatil yok," dedi Tamsin. "Catherine şu anda saçlarını topluyor."

"Zamanının geldiğini düşündüm. Catherine kabul etmekten fazlasını yaptı."

"Ben de öyle, ama bu kararı sen verdin, ben de buna uyacağım. Öğleden sonra dersleri biraz daha erken bitireceğiz, böylece Catherine'in akşam yemeği için üstünü değiştirecek zamanı olacak."

"Aman Tanrım. Çok uzun sürmedi." Konu mutlu bir konuydu ama Vera yine de bir kayıp acısı hissetti. Catherine çocukluğunu geride bıraktığı için bu kadar memnun mu olmalıydı?

Tamsin kendine bir parça şeker aldı. "Hoşuna giden birkaç saç modeli bulduğunda süslenip püslenmeye olan ilgisini kaybedeceğinden şüpheleniyorum ama etek uçlarını aşağıya doğru salıvermekten bahsetti."

"Tabii ki." Ancak bu konuşma şekli aslında birkaç dikişi çevirmekten ziyade genç bir kadının ilk yetişkin gardırobunun tamamını oluşturmayı ifade ediyordu. "Tavan arasında bu projeye başlamak için uygun kumaşım var."

"Belki Winchester'a bir gezi planlayabiliriz?"

Daha fazla kumaş satın almak, terlik, eldiven, bone ve bir hanımefendiyi düzgün bir şekilde süslemek için gerekli diğer süsleri sipariş etmek. Catherine'e ihtiyaçlarını bir dükkândan temin etme süreci hakkında bilgi vermek.

"Gelecek ay," dedi Vera. "Bir liste yapmaya başla, ben de aynısını yapacağım."

"Mükemmel." Tamsin ilk sandviçini bitirdikten sonra ikinci bir sandviç seçti. "Gerçi size sormak istediğim tek soru bu değildi. Bay Dorning'in ayaklarının altında olduğu bir akşamda onu kullanabileceğimizi düşündüm."

Vera çayını karıştırırken başını kaldırıp baktı. "?"

Tamsin sırtıttı. "Yanlış söyledim. istediğim, Bay Dorning kesinlikle bir centilmen ve Catherine söz konusu olduğunda öyle davranacağına güvenilebilir. Yemekten sonraki rutine bir el iskambil eklemeyi deneyebiliriz diye düşündüm. Bay Forester ve Bay Dorning'in ikisi de görev alırsa dörtlü bir grubunuz olur ve Catherine de bir yetişkin olarak sosyalleşmeye başlamadan önce kibar oyunlarla ilgili biraz deneyim kazanır."

Tabii ki. Kartlar, toplumda dolaşmak için yeterli mevkide olan herkes için önemli bir beceriydi.

"Her şey oldukça hızlı gelişiyor," dedi Vera. "Eğer Catherine'e eşlik edersen, pek bir şeyin ters gideceğini sanmıyorum."

"Ben mi?" Tamsin tepsiden bir kare kurabiye seçti. "Akşamlarımı özgürce geçirmeyi tercih ederim, lütfen. Ben sıcak bir banyoda uzun uzun yıkanmanın keyfini çıkarırken, şiz de beylerle oturup bir el oynarsınız diye dğndm."

ay Vera'nın pek hoşuna gitmemişti, ya da belki de sohbet öyle değildi. "Catherine'in sosyal becerileri için birkaç el oynamaktan mutluluk duyarım, ama senin de sıran gelmeli, Tamsin."

"Oh, çok iyi." Bir parça daha kurabiye seçti ve ayağa kalktı. "Her zamanki gibi hoş ve hanımefendi olmak için elimden geleni yapacağım, ama Bay Forester çok dayanılmaz olursa, onu masanın altına atarım."

Bu ne anlama geliyordu? "Yemekte görüşürüz."

Tamsin gitti akısını unutmuştu.

Vera defterlerine odaklanmaya çalıştı. Merlin Hall büyüklüğündeki bir ev, her biri bir öncekinden daha az ilginç olan sonsuz defter girişi üretiyordu. Defterler dikkatini dağıtmayı başaramayınca sosyal yazışmalarına döndü ve Bonner'ların akşam yemeği ve dans davetini kibarca reddetti.

Yakında, Catherine'in hatırı için bu tür davetleri kabul etmek zorunda kalacaktı ve davetler kabul edildiğinde, eninde sonunda karşılık da verilmeliydi. Öğleden sonralarını meyve bahçesinde kitap okuyarak geçirmeyi arzulayan bir ifti kızı için tüm bu işler yorucuydu.

Vera ayağa kalktı, yazı sandalyesinin sert otururşundan dolayı sırtının küçük kısmı ağrıyordu. Gerindi ve pencereye gitti, fark etti ki

Öğleden sonranın yarısı geçmişti ve masasında geçirdiği zaman için gösterecek çok az şeyi vardı.

Bir kargaşa dikkatini arabanın altına çekti. Oak Dorning küçük bir çiftlik arabasının bankına oturmuş, arkasına da iri bir doru at bağlamıştı. Arabanın yatağını büyük sandıklar dolduruyordu ve Oak'ın hemen yanında Alexander oturuyordu.

Şapkasını çıkarmıştı ve küçük elleriyle arabayı çeken tek atın dizginlerini tutuyordu; bu at, bir tekerlekçinin onuruna layık, iri yarı kestane rengi bir iğdişti.

Vera, Alexander'ın bir ton atı yönlendirmeyi öğrenmesinden korkmayacak kadar taşralı bir kadındı ve her halükarda oğlunu güvende tutması için Oak'a güveniyordu ama bir anne olarak...

Tanrım, *ikisi de* büyüyordu. Alexander ve Catherine, gözlerinin önünde. Bundan beş yıl sonra Catherine evlenip kendi ailesini kurabilir, Alexander da devlet okuluna gidebilirdi.

Oak pencereden onu gördü ve el salladı. Vera da el sallayıp gülümseyerek karşılık verdi. Alexander - Oak'ın yardımıyla - atı malikânenin merdivenlerinin dibinde durdurduğunda, aylardır ilk kez başını kaldırıp annesine baktı ve gülümsedi.

Vera o anda, Alexander'ın köye daha fazla yolculuk yapacağına ve Sezar'ın Galatyalılara yazdığı mektupların ya da Jeremy'nin okulda o kadar acil olduğunu düşündüğü her şeyin canı cehenneme, diye yemin etti.

Alexander'a bir köpek almayı düşünecekti - ve muhtemelen kendisi için de bir tane.

ALTINCI BÖLÜM

"Bir dakika Alexander," dedi Oak, bir seyis arabanın dizginlerini almak için öne çıkarken. "Yolun tozuyla ilgilenmeliyiz."

"Yolun tozu mu, efendim?" Alexander'ın sesi dünkü tereddütlü niteliğini kaybetmişti ve bakışları artık donuk değildi.

Oak onu vagonun bankından kaldırdı ve ayağa kaldırdı. "Çizmelerimiz." Meşe bir mendil açtı. "Yağmur yağdığında insan çamurla mücadele eder. Yağmur yağmadığında ise sorun tozdur. Hanımlar halılarının üzerinde ikisine de pek sıcak bakmazlar. Kıpırdama." Oak, Alexander'ın ayak parmaklarının tozunu aldı, sonra aynısını kendi ayakkabılarına yaptı. Normal şartlarda Oak zahmet etmezdi ama neden Forester'a çocuğu eleştirmek için bir bahane versin ki?

"Annem beni kurdelelerde gördü," dedi Alexander, merdivenlerden ön kapıya doğru zıplayarak. "Bana gülümsedi."

"Gerçekten de öyle. Kendinle gurur duymalısın, Alexander." Atlas adında yiğit bir dev olan at, muhtemelen yıllardır Merlin Hall'dan köye her hafta gidip geliyordu ve bir sürücünün rehberliği olmadan bu mesafeyi tırıs tırıs giderdi.

"Yarın arabayla köye gidebilir miyiz, Bay Dorning?"

"Yarın, Charlie'nin seyahatlerinden sonra nasıl iyileştiğini göreceğiz. Sessiz bir hack işimizi görür."

uygunsun."

"Menable nedir?"

"Amenable, kabul edilebilir, istekli anlamına gelir. Eğer bana eşlik etmeye razıysanız, sizinle birlikte okul odasına kadar yürüyebilirim."

Alexander, Oak'tan önce fuayeye girdi ve burada onları gülümsemeyen bir Bracken karşıladı.

"Kurdeleleri ben aldım, Bracken!" Alexander duyurdu. "Bathboro'dan buraya kadar. O kadar kilometre mi, Bay Dorning?"

Oak çocuğun saçlarını karıştırarak, "Çok uzak," dedi.

"Şapkamızı mı kaybettik, Efendi Alexander?" Bracken sordu.

Alexander'ın eli başının üstüne gitti ve içindeki tüm canlılık endişeye dönüştü. "Şapkam! Şapkamı kaybettim-"

Oak ceketinin cebinden şapkayı çıkardı. "İşte burada." Kasketi Bracken'a verdi, sonra da Alexander'ın ceketinin düğmelerini açmak için diz çöktü.

"Bunu kendim yapabilirim, efendim."

"Özür dilerim," dedi Oak, son düğmeyi de çözerek. "Ama artık görev tamamlandığına göre, hadi anneni bulalım da senin üzerine titresin."

Bracken Alexander'ın ceketini aldı. "Bayan Channing özel salonunda. Sandıklarınızı odalarınıza göndereceğiz, Bay Dorning."

"Teşekkür ederim." Oak çocuğa bir el uzattı. "Gel bakalım delikanlı ve annenin kucaklamasına katlanmaya hazır ol."

"Annem bana sarılacak mı?" Alexander Oak'ın elini tuttu ve onu merdivenlere doğru çekti.

"Ve sen de buna izin vereceksin. Hatta ona biraz nazikçe sarılacaksınız, çünkü hanımlar hassas olabiliyor."

Alexander'ın bu meraklı, enerjik versiyonu, iki saat önce ön merdivenlerden inen sessiz, somurtkan çocuktan çok farklı bir çocuktü. Oak tuhaf bir başarı duygusu hissetti.

daha canlı olan çocuğu okuldaki gölgelerden çekip çıkardığı için.

"Bayan Channing." Oak masasından birkaç adım ötede durdu ve eğildi. Hâlâ Oak'la el ele olan Alexander da bir an sonra aynı şeyi yaptı.

"Anne, kurdeleleri ben aldım. Atlas'ı Bathboro'dan eve kadar ben yönettim ve o hiç yanlış adım atmadı. Bay Dorning benim doğal bir kırbaç olduğumu söyledi."

Vera masasının arkasından gelip kollarını oğluna uzattı. "Sen harika bir kırbaçsın. Seni kendi gözlerimle gördüm. Buraya gel."

Alexander, Oak'sırıtarak baktı ve annesi tahmin edilen şefkatin tadını çıkarmak için diz çökerken halının üzerinde koşuşturmaya başladı.

Vera onu bıraktığında Alexander, "Yarın Charles II'ye doğru yola çıkacağız," dedi. "Tarlakuşunun şarkısı ne renktir anne?"

"Pek bilmiyorum. Mutluluğun rengi belki?"

"Bay Dorning'e sordum ve böyle bir sorunun yanlış bir cevabı olmadığını, çünkü her birimizin ruh halimize göre bu şarkıyı farklı şekilde duyduğumuzu söyledi. Sonra *bana* bir bülbülün şarkısının ne renk olacağını sordu, ama bu zor, çünkü çoğunlukla karanlıkta öterler, değil mi ve karanlıkta bir renk nasıl gösterilir?"

Oak, Vera'nın ayağa kalkmasına yardım etti.

"Bay Dorning, oğlum bir filozof oluyor."

"Efendi Alexander çok zeki," dedi Oak. "Çok şey fark ediyor ve derin düşünüyor, ama şimdi ona okul odasına kadar eşlik etmeliyim, yoksa Bay Forester öğrencisinin haydutlar tarafından kaçırıldığından korkacak." Oak odanın içinde hopluya zıplaya dolaşan çocuğa tekrar elini uzattı. "Bize izin verir misiniz, Bayan Channing?"

Alexander Oak'ın elini tuttu ve durdu. "Okul odasına dönmem gerekiyor mu, efendim?"

"Ne yazık ki, evet, her güzel şeyin bir sonu vardır, ama hedefinize yetenekli bir koçun hak ettiği tarzda ulaştığınızı görebiliyorum." Alexander'ı sırt üstü çevirdi ve çocuğun bacaklarını beline doladı. "Boynumdan tut ve gidelim."

"Görevinizi teslim ettiğinizde, Bay Dorning, bir dakikanızı rica edeceğim, lütfen."

"Elbette. Alexander, hadi ."

Oak odadan çıktı, sırtındaki çocuğu biraz itip kaktı ama çok fazla değil. Sırtına binmek ciddi bir girişim olmamalıydı.

"Bay Forester'a neredeyse şapkamı kaybettiğimi söylemeyeceksin, değil mi?" Oak onu okul odasında ayağa kaldırdığında Alexander sordu.

"Tabii ki hayır. Atlas'ı yönlendirmekle o kadar meşguldün ki, rüzgâr onu çalılıklara savurmadan önce kafandan kaptığımı fark etmedin. Yarınki gezintiyi dört gözle bekleyeceğim Alexander."

"Ben de efendim." Alexander yine iki saat önceki mutsuz küçük çocuk haliyle masasına oturdu.

"Alexander, bugün için kopyalayacağın Kutsal Kitap ayetleri var mı?"

"Evet, Efendim. Yirmi ayetler a Gün, olmadan Başarısız, hariç üzerinde "Şabat günü, kırk iş yapacağım zaman."

Lanet olsun. Bir çocuğu ilahi rehberliği görmezden gelme yoluna sokacak bir şey varsa, o da budur.

"Neden bugünün dizelerine başlamıyorsunuz, ben de Bay Forester'a işinizin başına döndüğünüzü haber vereyim."

"Evet, efendim."

Oak, Alexander'ı odanın önündeki masanın üzerinde İncil'karıştırırken bıraktı, elinde kalem, yanındaki masanın üzerinde aptal kâğıt.

Alexander bu çaba için bir kutunun üzerinde durdu, tıpkı Oak'ın babasının haritalarını incelemek için kutuların üzerinde durduğu gibi.

Ancak İncil ayetleri, küçük bir çocuğun hayal gücünü harekete geçirme konusunda haritaların eline su dökemezdi ve okul odasında ne bir küre ne de bir atlas vardı. Oak, bilgini ayetleriyle baş başa bıraktı ve Vera'ya özel salonunda yeniden katılmadan önce kendine çeki düzen vermek niyetiyle oradan ayrıldı. Tam arka merdivenlere doğru bir köşeyi dönüyordu ki, yumuşak bir kumaş hışırtısı ve sessiz bir iç çekiş duydu.

"Tek ihtiyacım olan beş dakika," dedi Jeremy Forester. "Seni iyice tatmin edebilirim, Tamsin. Bunu istediğini biliyorsun."

Sesi, bir kadından isteksiz olduğu -ya da belki de bu kadar hafife almak istemediği- iyilikleri isteyen bir adamın yarı mırıldanan, yarı böbürlenen tonuna sahipti.

"Senin tek düşündüğün," diye cevap verdi Bayan Diggory, "birinin eteğinin altına girmek. Eğer Bayan Channing senin ne kadar kasıla kasıla yürüyen bir horoz olduğunu bilseydi, seni hemen kovardı."

"Senin nasıl bir baş belası olduğunu bir bilse... Tamsin, buraya geri gel. Beni bu halde bırakamazsın."

"Alexander köyden döndü," dedi Bayan Diggory. "At arabasının araba evine götürüldüğünü gördüm. En iyisi sen okul odasına dön ve pantolonunun paçaları sıkıca oturana kadar aklını tozlu eski savaşılar ver."

Şapırdayan bir öpücük sesinin ardından yumuşak ayak sesleri koridorda geri çekildi. Bir kapı açılıp kapandı, muhtemelen Jeremy birkaç dakika yalnız kalmak istiyordu.

Vera mürebbiyesiyle öğretmeninin koridorlarda oynadığını biliyor muydu? Oak ona söylemeli miydi? Neden ya da neden olmasın? Oak hiçbir yetişkinin kendi rızasıyla eğlenmesini hoş karşılamazdı ama ya Catherine bu çifte aşk dolu bir ruh hali içinde rastlarsa? Bunun için

Ya Catherine annesini tavan arasında beş parasız bir ressamla öpüşürken görürse?

Bu tür sorular, bir bülbülün ötüşünü en iyi tasvir eden renk muamması kadar karmaşıktı, ancak çok daha can sıkıcıydı.

Oak saçını taramak, kravatını düzeltmek ve binici ceketini iç mekâna uygun daha hafif bir kıyafetle değiştirmek için odasına uğradı. Eğer valizinin dibindeki köpek balinası deniz kabuğunu bulması istenmeseydi -kabuklar iyi birer ilkel çizim projesi olurdu- fark etmeyecekti.

Ama babasının uğurlu deniz kabuğunu geri aldı ve böylece fark etti. Hiçbir şey çalınmamış olsa da, biri yine eşyalarını karıştırmıştı ve bunu kesinlikle evin hanımıyla konuşması gerekiyordu.

"AKŞAM YEMEĞİNİ KAÇIRDIN," dedi Vera, tepsiyi masanın üzerine koyup kapıyı kapatırken. "Burası senin stüdyon mu olacak?"

Oak evin kuzey tarafındaki bir odaya yerleşmeyi tercih etmişti; Vera'nın en iyi tahminine göre eski bir oyun odasıydı, çünkü bu alan beyefendilerin gece geç saatlerde puro içmek için kullanabileceği türden geniş bir balkona sahipti.

"Çalışmalarımın çoğunu burada yapacağım," dedi Oak ellerini bir bez parçasına silerken. "Eski eserleri düzgün bir şekilde temizleyebilmem için havalandırmaya ihtiyacım var ve kuzeye baktığı için güneş gün boyunca değişen gölgeler yaratmıyor."

Dirk'ün kullandığı stüdyolara kıyasla onun mekânı düzenliydi. Tavan arasındaki yarım düzine çerçevesiz tuval, anlaşma masasının altındaki duvara yaslanmıştı. Orta büyüklükte bir çalışma masası başka bir

İç duvarda, ocağın yanındaki halının üzerine bir çift yıpranmış okuma sandalyesi yerleştirilmişti. Fransız kapılarının yanında bir şövale duruyordu ve pencere pervazı cam kavanozlar içinde fırçalar ve aletlerle kaplıydı.

"Bu odanın kendine ait bir sanatı yok," dedi Vera.

"İşime odaklanmama yardımcı olmak için daha iyi. Yemek yerken bana eşlik eder misin?"

Yemekte onu özlemişti ve Catherine'in de onu özlediğinin farkındaydı. Jeremy Forester kadınlarla dolu bir masada kibar bir sohbeti sürdürme isteğinden ya da muhtemelen yeteneğinden yoksundu.

"Beni Catherine'in iç çekişlerine ve Bayan Diggory'nin acı dolu gülümsemelerine terk ettiğin gibi, ben de seni sanatına terk etmeliyim," dedi Vera.

Oak tepsiyi getirip boş ocağa bakan iki sandalyenin arasındaki alçak masanın üzerine koydu. "Bay Forester sizi de mi terk etti?"

"Hayır, daha da acısı. Onun konuşma tarzının bir dizi ibaret olduğunu fark ettim." Vera bir sandalyeye çöktü. "Bu senin hatan. Sen ortaya çıkana kadar onu biraz alaycı da olsa esprili buluyordum."

"Bana limonata getirmişsin." Oak diğer sandalyeye oturdu ve Cook'un yemekle birlikte gönderdiği uzun bardaktan bir yudum aldı. "Bu kadar susadığımı fark etmemiştim."

"Şarap bir tabak sandviç için küstahça görünüyordu. Görevlerinize geri dönmenize izin vermeliyim."

"Kalmalı ve bana birkaç dakika eşlik etmelisin, yoksa gece boyunca mutlu bir şekilde çalışacağım ve yarın kimseye faydam olmayacak." Sandviçini ısırdı ve Vera bir anlığına geçici stüdyosunun detaylarını inceledi.

Anne ve çocukların küçük resmi çerçevesinden çıkarılmıştı. Tuval çalışma masasının üzerinde, uzun bir cam kavanoza yaslanmış duruyordu.

"Hoş bir manzara," dedi Vera. "Cazibesiz değil, her ne kadar yetersiz olduğunu söyleseniz de. Anne belli ki yavrularının üzerine titriyor."

"Daha fazla çocuk mu istiyordun?"

Daha önce hiç kimse Vera'ya soracak kadar cesur bir soru sormamıştı. "Benim beş erkek kardeşim var. Catherine ve Alexander'ın yaşlarının birbirinden bu kadar uzak olması, aralarında hiç kardeş olmaması planladığım bir şey değildi ama zaten otuz yaşına gelmeden dul kalmayı da planlamamıştım."

"Yeniden evlenebilirsin," dedi Oak yağlı bir jambonlu ve kaşarlı sandviçin ikinci yarısına uzanırken.

Oak'ın limonata ve sandviç arasında Vera'nın yeniden evlenebileceğini söylemesi hayal kırıklığı yaratmıştı. Belki bir arkadaş bu gözlemi yapabilirdi ama müstakbel bir sevgiliden gelmesi, paylaşılan samimiyetle çelişen bir ilgisizlik anlamına geliyordu.

"Ben halimden memnunum," dedi, "bir koca bulmak sorunlu. Peki ya siz, evlenmeyi düşünüyor musunuz?"

Soru onu limonatasını ağzına götürmek üzereyken yakaladı. Bardağının kenarından Vera'yı inceledi, ifadesi okunamıyordu.

"Evlilik düşünmeden önce kendimi profesyonel olarak kanıtlamalıyım. Bugün Catherine ile resim dersi yaptık." Ne tür bir cevaptı bu? "Akşam yemeğinde dersinden bahsetti. *Ayrıntılı olarak.* Bay Dorning şöyle, Bay Dorning böyle. Sanırım onun anlattıkları Bay Forester'ın keyfini kaçırdı, bu da Bayan Forester'ı eğlendirdi. Diggory ve bu Bay Forester'ı daha da rahatsız etti."

Oak ellerini boş tabağın üzerinde gezdirdi. "Bay Forester'ımız Bayan Diggory ile flört etmeye başladı."

"Bir dakika lütfen." Vera ayağa kalktı ve koridordaki aplikten bir lamba aldı. Döndüğünde stüdyonun kapısını kapattı-

Ne de olsa flört söz konusuydu ve lambayı kullanarak şöminenin üzerindeki bir dal mumu ve çalışma masasının üzerindeki bir diğerini yaktı. "Bana bu flörtten bahset."

"Neredeyse koridorda onlara rastlıyordum. Forester, hanımefendiyi kendisine mahrem özgürlükler tanıması için ikna çalışıyordu. Sanırım . Daha fazlasını istedi."

"Bayan Diggory üzgün müydü? Yemekte her zamanki neşeli haliydi."

"Bayan Diggory durumu kontrol altına almıştı. Her şeyden çok eğlenmiş görünüyordu ama yüz ifadesini değerlendirecek durumda değildim. Bu alışverişi duydum, görmedim."

"Tamsin'e herkesin görebileceği bir yerde yaklaştığı için Jeremy'ye kızgınım. Yanlış bir gözlemciye göre bu davranış hanımefendinin itibarını zedeliyor." Vera nedenini söyleyemese de Oak'ın asla bu kadar küstah olmayacağını biliyordu. Öpüşmelerini kapalı ve kilitli kapılar ardında ve büyük pencerelerden yapardı.

"Hizmetçilerin merdivenlerini kullanmaya niyetliydim," dedi Oak. "Aksi takdirde onlara rastlayamazdım."

"Hizmetçilerim dedikodu yapıyor, bunun için onları suçlamıyorum." Vera lambayı anlaşma masasının üzerine koydu. "O sahneye rastlayan bir uşak, dart oynarken kardeşlerine ya da kuzenlerine bundan bahsederdi. Bir hizmetçi kilise bahçesindeki teyzesine anlatırdı. Haber diğer evlere de yayılır ve gelecek ay bu saatlerde Bayan Diggory pazar günü hödüklerin uygunsuz sözlerine maruz kalabilir."

Ve Vera, iyi ve hoş bir genç kadın olan Tamsin'in böyle bir kaderi paylaşmasını istemiyordu. Vera, daha iyi bilmesi gereken yetişkin bir adam olan Jeremy'yi azarlamak için de sabırsızlanıyordu.

"Forester'a bir şeyler söyleyebilirim." Oak ayağa kalktı ve çalışma masasına geçti. "Ona gözlemlendiğini ve bir kez daha

Sağduyulu davranması görevine mal olabilir, ki olmalı da. Eğer o kadar patavatsız olursam, beni de kovmalısınız. Gelin de gizemli tablomuza bir göz atın."

"Jeremy ile biraz konuşmak ister misin?" Vera, çalışma masasında Oak'a katılarak sordu. "Ben öfkeyle kızarmadan bu konuyu açamazken, sen muhtemelen sıradan bir yorum yapıp bütün bir dersi aktarabilirsin."

"Olmuş bilin. Eğer Forester dostça bir uyarıda bulunduğum için benden hoşlanmıyorsa, önemli değil. Birkaç hafta içinde gitmiş olacağım."

Neden Vera'ya bunu hatırlatmak zorundaydı? Neden hatırlatmaya *ihtiyacı vardı*?

Oak botundan katlanır bir bıçak çıkardı ve tuvali ters çevirdi. Vera mumları yaklaştırdı.

"Onlara zarar vermeyeceksin, değil mi? Genç anne ve çocuklarına?"

Gülümsedi, çarpık, korsanca bir gülümseme. "O güvende, çocuklar da öyle." Bıçağı açtı, aşinalık ve beceriden söz eden sıradan bir hareketti bu.

Oak Dorning Dirk değildi ve Vera şu ana kadar gördüğü farklılıklardan hoşlanmıştı. Dirk asla çizmesinde bıçak taşımazdı ama Dirk zaman zaman taşrada yaşayan bir sanatçıydı. Oak Dorning ise doğma büyüme bir taşralıydı.

Dirk, ruh haline bağlı olarak, bir mürebbiyeye yalvaran bir öğretmeni ya görmezden gelir ya da bunu büyük bir dram haline getirirdi. Oak Dorning bu meselenin iki arkadaş arasında sessizce halledilmesi gereken bir sorun olduğunu düşünüyordu ve Vera'nın evle ilgili erkeksi bir meseleyi çözme sorumluluğunu bir erkeğin üstlenmesinden duyduğu rahatlama had safhadaydı.

"Bu küçük sahneyi ne kadar eleştirirsen," dedi Vera, omzunun üzerinden bakarak, "o kadar hoşuma gidiyor."

"Yarın öğlene kadar onu çerçevesine geri koyacağım, ama buraya bir göz atın." Şimdi ahşap desteklerden oluşan bir dikdörtgen üzerine gerilmiş bir tuval olan tabloyu havaya kaldırdı. "Düşündüğüm gibi. Bunun altında başka bir tuval var."

Oak, Vera'ya pek de mantıklı gelmeyen bir düzen içinde raptiyeleri hafifçe oynatarak kısa sürede tuvaleri ahşap çerçeveden kurtardı. Fransız kadını alttaki tablodan dikkatlice sıyırdı, ardından ikinci eseri masanın üzerine koydu.

"*Bu* çok güzel," dedi mum dalını yaklaştırarak. "*Bu* enfes. Kardeşim Sycamore bu tabloya sahip olma zevkini tatmak için muhtemelen iflas ederdi."

"Bu," dedi Vera, karnı rahatsız edici bir takla atarak, "*Catherine'in annesi* ve üzerinde tek bir dikiş bile olmadığı için bu resmi kimse görmemeli. Asla."

Resim çok güzeldi. Yakut ve menekşe rengi yorganların arasında uyuyan bir kadın yatıyordu, mum ışığı çıplak göğüslerinin ve zarif kıvrımlı yanlarının üzerinde oynaşıyordu. Bir ayağı yataktan sarkmış, bir elini yastığa dayamıştı. Komodinin üzerindeki yarısı dolu şarap şişesi ve arkasındaki karanlık şekil, yanında bir sevgilinin uyuduğunu gösteriyordu.

Örtüler o kadar cüretkâr bir şekilde alçaktı ki, bacaklarının arasındaki bukleler bile gölgeler ve fırça işleriyle ima edilmişti.

"Bu eserle ilgili her şey ustalıkla yapılmış," dedi Oak, eline bir büyüteç alarak. "Kompozisyon, palet, ışıklandırma. Kadının soluk teni ile örtülerdeki mücevher tonları arasındaki kontrasta dikkat edin. Şarap kadehinden yansıyan ışığın ve aynalı aplikteki mumun birbirini nasıl dengelediğine bakın. Bu Dirk Channing'in daha önce kimsenin görmediği bir yönü ve belki de en iyi çalışması."

"Gölümsüyor," dedi Vera, isteksizce büyülenmiş bir halde. "Güzel bir rüya görüyor."

"O çok güzel bir rüya ve tüm iyi huylu güçlere şükürler olsun ki Dirk bunu imzaladı." Oak doğruldu ve sorgu bardağını bir kenara bıraktı. "Catherine'in annesi iyi bir meblağ getirecek, Vera ve galerinin geri kalanında da benzer kalitede işler varsa, Dirk'ün hazinelerini bulmuşsun demektir."

Şişedeki şarap, Dirk'ün başucu kadehi için favorisi olan Merlot'nun lal rengindeydi.

Vera, imzanın gerçekten de Dirk'e ait olduğunu doğrulamak için resme yeterince yaklaştı.

"Bu resmi satamam ya da sergileyemem. Catherine şimdiden düzensiz geçmişinin damgası altında eziliyor. Bundan birkaç yıl sonra Surrey'de bir ev partisinde olduğunu hayal edin. Dirk'ün orada ona böyle bir nezaket gösterecek arkadaşları var. Kardeşinin kumar cehenneminde bu tabloyu görmüş olan bir şehirli geliyor. Sanat çevreleriyle bir şekilde bağlantısı olan Bay Kasabalı Züppe, Catherine Channing ile Dirk'e model olan kadın arasındaki bağlantıyı fark eder. Anna Beaumont yıllarca Dirk'ün ev sahibesi oldu ve en azından beyefendiler arasında öyle kabul gördü."

Oak artık tabloyu değil, Vera'yı inceliyordu. "Bu resim alçakça bir rhyparography parçası değil. Bu, Dirk Channing'in mirasını ve aradığınız finansal güvenceyi sağlayabilir."

"Sana inanıyorum," dedi Vera, bakışlarını yeniden tabloya dikerek. "O kadın aşık ve onu resmeden adam da onu sevdi, ama bu halkın tüketimi için bir sanat değil. Belki otuz yıl sonra ama... şimdi değil." Peki Dirk neden bu eserleri, artık onlara cevap vermek zorunda kalmayacağı, artık onların gerçeğine sahip olmayacağı zamana kadar saklamıştı?

Hayatının aşkını Merlin Hall'daki rolüne şok edici bir şekilde benzetmiş olduğu gerçeğiyle yüzleşmek mi?

Oak bir elini saçlarının arasında gezdirdi. "Catherine'e karşı korumacılığınızı takdir ediyorum ama bu kadar güzel, bu kadar mükemmel bir eserin saklanması beni çileden ."

Çok *değerli* bir eser. Bu noktayı vurgulamasına gerek yoktu. "Resim olağanüstü, bu da Londra'nın sanatsal entelektüellerinin onu aşağılaması için bir neden daha. Nasıl davrandıklarını gördüm ve sonuçları ne nazik ne de onurlu. Dirk'ün galerisinde gizlenen başka ne varsa bulun ama bundan kimseye bahsetmeyin."

Oak mumları tablodan uzaklaştırdı. "Onu kıskanıyor musun, Vera?"

"Kıskanç, belki." Gölgede bile olsa, kadının hayalperest, son derece memnun gülümsemesi resmin ana mesajıydı. "Her anlamda çok seviliyor. Eğer Dirk benim bir portremi yapsaydı, beni bir koltuk minderine iğne işi yaparken ya da defterlerimi karıştırırken yakalardı."

"Bu değerlendirmeden şüphe duymak için izin istiyorum." Oak Vera'yı kollarına aldı, kucaklaşmada arzuya dair hiçbir şey yoktu. "Yine de bir kadın defterleriyle uğraşırken bile hoş ve cazip olabilir."

Vera onun kendisini kucaklamasından zevk almasına, rahatlmasına izin verdi. Yıllardır yetişkin şefkatinin basit bedensel hazzından mahrum kalmıştı ve Oak'ın ona sarılabilmesi -hiçbir ima ya da tahrik unsuru olmaksızın- onun saygınlığını daha da artırmıştı.

Vera için güzel kokular olan keten tohumu ve terebentinin hafif kokularını taşıyordu. Onun iri gövdesi ve kaslı yapısı yeniydi; telaşlı, solgun, heyecanlı, uçuşlara, sarhoşluklara, ve somurtmalara eğilimli bir yaratık olarak sanatçı klişesiyle bir çelişkiydi. Meşe harikaydı sağlam ve

Hoş bir *erkekti* ve kucaklaması yorucu bir günün sonunda sığınılacak bir liman gibiydi.

"Benimle yatağa gelir misin?" Vera geri adım atarak sordu.

Onun ellerini kendi ellerinin arasına aldı. "Hiçbir şey beni daha fazla memnun edemez. Sadece bana burada yarım saat daha ver-"

Kapıda bir tıkırtı duyuldu.

"Bu kim olabilir?" Vera, geceyi birlikte geçirmeyi planladığı adamla arasına iki metre mesafe koyarak sordu. İyi bir önlem olarak boş tepsiyi eline aldı.

Oak kapıyı açtı. "İçeri gelin," dedi, ses tonu hoştu.

Bracken koridorda kaldı. "Affedersiniz, madam, Bay Dorning." Elinde porselen çaydanlıkla dolu bir tepsi vardı. "Bay Dorning'in akşam yemeğini kaçırdığı için aç olabileceğini düşündüm."

"Çok düşüncelisiniz," dedi Oak, "odada bir Dorning varken yemeğin boşa gittiği asla söylenemez, ama Bayan Channing nazikçe bana atıştırmalık bir şeyler verdi."

Bracken tepsiyi çalışma masasının üzerine koyarak, "Yine de bunu size bırakacağım," dedi. "Madam, bunu sizin için mutfığa götürebilirim."

Vera boş tepsiyi uzattı. "Teşekkür ederim, Bracken. Bu gece için kilitli miyiz?"

"Elbette, madam. Size iyi akşamlar dilerim." Bracken hafifçe eğildi ve geri çekildi.

Oak kapıyı kapatıp ikramları incelerken, "Allah razı olsun, etli börek getirmiş," dedi. "Bir bardak yaz birası ve elmalı torte gibi görünen bir şey."

"Oak, bir uyarı getirdi."

Oak tepsiyi incelemeyi bıraktı. "Eğer öyleyse, nefis bir tane. Bu uyarı kimin için?"

"Bilmiyorum, ama mutfaktan sizin için bir tepsi hazırlamalarını ister istemez, muhtemelen biri ona otuz dakika önce bir tepsi istediğimi söylemiştir. Bracken her ne konuşuyorsak onu bölmek için buraya geldi."

Oak kalçalarını çalışma masasına dayadı. "Bracken'ın böldüğü tek şey bir konuşmaydı. Bu bir sorun mu?"

"Bilemiyorum. Bir yandan, Bracken Merlin Malikânesi'nin kendi kendini atayan koruyucusu ve sadakatini asla sorgulamam."

Mum ışığında Oak yorgun, yıpranmış ve biraz da buruşuk görünüyordu - başka bir deyişle, bol bol öpülebilirdi. Ancak stüdyoda ne bir şezlong, ne bir karyola, ne de bir çiftin eğlenebileceği bir yer vardı. Belki de bu tasarım gereğiydi?

"Bracken'ın senin güvenliğini düşünmesi beni hiç rahatsız etmiyor Vera, ama bu odayı kuzey cephesi ve pencerelerinden daha fazlası için seçtim."

"Yaptın mı?"

"Kapı kilitleniyor." Oak ceketinin iç cebinden bir anahtar çıkardı. "Hizmetçinin söylediğine göre, diğer tek anahtar senin takımında. Catherine'in annesi keşfedilmekten kurtulacak ve tutkulu bir anda biz de keşfedilmekten kurtulacağız. Duvara hızlıca vurmaktan hoşlansam da, bir sevgili olarak senin üzerinde bırakmak istediğim ilk izlenim bu değil."

"Bana bir saat verin," dedi Vera. "Odalarımın nerede olduğunu biliyor musun?"

"Biliyorum. Önümüzdeki bir saat yetişkin hayatımın en uzun saati olacak."

Vera onu stüdyosunda bıraktı, gülümsüyor ve şeytani görünüyordu. Doğruca odasına gitti ve yatmak için hazırlandı, ancak bu sırada aklına bir soru takıldı.

Duvara vurmak da neyin nesiydi?

OAK, Bracken'ın getirdiği yemeği bitirdi ve stüdyoyu kilitledi. Odasına yarı şaşkın bir halde döndü. Bir yandan vücudu bir buluşma bekliyordu. Ancak akıllı Dirk Channing'in hazineleriyle ilgili muammaya takılmıştı.

Ya galerideki her vasat tablonun altında başka bir muhteşem nü saklıysa? Vera, Oak'ın anladığı nedenlerle onları satmayı reddetti ama o zaman Channing'in en iyi eserlerine ne olacaktı? Sorun, Oak'ın Akademi'de kimseye anlatabileceği bir sorun değildi, belki Richard Longacre'a anlatabilirdi.

Longacre, Channing'in arkadaşıydı ve Vera'nın restorasyon işi için Oak'ı tavsiye etmişti. Mektuplar yanlış ellere geçebileceğinden ona yazmak işe yaramayacaktı ama Londra'ya yapılacak bir gezi konuyu yüz yüze görüşme fırsatı sunabilirdi.

Oak abdestine özellikle dikkat ediyordu ve Vera'ya katılmadan önce yarım saati daha vardı. Günün sonunda bir günlüğe yazı yazmaktan daha tatmin edici bulduğu bir alışkanlık olan çizim yapmak için oturdu.

Alexander'ı kurdeleleri tutarken çizdi, çocuk bir kez olsun gülümsüyor ve enerjikti. Bracken'ı çizdi, böyle bir adam üzerindeki ihtiyatın neden amansız bir onaylamama görüntüsü aldığını araştırdı. Gözlerindeki bir şey, ağzının sıkılmış dişleri çağrıştırması gibi bir şey...

Oak eskiz defterini bıraktığında bir saatten fazla zaman geçmişti. Vera bunun için onun hakkında kötü düşünebilirdi. O da kendisi hakkında kötü düşünüyordu.

Koridorları hızla geçti, kimseyi görmedi. Gece kapıcısı ön kapının yanındaki köşesinde uyukluyordu ama Vera'nın gece boyunca görevde kalacak bir uşağa ihtiyacı yoktu.

Oak, Vera'nın kapısını çalmadan açtı ve kendini bir oturma odasında buldu. Merlin Malikânesi'nin zarif resmiyetinden burada eser yoktu. Ocağın karşısında yeşil kadife döşemeli bir kanep, kanepenin ucunda da derin minderli bir okuma koltuğu duruyordu. Duvarlarda çoğunlukla Catherine ve Alexander'ın, ama iki tane de Dirk'ün çizimleri vardı. Her çocuktan bir tane.

Zemin yeşil, beyaz ve altın rengi bir Hindi halısıyla kaplıydı, perdeler de yeşildi. Kanepenin arkasına bordo bir yorgan serilmişti. Bu oda bir kızıl saçlıya çok yakışırdı ama Vera'nın burada gerçekten vakit geçirdiğini gösteren kitap, nakış kasnağı ya da örgü iğnesi neredeydi?

Şöminenin üzerinde bir manzara asılıydı, belki de Vera'nın doğduğu çiftliğin bir tasviri. Karşı duvarda başka manzaralar da vardı. Dirk Channing'in imzası niteliğindeki fırça işçiliğini taşıyorlardı ama ne savaş zamanı resimlerindeki canlılık ve cüret ne de portrelerindeki karmaşıklık vardı.

Vera, özel alanında saklamak için kocasının eserleri arasından en sakın ve en az tutkulu olanını seçmişti. Neden böyle yapmıştı?

Oak odadaki diğer tek kapıya doğru ilerledi ve sessizce kapıyı tıklattı. "Vera?"

Hiçbir şey, çıt bile çıkmadı. Kapıyı iterek açtı ve sadece yanan bir ateşin aydınlattığı yatak odasına girdi. Eğer duvarlarda bir sanat eseri varsa, bunu başka bir fırsatta incelemesi gerekecekti. Odaya sayvanlı bir yatak hâkimdi ve yorganın kıvrımlarından yatakta birinin yattığı anlaşılıyordu. Askılar yaz aylarında olduğu gibi geriye çekilmişti.

Oak ceketini çıkarıp yatağın ayakucundaki sandığın üzerine örterek, "Saatin kaç olduğunu unuttum," dedi. "Günün kalıntılarını çizmeye başladım ve Bracken'ın gözlerinin bulmacasına düştüm. Alexander'da Dirk'ün çenesi var."

Vera yatakta hareketsiz ve sessiz kaldı. Belki de kendisini bekleten sevgilisinden dolayı mutsuzdu.

"Vera?" Oak sandığın üzerine oturarak botlarını çıkardı, ardından yeleğini ve gömleğini çıkarıp ceketinin üzerine koydu.

Görünüşe göre kadın uyuyordu. Onu uyandırmalı, kendi odasına dönmeli ve bir not bırakmalı mıydı -kağıt ve kalem bulabileceğini varsayarak?

Birkaç hafta sonra Londra'da olacaktı ve güzel bir kadınla özel bir şeyler paylaşma fırsatı elinden uçup gidecekti. Pantolonunu ve çoraplarını yeleğinin üzerine katladı ve mendilini komodinin üzerine bıraktı. Basamaklar yatağın Vera'nın tarafındaydı, bu yüzden Oak'ın kendini aşağı yukarı şiltenin üzerine atması gerekiyordu.

Yatağın sallanması bile Oak'ın uyuyan güzelini uyandırmadı, bu da kadının yorgun olduğunu gösteriyordu.

Oak'un kendisi de pek enerji patlaması yaşamıyordu. Belki de kısa bir şekerleme yapmalıydı. Yanağına bir öpücük kondurmak ve düşüncesizce horlamak yerine, öncesinde ve sonrasında kucaklaşarak mükemmel bir ilk izlenim bırakmak istiyordu.

Vera'nın alnını öpmek için eğildi, sonra temiz çarşafların, yumuşak yastıkların ve rahat bir yatağın tatlı kucağına gömüldü. Tanrım, yeryüzünde yorgun bir başın sıcak bir yastıkla buluştuğu o anla kıyaslanabilecek bir zevk var mıydı?

Evet, elbette o anlık mutluluktan daha büyük zevkler de vardı. Çok daha büyük. Oak, dikkatini bu zevklerden uzaklaştırmak için o öğleden sonra ortaya çıkardığı tabloyu zihinsel olarak eleştirdi. Dirk Channing portresindeki yastıkları nasıl kullanmıştı?

Catherine'in annesi mi? Yastıklar genellikle bembeyaz ketenlerle kaplanırdı, yani beyaz *olmadan* beyaz görünmeleri gerekirdi. Dirk, mum ışığını ve mor kadife örtüleri ortaya çıkarmak için yastık kılıfına pembe ve altın tonları yükleyerek bunu başarmıştı.

Yatak örtülerinin arasında çırılçıplak ve dopdolu duran kadının görüntüsünü düşünmek, Vera'nın yakınlığının yarattığı hoş uyarılma hissini daha da artırdı, ancak Oak'ın hayalinde, uykusunda gülümseyecek kadar iyi zevk alan kadın Vera oldu.

Ve sonra Vera'nın rüyalarına dönüştü ve sonra derin, çok ihtiyaç duyulan uykuya dönüştü.

Londra'daki en ünlü SC ULPTOR, kulübün çok sayıdaki rahat okuma koltuklarından birinde, ateşin yanında horlayarak oturuyordu. Bu rahat koltuklardan birinde oturan Richard Longacre, zavallı adamın elindeki romatizma her geçen yıl daha da kötüleştiği için bu rahat odanın sıcaklığını arzuladığını biliyordu.

Okuma odasının kapısının yanında, parlak ve yakışıklı genç bir portreci durmuş, arkadaşıyla sohbet ediyordu. Yetenekli Bay Endymion de Beauharnais'in merhum Fransız imparatoriçesiyle bağlantıları olduğu söyleniyordu, ancak aslında Hogtrot'un mezrasında -cömert bir tanımlama- Andrew Hackett olarak doğmuştu. O ve arkadaşı -ne de Beauharnais kadar çekici ne de onun kadar yetenekli, ama son derece çekici bir tavırları vardı- St. James's Caddesi'nin köşesindeki masalarda daha derin bir oyun bulmaya gidiyorlarmış gibi davrandılar.

Sanatçılar, ne kadar yetenekli, yakışıklı ya da çekici olurlarsa olsunlar, derin bir oyunu göze alamazlardı.

De Beauharnais -yakınları için Elmas- aslında neşeli iş arkadaşına Bloomsbury'nin sakin bir sokağındaki gizli bir odaya kadar eşlik ediyordu ve ikili gecenin geri kalanını birbirlerinin kollarında geçireceklerdi.

Büyücü Richard'a el salladı, muhtemelen kendini cüretkâr ve yaramaz sanıyordu. Portreci böyle dostça bir davranışta bulunmadı. Richard'a göre, onların sağduyulu olma çabaları gülünç, neredeyse dokunaklıydı. Kulübün üyelerinin yarısı, düpedüz seks partileri olmasa bile, cinsel maceralara düşküncü. Diğer yarısı da bunu gençliklerinde yapmıştı. Eğer sanatçı olmak bir adamı zengin etmiyorsa -ki çoğu zaman etmiyordu- o zaman sanatsal yaşam tarzı ona en azından biraz ahlaksız zevk vermeliydi.

Ya da her zamanki bencil muhakeme böyle devam etti.

"Buraya biraz geç geldin, değil mi Longacre?" Stebbins Holmes, Richard'ın karşısındaki koltuğa oturdu. "Kitchener üç şişe porto şarabı boyunca sanatın içler acısı durumu ve Akademi çıraklarındaki disiplinin çöküşü hakkında gevezelik etti."

Stebby, kulübün diğer bazı kıdemli üyelerinin aksine, kendini kaybetmemişti. Derli toplu, şık biriydi ve beyaz saçları her zaman düzenli bir şekilde arkaya doğru sıralanırdı; bu, aranan bir çocuk portre sanatçısının başarabileceği eski moda bir gösterişti.

"Kitchener iştahını kontrol altına almazsa," diye cevap verdi Richard, "yakında Saint Peter'in yanında Porto şarabı içmeye başlayacak."

"İştahını kontrol altına alsa bile fazla dayanamaz. İhtiyarın hiç disiplini olmadı, ne ironi ama."

Yaşlı adamda muhtemelen çok kötü bir hastalığın ilerleyen bir vakası vardı. Yakında Akademi'nin kabul komitesi başkanlığından istifa edecekti. Holmes mantıklı bir halefti, ancak mantık ve sanatsal organizasyonlar ne zaman birbirlerine uyum sağlamışlardı ki?

"gereken bir şey yaptım," dedi Richard. "Ne ile ilgili?"

"Channing'in dul eşi."

"Ah." Tek bir sessiz hece. Holmes, Dirk Channing'in birçok akıl hocasından biri, sonra da savunucusu ve arkadaşıydı. Dirk'ün genç bir adam olarak potansiyelini görmüş, hem yeteneğini hem de bu yeteneği yaşlı Kitchener'in karşılaştığı gibi bir kaderden koruyacak hırsını görmüştü. Dirk ne zamanını ne de sağlığını boşa harcamış ve genç sanatçıları teşvik etmekte cömert davranmıştı.

Eskiden saygıdeğer olan Anna Beaumont ile yaşadığı ve akranlarının onu kınamadığı uzun süreli ilişki dışında, lanet olası bir örnek.

Eski tarih. Şu anki konuşmamızla ilgisi yok. "Bayan Channing bana mektup yazarak bazı eski eserleri restore etmek üzere Hampshire'a gitmek isteyen birilerini tanıyıp tanımadığımı sordu. Channing'in tabloları değil ama topladığı eserler."

Holmes bacak bacak üstüne attı, bu da bir başka Kıta gösterişiydi. "Yani Dirk güzel dul kadını parasız bıraktı, öyle mi? Pek sportmence değil. Neden yeniden evlenmedi? Birçok erkek her sabah kahvaltı masasının karşısındaki bu güzelliğe bakmak için iyi para öderdi."

Verity Channing sadece güzel değil, sevimliydi de. Dış görünüşü ve içindeki kadın, çok az sanatçının tuvale aktarabileceği bir şekilde yankılanıyordu. Dirk, Anna Beaumont'un ölümünden bir yıldan biraz daha uzun bir süre sonra tüm bu güzelliği karısına götürmüştü.

Richard, "Mülk çocuğa miras kaldı," dedi. "Bayan Channing evsiz değil ve Dirk'ün onu büyük zorluklar içinde bıraktığını sanmıyorum. Kasaba savurganlıklarından kaçındığı sürece, şüphesiz yeterince idare ediyordur."

Holmes, garson odanın dört bir yanından kirli bardakları toplamayı bitirene kadar sessiz kaldı. Adam daha sonra, bahaneleri tükenip tepsisini alıp gitmek zorunda kalana kadar, duvar apliklerindeki lambaların fitillerini ayarlayarak zırvaladı.

"Verity Channing neden bu kadar çok ikinci sınıf portreyle uğraşıyor?" Stebby düşündü. "Ve neden şimdi? Yakında Hampshire'a mı gideceksiniz?"

"Tabii ki hayır. Kasabadan ayrılmak için çok fazla komite yükümlülüğüm var ve hurdaları restore etmek paraya ihtiyacı olan biri için bir iş."

Richard'ın paraya ihtiyacı vardı ve parayı *severdi*. Akademi için yaptığı görevler doğrudan para getirmiyordu. Yine de paradan daha çok, başkalarını kontrol etmesini ve davranışlarını kendilerinden daha iyi tahmin etmesini sağlayan bilgileri elinde tutmayı seviyordu. Bu bilgileri toplamak en iyi Kasaba'da mümkündü.

"Peki bu yaptığın şey nedir?" Holmes sordu. "Şeref kürsüsünde birinin yardımcısı olmak için çok yaşıyım, ama bir methiye ya da cenaze töreninde kadeh kaldırma konusunda oldukça iyiyimdir."

"Oak Dorning adında biriyle yolunuz kesişti mi?"

"Tabii ki. O bir kontun oğlu, Akademi'de dersler aldı, herkesle iyi geçiniyor ve -ayrıntıları atlamayalım- boya fırçasını azımsanmayacak bir ustalıklarla kullanıyor. Kont paslanmayı tercih ederken onun Şehir'de bir ailesi var -Coventry Club'ı işleten bir çift kardeş-. Lord Casriel'in dul bir kadınla evlendiğine inanıyorum ama kim olduğunu hatırlayamıyorum, bu da kadının ne neşeli ne de varlıklı olduğunu gösteriyor. İncil'den bir ismi var. Oak Dorning tam da Akademi'ye kabul etmemiz gereken türden biri, birkaç kayda değer eser sergilediğinde ya da bazı önemli siparişler aldığı anda."

Bilgi toplamayı seven tek kulüp üyesi Richard değildi. "Bay Dorning muhtemelen sizinle aynı fikirde olurdu, ama

Şimdi Verity Channing'in tavan arasına gönderildi ve orada satışa hazırlanmak için eski eserlerin tozunu almaktan sıkılacak. Görevi bittiğinde, Kasabaya taşınacak."

Holmes bir süre sessiz kaldı. Kendisini dinç, şık, yaşlı bir beyefendi olarak tanıtıyordu, kalbi hâlâ gençti ama akşam geç saatlerde uyuklayacak kadar da saygıdeğerti.

"Richard," dedi sessizce, "ne hakkında konuşuyorsun?"

"İki kişiye iyilik yapmaya çalışıyorum. Bayan Channing'in vasıflı işgücüne, Dorning'in de ücretli işe ihtiyacı vardı. Bu birliktelik karşılıklı olarak faydalı olacaktır."

"Seni tanıyorum," dedi Holmes. "Senden her zaman hoşlandığımdan emin değilim, ama seni tanıyorum ve her zaman kişisel çıkarların ve Akademi'çıklarları tarafından motive ediliyorsun, tabii ki özel tımarhanene dönüştürmek istiyorsun. Belki de delilik ailenizden geliyordur. Her halükarda, Bayan Channing söz konusu olduğunda bir şeylerin peşindesiniz."

Ve Holmes eninde sonunda tam olarak ne olduğunu bulacaktı, dolayısıyla sönmekte olan ateşin önündeki bu küçük tête-à-tête. Holmes spekülasyonlarını daha genç bir dinleyici kitlesinin önünde dile getirmekten hoşlanırdı ve Holmes'un etkisi o kadar büyüktü ki, genç dinleyiciler genellikle onu dinlerdi.

Bu nedenle, Holmes'un spekülasyonlarının yakınından kaçınma ihtiyacı.

"Dorning, Channing koleksiyonunda tuhaf bir şeye rastlarsa," dedi Richard, "Channing'in daha önce bilinmeyen bir eserinin hizmetkârlar salonunda asılı olduğunu görürse, bu haberi başkasına söylemeden önce bana getirecektir."

"Demek casusluk yapıyorsun. Verity Channing'den etkilendiğini sanıyordum. Yirmi yaş daha genç olsaydım, hatta on yaş daha genç olsaydım, ondan sanatsal anlamda daha fazla etkilenirdim. Belki de

Dirk'ün sarhoşken mırıldandığı şeylerin gerçeğe mi yoksa bitmek tükenmek bilmeyen büyük hayallerine mi dayandığını soruyordu."

"Verity Channing oldukça çekici, kabul ediyorum, ama benim romantik yaklaşımlarımdan tamamen uzak." Ve bu mutlak gerçektir.

Holmes ayağa kalktı ve gerindi. "O senin girişimlerinden güvende, ama *senden* güvende mi?"

Hayatın entrikalarını ve aptallıklarını iyi niyetli bir mesafeden izleyebilen yaşlı bir adam olarak yoluna devam etti. Heykeltıraş ağzı hafifçe açık, ateşin yanında horluyordu. Richard rahat koltuğunda oturmuş, zihninde Dorning'e geveze ve biraz da dedikoducu bir not yazıyordu.

Akademi üyelerinin gözüne girmeye çalışan iyi yetişmiş genç bir adam da aynı şekilde cevap verecek ve elbette görev için teşekkürlerini yineleyecekti. Dorning taşrada beklerken böyle bir alışveriş daha, birkaç ince öneri ve Dorning gerçekte Richard'ın casusu olacaktı.

C H A P T E R S E V E N

Dirk'ün ölümünden sonraki bir yıl boyunca Vera, güne başlanması gerektiğini ve yatağından çıkmanın büyük bir üzüntüyle yüzleşmek anlamına geldiğini bilerek yatakta uyuma ritüeline katlanmıştı. Dirk'ün sonsuza dek öldüğünü tekrar ve tekrar fark ettiğinde, kalkıp elindeki işlerle ilgilenmeye yönelik iyimser bir niyet keder çukuruna yuvarlandı.

Vera kocasını sevmişti ama zaman sevmemişti. Şüphesiz Dirk de zaman zaman Vera'ya kuşkuyla bakıyordu, ama özellikle Alexander'ın doğumundan sonra birbirlerine hayırseverlikle yaklaşmayı öğrenmişlerdi. Evliliğin ilk yılından sonra Dirk'ün ondan mahrem talepleri önemli ölçüde azalırken, sevgi gösterileri daha sık hale gelmişti.

Ve Vera bunu özlemişti; sarılmayı ve konuşmayı, el ele yürümeyi, dostça güneydin ve iyi geceler öpücüklerini özlemişti. Kocasıyla paylaştıkları gülümsemeleri ve gündelik aşinalıkları özlemişti.

Bir erkeğin kucağında uyanmak çok güzeldi, acımasız gerçeklik bir kez daha araya girene kadar el üstünde tutulacak kırılgan bir rüyaydı. Kuş sesleri pencerenin ardındaki şafak soğuşunu delip geçiyordu ama yorganın altında her şey fevkalade rahat ve huzurluydu.

Aslında çok rahat.

Son derece rahat.

Vera'nın uyanık zihni, *gerçekten* bir erkeğin kucağında olduğu gerçeğini kaydetti. Pencereye bakacak şekilde yan yatmıştı. Arkadaşı sırtında sıcak bir battaniye gibi uzanmış, kolunu beline dolamıştı.

O Dirk değildi. Bu adam kayda değer ölçüde daha uzun ve daha zayıftı. Dirk'ün tercih ettiği kıtasal kokulardan ziyade lavanta sabunu kokuyordu. Görünüşe göre geceliği olmadan uyuyordu ve nedenini söyleyemese de Vera onu yatağında bulmaktan memnundu.

Uykunun sisleri son artışta inceldi ve Vera, Oak Dorning'i yatağında kendisine katılmaya davet ettiğini hatırladı.

"Uyanmışsın," dedi, uzaklaşmak için hiçbir hareket yapmadan.

"Sen de öylesin." Vera'nın poposuna bastırılan sert erkek etinin uzunluğu göz önüne alındığında, yetersiz bir ifade. "Sevgili mi olduk?"

"Yapmadık." Yumuşak dudaklar Vera'nın boynunun kenarına bastırdı. "Henüz değil. Sana katıldığımda çoktan uykuya dalmıştın. Yorgundum ve işte buradayız."

"Ne zaman bu kadar iyi uyuduğumu hatırlamıyorum." Vera, Dirk'ün onu derin uykusundan uyandırdığı ve birleşme süresince aralarında tek bir kelime bile konuşulmadığı birçok olayı hatırlıyordu. Bazen tamamen uyanmadan ona uyum sağlamış ve bu tür sevişmeleri kolayca halledilebilecek bir eş yükümlülüğü olarak görmüştü.

Oak parmaklarını onunkilerle birleştirerek, "Ben de mışıl mışıl uyudum," dedi. "Rüyamda seni gördüm. Yeşil ve mor yorganlara dolanmıştın, kurtulmaya çalışıyordun ama bitkin düşmüştün. Yorganı sıyırıp Yaratıcı'nın seni şekillendirdiği gibi çıplak ihtişamını ortaya çıkarmayı çok istedim. Yine de dinlenmen için senin de uyumana izin vermek istedim."

"Yeşil ve mor yorganlar mı? Bu iyi hissettiriyor." Adamın eli Vera'nın kalçasında ve poposunda yavaş, yoğurucu bir okşayışla gezindi. Aniden geceliğinden kurtulmayı diledi ve bir sonraki anda güneşin doğmasına saatler kalmış olmasını diledi.

"Sevişelim mi Vera?" Oak onun kulağına sokularak sordu. "Günümüze karşılıklı zevk alarak başlayalım mı?"

Bir demir kadar sertti ama yine de kadının katılımını *istedi*. Bu soru Vera'nın zihninde kocasıyla paylaştığı o sessiz birleşmelerle ilgili bir bilmeceyi çözdü. Sevişmekten, yakınlaşmaktan hoşlanıyordu.

Yine de Dirk'ün koca küstahlığı her türlü gerçek yakınlığı baltalamış ve sadece şefkat olması gereken yerde belli belirsiz bir kızgınlık kalıntısı bırakmıştı.

"Sevişebiliriz," dedi Vera. "Gerçi ev halkı yakında hareketlenecek. Acele etsek iyi olur."

Diş tozunu kullanmak istedi ve yarı yolda lazımlığı kullanmak zorunda kaldı. Dirk sabah çiftleşmesine kendini kaptırdığında, amacı hızlı bir tatmin olmuştu, durgun bir sevişme değil.

Oak Dorning'e bir şans verilse, çok farklı bir aşık olurdu.

Kadının böğrüne yaptığı dokunuş kayboldu. "Acele bir anla mı başlayacağız?" Pamuklu geceliğini kenara çekti ve ensesinden öptü. "Güneş daha doğmadı bile ve yorganın altında sana katılmadan önce yatak odasının kapısını kilitledim, Vera."

Bu kadarcık tedbir için şükürler olsun. "Bir yudum su iyi olurdu," dedi Vera, doğrulmaya çalışarak.

Oak da ayağa kalktı ve yatağa girmeden önce kendisi için doldurduğu bir bardak suyu ona uzattı.

"Tereddütlerin mi var, Vera?"

Zaten susamıştı ve bardağın yarısını boşaltmak ona Oak'ın sorusunu düşünmek için bir an verdi. Sesi eğlenmiş gibi geliyordu ve sırtını yastıklara dayamış, siyah saçları dağılmış bir halde otururken nefis görünüyordu.

Peki neden onu yutmuyordu? "Buna hazır olduğumu sanıyordum. Gizli bir ilişkiye kendini kaptırmış bir dul olmaya hazırdım."

Bardağı aldı, bir yudum içti ve kenara koydu. "Ama?"

"Ama benim var. Seni öpmeden önce diş macunumu kullanmak istiyorum. Seninle uyumayı seviyordum ama şu anda tek düşünebildiğim, ya odamdan çıkarken görülürsen? Zeki bir hizmetçi yastıklarımın üzerinde kısa siyah bir saç bulabilir ve o zaman-"

Kısa siyah tüylerle tozlanmış göğsünü kaşıdı. "Ve sonra?"

"Ve sonra bir şekilde kocamın anısına daha mı az sadık oluyorum? *Sonra* ne olur bilmiyorum. Londra'ya giderken oradan geçen yakışıklı erkeklerle eğlenmek için yetiştirilmedim ve yeminimden yedi yıl sonra dul kalmayı beklemiyordum."

Ona bakmak için yan yattı, kolunun altına bir yastık sıkıştırdı ve başını avucuna dayadı.

"Londra'ya giderken buradan geçiyor olmamın cazibemin yarısı olduğunu sanıyordum."

Öyle değildi. Cazibesinin küçük bir parçasıydı belki ama Vera'nın tereddüt etmesinin de bir nedeniydi. "Bu işi yüzüme gözüme bulaştırıyorum."

Oak onu kollarının arasına alıp yanına oturtarak şaşırttı. Kız onun kucağına isteyerek, hatta minnetle girdi.

"İşte benim düşüncem," dedi, bir elini kızın saçlarında gezdirerek. "Bence birçoğumuz gerçekten boğuşmak isteyip istemediğimizi ya da boğuşmanın sadece aptallık mı yoksa daha zor için bir teselli mi olduğunu düşünmeden boğuşuyoruz. Erkekler bunu yapar, sen

Bilirler. Rüzgâra kapılmış bir geminin bumbası gibi çalım satarak etrafta dolanırlar. Bu arada, bu babamın benzetmesi. Bir keresinde bana aptallıktan kurtulmak için yeniden evlendiğini söylemişti."

Aptallık. Bu tartışma aptalca gelmedi. Dürüst ve samimi hissettiriyordu. Vera, bunun şimdiye kadar yaptığı en tuhaf itiraf olduğunu düşünerek, "Benim romantik yaşlarımda olmam gerekiyor," diye karşı çıktı. "Dirk her zaman hayatı çok ciddiye aldığımı söylerdi."

"Dirk." Oak onun şakağını öptü. "Kraliyet Akademisi'nin kurucu üyelerinden birinin oğlu olarak dünyaya geldi. Amcası yaşlı George'un saray ressamıydı. Yetenekli, çekici ve erken yaşlardan itibaren sipariş almak için iyi bir konumdaydı. Bu dünyaya Büyük Tur'un hala mümkün olduğu bir zamanda geldi ve böylece Kıta'daki en büyük başarıları doğrudan gözlemlene avantajına sahip oldu. Hiçbir zaman paralı işlerden, dostlarından ve destekçilerinden yoksun kalmadı. Hakkını vermek gerekirse, akranlarına karşı cömert ve teşvik edilmeye ihtiyacı olanlara karşı nazikti, ama böyle bir adam hayatın acıları hakkında ne bilebilirdi ki?"

Şey, evet. Dirk şanslıydı. Çok şanslıydı. "Anna'sını kaybetti. O onun ilham perisiydi."

"Ve bir yıl içinde seninle evlendi. Belki de o hayatın en ciddi zorluklarıyla baş edemiyordu, oysa sizin başka seçeneğiniz yoktu."

Bu, üzerinde düşünmeye değer bir sonuçtu - başka bir zaman.

"Ya sen?" Vera, Oak'ın alnındaki koyu renkli bukleleri fırçalayarak sordu. "Başa çıkman gereken ciddi zorluklar oldu mu?"

Bir kadınla birlikte uyanmanın hazzı nadir rastlanan bir durumdu ve Oak'ın erkek bedeni yaklaşan yakınlaşma ihtimalinden büyük mutluluk duyuyordu. Elbette, yalnızken bile genellikle aynı üreme sevinci içinde uyanırdı. Ancak uyarılmasını görmezden gelmek hiç bu kadar zor olmamıştı.

Vera neredeyse çıplaktı, örgüsü yıpranmış bir ipti ve vücudu... Kutsal Aziz Luke, vücudu kadınsı bir idealdi ve kendi bağışlarından habersiz görünüyordu. Kızgın bir ocağın önüne sığınmış başıboş bir kedi yavrusu gibi Oak'ın yanına sokuldu.

Oak onun elini tutup sikinin etrafına sarmak istiyordu ama bu ne kadar bencilce olurdu? Bunun yerine onun parmaklarını öptü ve avucunu göğsüne koydu.

"Ciddi zorluklarla karşılaşp karşılaşmadığımı soruyorsunuz. Cevabım hayır." Bir horozu görmezden gelmek ciddi bir meydan okuma değildi. Hem de hiç. "Sanatla uğraştığım için alay konusu oldum elbette, ta ki babam botanik incelemelerini resimlememi isteyene kadar. Kardeşlerim o zaman benimle alay etmeyi bıraktı, ancak üniversitede bazı şaşkınlıklara neden oldum. Annemi kaybetmek üzücüydü ama o da bir süredir mutlu değildi ve ölümünden birkaç yıl önce bizden elini eteğini çekmişti."

"Seni terk mi etti?"

"Kulübeyi yeniden açmaya ve personel almaya gücümüz yetmedi, o da arkadaşlarıyla birlikte olmak için Bath'a taşındı." Annemin gidişi, Jacaranda'nın yıllar önceki gidişinin yankısı olarak, sadece bir terk ediliş gibi gelmişti. "Yani mutlu bir adamsın, dünya umurunda değil mi?" Vera'nın eli

Oak'ın göğsünde gezindi, parmaklarını göğüs ucunda gezdirene kadar okşama neredeyse yatıştırıcıydı. Görünüşe göre Oak üzerindeki etkisini fark etmemişti, çünkü bir an sonra bunu tekrar yaptı.

"Ben mutlu bir adamım." Mutlu ama giderek hayal kırıklığına uğrayan bir adam. "Ancak kardeşimin cömertliğini zorlamaya devam edemem. Bu yüzden,

Londra'ya gidiyorum." Vera'nın dokunuşu üçüncü kez göğüs ucuna değdiğinde ürperdi.

Kadın ona baktı. "İyi misin?"

"Hassasım," dedi, elini tuttu ve işaret parmağının ucunu narin bir daire çizerek parlattı. "İşte. Bu beni tahrik ediyor." Evli bir kadına yapılan aptalca bir açıklama.

"Öyle mi?"

Oak yorganı aşağı itti ve sabahki tüm ihtişamıyla ortaya çıktı. "Oldukça."

Vera onun pişmanlık duymayan sikine baktı, yüz ifadesi şaşkındı. "Sana burada dokunmak..." Evet, ona tekrar dokundu. "Seni oradan etkiliyor."

Üreme organlarına doğru başını salladı. "Korkarım öyle. Gerek yok-"

Çırlıçıplak melekler. Aynı parmak ucunu adamın sikinin başına için kullandı. "Erkekler burada bir atın burnu kadar yumuşaktır. Bunu hep merak etmişimdir."

"Şimdi mi?" Üç kelime de tutarlı bir şekilde söylenmişti. Çıldırıcı derecede tembel bir okşayışla sikinin ucunun etrafında döndüğü düşünüldüğünde, bu bir ifade başarısıydı.

"Bu durumda Dirk'ü çok az gördüm. Soyunma kabini ve ışıkları söndüren bir adamdı, bu da benim için sorun değildi. Bu, insan anatomisinin en tuhaf parçası olmalı. Sanırım yaşının bilincindeydi."

Oak, Dirk Channing'in başka, daha aziz bir günde kendi bilincine varmasına acırdı. "Vera, itiraz etmiyorum ama devam etmeye niyetliysen..." Uyarılma Oak'ın varoluşunun belirleyici işareti haline geldiğinde kelimeler tükendi. El yordamıyla komodinin üzerindeki mendilini aradı ve bu sırada neredeyse su bardağını deviriyordu.

"Bunu daha önce hiç yapmamıştım," dedi Vera, yönünü değiştirip onu diğer tarafa çevirerek. "Bir erkeğin organlarıyla hiç oynamadım." Sesi sanki pigmentlerini karıştırıyor, mavinin belirli bir tonunu deniyor ve istediği sonuca çok ama çok yaklaşıyormuş gibi geliyordu.

"Kendini şımart," diye yanıtladı Oak. "Ben de kendimi şımartmaktan çok uzak değilim."

Bu uyarı üzerine kadının ilgisini geri çekeceğini umuyordu. Bunun yerine elini aşağı kaydırarak adamın şaftını kavradı. "Peki ya bu? Sen de bundan hoşlanıyor musun Oak?"

Elini etrafına doladı, tam olarak *nasıl* hoşlandığını gösterdi ve zevk içinden akmadan önce yarım düzineden daha az vuruş yaptı. Karnını pisletmiş ve memnuniyetinin kanıtı olarak havayı koklamıştı ama kendini daha fazla tutması mümkün değildi.

Vera mendili onun gevşek avucundan aldı ve onu toparladı, sonra arkasına yaslandı, bakışlarını yumuşayan penisine dikti.

"Bunu daha önce hiç yapmamıştım," dedi. "Doğru yaptım mı?" Yine aklına, deneysel bir kompozisyona eleştirel bir gözle bakan bir sanatçı geldi.

"Eğer bunu biraz daha doğru yapsaydın, aşırı mutluluktan ölen ilk adam ben olurum. Buraya gel." Onu kendi tarafına doğru çekti -kız karşı koymadı- ve bir kolunu omuzlarına doladı. "Beni tamamen çözdün."

"Bulduğun tablodaki kadın gibi gülümsüyorsun. Tüm yaramaz sırlar ve güzel rüyalar." Vera geceliğiyle boynundan dizlerine kadar örtülü kalmıştı ama o da yaramazca gülümsüyordu.

Oak, "Kendinden memnunsun," dedi, "memnun olmalısın da."

Yüzünü adamın omzuna çevirdi ve ayak parmağını baldırından yukarı çekti. "Az önce olanları konuşmak istiyorum Oak."

"Şu anda tek iyi olduğum şey konuşmak."

"Neden farkına varmadan yedi yıl evli kalmışım...? Duvara yaslanmak nedir?"

Güneşin ilk ışıkları pencerenin karşısındaki makyaj masasına vuruyor, koku şişelerinden yansıyor ve duvarı renk mücevherleriyle süslüyordu.

Oak, Vera'yla kurmayı düşündüğü yakın arkadaşlığın, beklentilerine uygun bir yolda ilerlemeyeceğini fark etti. Vera'nın tecrübeli bir kadın olduğu doğrudu ama Dirk Channing'in karısının sahip olması gerektiği kadar tecrübeli değildi.

Oak yorganı arkaya attı, yatağın kendi tarafına doğru zıpladı ve gerindi. "Çizim kâğıdı ve kalemi olmadığı için size temel fikri göstermek daha kolay." Odayı geçti ve işaret etti.

"Bir dikiş bile atmamışsın," dedi Vera, hem büyülenmiş hem de dehşete düşmüş görünüyordu.

"Kıyafetler şeyden çok bir engel teşkil eder.
Genel konsept kolayca gösterilebilir."

Vera yatağının direğinde asılı duran sabahlığa özlem dolu bir bakış attıktan sonra odayı geçip onun yanına gitti. Onu omuzlarından tuttu ve duvarla arasına yerleştirdi.

"Genel fikir şu" -onu duvara doğru kaldırdı ve küçük bir miyavlama sesi *çıkardı*- "bacaklarını belime, kollarını da omuzlarıma dola."

Ona sarıldı. "Ve mi sevişeceğiz?"

"Açı her iki taraf için de tatmin edici olabilir, ancak bu pozisyon aynı zamanda bir erkeğin bacaklarının gücünü de zorlar." Oak'ın vücudu şimdiden bu derse teorik bir ilgiden daha fazlasını göstermeye başlamıştı ve bacak gücü her geçen an artıyordu.

Vera onu inceledi ve sırtını duvara dayadığı için göz hizasındaydı.

Koridordan ayak sesleri geliyordu, muhtemelen bir hizmetçi kreş katına bir demlik çay getiriyordu.

Oak onun duvardan aşağı kayarak yeniden ayağa kalkmasına izin verirken Vera, "Bu konuda daha fazla şey bilmek istiyorum," dedi. "Bu konuyu uzun uzun tartışmak istiyorum ama şimdi sırası değil. Gitmelisin ve lütfen, Tanrı aşkına-"

"Kimsenin beni görmesine izin verme."

Oak küçüklüğünden beri giyinirken bir kadından yardım almamıştı ama Vera çok becerikli bir uşaktı. Ona da aynı nezaketi göstermek için yeterince uzun süre oyalanmak, bu karşılaşmayı daha karşılıklı hale getirmek ve Vera'nın ona cinsel hizmette bulunduktan sonra aceleyle yoluna devam etmesini sağlamak istiyordu.

Vera ona bir tarak uzattı. "Kahvaltıda seninle nasıl yüzleşeceğim?"

"Gülümseyerek, umarım." Kadının sorusu ona onun hakkında yanıldığını hatırlattı. Dünyevi bir sanatçıyla evli güzel bir kadının erotik açıdan sofistike olacağını varsaymıştı.

Vera onu beklenmedik bir şekilde kucakladı. "Bu eğlenme işinde berbat durumdayım. Özür dilerim. Daha iyi olacağım."

Oak garip bir korumacılık duygusuyla ona sarıldı. "Bir hanımefendi dürüstçe kuşkularını dile getirdiği için asla özür dilememeli, Vera. Eğer benimle bir kez daha karşılaşmak istemiyorsan, bunu söylemen yeterli. Efsanevi bir aşık gibi davranmadım, değil mi?"

Alnını adamın kravatına dayadı, sonra geri çekildi. "Bunu konuşacağız. Önce düşüncelerimi toparlamalıyım. Beni büyük bir karmaşanın içine soktunuz."

Oak sabahlığını indirdi ve omuzlarına örttü. Sonra da eliyle kibar bir hareket yaparak eğildi.

"Kahvaltıya kadar, Bayan Channing."

Bu onu gülümsetti, bu da onun ayrılma işaretiydi. Koridorda başka ayak sesi olmadığından emin olmak için oturma odasının kapısında bekledi ve sonra kendi odalarına geri döndü.

Doğrusunu söylemek gerekirse, o da oldukça karışık bir durumdaydı. Karşılaşmadan memnun olması gerekirdi -cinsel açıdan tatmin olmuştu, değil mi? Ama bunun yerine huzursuzdu, kendinden hoşnut değildi ve nedeninden tam olarak emin değildi.

İFTAR VERA'NIN BEKLEDİĞİ GİBİ BİR ÇİLE DEĞİLDİ. Oak Dorning tam da Vera büfedeki ikramları incelerken ortaya çıkmıştı ve odadaki diğer tek kişi Tamsin Diggory'ydi.

Bir çeşit müttefik.

"Günaydın, Bayan Channing." Oak eğildi. "Bayan Diggory. Gökyüzüne bakılırsa yine güzel bir gün olacak. Bayan Catherine'le resim dersimizi bahçede yapmamız gerektiğini düşünüyorum. Saat kaçta uygun , Bayan Diggory?"

Oak Dorning birkaç sıradan kelimeyle yemeği sakın bir sabahın başlangıcına dönüştürdü, ancak Vera'nın aklına aynı sakın güvenceyle kaç tane garip olabilecek kahvaltıyı idare ettiği sorusu .

Tereyağını alabilir miyim? Gülümse.

İyi ve sıcak servis edilen yumurtalara bayılırım. Şöyle bir bak.

Oak yakışıklı, hırslı ve yetenekliydi. Neden çaydanlığın üzerinden sevgilisine gülümseyecek kadar becerikli olmasındı ki? Vera ile tam olarak sevgili olmamaları dışında, bu durum Vera'nın huzursuzluğunu daha da artırıyordu.

Çok geçmeden Catherine'in resim dersinin Alexander'inkini takip etmesi kararlaştırıldı. Jeremy ve Catherine masaya oturduklarında Vera ikinci fincanına başlamıştı ve kendini daha rahat hissediyordu.

"Bayan Treeble'ı ziyarete gidiyorum," dedi. "Bayan Diggory, eğer bana eşlik etmek isterseniz, gezintiyi Catherine'in resim dersiyle aynı zamana denk getirebilirim."

"Bu harika olur," diye cevap verdi Bayan Diggory.

Catherine çatalını bıraktı. "Ama o zaman seninle gelemem."

Oak büfenin yanında, yumurtalara ikinci bir baskın yapıyordu. "Dersinizi daha sonraya planlayabilirim, Bayan Catherine. Bahçe öğleden sonra olduğu kadar öğleden sonra da çizilmeye değer."

Jeremy çayından bir yudum aldı ve masa peçetesiyle dudaklarını sıvazladı. "Catherine genç Tom Treeble'la biraz vakit geçirmek istiyor. Kilise bahçesinde ona nasıl baktığını gördüm."

Catherine pembe pembe kızardı, Bayan Diggory kaşlarını çattı ve Vera, Jeremy'yi düşüncesizliği yüzünden tokatlamak istedi.

"Bir centilmen," dedi Oak yerine otururken yumuşak bir sesle, "başka bir erkeğin karşılıksız özlemlerini dile getirmez, özellikle de erkeklik gururunun en hassas dönemlerinde olan genç bir delikanlınıninkini. Balı uzatır mısın lütfen?"

Jeremy bal küpünü Oak'ın dirseğine koydu. "Bir *centilmen* de sevgilisini herkesin içinde ay buzağısı gibi özlemez. Catherine her erkeğin başını döndürür ama bu, Efendi Treeble'ın ilahi okurken ona koyun gözüyle bakmasına katlanmak zorunda olduğu anlamına gelmez, değil mi?"

Catherine bu iddiaya ne anlam vereceğini bilememiş, Vera ise kötü yapıldığını düşünmüştü. Catherine saçlarını ilk kez yeni toplamıştı. Koyun gözleri ve aÇk dolu bakıÇlar bir erkeğin baÇını döndürmekten epey uzak olmalıydı.

"Catherine ve Alexander'ı da yanımda götüreceğim," dedi Vera. "Sen özgürce birkaç saat geçirebilirsin Jeremy, ben de çocuklarımla birlikte olmanın tadını çıkarırım."

Jeremy çayını karıştırdı. "O saat gelene kadar dehşete çalışmalarına bir kez daha ara vereceğini söylemekten kaçınacağım. Son zamanlarda son derece dikkati dağınık, ama bunun için onu suçlayamam. Bay Dorning'in gelişi her türlü kargaşaya neden oldu. Eminim işler yakında yoluna girecektir."

Oak çayına bal sürdü. "Sen benim eksiklerimi sıralayana kadar ben Londra'ya gitmiş olacağım Forester ve belki o zamana kadar sen de ailesinden önce çocuğa küçümseyici göndermeler yapmak yerine sorumluna kibarca hitap etmeye başlarsın." Oak son balın da tahta çırpma telinden damlamasına izin verdi. "*Hmm?*"

Jeremy'ye belli belirsiz gülümsedi ve bal küpünü masanın ortasına koydu.

Catherine'in ağzı açık kalmıştı. Bayan Diggory'nin yüz ifadesi dikkatle boşluğa dönüşmüştü. Vera kahvaltı masasında bir düello yapıldığını görünce şaşırdı ama aynı zamanda memnun oldu. Erkek kardeş sürüsüyle büyümüş bir adam Jeremy'nin alaycılığına ve laf sokmalarına gözünü bile kırpmazken, Vera bu konuda ne yapacağını bilemiyordu.

Ve Jeremy, hiçbir imkanı olmayan küçük bir çocuğa kendini savunuyor.

Çayından son bir yudum aldı ve ayağa kalktı. "Bay Forester'ın Alexander'la sadece sevgi dolu bir şekilde dalga geçmek istediğinden eminim - oğlum her şeye rağmen bir terörden başka bir şey değil - yine de Bay Dorning'e katılıyorum. Alexander'ın bir beyefendinin davranışlarını benimsemesini bekliyorsak, ona kibar bir örnek oluşturmak için her fırsatı . Sizce de öyle değil mi, Bayan Diggory?"

"Elbette, Bayan Channing."

Oak, bir hanımefendi odadan çıktığında bir beyefendinin yaptığı gibi ayağa kalktı. "Pekâlâ, anlaştık. Üstat Alexander'la resim dersimizi, o hanımlara ziyaretlerinde eşlik etmekten döndüğünde yapabiliriz. Bayan Catherine, uygunsa siz ve ben akşam yemeğinden önce buluşabiliriz." Oak hafif meraklı bakışlarını ayağa fırlayan Jeremy'ye çevirdi.

"Boş zamanımın tadını çıkaracağım," dedi Jeremy. "İyi gezmeler, Bayan Channing."

"Eminim ." Oak koluna dokunmasaydı Vera büyük bir çıkış yapacaktı.

"Restore edilecek tablolar hakkında sizinle konuşabilir miyim, Bayan Channing?"

"Şimdi mi, Bay
Dorning?" "Şimdi
uygun olur."

"Pekâlâ." Ve şansa bakın ki, aklında gerçekten de resimlerden başka bir şey yokmuş gibi görünüyordu. Vera, Oak'a kahvaltı salonundan atölyesini düzenlediği kata kadar eşlik etti.

Kahvaltı, yakın randevudan sonra herkesin içinde yapılan bir buluşma için oldukça iyi geçmişti ama yakın randevu Vera'yı hâlâ şaşırtıyordu. Oak Dorning'den etkilenmişti, onunla zaman geçirdikçe ondan daha çok hoşlanıyordu ve gerçekten bir yakınlaşma arayışında değildi.

Peki neden onu sevgili olarak kabul etme konusunda bu kadar özlem duymuştu?
Neden şimdi keyifsizdi?

"Kahvaltıdan önce atölyemde biraz zaman geçirdim," dedi Oak, "ve emeklerimin meyvelerini görmeni istedim." Kapının kilidini açtı ve tekrar kilitlemeden önce selamlayarak içeri aldı.

Pencereler açıktı, ama odada hâlâ hafif bir terebentin ve keten tohumu kokusu vardı. Anna Beaumont'un bir odalisque olarak portresi çalışma masasının üzerinde duruyordu, yanında çerçevesiz bir tuval daha vardı.

"Bir bakın," dedi Oak.

Görünüşe göre galerinin duvarlarını kaplayan sıradan tablolarından birini daha sökmüş ve altında daha değerli bir eser bulmuştu - daha değerli ve daha şok edici.

"Cennetteki Tanrı." Anna yine karmakarışık örtülerin arasında yatıyordu ve bu kez yakut rengi bir yorganla örtülü ayak bileği dışında tüm vücudu açıktaydı. Kompozisyon öyle bir hal almıştı ki, ana ilgi noktasını monsu oluşturunuyordu; koyu renk bukleler soluk tenle tezat oluşturunuyor, uzun, yumuşak vuruşlardan vahşi fırça darbeleri fışkırıyordu.

Oak, "Bu resim muhteşem," dedi, "ancak sanatsal bir nü olarak sergilenebilecek olanın ötesine geçiyor."

"Çok ötesinde." Anna'nın göğüsleri tamamen sergileniyordu, pembemsi boz meme uçları sivrilmişti, parmakları bir göğsünün dolgunluğunu okşuyordu. Diğer elini yastığa dayamıştı ve bu resimde yatağın diğer tarafındaki gölgelerde hiçbir sevgili görünmüyordu.

Oak, "Sanki kendini tatmin ediyormuş gibi görünüyor," diyor. "Sahne bir doygunluk havası var, sanki birazdan örtüyü çekip erotik rüyalarla dolu bir uykuya dalacakmış gibi."

"Kendini tatmin mi etti?"

Tuale daha da yaklaştı, yorganın kadının ayak bileği üzerindeki örtüsünü inceledi, ipeksi bir kelepçeye dair ince bir ima.

"Bugün erken saatlerde beni memnun ettiğin gibi. Onanizm, kendini tatmin, manufriksiyon, manustuprasyon, mastürbasyon." Tabloyu kaldırdı ve boyalı yüzeyi yere paralel olacak şekilde göz hizasında tuttu. "Vaizin deyiimiyle kendini kirletme."

Vera onun ortaya attığı terimlerden birini tam olarak biliyordu. "Kadınlar bunu yapar mı?"

Oak tabloyu yere bıraktı. "Dirk Channing pek iyi bir aşık değildi. Özür dilerim. Evet, kadınlar bunu yapar. Bazı erkekler bunu çok yapar. Bazı erkekler

Kendini tatmin etmekten ve zevk almaktan zarar gelmez; resmin vermeye çalıştığı mesaj da bu olabilir."

"Bu, çoğu insanın duvarlarına asmak isteyeceği bir mesaj değil." Peki Dirk bu eserleri neden -neden, neden, neden- kendi evinde saklamıştı? Vera'nın onlarla ne *yapması* gerekiyordu?

"Bazı insanlar erotik eser koleksiyonu yapıyor ve bu kalitedeki eserler için yüklü bir meblağ ödüyorlar. Tavan aranızdaki artıklar için ödeyeceklerinden çok daha fazlasını Vera."

"Böyle, böyle... Ne diyeceğimi bilemiyorum." Resim onu sadece konusu nedeniyle üzmüyordu. "Dirk birkaç tane daha atılğan savaş sahnesi ya da dinlendirici Hampshire manzarası yaratmış olabilir. Onları satabilirdim ama bunlar..."

"Bunlar *sanat* eseri," dedi Oak, sanki meseleyi tüm ayrıntılarıyla çözmüş gibi. "Bu şekilde saygı görecekler. Sizin böyle resimlerinizi çizmiş olması sizi endişelendiriyor mu?"

Vera'nın hayalleri aniden, kararlı bir şekilde durdu. "Dirk beni bu şekilde resmetmiş *olamaz*. Ben... Biz... Onunla evlendiğimde çalımlı genç bir delikanlı değildi. Yetiştirmesi gereken bir kızı, koruması gereken bir itibarı vardı. Evliliğimiz samimiydi."

Dirk'ün Anna'sına gösterdiği tutkuyla kıyaslandığında, samimiyet en iyi ikinci şeydi. Catherine'e bir anne ve Merlin Hall'a bir ev sahibesi sağlamak için yapılan bir uzlaşma, Vera'yı...

Ne?

Oak kalçalarını çalışma masasına dayadı ve kollarını kavuşturdu. "Galerindeki eserlerin yarısının böyle resimler sakladığından şüpheleniyorum, Vera. Doğru alıcı için bir servet değerindedirler."

"Ama Merlin Hall'dan ayrıldıkları anda Catherine'in iyi bir eş bulma şansını yok ederler, Dirk'ün itibarına yapacakları da cabası." *Ya da benimkine.*

"Sanata değer verenler için bu kalibrede bir resim ancak onun itibarını artırabilir."

"Ya daha az sofistike olanlara?" Vera üvey annesini düşünerek sordu. "Alakgönüllülüğü kadınsı bir erdem olarak görenlere mi? Size üzülererek söylüyorum ki, bu insanlar sizin uzmanlarınızdan oldukça fazla, Bay Dorning.

"Püritenleri bir an için bir kenara bırakırsak," diye devam etti, "Dirk'ün Akademi'deki ortakları bu resimlerin üzerine bir akal sürüsü gibi üşüşecekler. Biri sahte olduklarını iddia edecek, bir diğeri daha düşük kompozisyonlar olduğunu iddia edecek. Üçüncüsü ise kendinden oldukça emin bir şekilde ve mümkün olan en kamuya açık yerde bunların kalitesiz ve sahte olduğunu iddia edecek. Bunu yaparken de birbirlerine Dirk'ün anısına büyük saygı duyduklarını ve entrikacı dul eşini en küçük şekilde hor gördüklerini söyleyeceklerdir."

Tablodan başka tarafa baktı, temsil ettiği güzellik ve ihanet kombinasyonuna dayanamadı.

Oak kollarını kavuşturdu ve pencereye giderek iki santim daha açtı ve uzun bir kavanozu yükseltilmiş bölmenin altına yerleştirdi.

"Kimin fikrinin önemli olduğuna sen karar vermelisin, Vera." Ceketini çıkardı ve bir okuma koltuğunun arkasına koydu. "Bu harika bir sanat eseri, dar görüşlüler nasıl bakarsa baksın. Galeriye keşfetmeye devam edeceğim, ancak benzer durumlardaki resimlerinle karşılaşırsak şaşırmayın."

Bir esinti odanın içinde kıpırdandı ve beraberinde yaz mevsiminde kırıların taze kokusunu getirdi. Vera'nın Londra'yı genellikle tüm kötülüklerin merkezi olarak gören komşuları, bırakın çıplak erotik resimleri, çıplak resimlerin estetik inceliklerini bile asla kavrayamazlardı.

Birkaç stratejik incir yaprağı taşıması koşuluyla çıplak bir Romalıya sessizce tahammül edebilirlerdi. Eski Amazonların ara sıra göğüslerini açmalarına izin verilirdi ve hicivli baskılar mizahi oldukları sürece müstehcen olabilirdi, ama erotik bir *portre*?

Bu resimlerden söz edilirse Vera artık davetlerle uğraşmayacaktı.

"Tüm bunlar senin için sadece bir sanat tartışması," dedi. "Tuvaller ve istenen fiyatlar. Bu derece ilgisiz olduğumu iddia edemem. Tamamen giyinik olmadığım sürece Dirk'e asla poz vermedim, sabahlık elbiseden daha az resmi bir şeyle onun için asla oturmadım. Beni... çıplak kadınlardan oluşan koleksiyonuna dahil etmiş olamaz."

Oak manşetlerini çözdü ve kol düğmelerini cebine soktu. "Sizi kıyafetleriniz olmadan da rahatlıkla çizebilirim. Sanatçılar yaratıcıdır ve Dirk'ün sizi gözlemlemek için mutlaka fırsatları olmuştur. Belki de seni banyodayken gördü ya da Alexander'ın göğsündeyken sana rastladı. Dirk gözleriyle şeyleri elleriyle keşfetti ya da umarım keşfetmiştir."

Pek dikkat etmemiştii. "Restorasyonlara önce galerimde neler olduğuna bir bakın lütfen, ama benim müstehcen bir resmimi bulamayacaksınız. Bundan eminim."

Oak kelepçelerini geri çevirdi ve yumruklarını kalçalarına dayadı. "Kocan sana olan arzusuna sanatsal bir övgüde bulunsaydı bu kadar korkunç bir şey olur muydu Vera?"

Buna verecek bir cevabı yoktu. Her iki durumda da -eğer Dirk onu bir houri olarak hayal ettiyse ve hiç etmediyse- üzölmek için sebepleri vardı.

"Galeriyi keşfet. Akşam yemeğinde görüşürüz."

"Nasıl isterseniz, ama gitmeden önce bir konuyu daha ele almak istiyorum."

Bir beyefendi, bir hanımefendinin önünde genellikle kıyafetinin hiçbir parçasını çıkarmazdı ve bu nedenle Oak'ın bilekleri açıkta, elleri

Gömlek ve yelek giymiş göğüs ve kollar Vera'yı etkiledi. Onu çıplak ve tahrik olmuş bir halde görmüştü ama yine de bu küçük terbiyesizlik gösterisine karşı duyarlıydı.

Dirk'le mi? Vera, zihni bir cevap oluşturmamadan bu soruyu kapattı. "Konuşmamız gereken başka hangi konular var Bay Dorning?"

Adam odayı geçerek kadının önünde durdu ve Vera onun kendisini duvara doğru kolayca kaldırışının anısıyla sarsıldı. Belki de gizli bir ilişkinin en zor kısmı kahvaltı masasında hoşbeş etmek değil, bu beklenmedik iç kargaşayı yönetmekti.

Bu *arzu*.

"Yatağınızda çok hoş bir gece geçirdim," dedi, "ve daha da hoş aktivitelerle uyandım, ama sizi öpmeyi ihmal ettim. Bu benim için iyi olmadı."

"Oh. Şey. Diğerlerini bulmayı başardık-"

Dudak dudağa olması ve başka hiçbir yerine dokunmaması dışında, neredeyse iffetli bir öpücükle ağzını onunkine bastırdı. Bu neden onun dokunulmayı arzulamasına neden oluyordu?

Vera'nın yanağının sıcaklığını hissedebileceği kadar yakın, odadaki ressam kokularının altında lavanta sabununun kokusunu alabileceği kadar yakın bir süre oyalandı.

"Komşularla iyi eğlenceler," diye fısıldadı, tam Vera ellerini Vera'nın kollarına koyacak ve onu düzgün ya da uygunsuz bir şekilde öpmeye başlayacaktı ki.

Geri adım attı. "Akşam yemeğinde görüşürüz."

Adam ona kapıyı tuttu ve kadın aniden kapıyı kapatmasını, kilitlemesini ve onu duvara yaslamasını istedi.

"İyi günler, Bayan Channing."

"Siz de, Bay Dorning."

Kadın onun yanından koridora doğru yürüdü ve adam kapıyı sessizce arkasından kapattı. Kilidin yumuşak tıkırtısından önümüzdeki birkaç saat boyunca stüdyosunda çalışacağı anlaşılıyordu. Vera ana merdiveni yarılarmıştı ki Oak'ın *bazı erkeklerin* çok fazla zevk aldığını söylediği aklına geldi.

Belki de o da onlardan biriydi ve belki de kilitli bir kapının ardında çalışmasının bir nedeni de buydu. Daha merdivenlere varmadan bu düşünce onu gülümsetti.

JEREMY akşam yemeğinin sonunda, hazırlaması gereken dersleri olduğunu söyleyerek masadan kalktı. Bayan Diggory yorgunluğunu öne sürmüştü ve böylece Oak gününü Vera ve Catherine'le birlikte aile salonunda tamamlıyordu.

Catherine piyanonun başına oturdu ve bir Haydn sonatının hakkını verdi. Vera kanatlı bir sandalyeye oturmuş, bir parça nakışla uğraşıyordu. Akşamın ılıkılığı nedeniyle ocakta ateş yanmıyordu ve bu nedenle oda yalnızca mumlarla aydınlatılıyordu.

Oak kanepenin ucuna oturmuş, orada bir şeyler çiziktiriyor - böylesine hoş bir ev ortamında başka ne yapabilirdi ki? - ve Bayan Diggory ile Jeremy'nin çalıntı zamanlarında yiyişip yiyişmediklerini merak ediyordu. Oak'ın hayal gücünün *bütün gün* kanki yönlerle çekilmesi onu sinirli ve zihinsel olarak yorgun bırakmıştı.

"Adagio'da biraz daha yavaş," diye mırıldandı Vera. "Acele etme, Catherine."

Catherine çalma temposunu düşürdü ve müzik bunun için daha iyiydi.

"Sosyal görüşmen nasıl geçti?" Oak söyleyecek başka bir şey bulamadığı için sordu.

"Gayet iyi," diye yanıtladı Vera. "Bayan Treeble'in yeğeni, Samuel adında küçük bir adam, onunla birlikte yaşamaya geldi. O ve Alexander iyi anlaşıyorlar. Catherine ve Tom Treeble küçük çocuklara bahçede bakmayı kabul ettiler, böylece Bayan Treeble, Bayan Diggory ve ben sakin bir sohbetin tadını çıkarabildik."

"En yakın komşunuz mu?"

Catherine yavaş bölümünü sona erdirdi, ancak sadece ilk temanın ekspozisyonuna kadar çalmıştı.

"Başkalarının önünde deneyecek kadar iyi bildiğim kadarıyla," dedi piyano sırasından ayrılırken. "Seni ziyaret etmekten çok keyif aldım, üvey anne. Belki yaz bitmeden daha fazla sosyalleşebiliriz." Çay tepsisinden bir parça kurabiye kaptı. "Bay Dorning, iyi geceler. Rüyamda gökkuşağı bulutlarıyla dolu gökyüzünü göreceğim."

Reverans yaptı ve Oak'u Vera'yla yalnız bıraktı. "Gökkuşağı bulutları mı?" Vera sordu.

"Bulutların alt kısımları sanatsal açıdan özellikle ilginçtir. Catherine ve ben bir parhelion gözlemleyecek kadar şanslıydık, bu da doğal ışığı tuval üzerinde yakalamanın zorlukları üzerine bir tartışmaya yol açtı."

Oak'ın kalemi sayfanın üzerinde durakladı. Bir kadının çıplak göğüslerinin alt kısımları da büyüleyiciydi. Vera'nın endamı Venüs'ü kışkındıracak cinstendi ama yine de göğüslerinin tam hatları Oak'a onun gerçekten de tek çocuğunu emzirdiğini söylüyordu.

Vera elindeki nakış kasnağını şöminenin üzerindeki şamdanın ışığına tuttu. "Parhelion nedir?"

"Bir güneş köpeği, bir rüzgârgülü. Özellikle sabahın erken saatlerinde veya akşamın erken saatlerinde güneşe paralel olan küçük bir gökkuşağı parçası. Denizciler güneş köpeğinin şiddetli rüzgarın habercisi olduğunu söyler. Çiftçiler ise yağmurun habercisi olduğunu iddia eder."

"Her iki durumda da, bu belaya işaret ediyor. Bayan Treeble hoş bir tiptir."

Konu değişmişti, yoksa değişmiş miydi? "Ve çocuklardan uzakta dostça bir sohbet mi ettiniz?"

Vera çalışmasını rulo haline getirip çalışma sepetine koydu, hareketleri ketenin hak ettiğinden daha güçlüydü.

"Aşağı yukarı. Bayan Treeble, Dirk'ün benden *"kır hizmetçisi"* olarak hatırlatmak zorunda kaldı. Sanki yas kıyafetlerimi bir kenara bırakmam için beni kışkırtıyormuş gibi bu terimi üç kez kullandı."

"Yas kıyafetlerini bir kenara bırak -evde yarım yas tuttuğunu da ekleyebilirim- ve ne yap?" Ateş ışığını henüz keşfetmemiş olan çağa yazık, çünkü bu ışık Vera'nın tenini ve saçlarını ıslı ıslı yapıyordu... Saçlarını ateş ışığında doğru bir şekilde resmetmek imkansız olurdu. Belki uzaktan bakıldığında sayısız renkte binlerce küçük fırça darbesiyle...

"Yasımı bir kenara bırakıp, altı yaşında bir çocuğum olmasına rağmen kırsal masumiyetin tür ideali olmaya devam ediyorum. Eğer Tamsin yanımda olmasaydı, görüşmeyi oldukça kısaltabilirdim. Bayan Treeble gevezelik ederken hiçbir şey kastetmiyordu ve bu da durumu daha da kötüleştirdi." Vera ayağa kalktı ve şöminenin üzerinden bir mum söndürücü aldı. "Saçmalıyorum."

Oak kıpırdamamış olmayı diledi ama yine de sayfaya birkaç hızlı vuruş ekledi. "Hiç seçmediğin, artık sana uymayan bir etikete kızmanın neresi saçma?"

"Ben kırsal masumiyetin bir örneği değilim. Küçük bir kızken kısrakları damızlık kulübesinde tutardım. Aygırla meşgul olan erkek kardeşlerime kıyasla benim için daha sakın kalırlardı. Bunu kocama kadar kadınların bu tür faaliyetlerden men edildiğini bilmiyordum. Eşim hem büyülenmiş hem de dehşete düşmüştü."

Süpürgeyi art arda dört mumun üzerine indirdi ve üç şamdanın birini odasını ıslattı. Gölgeler

derinleşti ve Oak kökleri eskiye dayanan karmaşık bir duygunun içinde olduğunu fark etti.

"vey annenizin remeye yardımcı olmanıza izin vermesine şaşırdım."

"Kısraklar değerlidir, taylar para getirir. Tahminimce vey annem bunun ötesinde hiçbir şey bilmiyordu. Bir hizmetinin de bu konuda hiçbir şey bilmemesi gerekirdi."

Oak ayağa kalktı ve eskiz defterini bir kenara bıraktı. "Eğer bir zamanlar taşralı bir hizmetçi idiysen, artık değilsin. Varlıklı ve zengin bir dulsun." *Bu gece yine size katılayım mı?*

Bu soruyu sormak için yanlış bir andı ama yine de Oak, Vera'nın yatağında hoş karşılandığını düşünemezdi.

"Vera, "Neden bir kadın sadece erkeklerle ya da olmayan bir erkekle olan akrabalığına göre tanımlanıyor?" dedi. Ben bir kız kardeş, bir üvey kız,  yıldır kayıp olan bir adamın dul eşiyim. Sadece Alexander'ın annesi olduğum için bu evde oturmaya hakkım var. Mülk ona ait.

-Altı yaşındayım ve sadece Merlin Hall'da çeyiz evi olmadığı için ömür boyu mülküm var."

"Kızgınsın." Vera'nın öfkesi hareketlerinden ve ses tonundan anlaşılıyordu ama yine de bu bariz kızgınlık havasının altında bir şeyler yatıyordu.

Mumların çoğunu kimin sndrdğn merak ediyormuş gibi salonun etrafına bakındı. "Belki de kızgınlım. O tabloları düşünüyordum."

ıplaklar. Bu kelimeyi söylerken bile rahatsız olduğu belliydi. "Ve?"

"Ve Dirk'e bunları yarattığı için kızdığımın farkındayım - satılabilir değiller, pratik değiller. Ama aynı zamanda Anna'ya da bu resimler için poz verecek bir kadın olduğu için kızgınlım.

Bu kadar... bu kadar... kendine sahip bir kadın. Taşralı bir hizmetçi değildi ve bunu kimin bildiği de umurunda değildi."

Oak eskiz defterini aldı, Vera'yı bileğinden tuttu ve onu son yanan mum dalına yaklaştırdı. "Şuna bir bak."

Kaşlarını çatarak eskiz defterini aldı, sonra da çizdiklerine baktı. "Bay Dorning, oldukça iyi bir hayal gücünüz var."

"Kızgın değilsin."

"Ben..." Çizimi ışığa yaklaştırdı. "Nutmum tutuldu. "Kim bu kız?" demek istiyorum. Ama bana çok benziyor. Aynada gördüğüm versiyonum değil."

Onu çıplak, bir kanepenin köşesine kıvrılmış, tığ işi bir şalın gizlediği kadar ortaya çıkardığı bir şekilde çizmişti. Saçları dökülmüştü, yumuşak dallar püskülleri ve şalın örtüsünü tamamlıyordu, sağlam baldırları ve çıplak ayakları, kalçasının kıvrımı ve gür bir göğsünün profiliyle birlikte açıkça görölüyordu.

"Bir sanatçının, hiçbir modelin poz vermediği bir görüntüyü oluşturabileceğini bilmenizi istedim. Anna, Dirk köşede ön çalışmalar çizerken asla yatakta çıplak bir şekilde yayılmamış olabilir. O resimlerin yapıldığından haberi olmayabilirdi. Dirk'e kendisini bu şekilde resmetmesini yasaklamış olabilir ve resimler bu yüzden gizlidir."

"Dirk'ün benim de benzer portrelerimi yapabileceğini mi söylüyorsunuz?" ", ama asıl mesele şu ki, sen herhangi biri kadar güzelsin.

odalisque, ve rahmetli kocanız onu erotik bir model olarak hayal etti diye ölü bir kadını kıskanmamalısınız."

Vera çizimi indirdi. "Sesin çok sert geliyor. Neredeyse kızgın gibisiniz."

Oak *neredeyse* kızgın değildi, kızgındı; onun için, onu karısı olarak alan adamdan hak ettiği şey için, Oak'ın ona verecek durumda olmadığı şey için kızgındı.

Oak gülümsemeyi başararak, "Hayal kırıklığına uğradım," dedi. "Bu durum benim konumumdaki erkekler için normal."

Vera eskiz defterini ona geri verdi ve kapıya doğru ilerledi. "Korkarım daha fazla hüsrana mahkumsunuz."

Onu reddediyordu. Şey, bu... bu... muhtemelen onun için akıllıcaydı. Restorasyonunu bitirip yoluna devam edecekti. İmkânı olmayan gezgin bir sanatçıya ne ihtiyacı vardı ki? Oak bunun olacağını tahmin etmemişti ve hayal kırıklığına uğramaması gerekiyordu ama uğramıştı.

Oh, öyleydi. Acıyla, uluyarak. Derin ve onursuz bir hayal kırıklığına uğramıştı. "Seni kırdıysam özür dilerim, Vera. Niyetim bu değildi."

Durakladı, sırtı ona dönüktü, eli kapının mandalındaydı, sonra yavaşça döndü. "Suç mu işledin?"

"Eğer samimi ilişkilerimize bir son verecekseniz, bunu anlayışla karşılarım ve bu konu hakkında daha fazla konuşmanıza gerek yok." Bunlar gerekli kelimelerdi ve gerekli medeni tonlarda söylenmişti. Oak eskiz defterini parçalamak ve parçalarını ateşe atmak istedi ama ortada ateş yoktu ve böyle bir öfke nöbeti ne işe yarayacaktı ki?

Vera odayı geçti ve kolları adamın beline dolanıp yanağını göğsüne yaslayana kadar gelmeye devam etti.

"Siz tam bir beyefendisiniz. Samimi ilişkilerimizi sonlandırmak istemiyorum ama akşam yemeğinden kısa bir süre önce rahatsızlandım."

Bilinçli bir düşünce olmadan onu kucakladı. "Rahatsız. Kadınların düzenli olarak rahatsız olduğu gibi mi?"

Kız başını salladı ve Oak, kızardığına dair köpeğiyle bahse girebilirdi. Eskiz defterini kanatlı koltuğa bıraktı ve kızın saçlarını okşadı, tüm hayal kırıklığı tuhaf bir şefkate dönüştü.

Kadınlar yeni bir hayat doğurabilmek için yüksek bir bedel ödediler. Haksız yere yüksek, çoğu zaman ölümcül derecede yüksek. "Ağrın var mı?" "Kramplı. Önemli bir şey yok."

Onu kucaklamak ve sarılmak, ona çaylar getirmek ve sırtını ovmak istiyordu - ya da böyle durumlarda sadık bir evlat ne yaparsa onu.

"Çocuk doğurma çağındaki kadınların çektiği sıkıntılar konusunda pek bilgili değilim," dedi. "Kız kardeşlerim erkek kardeşlerine bir çocuğun katlanabileceğinden daha fazla lohusalık bilinci aşılamaktan zevk alırlardı, ama ayrıntılar konusunda... beni aydınlatmalısınız."

"Şanslıyım ki bu rahatsızlık genellikle sadece dört ya da beş gün sürüyor ve rahatsızlık açısından nadiren bir sıkıntıdan öteye geçmiyor."

Bayan Diggory'nin Catherine'in acısını en aza indirmeye çalıştığı gibi o da kendi acısını en aza indirmeye çalışıyordu. "Ne yardımcı olur?"

"Hiçbir şey... Şey, işler kötüye giderse bir miktar haşhaş, ama zaman da insanın başı ağrıyor, zihni bulanıyor ve katlanmak daha kolay oluyor. Bu iyi hissettiriyor."

Oak onun sırtını ovuşturdu, onu kollarının arasına almak ve acısını kendi üzerine almak istiyordu. Elbette saçmalıyordu ama belki de Vera'nın daha önce onun adına saçmalayacak kimsesi *olmamıştı*.

"Seni yatağına kadar taşıyayım mı?"

Geri çekildi ve gülümsedi. "Çok cesursun ama ben yürüyebilecek durumdayım. Beni yakar mısın?"

"Yapacağım." Eskiz defterini geri aldı ve kalan şamdanları aldı. Vera'nın dairesine vardıklarında onunla birlikte salona girdi ve yatak odasındaki mumları yakacak kadar ileri gitti.

"Kancalarını çözeyim mi?"

Eğer gülümsemesi bir gösterge ise, bu teklif onu memnun etti.
"Yapacaksın.

Catherine'in resim dersi nasıldı?"

"Son derece gözlemci, ortalama, rahatsız edici derecede zeki bir ergenden daha gözlemci. Oldukça yetenekli olduğundan şüpheleniyorum."

Oak, Vera'nın soyunmasına yardım etti; bu hizmet, cinsel çıkarlar uğruna bir kadını giysilerinden uzaklaştırmak yerine sadece yardımcı olmaya çalıştığı gerçeğiyle daha samimi hale geldi. Vera'ya sabahlığını verirken ve onun sabahlığı beline gevşekçe bağlayışını izlerken aklına bu fikir geldi.

"Catherine'in sanat eğitimini ihmal ettim," dedi Vera, makyaj masasına oturarak. "Belki senin derslerin bu ihmali gidermeye yardımcı olur."

Oak, Vera'nın saçlarında toka aramaya başladı. "Onun için bir bitirme okulu düşündünüz mü? Bazılarında çok yetkin çizim ustaları var." İğneleri Vera'nın makyaj masasının üzerindeki yeşil bir ormer kabuğunun içine yerleştirdi. Kabuğun iç yüzeyini kaplayan sedef mum ışığını yakaladı ve Vera'nın katlanır aynasına parlak bir yansıma yaptı.

Tanrım, onunla birlikteyken aklına gelen kompozisyonlar.

"O kadar ilerisini düşünmedim," dedi. "Catherine'in Merlin Hall'dan ayrılacağını düşünmekten nefret ediyorum."

Oak son iğneyi buldu ve Vera'nın örgüsü omuzlarının üzerinden aşağı kayd. "O daha genç. Diğer seçenekleri düşünmek için birkaç yılın var." Örgüyü çözmeye koyuldu ve Vera'nın saç kurdelesini sıkıştırdı.

-lavanta, bir yas rengi, ama ona yakışan bir renk- cebine koydu.

Sonraki birkaç dakikayı saçlarını tarayarak ve yeniden örerek geçirdi, ardından çarşafların üzerindeki ısıtıcıyı kullanırken

mahremiyet ekranı. Oyalanmak için bahaneler birer birer tükeniyordu ve zavallı kadının dinlenmeye her zamankinden daha çok ihtiyacı vardı. Vera yorganın altına girdiğinde, Oak sabahlığı yatağın direğine astı, onu alnından öptü ve yorganı omuzlarına kadar çekti.

"Tatlı rüyalar, Vera."

"Sana da."

Mum dalını aldı ve gitmeye hazırlandı ama kadının sesi onu kapıda durdurdu. "Teşekkür ederim, Oak."

"Ne için?"

Doğrulup oturdu, örgüsü loş gölgeler arasında omzunun üzerinden bir ip gibi sarkıyordu. "Kahvaltıda Jeremy Forester'ın kulaklarını tıkadığın için, Catherine'in yeteneğini fark ettiğin için, biyolojimden dehşete düşmediğin için. Ya da ruh halimden. Sen olduğun için."

"O zevk bana ait." Mumlar elinde olduğu için dikkatle eğildi ve geri çekildi.

Tüm ev gibi koridor da bereket versin ki sessizdi. Oak garip bir şekilde günle barışık bir şekilde odasına doğru ilerledi. Kilitli bir kapının ardında bir yerlerde, Jeremy Forester ve Tamsin Diggory muhtemelen mutlu bir takla atıyorlardı; sonuçları olmadığı sürece hiçbir şey ifade etmeyen ortak bir an.

Vera izin verseydi Oak da aynı şeyi yapacaktı ama onun durumu nedeniyle bunun yerine konuştular, birlikte vakit geçirdiler, farklı türde bir yakınlığı paylaştılar. Oynaşmak oldukça güzeldi ve Oak bunun çoğunu Vera'yla yapmayı umuyordu ama diğeri...

Diğeri çok değerli ve büyüleyiciydi ve Oak'ın kalbinden Londra'ya gittikten sonra bile çıkmayacaktı; onu aralarına kabul edene kadar Akademi'nin kapısını çalacaktı.

C H A P T E R E I G H T

"Dorning, babanın yeteneğinin bir kısmını miras aldığını söylüyor."

Bay Forester ezilmiş kabuklu yürüyüş yolunda ilerlerken bastonunu solmakta olan güllere doğru salladı. Bir çalıya çarptı, pembe yapraklar toprağa ve yürüyüş yoluna saçıldı.

Catherine sözünün kesilmesine içerlemişti, ama Bay Forester'la az çok özel olarak konuşma fırsatına içerlememişti. Bay Forester ilginç biriydi, neredeyse parlak güneş ışığının bir otun kenarını beyaza çevirmesi kadar ilginçti.

"Bay Dorning yetenekli bir eğitmen. Keşke üvey annem onunla daha önce tanışmış olsaydı."

"Öyle mi?" Bay Forester bahçeye doğru baktı, zihninin sıradan bir kızla yaptığı geçici bir tartışmadan başka bir şeye odaklandığı belliydi. "Hiç şaşırmadım. Senin aklın terörünkinden çok daha parlak ve sana bakmak çok daha hoş."

Catherine biraz daha dik oturdu ve o sabah saçlarını toplamış olmayı diledi. "Artık Alexander'a *Terör demeyeceksin*, değil mi?" Buna üç gün önce kahvaltıda karar verilmişti. Catherine, Alexander'a üvey annesinin talimatlarına uyulup uyulmadığını doğrulamak istemiş, ama buna fırsat bulamamıştı.

"Ona ne dersem diyeyim, huysuz ve kayıtsız bir bilgin olarak kalıyor, değil mi? Size katılabilir miyim?"

Bir beyefendi bir hanımefendiden böyle bir izin istedi. "İzin verebilirsiniz. Alexander resim dersinde mi?"

"Evet ve bunun için hayırsever güçlere şükürler olsun." Bay Forester, Catherine'den bir adım kadar uzağa oturdu, bacaklarını iki yana açtı ve bir kolunu bankın tepesine uzattı. "Bu küçük hergele beni çıldırtıyor."

Bu Alexander'a yönelik bir hakaretti, aynı zamanda bir tür özgüvendi. "Belki sen de onu çılgına çeviriyorsundur. O küçük bir çocuk. Sen yetişkin bir adamsın. Eğer onun öğretmeni olmak hoşuna gitmiyorsa, belki de başka bir görev aramalısın."

Bay Forester'ın gülümsemesi bir sırıtışa dönüştü. "Öfkeli kadınları severim. Belki siz de bu özelliği babanızdan almışsınızdır."

"Ben sadece bir öneride bulundum, Bay Forester. Ve eğer sinirliysen, bunun benim yüzümden olduğundan şüpheleniyorum. Babam bana karşı her zaman tatlı ve sabırlıydı."

Bay Forester gözlerini kapadı ve başını arkaya yasladı. "Bay Forester'ın

Dorning sana karşı tatlı ve sabırlı mı?"

Soru, belki Catherine'in kendisi hakkında, ama daha çok Bay Dorning hakkında kaba sonuçlara varılabileceğini ima ediyordu.

"Bir kontun oğlu olduğu için mi kıskanıyorsun?" Bay Dorning ailesinin unvanından hiç söz etmemişti. Catherine onu Debrett's'te araştırmıştı ve soyu çok gerilerde olmasına rağmen, kardeşi şimdiki Casriel Kontu'ydu.

Bay Forester gözlerini açarak, "Onu kesinlikle kıskanıyorum," diye cevap verdi, "ama muhtemelen gizli rüyalarında özlemine çektiği tozlu eski bir unvan yüzünden değil. Kıskanıyorum çünkü birkaç hafta içinde Londra'ya gidecek ve biz ondan kurtulana kadar her gün bir saatini seninle geçirecek."

Bay Forester ona anlam veremediği bir bakış fırlattı. Onun sözlerine tepkisini mi ölçüyordu, bu kadar dürüst davrandığı için üzgün müydü, yoksa onunla alay mı ediyordu?

"Bay Dorning bana karđı her zaman çok naziktir, sizi temin ederim." Onda bir hüner vardı... Catherine onun hünerini nasıl adlandıracağını bilmiyordu. Her zaman ığıktan, perspektiften ve kompozisyon öğelerinden söz ederdi, ama Bayan Digg'in izni olmadan biraz hava alması konusunda onu azarlamamığtı. Sanki saçını toplamak yemekten önce yapılan bir şeymiş gibi davranıyordu. Onunla sanki eğitilmeye değer biriymiş gibi konuşmuştu, görmeyi tercih edeceği işler arasında dayatılan ekstra bir görev gibi değil.

Bay Forester bastonunun alt kısmını dizlerinin arasında yere koydu ve sapını elden ele dolaştırdı. Bacaklarını bu şekilde açarak uzanmak pek hoş görünmüyordu ama bu bir kraliyet bahçe partisi de sayılmazdı.

"Uygun olanlar en çok izlemeye katlananlardır, sevgili Catherine. Seni öpmeye çalıştı mı?" Bay Forester, sanki son günlerde dudakları bir Ėekilde farklılaşmığ da öpölüp öpölmediğini kanıtlayacakmığ gibi, Catherine'in ağızına dikkatle baktı.

"Kesinlikle herhangi bir özgürlük girişiminde bulunmamıştır ve bulunmayacaktır."

"O zaman belki de Efendi Alexander evdeki en yavaş kişi değildir. Dorning'in yakışıklı yüzünü çizdiğinizi sanmıyorum?"

Catherine eskiz defterini kaldırdı. "Gülleri çizmeye çalışıyordum, çünkü kamışlar ve yapraklar karmaşık bir desen oluşturuyor ve şu anki zorluğum da bu. Gördüklerimin doğru temsillerini yapmak." Bu da Catherine'in daha önce görmeyi öğrenmediği bir şekilde görmeyi gerektiriyordu. *Dikkatini vermek.*

Jeremy Forester ona dikkat ediyordu. Catherine bu konuda ne hissettiğinden emin değildi. Hem tedirgindi, hem de gururu okşanmıştı.

"Her gün seninle özel olarak geçirecek bir saatim olsaydı," dedi, "onu eski kasvetli eskizlere ve üflenmiş güllere harcamazdım. Neredeyse on beş yaşındasın. Kızlar o yaşta nişanlanıyor ve hatta bebek sahibi oluyorlar." Bakışları kızın ağzından daha aşağılara, *bedeninin* üzerine kaydı.

"Benimle flört mü ediyorsun?"

Ayağa kalktı ve kibarlıkla alay edercesine eğildi. "Aklından bile geçirme. Böyle bir cürette bulunursam kendimi çok aşmış olurum. Eğer Dorning herhangi bir şekilde haddini aşarsa, konuyu ele almak için bana başvuracaksınız. Ona sağlam bir dayak ve bunu ona iletmekten zevk duyarım."

Bay Dorning'i dövmek mi? Catherine, Bay Forester'ın aptal mı yoksa ciddi mi olduğunu bilmiyordu. "Kimsenin kimseyi dövmesine gerek yok." Ayağa kalktı ve çizim defterini, çakısını ve kalemını topladı.

"Nereye , tatlı Catherine?"

"Çizim yaptığım çalıları mahvettin. Başka bir konu bulmalıyım."

"Mahvettim...? Çok üzgünüm. Araştırmanızda size yardımcı olmama izin vermelisiniz. Gelin, koluma girin ve bahçeyi araştırıralım." Dirseğini ona doğru eğdi ve tamamen ciddi görünüyordu.

Catherine onun koluna girdi ve sanki gerçekten de bir kraliyet bahçe partisindeymiş gibi yürüyüş yoluna kadar kendisine eşlik edilmesine izin verdi. Bu deneyim biraz tedirgin edici ama bir o kadar da hoştu.

Oldukça, oldukça güzel.

"BU KADAR MI?" Vera, Oak'ın stüdyosunun etrafına dizdiği on bir tabloyu incelemek için yavaş bir daire çizerek sordu.

"Galeride bulduğum her şey. Tavan arasında ya da özel dairenizde asılı çerçevelerde daha fazlası gizleniyorsa şaşıırım ama bu mümkün. Her zaman seri halinde resim yapan bir adam için on bir çok garip bir sayı."

Kompozisyonların yarısı Anna'ya ait değildi. Üçü Vera'nın tanımadığı sarışın bir kadının, ikisi etkileyici göğüslere esmer bir kadının, biri de esmer ve sarışının birbirlerine nereden ve nasıl dokunduklarına bakılırsa kardeşlikle uzaktan yakından alakası olmayan bir kucaklaşmanın resmiydi.

"En çok bunu beğendim," dedi Oak, birbirine dolanmış kadınlara başını sallayarak. "Mor ve turuncunun bu kadar etkili bir şekilde uyum sağladığını hiç görmemiştım ve tek gereken biraz yeşillik, birkaç kırmızı ve *sarı* ipucu-ve *işte* bu- çılgınca cüretkar bir paletin hepsi bir parça haline geliyor."

"Bu çılgınca cüretkâr konuyu görmüyor musun?" Vera gözlerini zorlukla kaçırabildi.

"Birbirlerini seviyorlar," dedi Oak, onun yanındaki yerini alarak. "Tüm sanat dallarında yeterince yaygın bir tema. Palet, kompozisyon, fırça işçiliği ve doğal ışığın çok etkili kullanımına ek olarak, bu resmi parlatan şey, özel bir zevk anına yakalanmış bir kişiyi görmememizdir. Bu, aşıklar arasındaki bir an. Tüm ilişki - hassasiyet, özlem, hayal kırıklığı ve neşe - tek bir resimde mevcut."

Vera yaşadığı şoku bir kenara bıraktı ve ellere, cinsel organlara ve göğüslere değil, deneklerin ifadelerine odaklandı.

"Gülümsemeler farklı," dedi. "Anna'nın rüya gibi sırları gibi değil, ama sanki... sanki..."

Oak ona sabırlı bir mizahla baktı. "Benim sana baktığım gibi mi?"

Vera soğuk ocağın önündeki iki saygıdeğer kanatlı sandalyeden birine çöktü. Son birkaç gün boyunca biriktirdiği anılar tarafından saldırıya uğradı.

Meşe, geceleri saçını açıyor.

Oak kahvaltıda onun sandalyesini tuttu, sonra aynı nezaketi Catherine ve Bayan Diggory için de gösterdi.

Oak, Catherine ile Bay Turner'ın fırça işçiliği hakkında hararetli bir tartışmaya giriyor.

Özellikle bir anısı dikkat çekiciydi. Oak ev halkına ayinlerde eşlik etmiş ve sonrasında kilise bahçesinde kaçınılmaz tanışma faslına sabırla katlanmıştı. Kız kurusu Davies kardeşlerin üçünün de elini öpmüş, Büyükbaba Stiles'in kulakları iyi duymasın diye sesini yükseltmiş, genç Howard Frampton'ın sanatsal heveslerini ilgiyle dinlemiş ve Alexander, Vera'nın yanında ayaklarını sürüyerek yürümeye başlayınca çocuğu kayıtsızca kalçasına kaldırmıştı.

"Perspektifteki değişikliğe dikkat edin," demişti Oak sessizce Alexander'a. "Bir özneye göz göze geldiğinizde, sahne farklıdır."

Alexander sanki kendini birdenbire Lilliput adasında bulmuş gibi etrafına bakınıyordu. Bu sırada Oak, Vera'nın komşularıyla kibarca sohbet etti, hatta Büyükanne Stiles'a iyi günler dilemek için hafifçe eğildi.

Merlin Malikânesi'ne dönme zamanı geldiğinde Oak, Alexander'la birlikte bu mesafeyi yürümeyi önermişti. Hayatının baharında bir adam için iki mil hoş bir gezintiydi. Altı yaşındaki bir çocuk içinse...

"Alexander, bu meydan okumaya hazır mısın?" Vera sormuştu.

"Evet, hanımefendi." O kadar güçlü bir şekilde başını sallamıştı ki kasketi gözlerinin üzerine düşmüştü.

"Bu her şeyi çözer." Oak, Alexander'ın şapkasını düzeltti ve çocuğu ayağa kaldırdı. "Çamur birikintilerine dikkat edelim ve gidelim. Yolculuk şarkıları biliyor musun delikanlı? Tanrı'nın gününe hürmeten güzel bir ilahi iyi olabilir."

Kilise bahçesinden dışarı çıkmışlardı, Alexander da sanki iki millik bir yürüyüşü sadece bir gezinti olarak görüyormuş gibi yürüyordu. Yeşillik boyunca ilerlerken adamla çocuğun ciddi bir tartışma içinde olduklarını görmek Vera'nın boğazına bir ağrı saplanmıştı.

Ayinden eve döndüğünde Vera oğlunu daha görmeden sesini duymuştu. Masasında oturmuş, Richard Longacre'a nazik bir not yazmaya çalışıyordu ki, açık pencereden bir şarkı parçası yakaladı.

Pek çok insan hazine depoladığı halde cahil

bir budala gibi yaşar:

Bu dünyada hiç zevkleri yok

Ne kadar çok şeye sahip olurlarsa, o kadar çok arzularlar.

OAK DORNING'İN GÜZEL BİR BARİTONU VARDI, gerçi söylediği sözler - Alexander'ın melodinin üzerinde uçan descant'ıyla - Vera'nın kardeşlerinin sevdiği bir içki şarkısından. Alexander'ın yanaklarının kızarmasını, şarkı söylerken müzikalden çok daha güçlü olmasını, adamla oğlanın yolda ilerleyişini izlemişti. Dirk, Alexander'la böyle anlar yaşayamayacak kadar erken ölmüştü; oğluna içten bir melodi öğretmek için çalınan bir Şabat saati, bir yaz günü kırlarda dolaşılan bir saat.

Vera böyle anları özlemişti ama Oak'ın Alexander'ın başarabileceği bir tempoyu tutturduğunu görünce daha iyisini yapacağına yemin etti

ve özellikle Alexander'ı takdir etmekte başarılı.

Ve şimdi Oak'ın atölyesinde Dirk'ün sanat eserleriyle çevrili olan Vera, merhum kocasını takdir etmekte zorlanıyordu.

"Size hak veriyorum," dedi, "tablolar çok güzel. Onlar güzel sanatlar ve bu şekilde takdir edilmeyi hak ediyorlar, ancak onları satamam ve bu nedenle gözlerden uzakta saklanmaları gerekiyor."

Oak kendini ikinci kanattaki koltuğa bıraktı ve başka bir adamın ellerinin boşa kalacağı zamanlarda sık sık olduğu gibi, bir eskiz defteri ve kalem aldı.

"Bu tabloları öyle bir çerçeveleyebilirim ki imzası görünmez olur. Alıcılar dışında kimse onları kimin yaptığını bilmez. Çenenin yarım santim çevir-evet."

Vera, Oak'ın eskiz yapma alışkanlığına alışmıştı. Geçen hafta boyunca, Vera gecenin geç saatlerinde yatak odasının mahremiyetinde ona kitap okurken Oak da çizim yapmıştı. Komşuları ve ailesi hakkında konuşturlarken eskiz yapmıştı. Ona birçok kardeşini görüntü ve anekdotlarla tanıtırken eskiz yapmıştı.

"İmza, bir tabloyu değerli kılan şeyin yarısıdır," diye yanıtladı Vera. "Eğer imzayı gizlerseniz, değerini düşürürsünüz."

"Şart değil. İmza, bir resmin taklit edilmesi en kolay kısmıdır. Sola yarım santim daha... Teşekkür ederim. Portrenizi yapmaya bayılırım ve sizi temin ederim ki özneni tamamen giyinik olarak resmederim."

"Size bir şey söyleyebilir miyim?" Kalemi hareketsiz kaldı. "Elbette."

"Dirk'ün benim giyinik olmayan benzer portrelerimi çizmiş olabileceğinden endişe edip etmediğimi sormuştunuz."

Sessiz sabır Oak Dorning'in en güçlü yönlerinden biriydi. Vera'ya, onun düşüncesini tamamlamasına yardımcı olan sabit bir soğukkanlılıkla baktı.

"Madem bu olasılığı gündeme getirdin," diye devam etti, "Dirk'ün benim çıplak resimlerimi yaptığından neredeyse eminim. Her zaman gecelikle uyumama rağmen uyandığımda onu beni incelerken bulurdum. Banyomda birden fazla kez yanıma geldi ve başka bir koca çekip gidebilecekken, beni yalnız bırakmadan önce oyalanmak için bahaneler buldu. konuda hiçbir şey düşünmedim, çünkü o da hiçbir şey düşünmüyor gibiydi. Ne de evliyedik."

Oak öne doğru kaydı, böylece Vera onunla diz dize oturdu.

Onun elini tuttu. "Mahremiyetin bir ayrıntı değil, Vera. Senin rızanı almadan asla sana benzeyen bir kadını tuvale aktarmayacağım. Özellikle de amacım çıplak bir kadınsa, senin benzerini yaratmak için izin almayarak güvenini suiistimal etmem düşünülemez."

"Teşekkür ederim." Onunla el ele tutuşmayı, her girişimine getirdiği sessiz nezaketi nasıl da seviyordu. "Meşe mi?"

"Vera?"

"Artık rahatsız değilim." Dirk'le birçok kez ayaküstü sohbet konusu olan bu itiraf Vera'nın yüzünün kızarmasına neden oldu. Böyle bir açıklama yapmayı planlamamıştı ama Oak'ın gülümsemesi bunu yaptığına memnun olduğunu gösteriyordu.

"İnsan günleri ya da dakikaları saydığını kabul etmek istemiyordu," dedi. Bu gece size gelebilir miyim?"

Her zaman sorardı, asla varsayımında bulunmazdı. "Gece yarısı yatağına girmemi istemiyorsan, bana gelsen iyi edersin."

"Herhangi bir saatte yatağıma girmeni çok isterim." Adam kızın ağzının kenarını öptü, bu da kızın düzgün bir şekilde öpülmek istemesine neden oldu, bu yüzden kız onun yanlış hedefini düzeltti ve bu da Oak'ın onu kucağına almasıyla sonuçlandı.

"Bir itirafım daha var," dedi, onun kucağına sokularak.

"Bu geceye kadar bekleyemezsiniz. Durumunuzu anlıyorum. Gerçekten biliyorum. Bu yüzden kapı kilitli."

Vera onun kucağında ve *sempatisinin* kanıtı fiziksel olarak belirgindi. "Senin son beş gündür beklediğin gibi ben de bu geceye kadar bekleyeceğim, ama itiraf etmeliyim ki bu aradan memnunum, Oak."

"Beklenti ve tüm bu çürüme?"

"Belki, ama aynı zamanda... sevişme gündemde olmadığına da özenli bir aşıksın. Bundan keyif aldım." Savunmasız bir krema tabağına yaklaşan bir sokak kedisi gibi yalayıp yuttu.

"Ben işinin ehli bir hizmetçi miyim?"

O anı hafifletmeye çalışıyordu. Vera bunun neden böyle olması gerektiğini daha sonra düşünecekti.

"Sen özenli bir *aşıksın*," dedi. "Yemek yerken, kart oynarken ya da bu haldeyken bana eşlik etmekten hoşlanıyormuş gibi davranıyorsun. Sabahın köründe Dirk'ün tablolarıyla ne yapacağımı düşünürken."

Oak sessizleşti, yanağını Vera'nın şakağına dayadı. "Arkadaşlığınızdan keyif alıyorum. Umarım hislerimiz karşılıklıdır."

Yanlış bir şey mi söylemişti? "Öyle. Hem de çok."

Vera'yı kollarına alarak ayağa kaldırdı -ne kadar da kolay yapıyordu bunu- ve ellerini Vera'nın omuzlarında tutmasına rağmen onu ayağa kaldırdı.

"Vera, beni Coventry'ye gönderebilirsin, kahvaltı masasında beni kabul etmeyi bile reddedebilirsin ve ben de bana işi bitirip yoluma devam ederim. Cilveleşmemizi tamamlamam için bana borçlu değilsin."

Cilveleşme kelimesi böylesine cesur bir bağlamda bile rahatsız ediciydi. "Bir son istiyorum, efendim."

"Güzel." Adam onun yanağına bir öpücük kondurdu. "Ben de öyle. Belki bu gece Dirk'ün çıplak hazineleriyle ne yapacağımızı daha ayrıntılı konuşabiliriz."

Vera görevden alındığını hissetmekten hoşlanmıyordu. "Dikkatini dağıtıyorum, değil mi?"

Ellerini kadının omuzlarından indirdi. "Dikkat dağıtmak sadece bir sıkıntı, yan odada çalınan bozuk sesli bir piyano. Beni akılsız söylemek çok daha doğru olur ve akşam için planlarımız göz önüne alındığında, sizin varlığınızda ellerimi kendime saklayamam."

Yakınına eğildi ve sırf yapabildiği için onu kokladı. "Ellerini kendine saklamayı istemiyorum."

"Evet," dedi, "yıpranmış ve kaşınan bir ocak halısı üzerinde yuvarlanmak size cazip gelmiyorsa, var."

Vera'nın bakışları haliya kaydı. "*O kadar* da yıpranmış değil."

Oak onu kolundan tutup kapıya doğru yönlendirerek, "Dışarı," dedi. "Dışarı, dışarı, dışarı, yoksa bütün gün seni hayal etmekten başka bir şey yapamayacağım."

Ne güzel, ne güzel bir söz. "Bu geceye kadar o zaman. Ve Dirk'ün çıplak kadınlarını depoya geri götürmeye karar verdim."

Oak tartışmak ister gibiydi, bu yüzden Vera poposunu okşadı ve kapıdan çıkıp usulca arkasından kapattı. Bir erkeğin kahkahasını ve ardından kilidin metalik şıkırtısını duydu.

Disiplin, ölçülü olmak kaydıyla iyi bir nitelikti. Vera kendi kendine, disiplininin günün geri kalanında yapması gereken işlere eşit olduğunu, ancak bunların basit işler olması gerektiğini söyledi. Richard Longacre'a yazdığı notu henüz bitirmemişti, bu yüzden bu nezaketi tamamlamak niyetiyle adımlarını özel salonuna doğru çevirdi.

Oak'la karşılaşması sadece bulduğu resimler yüzünden değil, aynı zamanda Vera'nın

sanatçının altını keşfetmek. Sanatçı yetenekli, hırslı, çalışkan ve azimliydi.

Adam terbiyeli, nazik, onurlu, güler yüzlü, gelişigüzel erkeksi ve anlayışlı biriydi. Vera sanatçıdan neredeyse nefret ediyordu, çünkü adama aşık oluyordu. Sanatçı bir daha görülmemek üzere Londra'ya kaçacak ve Vera'nın kalbinden bir parçayı da yanında götürecekti.

Oak Dorning söz konusu olduğunda planladığı şey bu değildi ama yine de akşam karanlığını dört gözle bekliyordu.

ATHERINE yetenekleri ihmal edilmiş yetenekli bir sanatçıydı. Oak ona her talimat verdiğinde bunun daha çok farkına varıyordu. Kompozisyon için içgüdüsel bir gözü ve hızlı, doğru bir eli vardı.

Oak, Jeremy Forester'ın kara kalem portresini değerlendirirken, "Gerçekten de babanın yeteneğini miras almışsın," dedi. "Ben gittiğimde annen sana kalıcı bir çizim ustası bulmak zorunda kalacak."

Oak Alexander'la meşgulken Forester öğle yemeğinden sonra onun yerine kabul etmişti. Çocuk, hava açıksa dışarı çıkmak istiyor, okul odasına dönme zamanı geldiğinde de oyalanıyor ve kaçıyordu. Oak her iki gelişmeyi de tipik çocuk davranışına doğru atılan olumlu adımlar olarak değerlendirdi.

Oak, Catherine'le daha çok denizdeydi. "Forester'ın mizah kapasitesini ve huzursuzluğunu yakalamışsınız," dedi. "Başka neyi tasvir etmeye çalışıyordunuz?"

Catherine masanın üzerindeki kâsedan bir kiraz seçti ve ağzına attı. "Emin değilim. Bay Forester'ı pek iyi tanımıyorum."

En iyi natürmortların bir araya getirildiği mutfaktaydılar. Her yerde bulunan armut ve elmaların mevsimi geçmişti, bu yüzden Catherine, Oak'ın kurşun kalem, pastel ve suluboyayla yapacağı bir çalışma için bir kase kiraz seçmişti.

Ve yağlar. Yağlarla en azından geçici bir tanışıklığı olmalı.

"Kirazlar zor olacak," dedi. "Neden meyvelerle çalışmak zorundayım ki? Sanki meyve doğası gereği büyüleyici bir şeymiş gibi."

"Meyve kıpırdanmaz," dedi Oak, "proje saatler sürse bile. Meyve yapraklarını düşürmez ya da burnunu kaşımaz. Meyve, yeniden başladığınızda, bir pigment hakkında fikrinizi değiştirdiğinizde veya kompozisyonun bir ögesini tamamen yanlış çizdiğinizde, saat başı hoş bir sohbete ihtiyaç duymaz. Meyve, doğanın çağrısına kulak vermeniz gerekip gerekmediğine aldırılmaz, ancak yine de konturlarının ve renklerinin zorlukları zorludur."

Catherine kirazını çiğnedi, sonra bulaşık kovasına gidip çekirdeğini tükürdü. "Benimle sanki bir gün sanatçı olacakmışım gibi konuşuyorsun. Kadınlar sanatçı değildir."

Oak homurdandı. "Bunu Mary Moser ve Angelica Kauffman'a anlat. İkisi de Kraliyet Akademisi'nin kurucu üyeleri. Bunu, heykelleri onlarca yıldır Akademi'de sergilenen Anne Seymour Damer'a söyleyin. Babanızın savaş sahnelerinde aktarabildiklerini bile aşan şiddet tasvirleri istiyorsanız, Artemisia Gentileschi'nin İncil'deki konularından bazılarını bulun."

"Kim?"

"Kesinlikle. Adını duymamış olmanız, daha az dar görüşlü bir günde dünyayı ayağa kaldırmadığı anlamına gelmez."

Catherine masanın karşısındaki koltuğa kayd, hareketlerinde ne bir çocuğun rahat kamburluğu ne de genç bir hanımın kendini beğenmişliği vardı.

bilinçli bir davranış. Yetişkinliğinde ona iyi hizmet edecek doğal bir zarafeti vardı.

"Babam dünyayı kaldırdı. Eğer İngiltere dünyayı fethetmeye kararlıysa, bu fethin bedelinin açıkça ortaya konması gerektiğini söyledi. Kimse onun savaş sahnelerini *sevmiyor* ama aval aval bakıyorlar."

"Sanat bilgilendirebilir," dedi Oak, bir kiraz alarak. "İnsanları düşündürebilir, neşe veya keder getirebilir. Belki bir sanatçı olmayacaksın ama babanın yaptığı gibi resim yapmak istersen sana yağlıboya çalışmanın temellerini gösterebilirim."

Vera itiraz edebilir. Aslında muhtemelen itiraz etmeli.

"Size kadınların yağ işinde çalışmadığını hatırlatırsam, Bay Dorning, bana yine ders verir misiniz?"

"Muhtemelen, eğer bakış açınız göze çarpan gerçeklerden yoksunsa."

"Derslerinizi seviyorum." Sanki Forester'dan hoşlanıp hoşlanmadığını anlamaya çalışıyormuş gibi portresini kaldırdı. "Bay Forester'ın sandığı kadar zeki olmadığını anlatmaya çalışıyordum."

Peki Catherine bu sonuca nasıl varmıştı? "Gözlerine bir parça korku koy."

"Nasıl?"

Oak çizimi aldı ve gözlerin etrafına birkaç çizgi, kaşların altına biraz gölgelendirme ekledi.

"Aman Tanrım. Bu Bay Forester'ın ta kendisi." Catherine kaşlarını çatarak portreyi inceledi. "İnsan kendisine kur yapıldığını nasıl anlar Bay Dorning?"

Görünüşe göre Forester'ın ciddi bir görgü dersine ihtiyacı vardı. "Flört ustalıklı yapılsa, hanımefendi mizahi şakalaşmanın zararsız bir aşk havasına büründüğünden emin olabilir. Flört beceriksizce yapılmışsa, hanımefendi kendini kararsız, aşağılanmış ya da kızgın hisseder. Tom Treeble flörtlerini senin üzerinde denedi mi, Catherine?"

Forester'ın portresini bir kenara bıraktı ve eskiz defterini temiz bir sayfaya açtı. "Bunun gibi bir şey. Bütün bunlar bana aptalca geliyor. Babam flört ederdi, sen de ayinden sonra Davies kardeşlerle flört ettin. Herkes senin bir şey kastetmediğini biliyor, o zaman neden flört ediyorsun?"

Yarı yetişkin bir kadının sorabileceği sorular... "Sadece yeni tanıdıklarla vakit geçiriyordum." Oak, Catherine'in ona söylemediği Geyi, çizdiği resmi ve Catherine ile üvey annesi arasındaki hafif garipliği düğündü. "Eğer bir adamın flört etme çabaları hoş karşılanmıyorsa, Catherine, bunu ona söylemen yeterli."

"Ona bir serseri olduğunu mu söyleyeyim? Genç erkekleri iyi tanır mısınız, Bay Dorning? Aşağılayıcı gerçeklerle pek başa çıkamazlar."

Ben genç bir adamım. Catherine'in gözünde Oak'ın yaşlı eskiler arasında yer alması dışında.

"Şöyle bir şey söylüyorsunuz, 'Bay Treeble, umarım benimle flört etmeye çalışmıyorsunuzdur. Bu tür aptallıklara hiç tahammülüm yok ve sizin sağduyunuza her zaman hayran olmuşumdur.'" Oak sesinin perdesini kısık bir falsettoya yükseltmişti, ama gerçekten de genç bir kadın neden bir erkeğin eriyen bakışlarından ve kötü kelime oyunlarından vazgeçmesini sağlamak için sahte iltifatlar sunmak zorunda olsun ki?

Catherine çizdiği eskizin üstünden ona baktı. "Bu çok iyi. Bunu aynada söyleme alıştırmaları yapacağım. Ya flört etmesini istersem?"

Bir sanat dersi ne zaman tamamen başka bir şeye dönüşmüştü? "Catherine, bu konuşmayı annenle yapabilir misin?"

Kalemi sayfanın üzerinde daha hızlı hareket etti. "Üvey annemden ikinci kez annem olarak bahsediyorsun. O benim annem değil ve onu sevmeme ve ona minnettar olmama rağmen ben onun kızı değilim."

"Bayan Diggory size böyle mi söylüyor?"

"Evet. Teyzem de aynı şeyi söylüyor. Annem babamın ilham perisiydi, ben ise onun yan üflemesiyim. Merlin Hall benim evim değil. Üvey annemin zoruyla buradayım ve beni *mürebbiye* olarak hizmete gönderirse," -Catherine'in yüz ifadesi sonsuz bir korkuyu yansıtıyordu- "buna söyleyecek hiçbir şeyim olmayacak."

Oak, Forester'ın taslağını aldı ve ağız ve burun çevresine birkaç çizgi ekledi. "Catherine, Merlin Hall kesinlikle senin evin. Üvey annenin eski eserlerden bazılarını neden sattığını biliyor musun?"

"Çünkü tavan arasında dağınıklık yaratıyorlar."

"Çünkü senin hatırı sayılır bir çeyiz payına sahip olmanı istiyor. Çünkü senin okulunu bitirebilmen için gereken parayı karşılayabilmek istiyor."

Catherine başını kaldırdı, bakışları kısıldı. "Üvey annem mi *söyledi* bunu sana?" "O yaptı. Kendisinin paraya ihtiyacı yok, bir hayatı var Merlin Hall'daki mülk. Fonlar güvenliğinizi sağlamak için harcanacak." Tamsin Diggory neden Catherine'in kaderinde bir mürebbiye hayatı olduğunu ima etsin ki?

"By-blow'lar okul bitirmeye gitmez, Bay Dorning." Hafifçe eğlenerek, küçümseyici bir tonda konuşuldu.

"Sevgili yeğenim bir kız çocuğu ve annesi de bir taverna hizmetçisiydi. Tabitha sonbaharda okuldaki ikinci yılına başlayacak ve harika vakit geçiriyor. Dorning Hall'da onu çok özleyorsunuz." Oak onu çok özledi. Casriel'in kızına duyduğu özlem, sadece özlemin ötesine geçmişti. "Sen ve o çok iyi anlaşırdınız."

Tabii ki hiç karşılaşmayacaklardı.

Catherine'in kalemi kâğıda kısa, keskin vuruşlar yaparken bir süre sessizlik oldu. "Londra'ya gitmeyi neden bu kadar çok istiyorsun?" diye sordu.

Oak flört hakkında daha fazla soru bekliyordu, ya da belki de - bu bir sanat dersiydi, en azından teoride -

Yağlı ve sulu boya arasındaki farklar.

"Sözlü oklarını bir Amazon ustalığıyla kullanıyorsun, Catherine Channing." Oak, Forester'ın gözlerine son rötuşları yaptı. "Londra'ya gidiyorum çünkü Kraliyet Akademisi orada, etkileyici siparişleri orada bulmak daha olası ve en iyi sergiler orada düzenleniyor."

Londra'da finansal bağımsızlık, mesleki tanınırlık, Oak'ın karşılayabileceği ticari ve estetik bir talep yatıyordu. Oak'ın özsaygısının başkentte yattığını söylemek abartılı olmazdı. Kardeşleri arasında bir tuhaftı, sevgiyle tolere edilen bir eksantrikti. Sanatçı arkadaşları arasında fırça işçiliği, ışık ve denge hakkında gevezelik edebilirdi ve onlar da ona aynı şekilde karşılık verirdi.

Catherine üzerinde çalıştığı resmin üzerinden geçti; ahşap bir masa üzerinde seramik bir kâse içinde kirazlar yoktu.

"Her yerde resim yapabilirsin," dedi, "ama Londra'ya gidersen, kimseye anlatmadığım şeyleri sana anlatamam. Kimse bana burada kalabileceğime dair güvence vermiyor. Başka hiç kimse buranın benim evim olduğunu söylemedi. Gitmeni istemiyorum ve sen buraya geldiğinden beri üvey annem ve Alexander daha mutlu oldular. Kalmalısın."

topladı ve Oak'ı masada oturur vaziyette bırakacaktı, ama Oak Jeremy Forester'ın robot resmini ona verecek kadar akıllıydı.

"Catherine, eğer Jeremy seninle bir yanlış yaparsa, bunu üvey annene söyleyeceğine söz vermelisin. Ne Bayan Diggory'ye, ne teyzene, ne de Bracken'a. Üvey annene söyle."

"Sana söylemeyi tercih ederim."

"Burada olmayacağım." Yine de Merlin Hall'da beklemek istediğini itiraf etti. Forester'ın on dört yaşında bir kızla ilişkiye girmesi durumunda yumrukları hazır bir şekilde beklemek istiyordu. Oak okul odasına uğramak ve kendisini Forester'ın olduğuna ikna etmek istiyordu.

Küçük sorumlusu onu korkutmaktan çok eğitiyordu. Oak günlerinin geri kalanında Vera'nın hizmetçisi, gecelerinin geri kalanında da sevgilisi olmayı çok istiyordu.

Hepsi aptallıktı. Birkaç eski tabloyu restore etmek için salondaydı. Başka bir şey... Oak ne olduğunu bilmiyordu. Beklenmedik bir nimet. Zararsız bir eğlence. Geçici bir delilik.

Catherine ona endişe verici derecede yetiğkin bir baktı. "Doğru. *Lon-don*'da olacaksın, ama sevdiğin temiz havadan ve seni seven insanlardan uzakta, kokuşmuş eski Londra'da *mutlu* olabilecek misin? Mutlu olabileceğimden emin değilim."

Çizim kalemini kulağının arkasına sıkıştırmış, elinde eskiz defteriyle oradan ayrıldı.

Richard Longacre, öğleden sonra güneşinin Endymion de Beauharnais'nin son eserine vurması için perdeleri geri çekerken, "BU İŞ ÇOK İYİ," dedi. "Neredeyse yaşlı Shackleton'ın portrelerinden biri olamayacak kadar iyi."

De Beauharnais sessiz kaldı, büyük olasılıkla bu hakaret karşısında öfkeden kuduruyordu. Öfkelenmekte ustaydı, ama şükürler olsun ki başka ressamların üsluplarını taklit etmekte daha da ustaydı.

"Bir başka başarıyı kutlamak için bir içki içelim," dedi Richard, portrenin şövalesinin açısını değiştirerek fırça işçiliğini daha iyi aydınlattı. "Asla hayal kırıklığına uğratmıyorsun, de Beauharnais. Bu, günümüzün genç yetenekleri arasında nadir görülen bir özellik haline geldi."

Richard iki kadeh mükemmel konyak doldurdu ve birini konuğuna uzattı. De Beauharnais içkiyi kabul etti, muhtemelen kendi evinde böyle güzel bir içkiyi karşılayamadığı için.

Richard kadehini kaldırarak, "Yeteneğine," dedi. *Ve hırsına.*

"Peki benim yeteneğim Akademi'ye kabul edilmem için yeterli mi Longacre?"

Richard içkisini yudumladı, stratejisini toparlamak için zamana ihtiyacı vardı. De Beauharnais ancak hedefini ondan saklayabildiği ölçüde işe yarıyordu, ancak bu hedef onun avuçlarına daha da yaklaşmış gibi görünmeliydi.

Richard güler yüzle gülümsedi. "Yeteneğiniz Sergi Komitesi'nde oldukça konuşuluyor. Gelecek yılki sergiye katkıda bulunmanız için sizi davet etme konusunda görüş birliği içindeler."

De Beauharnais içkisinin yarısını bir anda geri fırlattı; bu, temel görgü kurallarına aykırı değilse bile Dionysos kültüne karşı bir iğrençlikti.

"Bu yıl sergiledim Longacre, geçen yıl ve ondan önceki yıl da."

"Ve gelecek yıl sergileyeceksin. Sana Akademi' kabul sözü verdim, dostum. Böyle bir sözün hemen tutulamayacağı konusunda da seni uyarmıştım. Bir kraliyet prensesinin fino köpeğini çizen her gazlı, hırıltılı emekli, bir sonraki akademisyen olması gerektiğini düşünüyor ve kuzeni, yeğeni veya kayınbiraderi de aynı sonucu tüm kibar sosyeteye duyurdu. Hassas davranmak gerekir."

Aslında, Akademi üyeliğinin mümkün olabilmesi için genellikle on yıllar boyunca doğru insanlar için doğru tarzda doğru sanatı üreterek ilerlemek gerekiyordu. Bağlantıları, serveti ve şüpheli kişisel alışkanlıkları olmayan genç adamların, yetenekleri ne olursa olsun, kabul edilme şansları çok azdı.

Hayat çok adaletsizdi.

"Beni kullanıyorsun." De Beauharnais bir suçlama değil ama üzüntüyle eğlenen bir sonuç sundu. "Siz de dahil olmak üzere mevcut üyelerin dörtte daha iyi resim yapmama rağmen, ortak olmama bile asla izin vermeyeceksiniz."

Longacre, de Beauharnais'nin bardağına biraz daha konyak ekleyerek, "Cesaretiniz kırılmış," dedi. "Romatizma beni cesaretsizlikle yakından tanıştırdı, ama yeteneklerinizle sebat etmelisiniz. Kimse sonsuza dek yaşamaz, özellikle de yaşlı ressam ve heykeltıraşlar. Yeteneğiniz muazzam. Doğru an gelene ve sanat dünyasının panteonunda hak ettiğin yeri alana kadar seni para içinde tutmamız gerekiyor."

Yağcılık, en az sahtecilik kadar beceri isteyen bir sanattı. Hafif, içtenlikle iltifat eden bir elin yanı sıra bir parça da acımasızlık gerekiyordu.

De Beauharnais konyağından daha ılımlı bir tat alarak, "Senin planlarınla işim bitti, Longacre," dedi. "Ben yetenekliyim, çalışkanım. Herkes bir sanatçı tutmak istediğinde öneri almak için sana geliyor. Bana komisyon ödemek yerine beni kirli küçük projelerinize mahkûm ediyorsunuz."

Richard konyağını bir kenara bıraktı, kütüphanenin çekmecesinden bir soru bardağı çıkardı ve generalin portresinin önünde durmak için hareket etti. Yaşlı çocuk birkaç haftasını tavan arasında toz ve küf kokusu toplayarak geçirmek zorunda kalacaktı ama amacına fazlasıyla hizmet edecekti.

"Geçen hafta size ücretli bir komisyon gönderdim. Bayan Hambleton Finchley ikiz kızlarının okuldan çıkmaya hazırlanırken çekilmiş bir portresini yaptırmalı. Tolliver'ı asistanınız olarak yanınızda getirin, çünkü komisyon bu masrafı öngörüyor. Ücretiniz zamanında ve cömertçe ödenecek ve gelecek yaz en sevdiği avcının ya da kanaryanın resmini yapmanız için sizi geri çağırarak."

Tolliver bir gün iŖe yarayabilir. Ona birkaç kuruŖ vermemek için bir sebep yok.

"Bayan Finchley dn bir kart bıraktı," dedi de Beauharnais. "Onu arayacağım."

Richard, "Shackleton" portresinde öznenin pudralı peruğunu oluŖturan fırça iŖine çok yakından baktı. Bir nceki yüzyılda saray ressamlığı yapmıŖ olan Shackleton, muhafazakr bir yetenektı ve kendi döneminin gelenekleri çerçevesinde resim yapmaktan mutluydu. Çoğunlukla, de Beauharnais Shackleton'ın stilini oldukça iyi kopyalamıŖtı, ancak fırça iŖi mükemmeliyet için biraz fazla abartılı - fazla moderndi.

Alıcının fark edeceğinden değil.

Richard imzayı tekrar inceleyerek, "Bayan Finchley son derece sosyal bir yaratık," dedi. "Kızları gelecek yılın Yaz Sergisi açılırken ortaya çıkacaklar. Sergi için ikizlerinin bir alıŖmasını seçerseniz, elinizin altında daha fazla komisyon bulacaksınız."

"İmza mkemmел, Longacre. Başka türlü davranmana gerek yok."

Richard öznenin süslü frakındaki iŖlemeleri incelerken, "Tüm alıŖma mkemmел," dedi. "Son derece etkileyici, de Beauharnais. Gerçekten bir yeteneğiniz var."

Finchley ikizlerinin kusurlarını gereksiz yere gizlemeden sahip oldukları güzel nitelikleri yansıtacak bir benzerini yapacaktı. Tüm ironiler bir yana, de Beauharnais dürüst ve Ŗefkatli bir portreciydi.

De Beauharnais kütüphaneyi dolaŖmaya baŖlarken, "Bir yeteneğim var," diye cevap verdi, "ama param yok. Finchley komisyonu iyi hoŖ da, elimde para yok ki. Kasaba yaz için boŖaldı ve siz daha bana Ŗu general için ödeme yapmadınız."

General, kuzeyde yaşıyan zengin bir genç kızın büyük amcasıydı. Richard ona büyük amcasının uzun zamandır kayıp olan Shackleton portresinin bir arkadaşının eşyaları arasında bulunduğunu söylediğinde, böyle bir hazinenin bedelini ödemeye fazlasıyla istekli olmuştu. Aslında arkadaşının eşyaları arasında, yaşlı adamın bilinmeyen bir el tarafından yapılmış ustaca bir portresi de vardı. De Beauharnais'in sahteciliği, içeriği bir kaynaktan, üslubu da başka bir kaynaktan kopyalama alıştırmasıydı.

Ve bu meydan okumayı zekice gerçekleştirdi.

"Sana ödeme yapacağım, dostum. İzin verecek misiniz?" Richard, generalin elindeki yüzükleri incelemek için yana kayarak sordu.

"Sürekli olarak kiraya vermek için cebimde para var ve bunu sen de biliyorsun. Londra çok pahalı ve görünüşü korumak gerekiyor."

Öyle yaptılar. "Eğer ilgilenirseniz, küçük bir projem daha var."

De Beauharnais içkisini pencere ışığına doğru tuttu. "Başka bir Shackleton olmasın, Tanrı'ya dua et."

"Daha modern bir şey, eski bir çerçeveye koymak zorunda kalmayacağım bir şey. Yeteneğinizin parlaması için daha fazla şans tanıyacak bir resim."

De Beauharnais, Dirk Channing'in küçük kızı Catherine için yaptığı portrenin önünde durakladı. Resim Richard'a bir hediye, belki de bir özürdü. Kız sekiz yaşlarındaydı, resim tamamlandığında çoktan ödülüne gitmiş olan annesinin kucağına tırmanan sevimli, gülümseyen küçük bir çocuktu.

Anne çoğunlukla gölgede duruyordu, yüz hatları değil ama etekleri belirgindi. Tırmanan çocuğu zarif elleriyle kavradı ve küçük kız annesinin kucağına tırmanmaktan mutluluk duyuyordu.

Belki de Channing o şeye bakamamıştı.

"Bunu kopyalamamı mı istiyorsunuz?" diye sordu de Beauharnais, imzaya bakarak.

"Dirk Channing yetenekliydi," dedi Richard, sınav bardağını cebine koyup portrenin önünde de Beauharnais'ye katılarak. "Channing öldüğünde ne yazık ki yaşlı bir adam değildi. En iyi eserlerinden birkaçı bende var."

"Channing'in mezarı bile soğumadı, Longacre. Onu tanıyordum, cenazesine katıldım. Bir Channing'i kopyalamak geçen yüzyıldan kalma bir kalıntıyı kopyalamaya benzemez."

Bu isteksizlik gösterisi de Beauharnais'nin dansının bir parçasıydı. Belki de Tolliver bunu yatakta çekici buluyordu. Richard bunu yorucu buluyordu.

Richard, "İstediğiniz zaman iş teklifimi geri çevirmekte özgürsünüz," dedi. "Çekincelerinizi anlıyorum ve sizi ziyaret edebildiğim için şanslı olduğumu biliyorum."

Tıpkı de Beauharnais'in Newgate'te celladın nazik ilgisini beklemediği için şanslı olduğu gibi. Sahtecilik ağır bir suçtu ve Hogtrot Hall'da hiç kimse de Beauharnais'in sahtecilikten -ya da böcekçilikten- yargılanması durumunda onun için araya girebilecek durumda değildi.

Bu tür suçlamaların tanıklar olmadan kanıtlanması neredeyse imkansızdı. Katılımcılardan birinin suçu itiraf etmesi gerekiyordu ve itirafın kendisi de ölüm cezasıyla sonuçlanabilirdi. Neyse ki, sadece suçlamaların yarattığı skandal bile yıkıcı olabilirdi.

Neyse ki Richard için.

De Beauharnais, "Channing'in tarzını taklit etmek büyük beceri ister," dedi, "büyük çaba ister. Bazıları samur ve oldukça değerli olan fırçalarını tek bir seansta mahvettiği söylenirdi ve ayrıntılar konusunda fanatikti - tıpkı sizin gibi, de Beauharnais. Dirk'ün cenazesine katılmıştınız." Bu alemdeki sanatçıların yarısında vardı. "I

Başlamadan önce ayrıntılı olarak incelemenizi istediğim bir eser var, ama şüphesiz Channing'in evindeyken sanatının diğer örneklerini de görmüşsünüzdür."

"Merlin Hall'da iki kez misafir oldum, bir nevi çıraklık yaptım. Channing yeteneği olanları eğitmekten mutluluk duyardı ve karşılığında istediği tek şey hayranlık ve iltifattı. O zamanlar her ikisini de sağlamaya hevesliydim, özellikle de ücretsiz yemek ve rahat bir misafir yatağı alırken."

"Yani Channing'in dul eşiyle tanıştınız?"

De Beauharnais Richard'ı, Channing'in bir çocuğun gülümsemesini resmettiği tabloyu incelediği kadar yakından inceledi.

"Bayan Channing kocasından oldukça genç ve bildiğinden daha güzeldi. Ondan hoşlanıyordum ama ben sadece bir alay misafirden biriydim ve o Channing'in hayatını tam da onun istediği gibi düzenlemekle meşguldü."

"Hâlâ güzel," dedi Richard. "Her zamankinden daha güzel. Channing ona hizmetçim derdi ama onun başka bir yanı vardı, o kadar da genç kız gibi değildi. Channing için modellik yaptığını biliyor muydun?"

De Beauharnais konyağından düşünceli bir yudum aldı, sonra içkisini yarım bırakarak masanın üzerine koydu. "Sanırım modellik bir sanatçının karısının katlanması gereken bir yük, özellikle de çekici bir kadınsa."

"Verity Channing çok güzel, ama aynı zamanda son derece yaramaz bir çizgisi de var, gerçi bir adam kendi karısının çıplak resmini yapıyorsa bu yaramazlık mıdır?"

"Verity Channing'in çıplak resmini yapmamı mı istiyorsun?"

"Çıplaklar-çoğul. Channing daha önce bir dizi çıplak resim yapmıştı. Kariyerini incelemeniz gereken bir tane var ve Bayan Channing de şüphesiz onun için aynı kapsamlı çalışmayı yapmıştır."

De Beauharnais duvardaki tabloya baktı, sonra da saatini gözden geçirdi; kuşkusuz ona çok düşkün bir teyzesi tarafından hediye edilmişti.

"Böyle bir resim sana pahalıya patlar Longacre. Bir daha senin projelerinden birini kabul etmememe yetecek kadar pahalıya mal olacak. Her şeyden önce bunlar benim yeteneğimin altında ve ikincisi, geçmiş bir döneme ait olduğu iddia edilen bir eserle yaşlı bir kadından mütevazı bir şekilde faydalanmaktan, size zarar verecek hiçbir şey yapmamış genç bir dolu mahvetmeye terfi ettiniz."

"Bunu bilemezsin," dedi Richard. "Verity Channing'in bana ya da bir başkasına karşı nasıl davrandığını bilmiyorsun. O, Dirk'e kancasını takmış ve çabaları sayesinde yaşlılığında rahat edecek olan, zıpçıktı bir mandıra hizmetçisi."

De Beauharnais saatini kapattı. "Kadınlara öğretilen tam olarak bu değil mi? Bir erkek bulmak ve onunla mümkün olan en iyi hayatı kurmak, bu arada bebeklerinin onu öldürmemesini ummak? Kadınları cesaretlerinden dolayı takdir ediyorum, erkekler genel olarak güvenilmez ve zor bir gruptur."

"Kadınları sevmiyorsun bile. Aykırı davranmayı bırak."

"Kadınlardan oldukça hoşlanıyorum, çoğu erkekten hoşlandığımdan daha iyi." Bakışları, Dirk'ün resmini çizerken yarı yetim bıraktığı mutlu çocuğa kaydı. "General için bana ödeme yapın."

Richard masanın çekmecesini açtı ve üzerinde anlaşılan meblağı ve biraz daha fazlasını saydı. Zaferde cömert olunabilirdi.

"Channing çalışmasını iki hafta içinde tamamlayabilerseniz, bu miktarın beş katını seve seve veririm. Bu miktar yılın geri kalanında size yetecektir ve söz Finchley'e yaptığım bu sevkiyat size gönderdiğim son sevkiyat olmayacak."

De Beauharnais paraları ceketinin iç cebine koydu. "Bu projeyi kabul etmeden önce, benden tam olarak ne yapmamı istediğinizi açıklayın."

"Amaç basit, neredeyse yeteneğinizin altında. Channing'in en sevdiği model olan Anna adında bir kadınla yaptığı bir nü var.

Beaumont. Eser çok hoş, yarı erotik ve zarif bir şekilde işlenmiş. Anna Beaumont'un yerine Verity Channing'i koyabilirsiniz."

"Annen bir Beaumont'tu. Bu Anna'nın bir akrabası mıydı?"

"Kuzenim. Aslında onu Dirk'le ben tanıştırdım. Gel, sana çalışma odasını göstereyim, sen de bana ne düşündüğünü söylersin."

DOKUZUNCU BÖLÜM

Vera için saatler kurşuni ayaklar geliştirmiş, tuhaf bir şekilde düğün gününü aklına getirmişti. Bir sevgili edinecekti, Oak Dorning'le tanışmadan önce bu fikir onu hayrete düşürecekti. Yatak odasının kapısına hafifçe vurulunca neredeyse terliklerini çıkaracaktı, o kadar dalmıştı ki olacakları düşünmeye.

"İçeri gel."

Meşe kapıyı açtı ve eşikte kaldı. "Çok mu erken geldim?"

Vera bir an için onun erkeksi harikalığını seyretti. Merlin Hall'da akşam yemeği resmi değildi ve bu nedenle Oak her zamanki kıyafetini giymişti - pantolon, yelek, ceket, kravat. Uzun bir yaz gününü bitiren bir köy ağası olabilirdi. Yakası kolasız, kravatı dantelsizdi. Botları, kasaba züppelerinin tercih ettiği şampanya cilasıyla parıldamaktan ziyade temizdi.

Sen Londra'ya ait değilsin. Vera Londra'daki sanat tanırdı.

Onların Dirk'e çürüyen meyvelerin üzerine üşüşen sinekler gibi yaltaklandıklarını görmüştü; her dalkavuk bir diğerinden daha zarif ve espriliydi. Çoğu yalanlarıyla gülümsüyor ve hakaret etme konusunda fırçadan daha yetenekliydi.

Dirk'ün duymadığı zamanlarda ona hakaret etmek için birbirleriyle yarışmışlardı ve Dirk'e şikâyetle bulunduğunda, Dirk onun elini okşamış ve şakadan alınmamasını söylemişti.

"Zamanlaman mükemmel," dedi, bu sözleri daha geniş bir anlamda söylüyordu. Başka bir yıl olsaydı, kendini yalnız dulluğa teslim edebilirdi. Bir yıl önce olsa, Dirk'ün anısına duyduğu yersiz sadakat bu anın tadını çıkarmasına engel olurdu.

Oak kapıyı kapattı, hareketleri telaşsızdı. "Bugün erken saatlerde geçen haftaki duraklamanın senin için keyifli olduğunu söylemiştin. Biraz şımartılmaktan hoşlanıyormuşsun."

Gün serinlemiş, ardından yağmur bastırmıştı. Vera'nın ocağında ateş yanıyordu. Meşe perdeyi bir kenara bıraktı ve cılız alevlere hava üflemeye başladı.

"Kucaklaşmayı sevdim ve seni kucaklamaktan da hoşlandım."

Doğruldu ve maşayı tekrar ocağın üzerine koydu. "Umarım empoze etmemişimdir."

Vera kollarını onun beline doladı ve ona yaslandı. "Dirk ilgi istiyordu. Sen arkadaşlıktan hoşlanıyorsun. Bu iki ihtiyaç birbirinden çok farklı. Ben kocama eşlik etmekten mutluydum, şimdi senin arkadaşlığın da bir keyif."

Kollarını ona doladı ve Vera daha da yaklaştı. Oak azıcık bile olsa tahrik olmamıştı, muhtemelen bunu fark etmemesi gerekiyordu.

"Tereddütlerin mi var Oak?" "Eğer bir çocuk varsa..."

Adamın riski kabul etmesine memnun olmuştu. "Elbette sana söyleyeceğim ve benimle evlenmeni şart koşmayacağım." Yine de onunla evlenmek o kadar da kötü olur muydu? Merlin Malikânesi rahat bir evdi, çocuklar Oak'a bayılıyordu ve yaşlı Bracken bile ona karşı yumuşuyor gibiydi.

"Seninle evlenmemi talep edeceğim. Hiçbir çocuğum gayrimeşru damgası yemeyecek ve seni asla tek başına bir çocuk daha yetiştirmek bırakmayacağım."

Bu heyecan verici bir açıklamaydı... *görevin* ve Vera'nın akşam için bazı umutları söndü. Oak'la olan bu ilişkinin adi bir takılmadan daha fazlası olmasını istiyordu ve belki de öyleydi, ama romantik olmayan gerçekler yine de araya giriyordu.

Zoraki bir evlilik dört gözle bir şey değildi.

"Kurslarımdan bu kadar kısa süre sonra gebe kalmam mümkün değil. Alexander doğduğunda ebe benimle çok açık sözlü bir konuşma yaptı ve Dirk'le de aynı şekilde açık sözlü bir konuşma yaptı." Vera, Oak'ın kravatını çözecek kadar uzaklaştı. "Sanırım annem hayatta olsaydı, düğünümünden önce benimle bu tartışmaları yapardı."

Dirk'ün boynundaki örtüyü kaydırıp ve yeleğinin düğmelerini açmaya başladı. Kadın Dirk'ün uşağı, erkek de Dirk'ün leydisinin hizmetçisiydi, mütevazı mevkideki çiftlere özgü bir durumdu bu. Bu evlilik nezaketleri hiçbir zaman cinsel imalar taşımamıştı.

Hava karardıktan sonra Oak'ı yatak odasında görmek, Vera'nın avucunun altındaki vücut ısınısını hissetmek hiç de nazik bir davranış değildi.

"Durma," dedi. "Ben utangaç değilim."

Onun bu yönünü biliyordu, kendi teninin içinde tamamen rahat olduğunu biliyordu. "Ben utangacı, seni aptal adam. Dirk bu özelliğimi severdi. Ben bu özelliğimden hoşlanmıyorum."

Ve Dirk'ün hayaleti neden şimdi ona musallat olmayı seçiyordu? Konuşulan her kelimeyi ve yapılan her hareketi, çoğunlukla mutlu geçen bir evliliğin silik bir anıya dönüşmesiyle karşılaştırmak için mi?

"Alçakgönüllüsün," dedi Oak, saçından bir toka çekerek. "Utangaç değilsin, lavantanın pembe ile aynı tonda olmasından daha fazla. İkisi de yumuşak, hoş renkler ama oldukça farklılar." İğneyi yukarı kaldırdı, böylece

Ateş ışığı akik taşının parıltısını yakaladı, sonra iğneyi cebine soktu. "Saçını açmama izin ver."

Vera makyaj masasının önündeki tabureye yerleşti ve Oak'ın ilk kez bu kadar kibar davranmamasına sevindi. Daha önce birkaç kez Vera'nın saçlarını taramıştı ama bu gece işin yarısında durdu ve dudaklarını Vera'nın ensesine bastırdı.

"Burada senin kokun bir kış günbatımı gibi, yaklaşan gecenin habercisi olan parlak tonlar."

Oak'ın omuzlarındaki elleri sıcak olmasına rağmen titriyordu. Saçları yarı açık yarı kapalıydı ve ayna, ağırbaşlı bir dula hiç benzemeyen ahlaksız bir yaratığı yansıtıyordu.

Aynadaki ışıltılı, egzotik kadın Vera'yı biraz korkuttu ve aynı zamanda ilgisini çekti.

Oak saçlarından bir tutam topladı ve başını arkaya yatırdı; aynada bunu yaparken onu izledi, elinin saçlarına seyretti. Oak onun ağzını, göz kapaklarını, alnını, boğazını ve kulağının altındaki gıcıklayıcı yeri içeren şehvetli bir öpüşme çılgınlığına başladı.

Bu öpücük demetinin ortasında bir noktada, bir elini sabahlığı ile geceliği arasına kaydırıp ve göğsünü avuçladı. Bu tek okşayış ve onu takip eden meme ucuna yapılan nazik baskı, kadının içinden geçen hisleri coşturdu.

Oak vazgeçtiğinde, Vera onun kalçasının sert sütununa yaslandı, kalbi gümbür gümbür atıyordu, o saçlarını okşarken vücudu çalkalanıyordu.

İşte arzu budur. Bu kükreyen bedensel ihtiyaç, kalbin bu umutsuz özlemi. Vera kocasını arzulamıştı ama bu şekilde değil. Cennetteki Tanrı, *böyle değil.*

Ve bu da Oak Dorning'di. Ev içi sahnelerin kibar çizeri artık hiçbir yerde bulunmuyordu, onun yerini renk ve tutku fırtınasıyla tavizsiz gerçeği resmeden sanatçı almıştı. Sanatçı

Çoğu zaman beyefendinin ince tarzılığının ve zarif tavırlarının ardına gizlenirdi ama sanatçı Vera'ya yatağında eşlik ederdi ve Vera onunla orada buluşmaktan mutluluk duyardı.

"Bir örgüye ihtiyacım var," diyerek çözülmüş saçlarını omzunun üzerinden çekmeyi başardı. "Saçlarım örgü olmadan bir felakete dönüşüyor."

Oak makyaj masasından uzaklaştı ve Vera sanki tüm destekleri ve dayanakları elinden alınmış gibi hissetti. Oak'ın ceketini ve yeleğini silkmesini, sonra manşetlerini çözmesini ve gömleğini başından çekmesini izlerken yastıklı tabureye oturmak bile çaba gerektiriyordu.

"Kapıyı kilitle, Vera. Salon kapısını kilitledim ama yatak odasının kapısı da kilitli olmalı."

"Soyunmayı bitir. Sonra kapıyı kilitleyeceğim." Çünkü onun ortaya çıkışının bir anını bile kaçırmak istemiyordu.

Kalçalarını elbise presine dayadı ve çizmeleriyle çoraplarını çıkardı. Vera, kocasının resim yapma yeteneğini hiçbir zaman kıskanmamıştı ama Oak'ın sadece pantolonuyla bürünmüş görüntüsünü yakalamayı çok istiyordu. Adamın kas yapısı, bronzlaşmış kollarından dümdüz göbeğine ve siyah kıllarla kaplı göğsüne kadar herhangi bir Canova şaheseri kadar kahramancaydı.

Ayağa kalktı ve pantolonunun düğmelerini çözerken doğrudan ona baktı, sonra kumaş parçasının tasarlandığı gibi izin verdi.

Artık tahrik olmuştu. Görkemli bir şekilde, hiç utanmadan tahrik olmuştu. Vera'nın Yunan heykellerinde gördüğü ve klasik çıplak resimlerde resmedilen erkek donanımı, Meşe Dorning'in sevişme beklentisiyle sahip olduğu ihtişamın bir ipucuna sahip değildi.

Vera'nın bakmasına izin verdi, sonra pantolonunu çıkarıp çamaşır makinesinin üzerine serdi. Vera'nın yanından geçerek yatak odasının kapısının kilidini tıklattı, sonra da ona elini uzattı.

"Bu durum için fazla giyinmişsin, Verity."

"Beni *çıplak* mı
istiyorsun?" "*Hiç*
istedim mi?"

Ama geceliğimi hep Dirk'ün yanında giyerdim. O cehaleti dişlerinin arkasında saklıyordu. Dirk ölmüş ve gitmişti. Onu kaybettiğinden beri ilk kez, ölümünü tamamen bir üzüntü olarak görmüyordu. İyi bir hayatı olmuş, harika sanat eserleri yaratmış ve pek çok arkadaşı olmuştu. Onun karısı olduğu için şanslıydı.

Ama hayatı onun ölümüyle sona ermemiştir. Neredeyse bitmedi.

Oak onu izledi, gülümsemesi sabırlıydı, sanki ondan ne istediğini tam olarak biliyormuş gibiydi.

"Saçımı ör lütfen," dedi. "Sonra da soyunmama yardım edeceksin." Daha önce hiç yatak odasında emir vermemiştir ama neden olmasındı? Neden neye ihtiyacı olduğunu ve neyi arzuladığını söylemesin ki, bu ihtiyaçların karşılandığını görmek daha iyi olsun?

Oak kısa sürede kızın saçlarını topladı ve sonra yatağın yanında dururken, Oak sabahlığını çözüp omuzlarından çekti.

"Geceliğini de Vera. Yırtılmasını istemem." "Yırtılmasını mı?"

Kadının dekoltesinin iki yanını yumruklarının arasına aldı. "Parçalandı ve kim bilir nereye fırlatıldı."

Aklım gibi. "Yırtmaya gerek yok. Mumlara bakar mısınız?"

"Yakında." Sabahlığı yatağın direğindeki geleneksel kancasına astı. "Seni *görmek* istiyorum. Ateş ışığında göğüslerinin tonunu bilmek istiyorum - gül kaymaktaşı belki de. Kalçanın kıvrımını görmek ve monsuna doğru inen göbeğinin tam çizgisini öğrenmek istiyorum. İkinci parmağınızın ilkinden daha uzun olup olmadığını ve hangi kalçanızın daha yüksek olduğunu bilmek istiyorum."

"Beni resmetmiyorsun."

Geceliğini dekoltesinde toplayan fiyongu çözdü. "Ve sen de Shires'ın kızaran hizmetçisi *değilsin*, eğer olduysan bile."

Uzun bir süre onu inceledi, gözlerinde hem arzu hem de meydan okuma görüyordu. "Shires'ın kızaran hizmetçisi değilim, korkak da değilim." Geceliğini başının üzerinden çekip adama fırlattı ve önünde durarak adamın kendisini daha önce hiç incelemediği kadar yakından incelemesine izin verdi.

OAK 'S BODY bir sonraki adımın ne olması gerektiğini tam olarak biliyordu.

Vera'yı yatağa fırlatmalı -tabii ki nazikçe- sonra da çılgın bir tutkuyla onun üzerine düşmeli ve zafere giden yolu ittirmeliydi. Son zamanlarda kendine olan düşkünlüğü, muhtemelen Vera'nın o güzel yolda onunla birlikte seyahat etmesini sağlayacak kadar kısıtlamaya sahip olduğu anlamına geliyordu.

Muhtemelen yeterince iyi değildi. Önünde, dünyaya geldiği kadar çıplak duran tanrıça için değil. Geçen hafta ilerledikçe Oak yavaş yavaş Vera için bir sevgili edinmenin ne anlama geldiğini, bunun eşten dula, çok az kadının müzakere edebildiği bir bağımsızlığa geçişte nasıl bir dönüm noktası olduğunu anlamaya başlamıştı.

Oak'ın evi terk ettiği gibi, o da evi terk ediyordu. Geceliğini ona fırlattığında, ona meydan okumuştı: *Cesaretime layık ol, çünkü böyle bir fırsat bir daha eline geçmeyecek.*

"Hiçbir zaman," dedi, "çizim yapma ihtiyacı çiftleşme arzusuna bu kadar meydan okumamıştır." Vera, taşralı kadınlar gibi sağlamdı, bacaklarında ve kollarında belirgin kaslar vardı. Ama tanrım, aynı zamanda kıvrımlıydı. Kalçaları genişlemişti.

Belinden cömertçe uzanıyordu ve karnı tam olarak düz değildi, daha ziyade Rönesans çıplaklarının hatlarını yansıtıyordu. Göğüsleri dolgun ve solgundu ve gerçekten de gül kaymaktaşı onların hakkını verirdi.

Kadının her yeri çok güzeldi ve Oak, Dirk Channing'in karısını çıplak resmetmemiş olması halinde Channing'in bir aptal olduğunu düşündü.

"Ne?" dedi, çenesi yukarı kalkarak.

Oak geceliğini yatağın ayakucuna doğru sarkıttı. "Kocanla yatarken geceliğini çıkarmadın mı?"

"Ben yaptım, o da mumları söndürdü."

Oak bir adım daha yaklaştı. "Ondan bu alçakgönüllülüğü mü istedin?"

"Hayır. Benden farklı bir şey bekleseydi, ona uyum sağlardım. O benim kocamdı."

"Aptalın tekiydi," dedi Oak, Channing'in en azından huzur içinde yatması için dua ederek. "Tahminimce, sen ortaya çıktığında kendi genç olmayan görüntüsünden utanıyordu. Sevgili karısının önünde yetersiz kalma riskine girmektense, senin var olmayan genç kızlık buharlarına boyun eğiyormuş gibi davrandı."

"Gururluydu. Çoğu erkek öyledir."

Oak, merhum, büyük, *kibirli* Dirk Channing'den bahsetmeyi bırakmaya hazırdı. "Onu severdiniz. Erkeksi bir dinçlik timsali olup olmaması umurunuzda değildi. Sadece onu memnun etmek ve onunla bir hayat kurmak istiyordun. Gece boyunca sana sarılabilirdi, ten tene, ama bunun yerine gecelikler ve gecelikler giydin. O parlak bir sanatçıydı ve bir aptaldı."

Yaşlı bir kocanın kibrin sınırlamalarına boyun eğmesi anlaşılabilir bir durumdu. Erkek cinsel gücü, özbilincin yakınında pek iyi sonuç vermezdi. Ancak bir sanatçının kendini Vera'nın çıplak güzelliğinden mahrum bırakmasını anlamak daha zordu.

Oak denemeye zahmet etmedi. Şimdi değil. Vera'yı kolundan tutarak çevirdi, böylece ateş ışığı bacaklarının uzun hatlarını, sırtının zarif geometrisini, kışının nefis kabarıklığını aydınlattı.

Oak eski bir şiir dizesini yanlış alıntılayarak, "Ruhumu sevindiriyor," diye mırıldandı. Güneş doğana kadar ona aval aval bakabilir ve shire karla kaplanana kadar onun çıplak halini çizebilirdi. Ama onunla hayatının sonuna kadar sevişebilirdi. "Yatağa gidelim mi, Verity Channing?"

"Seninle uyumak hoşuma gitti," dedi yatağın yanındaki basamağa tırmanarak. "Seninle tekrar uyumak için sabırsızlanıyorum. Yorganları ısıtmalı mıydık?"

"Onları yeterince ısıtacağız." Oak ateşi yaktı, ceketinin cebinden bir mendil çıkardı ve komodinin üzerinde yanık bıraktığı bir mum dışında tüm mumları söndürdü. Vera'ya yorganın altında katılma vakti gelmişti ama Oak yine de tereddüt etti.

"Neden ben, Vera? Dirk'ün çeşitli arkadaşlarının seni çağırdığını varsayıyorum. Mahallede muhtemelen mutlu dullar vardır. Neden ben?"

Battaniyeleri kaldırdı ve Oak onun yanındaki yerini aldı. Oak'ın kolu kadının omuzlarına dolandı, kadın da Oak'ın yanına sokuldu ve birbirlerine o kadar tatlı ve uygun bir şekilde oturdular ki, yeminlerini yıllar önce etmiş evli bir çift bile olabilirlerdi.

"Çünkü sen olduğun kişisin."

Bu ne anlama geliyordu? Vera'nın eli karnında gezindi ve Oak soruyu unuttu. "Dokun bana, lütfen. Nasıl istersen, nereye istersen."

Parmaklarını onun şaftının etrafına sardı. "Buraya mı?"

"Başlamak için iyi bir yer." Ve eğer kendini kontrol altına alamazsa -ayrıca bitirmek için bir yer.

Çıldırılmış kadın elleri ve parmaklarıyla her erkeklik özelliğinin haritasını çıkararak onu inceledi ve dudaklarıyla da birkaç yerinin haritasını çıkardı. Merakında acımasızdı ve Oak arzusunu kontrol altında tutmak için mücadele ederken, hatırı sayılır cesarete sahip bir kadının sevgilisi haline geldiğini bir kez daha fark etti.

Dirk Channing genç ve güzel karısını bir ev kaidesine oturtmuş ve onun bir kadın olduğunu değil -ne de olsa bir çocukları vardı- *bir insan* olduğunu hemen unutmuştu. İhtiyaçları olan, güçlü bir zekâyâ ve canlı bir hayal gücüne sahip bir insan. Merak ve tutku dolu, hayalleri ve umutları olan ve bunları şımartmak için eline fırsat geçtiğinde son derece cesurca okşayabilen bir insan.

Ve Tanrı *aşkına, dili*. "Vera, eğer böyle edersen, sonuçlarına katlanamayacağım, çünkü nefes nefese , solgun bir erkek yığını olacağım."

"Harcayacak mısın?" Yaramazlığından uzaklaştı ve tekrar onun yanına uzandı.

"Harcayacağım."

, parmakları onun meme uçlarında boş boş geziniyordu. "Çok mu cesurum?"

Sorunun ardındaki belirsizlikten nefret ediyor ve içerdği güveni seviyordu. "Hayır, aşkım. Ben çok zayıfım. Beni öp ki ben de seni öpebileyim." Daha önceki keşiflerinin mutlu almaya hazır bir şekilde üzerine çekti.

Vera kendini çıplak bir erkeğin üzerinde bulduğuna şaşırılmış gibi etrafına bakındı, sonra yorganı yukarı çekti ve onun üzerine katlandı. Öpüşme tatlıdan oyuna ve tutkuya doğru ilerledi ve bu sırada Oak ellerinin kadının mükemmelliği üzerinde dolaşmasına izin verdi.

Oak o anı planlamadan Vera vücudunu adamın sikinin üzerine kaydırды ve hareketsiz kaldı.

"Ben-" Burnunu adamın omzuna dayadı. "Değildim, yani niyetim yoktu... Seni çok istiyorum."

"Sus." Onun saçlarını okşadı. "Arzu ettiğin şeye sahip olmalısın. Ben sadece seni memnun etmek istiyorum."

Bu basit gerçek onun duymaya ihtiyacı olan şey gibi görünüyordu. Ortam, yeni aşıkların biraz garip erotik takılmalarından derin, beklenmedik bir samimiyete dönüştü. Vera yavaşça hareket etti ve Oak hızını onun ayarlamasına izin verdi.

Kollarının üzerinde yükseldiğinde, göğüslerinin görsel tahrikine izin vermek yerine gözlerini kapalı tuttu. Kadın hızlandı ve adam zamanlamanın kontrolünü kadından almadan önce tatmin olmamış tutkunun son nefesini vermeye yemin etti.

Sonraki birkaç saniye boyunca sonsuzluklar geçti, Oak çaresizce karyolanın başlığını kavradı ve yatağın ipleri yumuşak bir ritimle gıcırdadı.

"Bunun gerçekleşmesi için bana ihtiyacı var..." diye düşünmeye başlamıştı ki Vera aniden, kendini Kanal kayalıklarına vuran dişi bir fırtına gibi üzerine geldi. Oak kendini dizginlemekten kurtulup fırtınaya kapılıncaya kadar onu savurdu, salladı, *çırpındı* ve iyice hırpaladı.

Sonuç, şimdiye kadar bildiği en şaşırtıcı derecede kapsamlı zevkti. O Vera'ya, Vera da ona yapışmış, tutku ve merakla kaynaşmış, sonra da kıpırdayamamanın acizliğiyle birleşmişlerdi.

Ve mutluluğun kendisi onu tanımlarken neden hareket etmek istesin ki? Vera onun göğsüne yayılırken kalbi onunkine çarpıyordu. Kadının örgüsü adamın boynunda kaşındırıcı bir ip gibiydi ve adamın taşakları tuhaf bir yenilik olarak uğulduyordu.

Vera örgüsünü aralarından çıkaracak kadar hareket etti. "Söyleyecek sözüm yok."

Eğer onun da söyleyecek sözü yoksa, o zaman sorun yoktu. "Dinlen," dedi Oak. "Bunu hak ettik."

"Mendil," diye mırıldanarak komodine uzandı.

Oak, ağzının üzerinde gezinen meme ucuna dostça bir ısırık verdi. "Göğüslerinin hakkını veremedim. Benim hatam. Bu ihmali telafi edeceğime söz veriyorum."

Sesi sarhoş gibi geliyordu. Gecikmiş bir tatmin ve başka bir şey, tehlikeli derecede hassas ve Vera'ya özgü bir şey için denize açılmıştı.

Kalçalarını kaldırdı ve adam vücudundan kurtuldu, bu küçük, tatlı sürtünme bile aşırı bir duyuma neden oldu. Adamın mendilini bacaklarının arasına sıkıştırdı -şanslı mendil- ve sonra onun yanındaki yatağa uzandı.

"Gel buraya, sen." Bir kolunu kızın boynunun altına soktu ve onu kendi tarafına çekti.

Vera çok geçmeden yumuşak, rahat bir ritimle nefes alırken, Oak uyanık yatıyordu, zevkin sisi yavaş yavaş kalkarak tanıdık olmadığı kadar güzel bir manzarayı ortaya çıkarıyordu. Vera'ya duyduğu şefkat onu ışıkla yıkarken, sağduyunun alaycı sesi yakın ufukta sivri tepeler çiziyordu.

Hangi aptal Vera'ya samimi bir dostluktan söz etmişti? Hangi aptal bu kadınla şakalaşabileceğini ve Londra'ya ıslık çalarak gidebileceğini düşünmüştü?

Oak sevgilisine sarılarak uykuya daldı, görünürde bir cevap yoktu.

Bayan Diggory, "Atherine Bay Dorning ile oldukça iyi anlaşıyor," dedi. "Bu dikkat dağınıklığı bir yana, her konuda ilerleme kaydetmeye devam ediyor."

derslerinden. Özellikle matematikte çok başarılı ve Bay Forester ile geçireceği zamandan faydalanabilir."

Vera haftada bir kez Bayan Diggory'yle buluşup Catherine'in derslerini tartışıyordu, ama raporlar artık aynılaşmıştı.

"Catherine bu kadar istikrarlı bir şekilde başarılı oluyorsa, daha zorlu bir müfredata ihtiyacı olabilir mi?" Vera sordu.

Bayan Diggory kendine bir fincan çay daha doldurdu, biraz küstahça olsa da. "Zor bir yaşta, Bayan Channing. Şu anki çalışmalarının amacı onu can sıkıntısından uzak tutmak, çünkü canı sıkılan genç bir bayan sorun bulur. Okuyabiliyor, yazabiliyor ve çizim yapabiliyor. Fransızca ve bazı temel coğrafya ve doğa bilimleri dersleri var. Bu dersler bile onun durumundaki bir kız için normal değil, ancak bunlarda başarılı, bu yüzden ona ihtiyacı olanın ötesinde materyal sağlamaya devam ediyorum."

Tamsin Diggory kim oluyordu da *Catherine'in durumundaki* genç bir kadının neye ihtiyacı olduğunu söyleyebiliyordu? Tamsin'i bizzat Richard Longacre tavsiye etmişti ve ev halkına iyi bir katkı sağlıyordu. Ama bu onun kararlarının kusursuz olduğu anlamına gelmiyordu.

"Catherine'i okula göndermeyi düşünüyorum," dedi Vera. "Böyle bir ortamda akademik olarak başarılı olmak için yeterli zekâyâ sahip ve o-"

Bayan Diggory başını sallıyordu. "Ben okula gittim Bayan Channing, ama -açık konuşmam gerekirse- siz gitmediniz. Bu üvey kızıınıza yaşatmak isteyeceğiniz son deneyim olur."

"Bu görüşünüze güveniyorsunuz. Neden?"

"Çünkü kendi hallerine bırakılan genç kızlar aşağılık ve edepsiz olurlar. Catherine'in terbiye eksikliği her fırsatta yüzüne vurulacaktı. Öğretmenler bile bu konuya değinirdi ve hayatı tam bir sefalet olurdu. Bunu kendi gözlerimle gördüm.

Tekrar. O buraya, size, onu doğduğundan beri tanıyan komşularına ait. Bu konuda bana güvenin."

Bir ay önce, Vera böyle sağlam bir rehberliğe sahip olmaktan memnun olurdu. Yine de Oak Dorning'in arkadaşlığından yararlanmıştı ve dün gece onunla sevgili olmuşlardı. Her zaman kendini tanıdığı kişi bir sevgili edinmezdi ama edinmişti ve bundan memnundu.

Yatağından kalkmış ve tanıdık yarı yası giymişti, ama kalbinde yasin pek azı kalmıştı.

En azından bugün değil. Vera, "Catherine anne babası evli olmadığı için hayatı boyunca kınanacak," dedi. "Onu böyle kötü niyetlilerden daha fazla koruyamam ve haklısın: Burada canı sıkılırsa yaramazlık yapar. Tom-Treeble- yaramazlığı, muhtemelen."

Bayan Diggory bir çift çay kekini masa peçetesine sardı ve cebine koydu. "Belki Tom Treeble birkaç yıl içinde -Sorun olmaktan çok çözüm olacaktır. Ona dönüm arazisi olan bir delikanlı bulun, o zaman yeterince mutlu olacaktır."

"Bayan Diggory, umarım Catherine buradayken çay keklerini aşırıyorsunuzdur."

Tamsin başını kaldırdı, yüz ifadesi küçük bir yanlış adım atmış bir mürebbiyenin değil, bir kuralı çiğnemiş ve yakalanmasına içerlemiş yaramaz bir kız öğrencinin yüz ifadesiydi. Bu çokbilmişlik kısa süreliydi ve karakterine uymuyordu ama Vera onun gözlerindeki kanıta güveniyordu.

Şimdi - Oak Dorning'in kollarında uyandıktan sonra, onun saçlarını maun, lal, demir ağacı, gece ve altın karışımı olarak tanımladığını duyduktan sonra - gördüklerini göz ardı edemezdi. Oak gördüklerini çizdiğini iddia ediyordu. Vera bu beceriden yoksundu ama gözlerinin önündekini daha iyi görebiliyordu.

"Özür dilerim," diye cevap verdi Bayan Diggory. "Catherine'in bir ikramdan hoşlanabileceğini düşündüm. O ve Bay Dorning arazinin her yerinde konu arıyorlar ama bana sorarsanız Bay Dorning'in onu düzgün bir şövalenin başına oturtup suluboya yeteneğini geliştirmesine yardımcı olması gerekirdi."

Dirk'e göre, Catherine'in ilk suluboya fırça seti üç yaşındayken tombul ellerine verilmişti. Oak, yağlı boya için hazır olduğunu iddia etti.

"Bay Dorning'in ressamlık yeteneği ev halkının geri kalanınınkini gölgede bıraktığı için, Catherine'in boyalarla eğitilmesi konusunda onun kararına güveneceğim. Lütfen Catherine'e bitirme okulundan bahsetme. Bu yakın zamanda uygulamaya koyacağım bir plan değil ama aklınızda bulunmasını istediğim bir plan."

Bayan Diggory tabağına bir çay keki daha aldı. "Eğer bir meydan okumaya ihtiyacı olduğunu düşünüyorsanız, belki Bay Forester onun matematik eğitimini denetleyebilir. Altı yaşında bir çocuğa ders vermek onun gününü doldurmaz ve Catherine'in bu konuda doğal bir yeteneği var."

"Matematikten hoşlanmıyor musun?"

Ürperdi. "Bir sürü karalama ve çiziktirme, her yerde sayılar. Eğer bir kızın dükkânlarda hile yapmayacak kadar matematiği varsa, yeterince matematiği vardır."

Üvey annem gibi konuşuyorsun. Bu fikir Vera'nın aklına bir bilmecenin çözümü gibi geldi. Tamsin Diggory hoş, yumuşak sözlü, güler yüzlü biriydi ve iyi tavsiye edilmişti. Catherine onunla yeterince iyi anlaşıyordu.

Vera, Bayan Diggory'ye ısınmakta yavaş davranmış, bu suskunluğunu ev halkının daha önce doğru dürüst bir mürebbiyesi olmamasına bağlamıştı. Yaşlı Bayan Tansbury kitapları ve çocukları seven, yüceltilmiş bir çocuk bakıcısıydı. Gerçek şu ki, Tamsin ve

Jeremy'de belli belirsiz bir küstahlık vardı ve bu Vera'nın çocuklarının taklit etmesini istediği bir özellik değildi.

"Sanat dersinden döndüğünde mutfağa Catherine için bir tepsi gönderirim," dedi Vera. "Ve her zaman olduğu gibi, onu eğitme çabalarınız için size teşekkür ederim. Yine de profesyonel bir çizim ustasına ihtiyacı olacağına inanıyorum."

"Peki yakışıklı Bay Dorning bu görev için başvuruyor mu? İskambil masasında hoş bir arkadaş ve sanırım Bay Forester da akşam yemeğinde başka bir arkadaşın olmasından hoşlanıyor."

"Bay Dorning yakında Londra'ya gidecek. Catherine'in yetenekleri hakkındaki değerlendirmesi hem bilgili hem de ilgisiz." Tam olarak doğru değil. Oak'ın Catherine'i sevdiği ve ona öğretmekten zevk aldığı açıktı. Alexander'a karşı da aynı derecede iyi niyetliydi ama Jeremy'nin tek sorumlusu olan Catherine'e karşı tutumu böyle değildi.

"Bay Dorning'in gidişine üzülecek misiniz?" Bayan Diggory soruyu sorarken Vera'yı çay fincanının kenarından izliyordu.

Vera'nın bu soruya ilk tepkisi dehşet oldu, çünkü Bayan Diggory'nin ses tonu, gecenin büyük bölümünde Vera'nın yatağında kimin olduğunu tam olarak bildiğini ima ediyordu. *Ama kimse* bilmiyordu. Oak, bir kadının itibarı söz konusu olduğunda her zaman olduğu gibi ihtiyatlı davranmıştı. Uşakların hepsi uyuyana kadar Vera' gelmemiş ve hizmetçiler uyanmadan önce kendi odasına gitmişti.

Yani Tamsin Diggory spekülasyon yapıyor, ima ediyor ya da fesatlık çıkarmaya çalışıyordu. Sonuç hayal kırıklığı yarattı, Tamsin'in bitirme okulundaki kötü kızlardan birinin Tamsin'in kendisi olduğunu düşündürdü.

Ve Catherine'in uyanık olduğu saatlerin çoğunu birlikte geçirdiği kişi bu muydu? Belki de Richard Longacre, Vera'nın umduğu kadar iyi bir insan sarrafı değildi.

"Bay Dorning gittiğinde hepimiz gibi ben de onu özleyeceğim," dedi Vera. Onun iyi bir arkadaş olduğu konusunda haklısınız. Ayrıca Catherine'e karşı mükemmel bir centilmen, hem Bay Forester hem de Alexander üzerinde iyi bir etkisi var ve bir el piquet yerken sizi gülümsetiyor. Onu tavsiye ettiği için amcanıza çok minnettarım."

"Onu Richard Amca mı tavsiye etti? Sanırım bu mantıklı." Bayan Diggory müsaade istemeden ayağa kalktı. "Ben okul odasına dönüp Catherine'in hoşuna gidebilecek bir Fransız şiiri bulmaya çalışacağım. Eğer matematik derslerini Bay Forester'a verecekseniz, lütfen ona haber verin. Kendisinden bu sorumluluğu üstlenmesi istendiğinde homurdanmasını istemem."

Vera böyle bir karar vermemişti ve bu yönde yönlendirilmeyecekti. Catherine'in Oak'a karşı kız gibi bir eğilim geliştirmesi yeterince kötüydü, daha da kötüsü, yeni ortaya çıkan cazibesini Jeremy'ye çevirmesiydi.

"Bayan Diggory?"

Kapının yanında durakladı. "Hanımefendi?"

"Senin homurdanman Jeremy'ninkinden daha çekici değil. Hayatta ona verebileceğim her türlü avantajı hak eden, oldukça hoş bir genç kadına bakmak için size cömert bir ücret ödeniyor. Bay Forester'a Catherine'in matematik müfredatını üstlenmesi talimatını vereceğim, ama senin de ona yardımcı olmanı bekliyorum."

Bayan Diggory'nin yüz ifadesi boş bir maskeye dönüştü. "Evet, . Elbette, hanımefendi." Reverans yaptı ve kapının mandalını kaldırdı. "Ah, bir sorum olacaktı, sorabilir miyim?"

"Tabii ki."

"Geçen gün bir çakı aramaya çıktım ve Bay Dorning'in atölyesinde bir tane bulabileceğimi düşündüm. Orada çalışmadığı sürece o odaları kilitli tuttuğunu biliyor muydunuz?"

"Elbette öyle. Bir konuyu yağlı boya ile işlemek için gereken pigmentlerden bazıları tehlikeli derecede . Bay Channing bu konuda kararlıydı.

İster kendisinin ister bir misafirin olsun, ressam atölyesi olarak kullanılan herhangi bir oda kullanılmadığı zamanlarda kilitli tutulmalıdır. Bay Dorning, herhangi bir ev halkından beklediğim temel sağduyuyu gösteriyor."

Bu bir uydurma ya da daha çok bir doğaçlamaydı. Bazıları kurşun bazlı olan beyaz pigmentler son derece zehirliydi. Dirk pigmentlerini kilit altında tutardı ama stüdyosunu asla, çünkü kim o kutsal yere davetsiz girmeye cesaret edebilirdi ki?

Bayan Diggory hafifçe reverans yapıp geri çekildi ve Vera'yı soğuk çayını yudumlayıp bu alışverişi düşünmesi için yalnız bıraktı. Tamsin çakılarını takip etmekte tuhaf bir beceriksizlik geliştirmişti. Görünüşe bakılırsa matematikten anladığı ıllıllık sınırındaydı ve Catherine'e hiçbir konuda onu zorlayacak bir müfredat sunamıyordu.

Bracken bir süre sonra tepsiyi temizlemek için geldi.

Vera ona Bayan Diggory ve Bay Forester hakkında ne düşündüğünü sormak istiyordu ama Bracken'ın muazzam saygınlığı böyle bir gayri resmiliği engelliyordu. Bunun yerine Oak'a fikrini soracak ve o da söyleyecekti.

Bu da Vera'nın onun yakışıklı ayaklarına yükleyebileceği bir değişimdi. Oak Dorning'in gözlemci arkadaşlığı sayesinde çevresine daha fazla dikkat ediyor ve Dirk Channing'in uysal, sadık yardımcısının aklına gelmeyecek fikirleri düşünüyordu.

Belki de Tamsin Diggory kötü bir seçim olmuştu. Belki de Jeremy Forester Alexander için ideal bir öğretmen değildi. Belki de Richard Longacre sanatsal rehberlik konusunda iyi bir kaynaktı ama kreş için personel bulma konusunda o kadar bilgili değildi.

Dirk'ün ve Vera'nın arkadaşlıydı ama doğrusu Longacre'ı o kadar da iyi tanımıyordu.

Bildiği tek şey, Oak Dorning'i sessiz, kıraç dulluk hayatının geri kalanında çok özleyeceğiydi.

"OAK, seyahat arabasının Hampshire'a gönderilmesini istiyor." Valerian bu gelişmeyi sanki Oak, Dorning Hall'un sahip olduğu her değersiz varlığa el koymuş gibi duyurdu. "Şimdi de sanat ticareti yapıyor, dul kadının döküntülerini satıyor. Bana onun bir taslağını gönderdi."

Grey, Valerian'ı, her türlü sosyal meydan okumaya eşdeğer kendine sahip olma depolarına sahip Dorning kardeşini, kralın adamını, insan bilmecelerinin kusursuz çözücüsünü izledi. Valerian, Beatitude'un özel salonundaki halının üzerinde, yavrulamayı bekleyen bir kısrak gibi volta atıyordu.

"Bana Channings'in bir taslağını da gönderdi," dedi Grey, az önce bitirdiği mektubu zımparalarken. "Küçük adam annesinin bir yanında, kız da diğer yanında duruyordu. Oldukça büyüleyici."

Valerian, Grey'in masasının önünde durdu. "Bir aile portresi tarif ediyorsun Casriel. Tamamlanması için sadece şefkatli bir üvey babanın eklenmesi gerekiyor."

Beatitude da aynı sonuca varmıştı ama Oak'ın bir koca ve üvey baba olma ihtimali onu Valerian'ı kadar üzmemişti.

Valerian kendini masanın karşısındaki sandalyeye attı. "Oak'ı Hampshire'a dul bir kadının..." olması için göndermedik.

"Oyuncak mı? Ben hiç oyuncak olmadım ama Oak bekâr, aklına ve sağlığına tamamen sahip ve sanat alanında bir kariyere adım atıyor. Oyunculuk bu bölgeye uygun olabilir."

"Bu çok tatsız."

"Bayan Dirk Channing'in dul eşi. Onunla bir bağlantı Oak'ın işine yarayacaktır."

"Dirk kim? Channing savaş sahnesi ressamı değil miydi? İrlanda ayaklanmasını romantikleştirdi ve Amerikalıları cesur gösterdi. Bu bilgiye nasıl ulaştınız?"

"Kendi kardeşlerimle ilgili çoğu bilgiye de aynı şekilde, Beatitude'un iyi niyetli ofisleri aracılığıyla ulaşıyorum."

Valerian kaşlarını çattı. "Hanımefendinin kayınvalidesinin kuzeninin komşusunun papazın karısı casusluk mu yapıyormuş?"

"Ne kadar kaba bir kelime seçimi Valerian. Kontesim yazışmalarında titizdir ve Merlin Malikânesi'nde uygunsuz şeyler olduğuna dair söylentilerin peşine düşmek istedi."

Valerian ayağa fırladı. "Bir taşra malikanesi için bu nasıl bir isim ve ne tür uygunsuz işler?"

"Aslında söylentiler oldukça eski ve şimdiki Bayan Channing hiçbir ilgisi yok. Malikanenin önceki hanımı daha çok Dirk Channing'in ilham perisi olarak gördüğü bir cariye niteliğindeydi. Channing ile ya evlenmemiş ya da evlenememiş ve Oak'ın aile portresindeki kız da bu düzensiz birlikteliğin meyvesi."

Valerian pencereye doğru ilerledi, yağmurlu bir sabahta güneşi açmaya çalışarak dışarı baktı. Oak yağmuru severdi çünkü ışığa ilginç şeyler yapardı. Yağmur altında dolaşır, arada bir gökyüzüne bakar ve kurşun kalemle çizimler yapardı.

Dorset'in havası her yağmurlu olduğunda ve çoğu zaman yağmurlu olmadığında böylesine aptalca davranışlar sergileyen bir kardeşin özleneceğini kim düşünebilirdi ki?

"Dul kadın kocasının cenazesini mi ?" Valerian sordu.

"Görünüşe göre öyle ve Oak ilişkiyi sevgi dolu olarak tanımladı."

Valerian kendini pencere kenarındaki koltuğa bıraktı. "Onu bunun için sevmeliyiz, değil mi?"

"Korkarım öyle."

"Oak onu bu yüzden sevecektir. Onun hakkında başka ne biliyoruz?"

"Zengin bir beyefendinin kızı, doğma büyüme taşralı, hiç dışarı çıkmamış. Londra sosyetesine hiç ilgi duymuyor ve oldukça güzel."

Valerian ceketinin iç cebinden katlanmış bir kâğıt çıkardı ve sayfanın alt yarısını inceledi. Kâğıdın üst kısmında yarım daire şeklinde kırmızı bir mum lekesi vardı, bu da Oak'tan gelen bir mektuba işaret ediyordu.

"Onu güzel olarak çizmiyor," dedi Valerian kaşlarını çatarak. "Onu *sevimli* olarak çiziyor. Bu çizimlerden hangisinin üvey çocuk olduğunu anlayamazsınız. Bu Oak için önemli olacak."

Kan bağı olmamasına rağmen kızı Tabitha'nın Beatitude'a anne dediği Grey için bu önemliydi. "Bayan Channing'i *sevgi dolu* olarak çiziyor."

Valerian mektubu cebine geri koydu. "Oak gördüğünü çiziyor, anlattığına göre, ama Emily portre ile benzerlik arasında fark olduğunu söylüyor. Oak genellikle çok doğru bir benzerlik çizer."

"Muhtemelen babam için yaptığı tüm botanik çalışmalarının sonucudur."

Valerian tekrar ayağa kalktı. "Hayır, tam tersi. Botanik eskizleri doğrudu çünkü onları Oak çizdi. Şimdi mektuplarında küçük portreler yapıyor, gözleriyle gördüklerini kâğıda kopyalamak yerine *tasvir* ediyor. Bu ciddi bir durum."

"Oak ciddi bir karşılaşma için gecikti." Bu öneriyi Beatitude yapmıştı. Grey bunu duymak istememişti.

"Oak bu kadınla ciddi bir karşılaşmayı göze alamaz Grey. O bir dul ve onlar çok kurnazdırlar, ama görünüşe göre Kasaba ile hiçbir şey yapmak istemezken, adamın Londra'daki yerini almaya kararlı olduğunu nasıl gözden kaçırmış olabilir?"

Grey mektubundaki kumu kurutma kâğıdının köşesindeki tepsiye geri attı. "Bazen ulaşılamaz gibi görünen kişi, kalbimizde en yakın tutmamız gereken kişidir."

"Sevgili Emily'den bahsediyorsunuz. O ulaşılamazdan da öteydi. Hayallerimin ötesindeydi."

"Hayır, değildi. Beatitude'dan bahsediyorum. Ben parayla evlenmeye kararlıyım, onun ise parası yoktu ama yine de hayatımı ondan başka bir kadınla paylaşmayı hayal bile edemiyordum. Para ve zenginliği birbirine karıştırmıştım. Para istiyordum, zenginliğe ihtiyacım vardı."

"Zenginlik mi Casriel? Ünvanlı ailelere bakılırsa, hâlâ önemli ölçüde varlıksız sayılırız."

"Koşullarımız iyileşiyor, ancak imkanlarımız olmasa bile, önemli olan şeylerde zenginiz. Saygı görüyoruz, sağlıklıyız, kardeş *provokatörü* rolüyle övünen Sycamore dışında birbirimize az çok yardım ediyoruz. Hayatlarımızı paylaşmamız gereken eşleri buluyoruz. Eksik olan tek şey, en azından bekar kardeşlerimiz söz konusu olduğunda, sağduyu."

"Oak çok mantıklı biri. Vardığı sonuçların çoğunu kendine saklıyor."

Grey yazdığı mektubu katladı ve şöminenin üzerindeki kavanozdan dökülen bir alevle ocaktan balmumu krikosuna bir alev taşıdı.

"Bu Oak'a bir mektup mu?" Balmumu kâğıdın üzerine damlarken Valerian sordu.

"Öyle."

"Ona seyahat arabasının hemen geleceğini mi söylüyorsunuz?"

Grey tütünü üfleyerek söndürdü ve havada bir miktar duman ve balmumu bıraktı. "Ne yazık ki hayır. Beatitude arabaya bazı işler yapması için

Dorchester'da alışveriş yapıyor ya da yapmak üzere. Onu reddetmek için çaresizim, bu yüzden Oak seyahat arabasını kullanmak için Sycamore'a başvurmalı."

"Oak'ı Hampshire'ın vahşi doğasında mahsur mu bırakacaksın?" "Mümkün olduğu kadar uzun süre."

Grey aile mührünü sıcak balmumuna bastırırken Valerian, "Çok kurnazca," dedi. "Bunu sevdim."

Oak, DORSET'te giderek artan bir hayal kırıklığı duygusuyla yaşıyordu. Hayallerinin hepsi Londra'yı işaret ediyordu - bir portre sanatçısı olarak başarı ancak Londra'da mümkündü - ancak oraya ulaşmak için bir planı yoktu.

Sonra Casriel bir kontes aramak için Kasaba'ya gitmiş ve eve kalbinin arzusuyla eşleşerek dönmüştü. Willow sevgili Susannah'sını Londra'da bulmuştu. Sycamore Londra'da başarılı oluyordu ve Ash, Sycamore'un vicdanı ve iş ortağı olarak başkentte kendini geçindirmenin bir yolunu bulmuş gibi görünüyordu.

Oak, Londra'da başarılı olmak için her türlü planın ilk adımının *Londra'ya gitmek* olduğu sonucuna *varmıştı*. Winchester'dan başkente, eğer yollar kuru ve posta arabaları sağlamsa, uzun bir günde gidebilirdi. Kendi kendine düzenli olarak bir kalkış tarihi belirlemesi, Vera'nın tavan arasındaki tablolarını toplaması ve yola koyulması gerektiğini söylüyordu.

Çocukluğundan beri kurduğu hayalin peşinden gitti. Londra'da.

Gürültülü, pis kokulu Londra, Verity'nin asla olmak istemediği yer.

Onun metropolü neden bu kadar sevmediğini keşfetmeye çalışmıştı, ama konuşma her zaman arzu tarafından engelleniyordu. Biri diğerini öpmeye başladı, eller meşgul ve yaratıcı ve kapılar kilitlendi. Oak, geçtiğimiz hafta boyunca Verity'nin

Düşüncelerini neredeyse sürekli meşgul etmesine rağmen, her gecenin çoğunda yatağa giriyordu.

Ve işte yine buradaydı, günün sonunda yatak odasına girmiş, birlikte geçirdikleri azıcık zamanı boşa harcamaktan başka çaresi kalmamıştı.

"Alexander sana nasıl görünüyor?" Vera kravatını çözerek sordu.

"Alexander gibi görünüyor. Ciddi, utangaç, zeki ve bu kadar küçük bir adam için alışılmadık derecede karmaşık." Oak'un aklına kendisinin çocukluğunu getirdi. "Neden seni soyma zevkini bana çok görüyorsun, Verity Channing? Son zamanlarda sana katıldığımda geceliğini ve sabahlığını giymiş . Düğmelerini çözme, bağcıklarını çözme ve seni açma deneyiminden mahrum bırakılıyorum."

Ve bu deneyimi , her günün sonunda bunu dört gözle beklemek istiyordu.

Elleri durakladı. "Ve güne asla kıyafetlerini giyerken seni başlamıyorum. Mahremiyet perdesinin ardında dış tozunu kullandığını asla duymayacağım, erkeklerin tıraş olurken yaptıkları o tuhaf suratları yaptığını asla görmeyeceğim. Seni banyoda asla görmeyeceğim, yağmurlu bir sabah banyoda ve pijama pantolonunda uzanırken seni asla pusuya düşürmeyeceğim."

Ceketi adamın omuzlarından çekip aldı ve okuma koltuğunun arkasına astı. Adamın yeleğinin düğmelerini açacakken Oak ellerini yakaladı.

"Benimle Londra'ya gel."

Adamın elinden kurtuldu ve düğmelerini iliklemeye başladı. "Ve seninle onaylanmamış bir birliktelik mi yaşayayım? Bu çocuklarıma nasıl yansır, Oak? Bu bana nasıl yansır?"

"Kastettiğim-" Ne demek istemişti? "Kardeşimin evinde kalabilirsin. Will, Grey ya da Valerian'ı kasabaya çağırabilirim. Bir ya da iki baldız ziyaretinizi makul kılar ve ben de

Eğer kendi odamı bulamazsam Sycamore ve Ash ile kalacağım. Bunda onaylanmamış bir şey yok."

Gerçi kardeşleri onun delirdiğini düşünecekti ve yarı yarıya haklı olacaktı. Oak, Londra'ya kadar onca yolu bir kez daha kardeşler arası mizahın hedefi olmak için gelmiyordu.

Vera yeleğinin düğmelerini çözmeyi bitirdi ve gömleğini çıkarmaya başladı. "Kardeşlerinin her şeyi bırakıp Londra'ya gitmeye ve ben seninle buluşmak için bahaneler bulurken Mayfair'de aylıklık etmeye razı olduklarını varsayarsak, o zaman ne olacak? Londra'da gerçek bir dostum yok, sen kendi arzularının peşinden gitmelisin ve bu mülkten ben sorumluyum. Yönetim olmadan hasat olmaz, Oak. Alexander ve Catherine'in bir anneye ihtiyacı var ve buna gelince, Bayan Diggory ve Bay Forester'ın kreşim için bulabileceğim en iyi personel olduğundan emin değilim."

"Ben de değilim."

Vera yeleğini çıkardı ve ceketinin üzerine astı. "Neden böyle söylüyorsun?"

"Çünkü sadece çalıntı öpücükler , yeterince gizli olmayan bir ilişki içindeler. Neredeyse onları stüdyomun karşısındaki misafir odasında öpüşürken yakalıyordum." Elini uzattı ve Vera manşetinden bir kol düğmesi çıkardı. "Kapalı bir kapının ardında bir kedinin sıkıştığını sandım ama hiçbir kedi böyle gümbür gümbür inlemez."

Kolunun ikinci düğmesini açtı. "Yüce Tanrım. Onları azarlamak istiyorum ama..."

Ama Oak, Vera'yla birlikte epeyce yumruklaşma ve inleme olayına karışmıştı ve iki durum o kadar da farklı değildi. Bu itiraf Oak'ta ağır mobilyaları tekmeleme ve savaş sahneleri çizme isteği uyandırdı.

Oak, "Kimseye istekli başka bir yetişkinle zevk paylaşmayı çok görmüyorum," dedi, "ama işimiz sağduyulu olmayı gerektiriyor."

Vera kol düğmelerini giysi presinin üzerine koydu. "Onun gibi bir şey. Bay Forester'dan Catherine'e matematik dersi vermesini istedim. Eğer Bayan Diggory'ye pervasızca sarkıntılık ediyorsa, bu düzenleme beni daha az rahatlatır. Saçmalıyor muyum?"

Vera malikânenin hanımı rolüne gerçekte hissettiğinden daha fazla güveniyor gibi görünüyordu. Oak bu gerçeğe ancak yavaş yavaş, gece geç saatlerde yaptıkları ziyaretler anlık, karşılıklı , bu rahat evcimenliğe ve ardından karşılıklı yemeye dönüştüğünde varmıştı.

Oak, "Belki de Bayan Diggory bu işlerin kısmını yapıyor olabilir," dedi. "Forester'ın iyiliği için umarım öyledir. Sorun birbirlerinin arkadaşlığından hoşlanmaları değil, benim bunun farkına varmış olmam."

Önce bir çizmesini, sonra diğerini çıkardı ve Vera onları yatağın ayakucuna koydu. Sırada çorapları vardı ama pantolonunu çıkarmadı ve okuma koltuğuna oturdu.

Oak onun dizini okşayarak, "Alexander okul odasına dönmeyi sevmiyor," dedi.

Vera başka bir şey istemeden onun kucağına sarıldı. Vera'nın ağırlığı ve kollarındaki hissi, kanki ve sinsi konuşmalarının yarattığı huzursuzluğu yatıştırdı.

"Bunu görüyorum," dedi. "Sizinle yaptığı gezilerin başında bahçede koşuşturmasını izliyorum, bir saat sonra da eve geri döndüğünü görüyorum. Bambaşka bir çocuk oluyor ama yine de Bay Forester ilerleme kaydettiğini söylüyor."

"Alexander'ı çalışmaları hakkında sorgulayayım mı?" Oak, Vera'nın sırtını okşayarak sordu.

"Lütfen. Ben zaten bir çocuğun hayatındaki o büyük gereksizliğe, annesine dönüştüm."

Oak onun yanağına bir öpücük kondurdu. "Ne onun için ne de benim için gereksiz değilsin. Onunla konuşup rapor vereceğim. Papaz yarın öğle yemeğine geliyor mu?"

Yerel papaz ve karısı hakkında, Catherine'in yeteneği hakkında, Alexander'ın ne tür bir köpek yavrusundan hoşlanabileceği hakkında sohbet ettiler. Oak tüm bu süre boyunca hoş, uğultulu bir uyarılmanın, günü yine saygı duyduğu ve arzuladığı bir kadınla bitiriyor olmaktan duyduğu sessiz sevincin farkındaydı. Vera'nın bu aile içi tartışmalarda ona sunduğu yakınlık, en az mahrem zevk kadar onu çağırıyordu.

Ve o.... Bu çok güzeldi, ama bu zevkler neden sadece geçici zevkler olmak zorundaydı ki?

Oak, bu sinir bozucu konu üzerinde durmak yerine Vera'yı sağlam bir duvara karşı seks, dört ayak üzerinde seks ve sonra -ne tür bir çaresizlik onu geçirmişti- bir okuma koltuğunda seks deneyimiyle tanıştırdı.

ONUNCU BÖLÜM

Vera, Oak'ın kollarında, tutkulu bir sevişmenin ardından gelen huzur ile onu ilk öptüğünden beri büyüyen kargaşa arasında kalmıştı. Oak ona samimi bir dostluk önermişti ve Londra'nın dünyevi sofistikeliğini hedefleyen bir adam için belki de bu kolayca yapılan bir teklif, neşeyle tutulan bir pazarlıktı.

Vera için... yaratıcı sevişme, Oak'ın dostluk anlayışının ona kazandırdıklarının sadece küçük bir parçasıydı. Çocuklara karşı özenli, nazik ve sabırlıydı; yemeklerde sohbete bir öğrenme düzeyi ve nezaket katıyordu; Vera'nın komşuları üzerinde iyi bir izlenim bırakmıştı. Sevecendi - ey azizler ve melekler, sevecendi - ve Vera iddiasız, şefkatli bir dokunuşun derin hazzını özlemişti.

"Düşüncelerini duyabiliyorum," dedi parmakları kolunun üzerinde gezinirken. "Çoktan ayağa , günü fırtınaya çeviriyorsun."

Bir ökse ardıç kuşunun serin, tatlı ötüşü şafağın yaklaştığını haber veriyordu. Vera pencereyi kapatıp kilitlemek, yatağına geri dönmek ve başının üzerine bir yastık çekmek istedi.

"Bana çok şey veriyorsun."

Bir kolunu onun beline doladı. "Mutlu düşünceler, umarım."

Şey, hayır. Tam olarak değil. Merlin Hall'da kalması için ona aptalca yalvarışlarda bulunmayacaktı ama onunla başka düşüncelerini paylaşabilirdi.

"Bulduğunuz Anna ve diğer kadınların resimleri, Dirk'ün arkadaşlarının bana karşı sergiledikleri bazı davranışları açıklıyor."

"Kötü davranış."

"Dirk bana zararsız şakalaşmalardan çok fazla anlam çıkarmamamı söyledi. Dirk'ün olmadığı zamanlardaki yakınlaşmalarını saklamaları, bunların çoğunun saygısızca olduğunu gösteriyordu."

"Sana bir aptalın para için soyunan bir kadına davrandığı gibi davrandılar ve senin de -Anna gibi- o türden biri olduğunu düşündüler." Oak sırt üstü yuvarlandı. "Canlı model derslerimde Stebbins Holmes'u öğretmen olarak seçtiğim için şanslıydım. Modellere karşı hiçbir kabalığa, hiçbir kaba şakaya müsamaha göstermezdi. Eğer bir kadın genç bir erkeğin eğlenmesi için soyunmaya istekliyse, cömertliği saygıyla takdir edilirdi, aksi takdirde yaşlı Stebby ahlaksız kişiyi kovardı."

"Hiç canlı erkek modeller çizmediniz mi?"

"Daha az sıklıkla, çünkü her erkek sanatçının üzerinde çalışacağı kendi formu vardır, değil mi? Neden arkadaşları haddini aştığında Dirk'e haddini bildirmesi için ısrar etmediniz?"

Vera yan yatarak pencereye baktı, sırtı Oak'ın sıcaklığına yaslanmıştı. Bu şekilde yakın yatmanın keyfini seviyordu ama Oak'ın şafak öncesi kasvetinde yüzünü izlememesini de tercih ediyordu. Çok şey görüyordu, bazen çok fazla.

"Haddini aşıp aşmadıklarını bilmiyordum, Oak. Kardeşlerim sık sık iğneleyici konuşturlardı ama benim onları duyabileceğimi bilselerdi bunu yapmazlardı. Belki de eşler için standartlar farklıydı, diye düşündüm, ya da belki de sanatçı eşleri için standartlar farklıydı. Belki de benim gibi bir hödüğün

o kadar tutucu olmamayı öğrendim. Brendi akmaya başladığında misafirlerimizden uzak durmayı ve yalnız olduğumda arka merdivenlerden uzak durmayı öğrendim."

"Ve sen hâlâ Dirk'ün arkadaşlarından kaçırıyorsun. Londra'da karşılaşabileceğin arkadaşlardan korktuğun için mi kendini taşraya kapattın?"

İlkine bir kuş daha katıldı, ötüşünün daha sıradan doğasına bakılırsa belki de bir kızılgerdan.

"Londra'da bulundum, Oak. Sadece kokusu bile insanları uzaklaştırmalı. Her yerde dilenciler, aralarında sakat askerler var. Fahişeler mallarını tiyatroların hemen dışında sergiliyor. Çocuklar açlıktan ölürken, at arabaları onları neredeyse sokakta eziyor. Dirk'ün Londralı arkadaşları bana teklifte bulunmasa ve ellerini serbest bırakmaya bile Londra'dan nefret ederdim."

Oak'ın üzerinde bir değişiklik oldu. Vera bunu göremiyordu ama hissetmişti.

"Sana *dokundular* mı?"

"Bana dokundular, bazıları dostça bir iltifat olarak görmem gereken bariz bir uygunsuzlukla. İçlerinden biri tavan arasında beni ve bu çok yakın bir şeydi. *Her şey iyi bir eğlence içindeyken* ellenmeyi ve okşanmayı umursamayacaktım." Vera bu terimi kimin kullandığını unutmuştu. Dirk'tokat attığında gerçekten şaşırmış olan bir yandaşı. "Diğerleri onlar için modellik yapmamı istedi ve çıplak modellik yapmamı kastettiler. Dirk'ün buna aldırmayacağını, Anna'nın kendisini bu şekilde resmetmek isteyen herkes için kıyafetlerini seve seve çıkardığını ima ettiler."

Oak dinliyordu. Vera bu kadarından emindi.

"Özür dilerim," dedi. "Son derece üzgünüm ve size bu kadar kötü davranan herkes adına özür dilerim."

Özür samimiydi ama yine de bu anıların yarattığı öfkeyi dindirmeye yetmedi - küstah hödüklere, Dirk'e duyulan öfke

ve Anna'ya, ve Vera'nın kendisine.

"Anladığım kadarıyla Dirk'ün Anna ile olan ilişkisi, onunla evlendiğimde hayal edebileceğimden çok daha müsamahakârdı. Herhangi bir kadına bu şekilde davranması hoşuma gitmedi. Anna'nın paylaşılabilecek bir mülk olduğu fikrinden hoşlanmadım. Görünüşe göre Anna, Dirk'ün çatısı altında büyümüş. O özgür bir ruhtu; ben ise bir bey kızıyım. Ben evcimenlik, huzur ve sakinlik istiyordum ve Dirk'ün de benden bunu istediği sonucuna vardım. Benimle evlendiğinde artık yeteneği ve radikal fikirleriyle dünyayı neşeyle sarsan genç bir adam değildi."

Vera yaklaşan günle yüzleşti, şafağın kendisine kızgındı. Gözyaşlarının şimdi akması onu şaşırtmıştı. Bu eski bir meseleydi, uzun zaman önce kederlenmiş ve bir kenara bırakılmıştı.

Oak doğrulup sırtını yatak başlığına dayadı. "Vera, Tanrı aşkına, Dirk'ün düşünmesi gereken bir *kızı* vardı. Catherine annesine sarkıntılık erkekler hakkında, bu tür davranışları zararsız bir eğlence olarak gören bir baba hakkında ne düşünecekti?"

"Catherine şüphesiz gece geç saatlere kadar süren yaramazlıklardan uzakta, çocuk odasında tutulurdu. Bayan Tansbury ona çok düşkündü."

Oak yatağın öbür ucuna tırmandı. "Annesi öldüğünde kız yedi yaşındaydı. Yedi yaşındaki çocuklar hizmetçilere kulak misafiri olurlar, pencerelerden dışarı bakarlar, kış bahçelerinde, ağaçlarda ve köşklerde gizlenirler. Eğer Catherine sana güvenmekte isteksiz davranıyorsa, belki de bunun nedeni kendi annesinin ona pek annelik, Dirk'ün de pek babalık yapmamış olmasıdır."

Vera'nın yattığı tarafa geldi ve göz hizasına gelecek şekilde çömeldi. "Yaz geceleri neden bu kadar kısa?" diye sordu Vera'nın saçlarını düzelterek. "Seninleyken asla yeterli saat olmuyor. Bu konu daha fazla tartışılmayı gerektiriyor ama yine de kendi odama gitmeliyim."

Gözyaşlarını gördüyse bile kibarca görmezden .

"Daha sonra konuşuruz. Sanırım güne sıırıslıkam bir banyo ile başlayacağım."

Parmaklarını kızın alnında gezdirdi ve gevşek bir tutam saç kulağının arkasına sıkıştırdı. "Seni üzdüm. Benim hatam. Özür dilerim."

Vera mahrem yerlerde biraz ağrıyordu. Kahvaltıda neşeli bir kadın taklidi yapmak yerine yatağında oyalanmak için bir bahane istemesinin nedeni bu değildi.

"Yakında Londra'ya gideceksiniz, değil mi?"

Oak ayağa kalktı ve baldırlarına ancak ulaşmasına rağmen Vera'nın sabahlığına el koydu. "Eski tablolar için elimden geleni yaptım ve size biraz para kazandıracaklar. Nü resimler... Sarışın modeli tanıyorum, Vera. Hannah Stoltzfus hâlâ ara sıra oturuyor ve Salı akşamları politik bir salon işletiyor. Kardeşim Sycamore da onun tanıdıkları arasında."

Vera doğrulup oturdu. "Bu daha samimi bir şey için bir örtmece mi?"

Meşe geceliğini ona getirdi. "Sycamore'a sormamak en iyisi. Bir kardeşin hak ettiğinden çok daha dürüstçe cevap verecektir ve bunu herkesin içinde yapacaktır. Demek istediğim, Bayan Stoltzfus yarı saygın biri. Size, Dirk'e ya da Catherine'e herhangi bir olumsuz yansıması olmadan çıplak resimlerden en az ikisini sergileyebilir. Onları sizin için satabilir."

Vera ayağa kalktı ve dağınık yatağa baktı. Oak gittikten sonra çarşafalarda ve yastıklarda koyu renkli tüyler olup olmadığını kontrol edecek ve odayı havalandırmak için daha fazla pencere açacaktı. Komodinin üzerinde buruşmuş duran mendili yıkayacak ve Oak'ın varlığına dair her türlü kanıtı silecekti.

Belki de Dirk ve Anna'nın bu kadar karşı çıkmaları *tamamen* yanlış değildi.

toplumun gelenekleri.

"Bunu düşüneceğim," dedi. "Madeni para potansiyeli cazip, ancak Dirk iki nü resim yaparsa, insanlar onun

Diğerleri, özellikle de Anna ile olan ilişkisi düşünöldüğünde." Toplam nü sayısı on bire ulaşmıştı ve nedense bu sayı Vera'yı rahatsız ediyordu.

Oak sabahlığı çıkardı ve omuzlarına sardı. Adamın sıcaklığı ve kokusu onu sarıp sarmaladı; İngiltere'de başka bir erkeğin sevgilisine gösterdiğinden şüphe duyduğu hoş bir ihtimamdı bu.

"Biz ne kadar dikkatli olursak olalım insanlar spekölasyon yapıyor," diye cevap verdi yakalarını çekştirerek. "Parayı alabilirsin Vera, hem iyi bir meblağ olacak. Bunlar enfes sanat eserleri."

Oak, çıplaklığının tamamen bilincinde olan zarif bir sanat eseriidi. Vera onun giyinişini izliyor, ona şu ya da bu giysiyi uzatıyor, yeniden bir taşra beyefendisi kıyafetine büründüğünde kol düğmelerini uzatıyordu.

"Soruma cevap vermediniz," dedi. "Ne zaman ayrılmayı planlıyorsunuz?"

Adam onun saç fırçasını ödünç aldı, ama kadın fırçayı ondan alıp bu şerefe nail oldu.

"Benden kurtulmaya hevesli misin?" diye sordu hafifçe gülümseyerek.

"Hayır." Fırçayı makyaj masasının üzerine koydu. Koridorda Oak'la karşılaşan sıradan bir gözlemciye göre Oak erkenden kalkmış, giyinmiş ve güne hazırđı.

Kadının ellerini kendi ellerinin arasına aldı ve onu kucağına çekti. "Doğrusunu söylemek gerekirse gitmeye pek hevesli değilim. Alexander dünkü gezintimize bayıldı. Catherine yağları bir tayın bahar çimlerine alışması gibi benimsiyor. Ve seninle geçirdiğim zaman..."

Vera'nın alnından öptü ve ona iyice sokuldu. Vera bekledi, kış boyunca kalmayı teklif etmesini, havadar stüdyosunda aylarca resim yapmayı, Londra'nın biraz daha beklemesine izin vermesini bekledi.

Boşuna bekledi. Geri çekilip gülümsemeye çalışarak, "Ben de sizinle geleyim," dedi. "Güneş çok yakında doğacak." Gerçi Londra, Julius Caesar'ın bebekliğinden beri Thames Nehri'nin kıyısında oturuyordu ve muhtemelen yüzyıllar boyunca da aynı yeri kirletecekti.

"Kardeşimden bir seyahat arabası göndermesini istedim," dedi Oak, "böylece resimlerinizi güvenle taşıyabilirim. Araba geldiğinde, toparlanmak için bir ya da iki güne ihtiyacım olacak sonra yola ."

"Seni özleyeceğim."

"Ve seni özleyeceğim. Merlin Hall'da kalan çıplaklarla ne yapacağınıza karar vermelisiniz. İsterseniz onları saklandıkları yerlere geri götürebilirim."

"Sağlam bir kurs."

Oak söz konusu olduğunda Vera'nın duygu dağarcığına yeni ve acı verici bir ekleme olan gariplik ortaya çıktı. Oak'ın ayrılma vakti yaklaştıkça bu garipliğin daha da kötüleşeceğini bilecek kadar akli vardı, bu yüzden sabahlığını kuşanmakla meşgul oldu.

"Muhtemelen kahvaltıyı kaçıracağım," dedi. "Ve lütfen Alexander ile konuşun. Size güveniyor gibi görünüyor."

Oak'ın yüz ifadesinden kovulduğunu anladığı anlaşıyordu. O gittiğinde Vera'nın tekrar yatağa girip uzun uzun ağlayacağını bilmiyordu.

"Öğle yemeğinde görüşürüz." Yanağına bir öpücük kondurdu ve yatak odasının kapısını usulca kapatarak geri çekildi.

Vera kahvaltıdan kaçtı ve eğer papaz ve karısı hazır olmasaydı, öğle yemeğinden de kaçacaktı.

Bir adamın çözüme ihtiyacı olduğunda bir ya da iki işgüzar kardeş NEREDEYDİ? Oak'un Hawthorne'un yumruklarını, Valerian'ın sert sağduyusunu, Cam'in saygısızlığını ya da Casriel'in lordvari basitleştirmelerini özleyebilmesi kaba bir şoktu.

Ash'in düşünceli sorularını ve hatta Willow'un köpek benzetmelerini de özlemiş olması, durumun vahimden de öte olduğunu gösteriyordu. Neyse ki genç Alexander'a ders verme vakti gelmişti ve Oak için dışarıda vakit geçirmek genellikle moral bozukluğu için etkili bir ilaçtı.

Gerçi Oak'ın morali neden bozuk *olsun* ki?

Alexander arka terasa çıktığında, "Bugün ata binmemeyi tercih ederim," dedi. "Eğer sizin için bir sakıncası yoksa, efendim."

"Eyer yarası mı?" Oak korkuluktan uzaklaşarak sordu. Eyerle yeni tanışmanın acısı genellikle bir sürüşün ertesi günü değil, ondan sonraki gün daha kötü olurdu.

"Evet. İşte bu. Eyerim ağrıyor. Bu öğleden sonra Charles'ın resmini çizebilir miyiz?"

Alexander hiçbir zaman evde çalışmak istemedi. Yağmurlu günlerde bile ahırda çizim yapmayı ya da bir sundurma çıkıntısının altında battaniyeye sarınarak oturup ışığın bulut örtüsünden nasıl etkilendiğini tartışmayı tercih ederdi.

"Hadi biraz dolaşalım," dedi Oak. "Papaz ve karısıyla yediğim öğle yemeği beni hareket etme ihtiyacı içinde bıraktı. İşimizi ahırda bitirebiliriz." Aynı derecede neşeli bir eşle evli, neşeli ve yaşlı bir adam olan papazla öğle yemeğinden çok keyif almıştı. Oak, Vera'nın oğluyla geçirdiği zamanı da sevmiş, Alexander'ın meşgul küçük zihninin dünyayı nasıl anlamlandırdığını dinlemekten hoşlanmıştı.

"Çocuk odasına dönerken yine geç kalmayacağım, değil mi? Bir beyefendi dakiktir, efendim."

Oak, Alexander'ın kronik huysuzluk eğiliminden hoşlanmıyordu. "Bu da Bay Forester'ın saçmalıklarından biri mi?"

İskender'in bahçeye bakan bakışları tuhaf bir şekilde yetişkinlere aitti. "Büyüklerime hakaret etmemeliyim."

Oak onun saçlarını karıştırdı. "Sanırım az önce yaptın, hem de oldukça ustaca."

Bakalım akıntı nasıl gidiyor?"

Alexander artık Oak'ın yanında oflayıp puflayarak yürümüyordu ve her zamanki gibi çocuk da artık sessiz kalmıyordu. Bugün hem yürüyor hem de sessizdi.

"Alexander, küçük bir çocuğun öğretmeni olsaydın, bu işi nasıl yapardın?"

"Ben olsam yapmazdım. Özel öğretmenlik dünyadaki en kötü görev. Bay Forester, bana öğretmenlik yapma kaderini hak etmek için evrene karşı büyük bir günah işlemiş olması gerektiğini söylüyor."

Vera bir pencereden ya da başka bir yerden, Oak'ın oğluyla birlikte arka bahçeden geçişini izliyordu şüphesiz. Oak dönüp el sallamak, onu öğleden sonra güneşinin altında görmek ve Alexander'a işaret etmek istiyordu.

Yürümeye devam etti. "Ama iyi bir çocuk olan ama fazla eğitimi olmayan genç bir çocuğa bir öğretmek zorunda kalsaydınız, bunu nasıl yapardınız?"

Alexander bahçenin dibindeki kapıya varana kadar sessizce ilerledi. "Ona neyi öğrenmekten hoşlandığını sorar ve oradan başlardım. Atları seviyorsa, atlar hakkında bir şeyler öğrenirdik. Kitapları seviyorsa, okurduk. Kelebekleri seviyorsa, kelebekler üzerine çalışırdık."

"Peki ya Latince?"

"Bayan Digg'e göre kelebeklerin Latince isimleri var ve bu yüzden kelebekleri seven küçük bir çocuğun çekimleri çalışmak için zaten bir nedeni var, değil mi?"

Alexander daha çok annesinin oğluydu. Görüldüğünden daha zeki ve duyarlıydı, ayrıca kendine güveni de görüldüğünden daha azdı.

"Kelebekleri sever misin, Alexander?"

"Evet, çok güzeller ve istedikleri her yere uçabiliyorlar. Kimse bir kelebeği okulda hapsedemez. Kimse bir kelebeği aptal olduğu için kırbaçlamaz."

Ne be? Oak kapıyı kapatmak için acele etmedi. "En sevdiğin hangisi?"

"Yeşil kılkuyruk yaprakların arasında saklanabilir. Görülmek istemediği sürece kimse onu göremez."

Daha da kötüsü. "Peki ya Adonis mavisi ya da mor imparator?"

"Parlaktırlar ve bu da onları yakalamayı kolaylaştırır. Bazı insanlar kelebeklere iğne batırıp leşlerini topluyor. Ben olsam bunu yapmazdım."

Oak bunu da yapmazdı. "Çizmek için bir örnek toplamazsanız, kelebeği onu çizecek kadar iyi nasıl inceleyebilirsiniz?"

Derenin yanındaki kapıya ulaşmışlardı. Alexander tırmanarak geçti ve diğer tarafta Oak'u bekledi. Oak kapının kilidini açtı ve içeri adım attı, sonra kapıyı yeniden bağladı. Başka bir gün olsa bu engeli aşardı ama sabah Vera'yla yaptığı tartışma neşesini kaçırmıştı.

"Eğer bir kelebek çizmek isteseydim," diyor Alexander, "onu cam bir kavanozun içinde yakalar ve rahat etmesi için yaprak ve benzeri şeylerin olduğundan emin olurdum. Onu elimden geldiğince iyi çizer, sonra sabrı için teşekkür eder ve bırakırdım. Bay Forester hayvanlarla konuşmanın zayıf bir zihnin işareti olduğunu söylüyor."

Bay Forester bir aptal. "O zaman aklım tamamen karıştı, Çünkü Charles'a her derdimi açarım ve o da bana hiçbir zaman kötü tavsiyede bulunmadı. Annene bir köpek sahibi olmanı önerdim."

Alexander durdu. "Bir köpek mi? Benim için mi? *Kendi köpeğim* mi?"

"Köpek yetiştiren kardeşim Willow'a sana bir köpek arkadaş bulması için mektup yazdım. Willow sadece köpeklerle konuşmakla kalmaz, onların cevaplarını da duyabilir."

Yaz mevsiminde bir su yolundan çok vıcık vıcık, kıvrımlı bir yanık olan dereye ulaşmışlardı.

"Kimse bir köpeğin konuşmasını duyamaz," dedi Alexander, bir sopa alıp yavaş akan akıntıya fırlatarak. "Bu çok aptalca."

Oak'ın kardeşleri ona kaç kez çiçek çizmenin aptalca olduğunu söylemişti? "Catherine'in ne zaman üzgün olduğunu biliyor musun?"

"Evet. Pencerelerden dışarı bakıyor ve saçlarının uçlarını karıştırıyor. Bayan Digg onu bu yüzden azarladığında, Catherine bunu umursamıyor. suratını asıp yüzünü buruşturuyorsa, üzgün değildir, bir şeyler yapıyordur."

Zemin bataklığa bu kadar yakın oturmak için fazla nemliydi, bu yüzden Oak, Catherine'le tanıştıkları kütüğün üzerine tünedi.

"Catherine'in üzgün olduğunu anlarsın çünkü nasıl davrandığını izlersin. 'Üzgünüm' demesine gerek yoktur ama bilirsiniz. Köpeklerde, atlarda ve her tür şeyde böyledir. Yakından izleyin, ve ne söylemediklerini görebilirsiniz."

Alexander'ı yanına oturması için kaldırdı, ancak çocuk hemen geri atladı. "Yaptığınız şey bu mu efendim? İnsanları izleyip inceliyor ve kim olduklarını mı görüyorsunuz?"

"Onun gibi bir şey." Oak derme çatma bankından uzaklaştı, çocuk dışarıda bu kadar az vakit geçirirken Alexander'ı daha fazla aktiviteden mahrum etmek istemiyordu. "Bataklığa bir göz atalım, olur mu?"

"Zamanım var mı efendim? Charles'ı henüz çizmedik ve geç kalmamalıyım."

Londra'ya gittiğimde bu çocuğa bir cep saati bulacağım ve Noel hediyesi olarak ona göndereceğim. Gerçi Noel simgeleri

genellikle sadece aile ve arkadaşlar arasında değiş tokuş edilirdi ve Oak Merlin Hall'dan ayrıldığında, ayrılışı kalıcı olacaktı.

"Zamanımız var. Suyu boyamak için ne renk kullanırdın Alexander?"

Çocuk soruyu kendine özgü ciddi bir heyecanla karşıladı. Derenin turba rengi, yazın düşük hacmi ve öğleden sonra güneş ışığı kehribar, bordo, bronz, samur ve altın tonları yarattı ve Oak bu gözlemleri kullanarak bir tablodaki siyahın nadiren gerçekten siyah olduğunu, tıpkı beyazın genellikle tam olarak beyaz olmadığı gibi işaret edebildi.

"Peki bu dere bataklığının altından mı akıyor?" Alexander patikanın kenarında durarak sordu.

"Bunu söylemek zor. Bazen bir gölet çekilirken ya da yayılırken bir bataklık oluşur; bazen de onu neyin yarattığını ya da yazın mı, ilkbaharda mı yoksa sonbaharda mı daha geniş olduğunu bilemeyiz."

"Ya da kış," diye yanıtladı Alexander. "Bataklıklar her zaman buz gördüğünüz için donmaz. Bayan Tansbury bataklıklarının asla güvenli olmadığını söylüyor."

"Bayan Tansbury haklı. Charlie'ye merhaba demek istiyorsak geri dönsek iyi olur."

Oak da tıpkı öğrencisi gibi eve dönmek, Catherine'e kızıl, dut ya da çilek rengi yerine karmin renginin nasıl karıştırlacağını açıklamak istemiyordu. Vera'yı bulmak ve...

Ve ne?

"Charlie'nin kürkü, turba suyunun gölgede kaldığında aldığı kahverengiyle aynı renge sahip," dedi Alexander, sıpaların otlağına yaklaşırlarken. "Güneş ona altın rengi ışıltılar da veriyor."

"Çünkü geçen gün onu çok iyi tımar ettik ve henüz yuvarlanacak bir çamur bulamadı."

Charles gözlemcilerine aldırmadan yemyeşil yaz otlarını biçmeye devam etti. Oak'ın aklına Charles'in

Kasaba gibi değil. Her sabah dört nala koşturulmazsa, kötü huylar geliştiriyor ve asi oluyordu. O bir kır atıydı ama Oak'ın sahip olduğu tek at olduğu için kasabaya giderdi.

"Charles çamura yuvarlanırsa," diye sordu Alexander, it parmaklıklarına tırmanarak, "onu dövüyor musun?"

Yedi okul odası arafında ne böyle bir soruya neden olabilir? "Tabii ki hayır. Atlar sırtlarını kaçmak için, sineklerle aralarına toprak koymak için ve eğlenceli olduğu için yuvarlanırlar. Bir ara siz de deneyin. Yere yat ve çimenlerde yuvarlan ya da bir tepeden aşağı yuvarlan, sonra kalk ve her tarafını salla."

Üst korkulukta tünemiş olan Alexander, Oak'la neredeyse göz göze gelmişti. "şaka yapıyorsun. Bay Forester sık sık şaka yaptığınızı söyler."

Meşe bu vakur küçük çocuğu yakalamak ve ona yamaçtan aşağı nasıl yuvarlanacağını göstermek istedi. Küçük dünyasının düşünmeye ihtiyaı olduğunda yalnız kalabileceği birkaç iyi tırmanma ağacı bulmak istiyordu...

Onu gıdıklamak, sarılmak ve havaya fırlatmak istiyordu... Oak'ın gıdıklandığı, sarıldığı ve fırlatıldığı gibi.

"Bir kpeğiniz olması gerektiğine inandığımı söylerken şaka yapmıyorum. Bay Forester'ın bu konudaki fikri önemli değil, bu yüzden ona söylemenize gerek yok. Gel bakalım." Alexander'ı çitin parmaklıklarından kaldırdı ve ayağa kaldırdı.

"Bay Forester'a annemle bana bir köpek alması için konuşabileceğinizi söylemeyeyim mi?"

"Değilsin."

"Geç mi
kaldım,
efendim?"

"Hayır.
Neden?"

"nk neredeyse Bay Forester'ın yürüdüğü kadar hızlı yürüyorsunuz."

Meşe, İskender'i havaya fırlattı, ardından çocuğu sırtında bahçeye taşıdı.

Oak kapıdan geçerken Alexander, "Eğer bir köpek olsaydınız," dedi, "insan sözcükleri kullanmadan bana mutsuz olduğunuzu söylerdiniz. Neden mutsuzsunuz Bay Dorning?"

Oak çocuğa başkalarının özel duyguları hakkında soru sormanın rahatsız edici olduğu konusunda ders verebilir, şaka yapabilir,...

"Yakında Merlin Hall'dan ayrılmak zorunda kalacağım Alexander. Buradaki işim neredeyse bitti. Seni ve aileni özleyeceğim."

Alexander terasa kadar olan yol boyunca onu sessizce boynundan sıktı. Çocuğun tutuşu gevşediğinde Oak onu ayağa kaldırdı.

"Geç kalma tehlikeniz yok," dedi Oak. "Hem de hiç."

Oak'ın açıklamasını böyle gürleyen, çelişkili bir ifade karşıladı. Alexander'ın mavi gözleri suçlama ve şaşkınlıkla doluydu ve Oak o anda bir çocuğun güvenine ihanet etmenin ne demek olduğunu anladı.

"Bay Forester Merlin Hall gibi küçük bir çiftlikte asla kalmayacağınızı söyledi. Merlin Hall küçük bir çiftlik değil. Yaşamak için çok güzel bir yer. Bunu ben bile biliyorum. Burada kalmalısınız."

Oak teselli edici yalanlar söyleyemeden *-size yazacağım, ziyaret edeceğim, beni Londra'da görmeye gelmelisiniz-* Alexander koşar adım eve girdi. Oak, Forester'ın ona beyefendilerin asla ağırbaşlı bir yürüyüşten daha fazla ilerleyemeyeceği konusunda ders vermemesi için çocuğun okul odasına varmadan önce yavaşlamasını umdu.

Oak stüdyoya dönmek yerine tekrar arka bahçeye bakan korkuluklara tünedi. Alexander'la yaptığı yürüyüş Oak'ın kötü ruh halinin en azından bir kaynağını aydınlatmaya yardımcı olmuştu.

Vera'ya açıkça kendisiyle Londra'ya gelmesini teklif etmişti ve Vera'nın reddetme nedenleri çok ve sağlamdı. Bunu istemekle aptallık etmişti, bencilce bir aptallık. Merlin Hall'da kalmasını istemesini beklemek de aynı derecede bencilce bir aptallıktı. Küçük Mevsim

haftalarca devam etti ve birçok aile Kasabaya dönmeden önce tüm kış boyunca kırsalda yaşadı.

Korkuluktaki soğuk taş koltuk rahatsız edici hale geldikçe Oak, Vera'yı Merlin Hall'da kalması için bir davetiye çıkarması umuduyla izlediğini ve böyle bir davetin gelmeyeceğini fark etti.

Gelecek hafta bu saatlerde Londra'da olabilirdi. Bu neden sevinmek için bir neden değildi?

Oak, Bracken'dan postasını aldığıında Richard Longacre'dan bir mektup buldu. Longacre, Oak'ı, çocuklarının portrelerini yaptırmak isteyen en az üç genç anneye portre sanatçısı olarak tavsiye etmişti. Oak'ın tek yapması gereken, siparişleri kabul ettiğini belirtmekti; Londra'ya vardığında işler onun olacaktı.

Sevinmek için daha fazla sebep. Sevinç ve coşku için ve tüm kardeşlere gönderilen mutlu mektuplar için.

Oak bunun yerine stüdyosuna geri döndü ve Bracken'dan bir şişe konyak göndermesini istedi.

Yeterince uyumasına rağmen VERA YORGUNDU. Oak'la şafak öncesi yaptığı konuşma ruhuna ağır geliyordu ve ona veda etme düşüncesi boğazında sürekli bir yumru oluşturuyordu.

Oak Dorning'in sadece restorasyon çalışmaları yapmak için birkaç haftalığına Salon'a gelen sanatçı bir adam olduğunu düşünmek için harcadığı çaba da ayrı bir yıpratıcıydı. Vera, bir yandan hesaplarına odaklanmaya çalışırken bir yandan da salon kapısının dışında ayak seslerini dinliyordu. Hizmetçiyle birlikte haftalık çayını içiyor ve zar zor baktığı menüler için hevesliymiş gibi davranıyordu.

Catherine ve Bayan Diggory'nin Catherine'in ilk uzun elbiseleri için kumaş seçme seansına katıldı ve Bayan Diggory düğünççekleri ve nergisler hakkında ne kadar coşkuyla övünürse övünsün, Catherine'in sarıdan kaçınmasını önermek dışında girişime neredeyse hiç katkıda bulunmadı.

Bu acı verici, özlem nitelik Dirk Channing'le olan hayatını hiçbir zaman karakterize etmemişti, Dirk karamsar, düşüncesiz, bencil ve zaman zaman huysuz olmasına rağmen.

Oak bunların hiçbiri değildi. Sadece mesleğini başarılı olma ihtimalinin en yüksek olduğu yerde sürdürmeye niyetliydi. Kasabada ailesi olan bir kontun oğlu olarak Londra'da başarılı olacak ve Vera onun için uzak bir anıya dönüşecekti.

Son yarım saattir görmezden geldiği yazışma yığınının en üstündeki mektubu açtı. Richard Longacre kibarca sağlığı hakkında sorular soruyor ve Bay Dorning'in yetenekleri hakkındaki izlenimlerini öğrenmek istiyordu. Mektubunu Dirk ve Venedik'teki bir içki yarışmasını anımsatarak bitirdi ve her zamanki son notu ekledi: Vera Londra'yı ziyaret etmek isterse, Longacre onun için memnuniyetle kalacak bir yer ayarlayacak ve ev sahipliği yapacaktı. Leydi Montclair'in daveti bu yıl kaçırılmaması gereken bir davetti ve Vera'nın tüm *eski dostları* orada olacaktı.

Longacre bu teklifi Dirk'ün ölümünden bir yıl sonra yapmıştı. İlkini ikinci bir dipnot izledi: Longacre, Bayan Diggory ve Bay Forester'ın üstlendikleri görevler için yeterli olduklarını kanıtladıklarını umuyordu.

Vera dürüst olmak gerekirse, değillerdi. Nedenini tam olarak söylemekte zorlanıyordu - endişeleri sadece bundan ibaretti, açık bir itiraz değildi - ama ne Jeremy ne de Tamsin çocukları için istediği gibi değildi. Özel öğretmeni ya da mürebbiyeyi kovarsa Longacre gücenir miydi?

Salonun açık kapısına vurulunca başını kaldırdı ve elinde çay tepsisiyle Bracken'ı görmeyi bekledi.

Oak kapının girişinde duruyordu, biraz dağınık ve yorgundu. "Bir alabilir miyim?" diye sordu.

"Elbette." Çoğunlukla ellerini meşgul etmek için açılmamış bir başka mektubu eline aldı. "Oturun."

"Bir resme başladım," dedi Vera'nın masasının karşısındaki sandalyeye oturarak. "Başlamayı planlamamıştım ve akşam yemeği için mazeretlerimi sunmak için buradayım. Forester, Alexander'ın duruşmasında Merlin Hall'a iftira attı ve ben de fark ettim ki Hall'u da içeren bir peyzajınız yok."

"Merlin Hall'u mu boyuyorsunuz?"

"Bunu evi olan Alexander'a bir hediye olarak düşünün. Bir süredir hiçbir şey boyamamıştım ve bu proje bana..."

Sessizleşti ve ellerine bakmaya başladı. Kahverengi boya sol başparmağını çevreliyordu ve sol elinin arkasından pembe bir çizgi geçiyordu.

"Bu bir veda hediyesi mi?" Vera elindeki mektubu keserek açtı.

"Onun gibi bir şey. Alexander ve Catherine ayrıldığım için bana kızgınlar."

Gittiğin için sana kızgıyım. Gerçi bu tam olarak doğru değildi. Vera ona aşık olduğu için kendine, bu kadar sevgili ve hedeflerinde bu kadar kararlı olduğu için de ona kızgındı.

"İnsanlar gider, Oak. Çocukların bu dersi öğrenmeleri ve acıya rağmen hayatlarına devam edebileceklerini öğrenmeleri gerekiyor." Her ikisi de ebeveynlerinden birini çok erken yaşta kaybetmiş olan Catherine ve Alexander'a verilecek en kötü dersti bu.

Vera notu taradı ve bir kenara koydu.

"Bir sorun mu var?" Oak sordu.

"Bu." Vera mektubu başıyla onayladı. "Çiçeklerin sanatsal olarak doğru şekilde resmedilmesi konusunda kendini son söz sahibi olarak gören Hera McIntyre, Leydi Montclair'in sergisinde Dirk'ün ölümünden sonra yaptığı bir çalışmanın yer alması gerektiğini hatırlattı. Bayan McIntyre'nin babası Akademi'nin ortaklarından biri ve buraya geldiklerinde kendisi zor bir misafirdi."

Oak ayağa kalktı ve notu aldı. "*Anladığım kadarıyla Londra Daha az sofistike bir çevrede yetişenler için ezici olsa da Dirk Channing'in mirasını koruma görevi küçük güvensizliklerimizin ötesine geçmeli, değil mi? Üç yıldır size bu tür kibirli saçmalıklar mı gönderiyor?*"

"Yaz Sergisi konusunda çok kötü. Babası da bana saygısızlık edenler arasındaydı ve Londra'ya dönerken onunla bu konuya güldüklerinden şüpheleniyorum."

Oak mektubu Vera'nın masasına geri koydu. "Bundan hoşlanmadım. Forester'ın Alexander'ın evini aşağılamasından, bir yandan da centilmenlik konusunda oğlana durmadan söylenmesinden hoşlanmıyorum. Bayan Diggory'nin Catherine'in sanatsal yeteneğini teşvik etmek için hiçbir şey yapmaması hoşuma gitmiyor. Seni burada kötü mektuplarla uğraşman için yalnız bırakmam hoşuma gitmiyor ama Longacre Londra'ya gider gitmez bana üç sipariş sözü verdi. Konuları çocuklar ve eğer sanatsal hakkını veremezsem çok zayıf bir yetenek olurum."

"Üç komisyon mu?"

Oak koltuğuna yeniden oturdu, perişan görünüyordu. "Longacre benim için çok şey yaptı, Vera. Burada, Merlin Hall'da olmamın sebebi o. Ona her zamankinden daha çok borçluyum. Akademi derslerinden tanıdığım başka bir portrecinin yanında kalmamı sağladı. De Beauharnais ile iyi anlaşıyorum. Sanatı konusunda ciddi, son derece yetenekli ve dramatizmden uzak biri."

"Kardeşlerinle kalacağını , Ash ve diğerinin adı neydi?"

"Sycamore. Cam, belli bir ruh halinde Beelzebub'a cevap verir. Kardeşlerimi seviyorum ve onları özlüyorum ama onların ücretsiz kiracısı olmak, salonlarını atölyem olarak kullanmak... Longacre'ın planı daha iyi."

Kendi sefaletinin yarattığı sis bulutuna rağmen Vera, Oak'ın karşı karşıya olduğu zorlukların büyüklüğünü kabul etti. Dirk hiçbir zaman Londra'da on iki ay üst üste kalmamıştı, çünkü metropolde güneş ışığı çok azdı. Kömür dumanı, nehir sisi, yüksek binalar, her mevsim kasvetli hava... Tüm bu faktörler ve daha fazlası, yeterli ışığa ve uygun pozlamaya sahip odaların az ve değerli olduğu anlamına geliyordu.

Oak'ın sadece komisyonlara değil, bir stüdyoya, bir malzeme deposuna, tanışmalara ve kibar sosyete ilkbaharda Londra'ya dönmeden önce kış boyunca geçimini sağlayacak araçlara ihtiyacı vardı.

"Görünüşe göre Longacre başkalarının hayatlarında bir yol bulmalarına yardım etmekten hoşlanıyor," dedi Vera. "Dirk'le birbirlerine karşı ne kadar hırçın olabildikleri göz önüne alındığında, onun böyle biri olduğunu düşünmezdim ama Longacre hem Tamsin'i hem de Jeremy'yi tavsiye etti."

Oak salonun eşyalarına göz gezdirdi ve bakışları ocağın üzerindeki yağlı boya çiçek tablosuna takıldı.

"Ne Bayan Diggory ne de Bay Forester görevlerine uygun değil ve bu resim bir Dirk Channing değil."

Vera omzunun üzerinden solmaya başlayan bir buket süsen resmine baktı. "Bunu Longacre yaptı, her ne kadar romatizmanın yeteneğinin çoğunu çaldığını iddia etse de. Dirk'ün ölümünden sonra bunu hediye olarak gönderdi ve ben de sergilemek zorunda hissettim. Geçen yıl Longacre'ı galerinin daha küçük örneklerinden bazılarını satmak için ilk girişimde bulunmaya ikna ettim. Ona gönderdiğim ilk üç tablo için alıcı bulamadı ve siz bunun nedenini açıklamaya yardımcı oldunuz."

Oak ayağa kalktı ve resme yaklaştı. "Elleri gerçekten acı çekiyor olmalı. Beyazlar çok düz, gölgeler ışık kaynağıyla uyumsuz." Bir parmağını bir gül yaprağının üzerinde gezdirdi. "Burada, burada ve burada, çiçeklerin solundaki açık pencerenin bu tarafta ışık, diğer tarafta gölge oluşturması gereken yerde..."

Sessizliğe gömüldü, görünüşe göre sadece kendisinin görebildiği niteliklerin değerlendirmesinde kaybolmuştu.

"Meşe mi?"

"Hmm."

"Jeremy ve Tamsin'i kovmak istiyorum." Vera bu sonuca son beş dakika içinde varmıştı ve bunun tek nedeni Oak'ın da her iki tarafı da yetersiz bulmasıydı.

Oak kalçasını masasının bir köşesine dayadı. "O zaman kov onları. Alexander Forester'dan kesinlikle nefret ediyor ve anladığım kadarıyla Catherine de Bayan Diggory'den pek etkilenmemiş. Forester çocuğun gözünü korkutuyor ve Alexander bir zorba ile yetkin bir öğretmen arasındaki farkı çok iyi anlıyor."

Bir zorba. Bu tek kelime Vera'nın zihninin gölgelerine ittiği pek çok şeyi aydınlattı.

"Zorbalığa uğradım. Üvey annem tarafından, Dirk'ün sözde arkadaşları tarafından." Vera ayağa kalktı ve kapıya doğru yöneldi. "Soruna parmak bastın. Jeremy saygı uyandırma becerisine sahip değil. Ben ona saygı duymuyorum, sanırım o da bana pek saygı duymuyor."

Oak ayağa kalktı ama onun peşinden gitmedi. "Vera, bekle."

Kapıya iki adım kala durdu. "Eğer bunu şimdi , cesaretimi kaybedeceğim."

"Forester'ı tutmanızı önermiyorum. Onu hangi şartlarda bırakacağınızı düşünmenizi öneriyorum."

"Oğluma zorbalık ediyor," dedi, halının üzerinde geri geri yürüyerek, "ve daha da kötüsü, bunun devam etmesine izin verdim. Kendime Alexander'ın uyum sağlaması gerektiğini, tüm erkek çocukların, uygun bir öğretmen göreve sevgili mürebbiyelerini kaybetmenin yasını tuttuklarını söyledim. Alexander'ın bir öğretmenle çalışacak kadar zeki olmadığını ima ederek onu gücendirmek istemedim. Her şeyi yanlış ele almışım."

Ve bu eski, tanıdık bir duyguydu; yetersizlik, iş için yanlış kişi olma, eksiklik. Vera, Dirk'ün karısı ve gürültücü ve asi erkek kardeşlerden oluşan bir ailenin tek kızı olarak böyle hissetmişti. Aynı yetersizlik duygusu Oak'ın sevgilisi olarak da onu rahatsız ediyordu.

Adam samimi bir dostluk aramıştı ve o burada, Londra'ya giden bir adam yüzünden kalp kırıklığı içindeydi.

Oak, "Forester Alexander için doğru öğretmen değil," dedi, "ama hatanın Forester'da olduğunu açıkça söylerseniz kendinize iyilik yapmış olursunuz."

"Ama açıkça öyle. Alexander altı yaşında. Uslanmaz ya da aptal değil. Sadece kendine güveni yok."

"Forester'ın becerisi yok," dedi Oak, "ama onu bir karaktere sahip olmadan gönderirseniz, suratını asarak ve öfkelenerek Kasabaya geri dönecektir. Longacre'a, herkese ve her şeye sizin ne kadar imkânsız bir işveren, Alexander'ın da ne kadar şımarık bir velet olduğunu anlatacaktır."

Vera masasının önündeki sandalyeye çöktü. "Bunu istemiyorum. Forester'ın gitmesini ve Bayan Diggory'nin de onunla birlikte gitmesini istiyorum. Longacre iyi niyetliydi ama kötü bir seçim yaptı."

Oak, "Yerime geçecek kişilerle ilgili olarak ailemden bilgi alacağım," dedi. "Özellikle kontes ve kız kardeşim Jacaranda herkesi tanır. En geç Michaelmas'a kadar Merlin Hall'da yeni bir mürebbiyeniz ve öğretmeniniz olabilir."

"O ikisinin hemen gitmesini istiyorum, Oak." Oak onu Londra için terk etmeden önce, ki bu onun korkaklığıydı.

"Sonra onlara çocuklar için bir tatil planladığınızı, belki de Göller Bölgesi'ne bir gezi planladığınızı ve hem Tamsin hem de Jeremy'nin kendi tatillerini yapmakta özgür olduklarını söylüyorsunuz. Evden ayrıldıklarında ve aradan biraz zaman geçtiğinde, onlara ek tazminat gönderirsiniz. Jeremy'ye Alexander'ın eğitimine devam etmeden önce olgunlaşması için daha fazla zamana ihtiyacı olduğunu ve Jeremy'nin başka bir görev aramasını vicdanen engelleyemeyeceğinizi öneriyorsunuz. Kendisine iyi şanslar dileyin ve bir tür karakteri ekte gönderin."

"Peki ya Tamsin?"

Oak yine kalçasını masanın bir köşesine dayadı. "Aynı temel yaklaşım. Onu serbest bırakın, sonra da Catherine'in eğitimine ara vermesinin yararına olduğunu belirten bir mektupla onu takip edin. Bitirme okullarını araştırıyorsunuz ve Bayan Diggory başka fırsatların peşinden koşmak için kendini özgür saymalı. Yeterli miktarda tazminat gönderirseniz, ikisi de sizi sevgiyle anacaktır."

"Peki, çocukları eğitmeye gerçekten uygun olmayan bir çift için nasıl karakter yazabilirim?"

"Övgüye gerek yok. Forester görevlerini vicdanlı bir şekilde yerine getirdi, bu da hayal gücünden tamamen yoksun olduğu anlamına geliyor. Bayan Diggory bir ergenin mizacına karşı sabırlıydı, bu da çok az eğitim aldığı anlamına geliyor. Biraz düşün, kelimeler gelecektir. Sana güveniyorum."

, onun yanağına bir öpücük kondurdu ve kapıya yöneldi. "Oak?"

"Bayan
Channing?"

"Teşekkür
ederim."

Boya lekeli elini saçlarında gezdirdi. "En azından bunu yapabilirim."

Sonra Vera'yı Longacre'ın mektubuyla ve d    necek   ok   eyle ba   ba  a bıraktı.

C H A P T E R E L E V E N

Yataklı seyahat arabası Dorset'ten değil, Londra'dan gelmişti. Eşleşen griler Merlin Hall yolundan yukarı tırmandığında, Ash ve Sycamore'dan başka kim inebilirdi ki?

Oak kardeşlerini gördüğüne o kadar sevinmişti ki, kendisini gözetledikleri için onları hırpalamamıştı bile. Sycamore zarif bir kasaba adamına dönüşmüştü - Merlin's Hall'un eşiğine ayağını basmadan önce bile bu dönüşüm çok açıktı - Ash ise hâlâ Ash'ti: sessiz, hafifçe eğlenen, okunması zor. İki kardeş de Vera'yı büyülemeye koyuldu ve bu...

Vera'nın hak ettiği buydu. Flört edilmeyi, pohpohlanmayı, eğlendirilmeyi ve takdir edilmeyi. Ash ve Cam'in Merlin Malikânesi'nde iki gün kalmasına, böylece arabacı, seyisler ve atların dinlenmesine karar verildi. Ardından Oak kardeşleriyle birlikte Kasaba'ya doğru yola çıkacaktı.

Nihayet. Sonunda.

"Peki neden," diye sordu Cam, hanımlar yemek masasından kalkıp salona çay içmeye gittiklerinde, "sanatın ve kültürün büyük kalesine hücum ettiğiniz için coşkulu görünmüyor musunuz?"

"Londra bir kale değil," diye karşılık verdi Oak, Forester'ın Dorning kardeşlere katılıp bir tur içki içmek yerine yorgunluğunu öne sürmesine sevinerek

Liman.

"Kalp bir kaledir," dedi Ash, "ve Bayan Channing sizinkini ele geçirdi."

Oak içkisine baktı ve mum ışığının yarattığı lal rengi, kehribar rengi ve altın rengi vurgulara dikkat etti.

"Neden kardeşlerimi özlediğimi düşündüm ki?" diye düşündü. "Haftalardır kimse içimden geçenleri dünyaya duyurmaya cüret etmedi, kimse kıyafetlerime hakaret etmedi, kimse çağrıyla ilgili şaka yapmadı. Bu çatı altında sadece altı saat kaldınız ve şimdiden beni aşk hastası ilan ettiniz."

"Beş saat," dedi Cam, yemek odasının şöminesindeki saate bakarak, "ve suçlamayı reddetmiyorsun. Dul kadın çok güzel, ama sen üniversiteye başladığından beri hep güzel kadınları çiziyorsun. Ondan hoşlandım."

Ash arkasına yaslandı ve bileğini bir dizinin üzerine geçirdi. "Oak da Bayan Channing'i seviyor, o da Oak'ı seviyor. Onun büyük şehre gitmesini istemiyor. Evlilik neden tartışılmıyor?"

Cam'in yararsız gözlemlerini Ash'in sorusunun üzerine yığmak yerine sorunun havada asılı kalmasına izin vermesi, Oak'ın cevap vermek zorunda kalacağı anlamına geliyordu.

"Ben bir sanatçıyım," dedi. "Çocukluğumdan beri tüm varlığımı sanatsal başarı elde etmeye adadım. Şimdi önemli olan tek arenada cesaretimi sınamadan her şeyi bir kenara mı atacağım?"

"Boya fırçası kullanan bir gladyatör," diye mırıldandı Cam. "Bunu hayal etmekte zorlanıyorum."

Doğruyu söylemek gerekirse Oak da öyleydi. "Eğer sopanı elinden alırsam, Cam, geriye ne kalır? Sen kimsin?"

Cam Ash'e bir bakış gönderdi. "Ben senin yorgun kardeşinim, işte ben buyum ve bir sürü parası ve en iyi bağlantıları olan çok yakışıklı bir adamım. Bayan Channing'i kasabaya davet etmelisin. O

Hillman Sokağı'ndaki kiralık evime hoş geldiniz. Yılın bu zamanında kimse Londra'da ev aramaz ama insan hizmetçilerini de bırakmak istemiyor, çünkü maaşlarına ihtiyaçları var."

Oak portosunu yudumlarken, "Vera'nın pek parası yok," diye cevap verdi. "Onun kiracı değil, misafir olduğunu açıkça belirtmeniz gerekirdi."

Kardeşleri arasında bir bakış daha geçti ve Oak hatasını anladı. Vera'nın Kasaba'ya seyahat etme fikriyle alay etmeli, küçümseyerek burun kıvrımalıydı. Vera Kasaba'ya gitmek istemiyordu, Kasaba'ya gitmek için hiçbir nedeni yoktu. Hem de hiç. Bu konuda çok açıktı.

Oak, Ash'in evlilikle ilgili sorusunu kabul etmediği için çoğul hatalar yapmıştı.

Oak, "Vera'nın Londra'yla ilgili kötü anıları var," dedi. "Channing'in arkadaşları ona karşı pek de saygılı değillerdi. O taşralı bir masumdu ve onlar da dünyevi kocasının etrafında dönen sanatçılardı. Önceki ilişkisi düzensizdi."

Aslında Oak'ın hataları üçe çıkıyordu, çünkü işvereninden *Vera* diye bahsetmemesi gerekiyordu.

"Dolayısıyla güzel Bayan Catherine," dedi Cam. "Orijinal bir kızın tüm özelliklerine sahip. Ben de ondan hoşlanıyorum."

"İşte senin sorunun bu," dedi Oak. "Herkesi seviyorsun ama gerçekten kimi *önemsiyorsun* küçük kardeşim?"

Ash bir parmağını bardağının kenarında gezdirdi. "Seni yakaladım, Cam."

"Seni önemsiyorum," diye yanıtladı Cam ayağa kalkarak. "Nedenini ancak Tanrı bilir. Bayan Channing'e, Casriel'in parayla evlenme konusunda ahmakça davrandığı sırada güzel Beatitude'e baktığı gibi bakıyorsun. Lanetlenmiş aşk hiçbir erkeğin çekici bir aksesuarı değildir. En azından Ash karşılıksız tutkusunu Almanların deyimiyle "*weltschmerz*"e dönüştürdü. Bu da

Ben. Forester denen adamı tanıyorum. Oxford'daki talihsiz dönemimde aynı Almanca öğretmenimiz vardı."

Ash'in gülümsemesi soldu ve brendisinden bir yudum daha aldı. "Jeremy Forester'ı tanıyor musun?" Oak sordu.

"Bir üniversite hocası olarak kısa süren kefaretim sırasında yolum onunla kesişti. Birden fazla kez aşağı gönderildi ve taverna hizmetçileri tarafından hiç sevilmedi. Parayla satın alamayacağı şeyleri zorla ve kurnazlıkla almaya çalıştı."

Ne yazık ki bu tanım Oak'ın Forester hakkında bildiklerine fazlasıyla uyuyordu. "Yine de altı yaşındaki bir çocuğa centilmenlik dersi veriyor. Peki ya Forester'ın akademisyenliği? Kendini oraya verdi mi?"

Cam içkisini aldı. "Pek sayılmaz. Lakabı Slow Top'tı. Amcasının izinden gidecek sanatsal yetenekten yoksundu ve herhangi bir akademisyen olmak için gereken disiplinden de yoksundu. Forester'ın öğretmenlik yaptığı bir okul odasında bütün gün kapalı kalan bu küçük adama acıyorum."

Slow Top. "Amcası kim?"

Cam kapıya doğru yürüdü. "Koruyucu aziziniz, Bay Richard Longacre, RA. Ne tesadüf. Hanımlara mazeretlerimi iletin lütfen. Kahvaltı masasında en çekici halimi takınabilmem için dinlenmem gerek."

Oak'a bir öpücük verdi ve yoluna devam etti.

Ash kapıyı kapatmak için ayağa kalkarken, "Kasabada daha kötü," dedi. "Daha gösterişli, daha pervasız. Kulüp onun için bir sahne ve nadiren bir gösteriyi kaçırıyor, ancak Londra'nın tüm bu bilgi birikimi Dorset'ten gelen sıradan bir delikanlıya zarar veriyor."

"Kulüp geliyor mu?"

"Yakışıklı."

Oak içkisini bitirdi, çünkü hanımlara özür dilemeye niyeti yoktu. "Peki Sycamore neden bu kadar huzursuz ve tedirgin görünüyor?"

her zamanki gibi? Bir bayan arkadaşı var mı?"

"Küçük kardeşimizin pek çok bayan arkadaşı var. Her hafta farklı bir tanesi ve hepsi de onun kaypak tavırlarına rağmen ona tapıyor."

"Verity Channing'e bayılıyorum."

Ash masaya döndü ve içkisiyle selam verdi. "Tahminimce yetersiz bir ifade ve görünüşe göre o da sana büyük saygı duyuyor. Bu yüzden, ahmak bir Dorning gibi ona sırtını dönecek ve hayatının geri kalanını bu kararından pişmanlık duyarak geçireceksin."

Bu bir tür ilerlemeydi, çünkü Ash kendi durumu hakkında nadiren yorum yapıyordu. "Leydi Della ile aranızı düzelttiniz mi?"

Tüm aile Ash'in Leydi Della Haddonfield'a teklifte bulunacağından emindi, belki Leydi Della da benzer şekilde ikna olmuştu. Görünüşe göre Ash farklı düşünüyordu.

Konyağına baktı. "Hanımefendileri ve ben bir ateşkese vardık. O şehirden uzak duruyor, şehirde olması gerektiğinde de ben ondan uzak duruyorum. Sizin gibi benim de bir kadına maddi anlamda sunabileceğim çok az şey var -o bir kontun kızı- ve o da bunu yapabilecek bir erkeği hak ediyor..." Hâlâ yarısı dolu olan bardağını yere bıraktı. "Beni mazur görün. Cam iyi bir örnek olduğundan değil ama ben de yorgunluğumu hanımlara yansıtmaktansa yatağıma arayacağım."

"Longacre kulübe hiç geliyor mu?" Oak'ın bu soruyu neden sorduğuna dair hiçbir fikri yoktu.

"Katılımın gizli tutulması gerekiyor," dedi Ash, "ama evet, öyle. Tüm sosyete Coventry'nin kapısından vals yaparak girer ve çoğu vals yaparak çıkarken cepleri daha hafiftir. Longacre zamanını zenginlerin ve umursamazların harcadığı yerlerde geçiriyor, böylece himayesindeki kişiler için onlardan komisyon alabiliyor."

"Longacre'ı sevmiyor musun?"

"Coventry'de herkesi severiz, Oak, borçlarını ödedikleri ve içkilerini tutabildikleri sürece. Ben yatmaya gidiyorum."

Bu da demek oluyordu ki, hayır, Ash Longacre'dan hoşlanmıyordu. Oak kardeşiyle birlikte ana merdivenin dibine kadar yürüdü. "Casriel neden seyahat arabasını göndermedi?" diye sordu.

"Şifreli konuştu, sadece size Cam'in koçunu teslim etmek için acele etmememizi söyledi. Cam bunu kabul etmedi ve işte buradayız, büyük olasılıkla tam da Casriel'in istediği gibi. Seni görmek güzel Oak, Hampshire'ın temiz havası sana iyi gelmiş gibi görünüyorsun."

"Öyle."

Oldukça çekingen olan Ash, Oak'a nazıkçe sarıldı. "O zaman belki de burada kalmalısın. İyi geceler." Arkasına bakmadan merdivenlerden çıktı.

Oak merdivenlerde oturup kardeşinin davranışını düşünmek istiyordu -Ash onu *teselli* etmeye mi çalışıyordu- ama Vera aile salonunda bekliyordu. Onu kendi odasında yalnız bıraktıktan sonra, kendisiyle Londra'ya gelmesini tekrar isteyecekti.

Ve bu sefer, olabildiğince tatlı ve ikna edici bir şekilde soracaktı.

Bayan Diggory, Oak salondaki hanımlara katılır katılmaz Catherine'e yatağına kadar eşlik etti. Kardeşleri için özür diledi ve bu da onu rahatlattı.

"Kimin kime daha çok vurulduğunu bilmiyorum," dedi Vera, Oak'a bir fincan çay doldururken. "Catherine mi Bayan Diggory mi, Sycamore mu Ash mi? Bay Forester akşam yemeğinde oldukça durgundu."

Oak, Vera'nın çay tepsisinin başında durduğu kanepenin ucundaki berjer koltuğa oturdu. "Sycamore, Forester'ı üniversiteden tanıyordu ya da onu biliyordu. Forester'ın Richard Longacre ile akraba olduğunu biliyor muydun?"

Bunun konuyla ne ilgisi var? "Tamsin de öyle, yeğenim ya da büyük yeğenim, belki de en yakın kuzenim. Jeremy ve Tamsin'in kan bağı yok ama aile bağları var. Longacre onu tavsiye ederken bundan bahsetmişti."

ay ılıklaşmıştı ve salon soğumaya başlamıştı. Yaz geceleri böyle olabilirdi; ne ateş yakacak kadar soğuk, ne de rahat edecek kadar sıcak.

"şmşsn," dedi Oak, kanatlı koltuğunun arkasındaki yorganı açmak için ayağa kalkarken. "Bana eşlik etmek için ayakta kalmaya gerek yok." Yn Vera'nın omuzlarına örttü ve yerine oturdu.

"Bu bana kardeşlerin burada olduğu için bu gece kendi odanda kalacağını söylemenin bir yolu mu?" Vera'nın sesi kendi kulaklarına sinirli geliyordu.

Oak soğuk çayını yudumladı. "Pusu için özür dilerim Vera. Kardeşlerim bir not gndermeliydi. Kendileri teftiş turuna çıkmadan arabayı gndermeliydiler. Londra'ya gitmeyi bu kadar çok istememin nedenlerinden biri de buydu."

Vera Londra hakkında bir şeyler duymaktan bıkmıştı. "Davetsiz misafirlerim olduğu için biraz şaşkın olduğumu itiraf etmeliyim. Bu benim nezaketsizliğim."

Oak koltukta onun yanına oturmak için kıpırdandı. "ok insancılsın. Kardeşlerimden bazıları normal anlamda kibardır, ama hepsinin meraklı olma yolları vardır. Ve Londralı bir çift bekâr, ev misafiri olarak ilk tercihiniz olmazdı."

"Yeterince doğru."

Salon kapısı açıktı ama Bracken çoktan koridordaki lambaları söndürmeye gelmişti. Oak ve Vera dışında ev halkı uyumuştı.

"Londra'ya giderek ailenle arana mesafe koymaya çalışıyorsun," dedi Vera. "Ama orada iki erkek ve bir kız kardeşin var, değil mi?"

"Sadece kardeşler. Jacaranda ve ailesi yaz için taşrada." Bir yudum bile almadan çay bardağını yere bıraktı. "Kardeşlerimle Londra'da kalmayacağım ve onlar da kulüpleriyle meşgul olacaklar. Bir sabah parkta yürüyüş yapmak için buluşabiliriz ya da kulüpte bir yemeği paylaşabiliriz ama ne onlar benim cebimde ne de ben onların olacağım. Dorning Hall'da her yemekte ailemi görürdüm. Uzun yürüyüşlerde yanıma çizim defterimi ve kalemimi alırdım, böylece biraz yalnızlık bulmak için bir bahanem olurdu."

Vera, Oak'ın kendi ailesinden yalnız kalmak zorunda kalacağını düşünmemişti, ancak üvey annesinin her yerde gezinen varlığına dair anıları bu kavramı anlaşılır kılıyordu.

"Sen aileni seviyorsun," dedi, "ve onlar da açıkça seni seviyor."

"Onları çok seviyorum ve kardeşlerim kötü konuşana lanet olsun. Gerçi onlardan çok var ve çok gürültü yapıyorlar."

Londra gürültülüdür. Bunu söylemek gereksiz yere hırçınlık olurdu. Oak Londra'da bulunmuştu, bir şehrin gürültüsü ile dolu bir evin amansız telaşı arasındaki farkı biliyordu.

"Seni özleyeceğim." Sözcükler Vera söylemeyi planlamadan ağzından çıkmıştı. Oak'ı özleme duygusu kalbinde çoktan başlamıştı. "Akşam yemeğinde kardeşlerinle şakalaşmanı, birbirlerine hikâyeler anlatmanı izledim ve senin hakkında ne kadar az şey bildiğimi ve bildiklerimi ne kadar sevdiğimi fark ettim."

Oak bir kolunu onun omuzlarına doladı. "Benden hoşlanıyor musun?" "Oldukça hoşlanıyorum."

"Senden çok hoşlanıyorum, Verity Channing. Stoltzfus tablolarıyla ne yapacağına karar verdin mi?"

Senden çok hoşlanıyorum. Oak kibarlık mı yapıyordu? Vera'nın duygularını incitmemeye mi çalışıyordu? Vera'omuzlarına doladığı kolu sevgiden bahsederken, aniden konuyu değiştirmesi konuşmayı yaklaşan ayrılıklarına kaydırdı.

"Bu tabloları burada, başlarını belaya sokamayacakları bir yerde tutma eğilimindeyim."

"Ama?"

"Ama paraya ihtiyacım var Oak. Gelirleri Catherine'e yatırmak için sadece beş yılım olsa bile, bu anaparanın miktar faizi demek. Bu ..."

Meşe yorganı daha rahat saracak şekilde yeniden düzenledi. "gibi...?"

"Merlin Malikanesi borçlarını ödeyebiliyor. İyi hasatlar yaptık ve iyi kiracılarım var ama bu benim yaşlılığım için bir plan değil, bu kötü yıllar için bir plan değil ve her shire'in kötü yılları vardır. Bu tabloları istemiyorum ve kullanılmayan varlıkları satmak mantıklı."

"Restore ettiğim tabloları satıyorsun. Bir şeyler getireceklerdir."

"Çok değil, Dirk'ün çıplaklarının getirebilecekleriyle kıyaslanamaz bile. Catherine sarayda takdim edilemez ama Londra sosyetesinde hareket etmeyi öğrenebilir. Bunun için önemli bir yatırım ve büyük bir şans gerekecek ama bu girişimi ona borçlu olduğumu hissediyorum."

"Ya Tom Treeble?"

Vera Oak'la ilgili pek çok şeyi özleyecekti -çocuklara karşı sabrını, yemeklerdeki varlığını, Vera'nın yatağındaki varlığını- ama aynı zamanda onun saf arkadaşlığını da özleyecekti. Onunla sorunları konuşabilme, vaaz vermenin ağırlığına asla ulaşmayan içgörüler sunabilme yeteneğine sahipti. Olmayı teklif ettiği gibi bir arkadaş olmuştu ve bu...

Bu tam da Vera'nın farkında olmadan ihtiyaç duyduğu şeydi. "Tom Treeble onun seçimi olabilir, ama Oak, ben onun bir seçeneği *olmasını* istiyorum. Bana gülümsemekten fazlasını yapan ilk erkek olan Dirk ve ben de üvey annemin evinden uzaklaşma fırsatına balıklama atladım. Catherine, Merlin Hall'un kardeşine ait olduğunu biliyor.

O da benden kaçmak için yanıp tutuşuyor olabilir."

Oak Vera'nın elini tuttu, tutuşu sıcaktı. "Benimle Londra'ya gel ve çocukları da getir. Bu geziyi Forester ve Bayan Diggory'yi için bir bahane olarak kullan. Sycamore size evlerinden birinde bedava konaklama teklif etti - Londra'nın büyümesi göz önüne alındığında gayrimenkulün iyi bir yatırım olduğuna inanıyor - ama yine de yılın bu zamanında daha iyi mülkleri kiralayamıyor."

"Londra umurumda değil, Oak. Bunu biliyorsun." Gerçi Vera onun isteğini yenileyeceğini umuyordu.

Onun parmak eklemlerini öptü. "Kibar sosyete Kasaba'dan gideli çok oldu ve yakında geriye kalan birkaç aile de ormanlık alanlara ve ev partilerine gidecek. Güvende olacaksın ve eğer gitmek istediğin yer orasıysa, sana ve Catherine'e mağazalara kadar eşlik etmek için hazır olacağım. Alexander'la birlikte müzeleri de görmeli ve Gunter's'da buz yemelisiniz."

Her çocuk güzel bir yaz gününde bu deneyimi yaşamalı. "Gunter's görülmeye değer bir yer. Ben de oraya birden fazla kez gittim."

"Ve sen vanilyalı tercih ediyorsun," dedi

Oak. "Bunu nereden biliyorsun?"

"Çünkü vanilya egzotik ve zengindir ve size yakışır. Benim de favorimdir."

Vera'nın gördüğünden farklı bir Londra resmi çiziyordu; çok geç saatlere kadar süren akşam yemeği partilerinin olmadığı, yarı sarhoş adamların ona bir sokak fahişesiymiş gibi bakmadığı bir Londra.

"Richard Longacre yıllardır Londra'ya gelmem için peşimde. Yolculuğa çıkana kadar bana ısrar etmekten vazgeçeceğini sanmıyorum."

Oak başını minderlere yasladı ve gözlerini kapattı. "Senden hoşlanıyor mu?"

Vera'nın ilk eğilimi gülmek oldu ama Oak diğerlerinin gözden kaçırdığı şeyi gördü. "Bilmiyorum. O ve Dirk'ün sık sık yüksek sesle tartışmalarla noktalanan bir dostlukları vardı. Longacre'ın Anna'yla bir akrabalığı vardı ve sanırım bu konuşulmayan bir gerginlik kaynağıydı. Kendimi bir öfke patlamasının ortasında bulmamak için hiç burnumu sokmadım."

"Beni size Longacre gönderdi, o da size Bayan Diggory ve Forester'ı gönderdi. Size oldukça sık yazıyor ve sanırım bu bölgede seyahat edeceği zaman size planlarından bahsetmiştir."

Vera çeşitli kibar mektupları düşündü ve daha önce fark etmediği bir örüntü gördü. "Öyle. Lyme Regis'e Winchester'dan geçiyor. Onu ziyaret etmesi için Hall'a davet etmem mi gerekiyordu?"

"Yas tuttuğun sürece değil, tutmadın." "İki yıldır ilk yasımı tutmuyorum."

"Öyleyse benimle Londra'ya gel. Çocukları da getir. Hem etrafı gezeriz hem de işe yaramayan personelden kurtulursun. Londra'daki ajanslardan yeni elemanlarla bizzat görüşebilir ve resimleriniz için fiyat pazarlığı yapabilirsiniz."

Gitmek için nedenler birikiyor, Vera'nın bir daha asla Kasabaya adım atmak istememesinin nedenlerini gizliyordu. Oak, bir daha bedava konaklama ve iyi konumlanmış bir refakatçiye sahip olamayacağını belirtmeyecek kadar kibardı. Longacre ev sahipliği yapmayı teklif etmişti ama ayrıntı vermemişti ve bir kontun iyi bağlantıları olan oğlu da değildi. Ayrıca çocuklar başkenti görmeliydi ve bir gezi Jeremy ile Tamsin'i kovmayı çok daha kolay hale getirecekti.

"Seninle Londra'ya gelmem hiçbir şeyi çözmeyecek Oak. Yine de senden ayrılmak zorunda kalacağım ve o günden hâlâ korkuyorum."

Onun şakağını öptü. "Ben de öyle, ama Gunter's'deki akçaağaçların altında seninle bir vanilyalı buz paylaşmanın anısına değer vereceğim."

Ayağa kalktı ve mumları söndürmeye başladı. "Sizi odanıza götüreyim mi?"

Her ne kadar kapalı da olsa, günün sonunda ona katılmak için izin istemenin bir yolunu bulurdu.

"Yapabilirsin."

Karanlık evin içinde kol kola yürüdüler ve Vera'nın kalp ağrısı daha da arttı. Bunun gibi daha çok gece istiyordu; sessiz bir sohbet, şefkat, geceyi sonlandırmak için tatlı bir sevgi ve sonrasında paylaşılan uykunun huzuru.

Belki de Londra o kadar da kötü değildi ve belki de orada son derece mutsuz olduğu yıllardan bu yana değişmişti.

Birisi yüksek sesle stüdyonun kapısına vurduğunda meşe, sıradan kılığının ardındaki son nü'yü .

"Bay Dorning, beni içeri almak zorundasınız!" Alexander bu talebi haykırdı.

Oak kapının kilidini açtı ve Alexander odaya daldı. "Annemin bizi yanına almasını sağlamalısın. Götürmelisin. Catherine'i ve beni. Lütfen."

Oak kapıyı kapattı. "Alexander, nedir?"

"Burada Bay Forester'la kalmayacağım. Beni dövecek ve akşam yemeği yemeden gönderecek ve ben de kaçacağım! Latince'den nefret ediyorum, İncil'den nefret ediyorum ve toplamlardan nefret ediyorum."

Aslında tatlı olan küçük bir çocuk küfre sürüklendi. Oak, Forester tartışmaya davetsiz katılmasın diye kapıyı kilitledi. "Hadi tartışalım

Bunu balkonda konuşalım, olur mu?"

"Hiçbir şey konuşmak istemiyorum. Annemle Londra'ya gitmek istiyorum."

Sesinin titremesiyle Alexander'ın yüzünde beliren dehşet ifadesi sefaletin vücut bulmuş haliydi. Utanç, öfke, korku... Oak çocuğu elinden tutup balkona götürdü.

"Otursana," dedi Oak, bir çift ferforje sandalyeden birine katlanarak. "Annenin Londra'ya gideceğini sana kim söyledi?"

Alexander burnunu çektii, bakışları Malikâne'nin arka bahçesinden uzanan parklık arazideydi. "Merlin Hall'dan ayrılıyor ve bu senin suçun."

"Hayır, aslında öyle değil. Tam olarak değil. Anneniz bir süredir başkentten ziyaret davetleri alıyor. Kardeşlerim ve ben sadece ona eşlik ediyoruz. Onun yokluğunda Merlin Konağı'nda kalmanın nesi kötü olabilir ki?"

Alexander'ın bir kütüğün üzerine oturamadığı, çocuk eyerde olmayı çok sevmesine rağmen Charlie'yle bir kez daha ata binmek istemediği bir anı canlandı.

"Bay Forester. İşte bu çok korkunç olurdu. O ve lanet huş ağacı çubuğu."

Küfür ve hakaret. "Seni kandırıyor mu?"

"Bazen günde iki kez ve ağlarsam fazladan şerit alıyorum. Ondan nefret ediyorum."

Ben de ondan nefret ediyorum. "Ve sana şikayet edersen, daha fazla çizgi ekleyeceğini mi söyledi?"

Alexander başını salladı. "Bir centilmen şikayet etmeden kaderini kabul eder. Hiçbir zaman bir beyefendi olmak istemedim ve eğer Bay Forester bir beyefendiyse, onun yerine bir haydut olmayı tercih ederim."

Oak Alexander'a mendilini uzattı. "Üfle."

Alexander korna çaldı ve çarşafı düzgünce katlayıp bir kenara koyan Oak'a geri verdi.

"Gerçekten kaçacağım, efendim. Ondan nefret ediyorum, çok kaba biri ve annem, Catherine ve Bayan Digg hakkında kötü şeyler söylüyor. Babam hakkında bile kötü şeyler söyledi ve babam öldü. Ölüler hakkında kötü konuşmamamız gerekir." Alexander tek kelimeyle *kötü konuştu* ama öfkesi yeterince açıktı.

Oak, "Kaçmak, nadiren de olsa, yapılacak en mantıklı şeydir," dedi. "Eğer eylemlerime belli bir perspektiften bakılırsa, yerden kaçıyorum."

Alexander'ın kaşları çatıldı. "Biri senin kışını da mı dövdü?"

Küçük bir çocuk ciddiye alınmak için çırpınırken gülümsemeyin. "Yakın zamanda değil, ama yalnızdım ve dünyada yolumu çizmeye ihtiyacım vardı. Dorning Hall'da bunu yapmanın bir yolunu bulamadım." Oak, Grey ve Beatitude'un aile saadeti içinde çalkalandığını, Hawthorne'un güzel bir dulla evlendiğini ve Valerian'ın Shire'in en güzel varisine aşık olduğunu görmüştü.

Kaçıp gitmişti, ama en azından hayatı boyunca hedeflediği yöne doğru kaçmıştı.

"Merlin Hall'a mı kaçtınız, Bay Dorning?"

"Londra'ya gidiyorum. Burada durdum çünkü sanatı seviyorum ve babanın topladığı eski eserlerden bazılarını restore ederek annene yardım etmek istedim. Onları Londra'da satacağım çünkü Merlin Hall'un artık onlara ihtiyacı yok."

"O zaman Londra'ya kaçacağım. Catherine babamın Londra'daki herkesi tanıdığını söylüyor. Londra'da kimse beni yenemez."

Oak çocuğa sıkıca sarılmak ve onu asla bırakmamak istiyordu. Londra'da yalnız bir çocuk sokaktan kaçırılır ve kimsenin katlanmaması gereken bir cehenneme satılırdı.

"Alexander, kaçarak hangi sorunu çözmeye çalışıyorsun?"

"Bay Forester." Bir tiksinti evreniyle söyledi. "O *büyük bir* sorun. Benim yavaş olduğumu söylüyor, ama sen Latince'de yavaştın ve annem hiç Latince bilmiyor."

"Onun bir sorun olduğu ve bir öğretmen ve örnek olarak sizi başarısızlığa uğrattığı konusunda sizinle aynı fikirdeyim. Öğrenmek için çok çabalıyorsunuz ve eğer ilerlemeniz yavaşsa, bundan kısmen öğretmeniniz sorumludur. Bay Forester'ı sonsuza dek gönderme gücüne kimin sahip olduğunu biliyor musunuz?"

"Tanrı onu öldürmesi için ölüm meleğini gönderebilir. Cook'un dediğine göre Bayan Tansbury ona çaylarından biriyle kanlı bir akı verebilirmiş. Muhtemelen bunun için de beni döverdi. Bay Forester döverdi, Tanrı değil."

Cook bunu bir çocuğun duyabileceği bir yerde ne zaman söylemişti ve daha da önemlisi, neden? "Cook başka ne dedi?"

"Bay Forester, Catherine'i Bayan Digg'i öptüğü gibi öperse Cook ona zarar verecekmiş. Bracken ona gevezeliği kesmesini söyledi ama Bayan Hepplewhite kabul etti."

Hizmetkârların salonunda gerçekleşmiş olması gereken bu konuşma, ancak sinsi bir kulak misafiri tarafından duyulabilirdi.

"Salona ilk geldiğimde odama gizlice girdin, değil mi?"

Alexander sırtını balkon korkuluğuna dayamak için döndü, elleri cebinde, ayakları bileklerinden çaprazdı. Bu duruş garip bir şekilde yetişkin duruşuydu, şüphesiz Forester'ın sık sık benimsediği bir duruştu.

"Senin gerçekten bir sanatçı olduğundan emin olmalıydım. Merlin Hall bana ait ve annemle Catherine'in onları koruyacak başka kimseleri yok. Ya bizden çalmaya gelen kötü bir adam olsaydın?"

Küçük bir çocuk için ne büyük bir soru ve ne büyük bir sorumluluk.
"Çantamda ne buldun?"

"Eskiz defterleri, kalemler, silgiler, size benzeyen insanların çizimleri - iyi . Onları incelemek istedim. Senin de bir deniz kabuğun var."

Sen de geri dönüp bir kez daha baktın. "Küçük bir çocukken zaman zaman casusluk yapardım Alexander. Ağaçlara saklanır ve bahçıvanları gizlice dinlerdim. Bunun için kendimden utanıyorum."

"Bir centilmen casusluk yapmaz mı?"

"Nadiren casusluk yapar. Gerekçeniz -annenizi ve kız kardeşinizi korumak- asilce, ancak Londra'ya giderseniz onları koruyamazsınız. İnsanların özeline burnunu sokmanın hoş bir şey olmadığını anlıyorsan casusluk konusunu bir daha tartışmamıza gerek yok. Bahçıvanları gizlice dinlemem yanlıştı."

Alexander tüm bu konuşma boyunca ilk kez Oak'ın bakışlarıyla karşılaştı. "Huşlandın mı?"

"Cezayı hak etmiştim ama vicdan azabı, sızlayan bir kıçtan daha ağır bir yükü. Sanırım babam da bunu biliyordu. Bay Forester konusuna dönebilir miyiz?"

"Ondan nefret ediyorum. Bunun günah olup olmaması umurumda değil. Yulaf lapamı yemek için zar zor oturabiliyorum ve Bay Forester bunun komik olduğunu düşünüyor. Bana yastık teklif ediyor, ben de ona vurmak istiyorum."

"Ben de öyle ve onun eziyet ettiği kişi ben değilim. Yine de ona vurma. Muhtemelen o da sana vurur ve ona ilk senin saldırdığına dair bir hikaye uydurur. Zorbalar böyledir. Ama zorbalar kovulabilir, Alexander."

"Annemin beni şımartmasına izin verirsem asla bir şey öğrenemeyeceğimi söylüyor."

Oak botlarını parmaklığa dayadı ve sandalyesinde arkasına yaslandı. Gün çok güzeldi, kardeşleri onu sağ salım Londra'ya ulaştırmak için hazırdı ve Vera da onlarla birlikte yolculuğa çıkabilirdi.
Yaşam

iyiydi, gerçekten yleydi. Ya da öyle olmalıydı ama o anda Oak'taki hiçbir Şey Londra'ya gitmek istemiyordu.

"Bay Forester dürüst değildi, Alexander."

"Bir centilmen asla yalan söylemez." Alexander sırtıyordu, Oak'un ondan gördüğü ilk gerçek mutlu ifadeydi bu.

"Kesinlikle. Bir centilmen ne kadar rahatsız edici olsun nazik ve dürüsttür. Haydut olmak çok daha kolaydır. Yine de bir Şeyi anlamanı istiyorum. Bay Forester sizi aptal yerine koymaya çalıştığı gibi, annenizi de okulda hiçbir otoritesi yokmuş gibi hissettirmeye çalıştı. Ama Şöyle bir Şey var: Bay Forester senin aptal olduğun konusunda yanılıyordu - sen oldukça zekisin - ve annenin otorite eksikliği konusunda daha da yanılıyordu. Sana huş ağacı sopası kullandığını ona hiç söylemedi ve annen hem sert disiplin hem de yalan söylediği için ona çok kızacak."

"Annem asla fkelenmez."

"Evet, yle. Sadece bunu göstermiyor." Ya da bazen kızgın olduğunu kendine bile itiraf etmiyordu. "Bana anlattıklarını ona da anlatmalısın."

Alexander arkasını dönerek Oak'a sırtını verdi. "Mız mızlandığımı söyleyecek."

". Cesur ve Şikayet etmeyen biriydin, mız mızlanmanın tam tersi. Annen Forester'ı kulağının üstüne atabilir. Siz onu herhangi bir yanlış uçuŐ için terk etmeden önce bunu yapma fırsatını hak ediyor."

Alexander omzunun üzerinden ona Şaşkın bir bakış attı.

"Kamadan önce," dedi Oak, "ve Merlin Hall'u korumasız bırakmadan önce." Bu sözler acı vericiydi. Hiçbir küçük çocuğa bütün bir mülk ona baęlıymıŐ gibi hissettirilmemeliydi, ama Alexander da her Şeyden yoksun olduğuna inanmaya devam etmemeliydi.

"Annemle konuşmak için benimle gelir misin?"

İskender'in bunu sorması, Oak'un incelemek istemediği açılardan önemliydi. "Evet, seninle geleceğim. Forester seni aramaya başlamadan ve olayları kendi versiyonuyla anlatmaya çalışmadan önce bu konuyu konuşsak iyi olur."

"Bayan Digg'le birlikte. Ben şiirlerimi kopyalayacaktım, onlar da Catherine'in matematik dersini tartışacaklardı ama Bayan Digg oturma odasının kapısını kilitledi. Catherine nedenini sormamamı söyledi. Bu konuda kızgın görünüyordu."

Bu konuda kızgıyım. "Hadi anneni bulalım." Oak ayağa kalktı ve Alexander atölyeye geri dönmeden önce çocuğa nazikçe sarılmak için eğildi. "Sen harika bir küçük adamsın ve büyük sanatçılar için ayrılmış cennet bulutu her ne ise, baban seninle gurur duyuyor. Ben de seninle gurur duyuyorum."

Alexander, en kısa ve en değerli anlarda Oak'a sarıldı ve sonra koşarak uzaklaştı.

"A LEX ANDER ve benim sizinle konuşmamız gereken bir konu var." Oak'un sesi Vera'nın hiç duymadığı kadar ciddiydi. "Konu biraz acil."

Son zamanlarda her şey aceleye geliyordu. Vera Londra'ya gidecekse hizmetçilere toplanmaya başlamaları için emir verse iyi olacaktı ama henüz vermemişti. Tamsin ve Jeremy ile ilgilenmesi gerekiyordu ve bu engeller için de bir strateji belirlememişti. Ev halkı yıllardır ailesiz kalmamıştı, Cook ve Bayan Hepplewhite için talimatlar bırakılmalıydı ve Bracken Londra'ya taşınma konusunda ne hissedecekti?

Tüm bu soruların ortasında asıl sorun belirdi: Oak Dorning'den nasıl ayrılmalı?

Alexander Oak'ın elini tuttu ve Oak sanki bu normalmiş gibi, sanki Alexander'ın onun eline yapışmaya hakkı varmış gibi Vera'nın oğlunun yanında durdu.

Keşke bilseydi. "Lütfen oturun," dedi Vera. "Listelerim bekleyebilir." Onlara başlamamıştı bile.

"Ayakta durmayı tercih ederim anne, lütfen."

Oak, Vera'ya hoşgörü ya da aciliyetle ilgili bir mesaj iletmeye çalışıyordu. Hangisi olduğunu anlayamadı.

"O halde ayağa kalkabilirsiniz," dedi Vera, "tüm dikkatim sizde."

Alexander Oak'a okunamayan bir bakış gönderdi ve elini bıraktı. "Ona söyleyemez misiniz efendim?"

Oak başını salladı. "Cesaret, delikanlı. Annen seni nefes almaya başladığından beri seviyor. Kanat takıp arp çaldığında da seni sevecek."

Bu doğrudu. Bu kesinlikle doğrudu ve bu düşünce Vera'nın aklından geçerken bile, daha uğursuz bir başka gerçek onu kovaladı.

"Alexander, oturmak istememenin bir nedeni var mı?"

Oak'a bir kez daha baktı, sonra başını salladı. "Bir beyefendi... Yani Bay Forester... Benim ..." Alexander gözlerini yumdu. "Beni her zaman kızdırıyor. Hiçbir şey için. Bana hiç öğretmediği şeyleri unuttuğum için, toplam bir eksik olduğu için. Beni kızdırdığında ağladığım için kızdırıyor. Topamlardan nefret ediyorum. Latineden nefret ediyorum." bir nefes aldı. "Her şeyden nefret ediyorum ve , ama Bay Dorning önce sizinle konuşmam gerektiğini söyledi. Seni korumam olmadan bırakmamalıyım ama anne, Merlin Hall'dan ayrılırsan burada kalamam."

Alexander'ın Vera'nın sabahını bölmek için sahip olabileceği tüm nedenler arasında, bunun aralarında gizlendiğini görmemişti - ya da

Öyle miydi? Oak ona o sabit, araştıran bakışını gönderirken, Vera'nın karnı hastalıklı bir önsezi çukuruna dönüştü.

Alexander'ın onuru da en az güvenliği kadar şiddetle korunmalıdır ve Vera bu mucizeyi öfkeye ya da gözyaşlarına boğulmadan gerçekleştirmelidir.

"Popon ağrıyor mu?" diye sordu.

Alexander başını salladı. "Karnımın üzerinde uyuyorum ama bundan hoşlanmıyorum. Bay Forester yastık isteyip istemediğimi sorup duruyor. Sorarken nazik değil, kaba davranıyor."

"Yakında işsiz kalacak," dedi Vera, ayağa kalkıp masanın etrafından dolaşarak Alexander'ın yanına bir sandalye çekti. "Seni fiziksel olarak disipline etmesi için ona asla izin vermedim. Altı yaşındaki bir çocuğa huş ağacından bir sopa kullanacağı hiç aklıma gelmemişti."

Alexander sinirlendi. "Neredeyse ."

Ah canım. "Doğru, ama neredeyse büyüdüğün için, Bay Forester'ın seni azarlama yöntemi gelecek yıl, şimdikinden daha uzun ve daha güçlü olduğunda nasıl işe yarayacak? Günün birinde onu yüzüstü bırakabilirsin ve sen ondan daha hızlı olduğun için kısa sürede seni geçemez. Okul odası sadece boksörlük gösterisi yapılan bir yer mi?"

"Yani onu hemen geri huşlayabilir miyim?"

Hayır, hayır, hayır. Yumruklaşma ve şiddet hiçbir şeyi çözmenin yolu değildi ama Vera yine Oak'ın gözüne takıldı ve biraz daha az sert görünüyordu.

"Bay Forester bunun olacağını asla tahmin edemezdi," dedi Vera, Alexander'ın perçemlerini alnından fırçalayarak. "Zavallı adam, eğer onu kırbaçasaydınız gelecek haftaya kadar acı çekerdi. Bunu bana anlattığına sevindim, Alexander."

Alexander ilk kez onun dokunuşuna kolayca katlandı. "Ben şeftali değil miyim?"

"Tabii ki hayır. Doğruyu söylüyorsun. Umarım bana her zaman doğruyu söylersin. Ve sana Bay Forester'ın seni dövmekle hata ettiğini söylerken tamamen dürüst davranıyorum. Senin eğitimin konusunda ona güvenmekle hata ettim."

Ve Tanrım, ya Alexander'ın sırlarını paylaşacağı Oak Dorning olmasaydı?

"Yanılıyor muydun anne?"

"Evet, hatalıydım ve özür dilerim. Bay Forester artık senin öğretmenin değil. Londra'ya gittiğimizde onun yerine geçecek kişiyi seçmemde bana yardımcı olacaksın."

Alexander'ın gülümseme oldu acı verici tereddütlü. "*Biz* vardır gidiyor Londra'ya? Catherine, Bracken ve Bay Dorning de gelecek mi?"

"Bay Dorning Londra'da yaşıyor ve kardeşleriyle birlikte bizi ziyarete gelecekler. Yarın yola çıkacağız."

Oak'ın gülümsemesi belli belirsizdi. "Şimdi yapacak mıyız?"

"Öyle yapacağız ve Bay Forester sabahın ilk ışıklarıyla birlikte başka bir yere gidecek."

Alexander bir yetiştikenden diğerine baktı. "Şimdi okul odasına geri dönmek zorunda mıyım?"

"Hayır." Vera dedi, yükseliyor. "İ gerekir var a tartışma ile Bayım."

Forester, sen ve Bay Dorning sanat dersinizi alacaksınız."

Oak onun koluna dokundu. "Forester'la konuşurken yanında olmayı tercih ederim."

Vera da Jeremy Forester'la yalnız kalmayı tercih etmezdi ama yarından sonra Oak yanında olmadan aile içi savaşlarına geri dönecekti.

"Kibirli bir yavruyu kovmak ne kadar zor olabilir ki?" diye sordu. "Onunla özel olarak konuşursam gururu daha az incinir." Vera'nın bu ihtimal karşısında hissettiği dehşet, Alexander'ın aylardır her gün gizlediği dehşetin yanında muhtemelen hiçbir şeydi.

Daha sonra bu konuda öfkelenecek ve ağlayacaktı.

"Zor değil ama hoş da değil," dedi Oak. "Forester'ın utancına seyirci kalmazsa onunla başa çıkmak daha kolay olacaktır, bu konuda haklısın, ama çağrılarına kulak vermesini sağla, Vera. Onu okul odasında rahatsız etme. Bracken'a ve en büyük uşağına ne olduğunu bildir ve onları kapının hemen dışına yerleştir. Onunla karşılaştığında maaşının ve kıdem tazminatının toplamı için bir banka çekini elinde tut."

"Huş ağacından sopayı da taşı anne. Sopayla kıına vurmada n önce sopayı hemen yanında sallayın."

Oak, Alexander'ın saçlarını karıştırdı. "Kibar ol delikanlı." "mi demeliydim?"

"Daha iyi," dedi Vera, gözyaşları tehdit ediyor olsa da. "İkiniz de gidin. Bu güzel günün tadını çıkarın ve lütfen Catherine'e Londra hakkında hiçbir şey söylemeyin. Ona kendim söylemek istiyorum."

"Evet, anne. Gelin Bay Dorning. Charlie'nin resmini çizebiliriz."

Odadan ıktılar, ancak Oak Vera'ya göz kırpıp selam verecek kadar durakladı. Oğlu ona sert bir selam vermedi ve bu da Vera'yı gözyaşlarına boğdu.

C H A P T E R TWELV E

"Kasabadan ayrılıyorum da ne demek?" Oak sordu. "Longacre bana bu odaları paylaşacağımızı söyledi."

Bir çift hamal Oak'ın bagajını bagaj vagonundan içeri getirdi ve merdivenlerden yukarı çıkmaya devam etti. Endymion De Beauharnais cevap vermek için onlar uzaklaşana kadar bekledi.

"Hafta sonunda evime dönmek üzere Londra'dan ayrılıyorum," dedi. "Ailemi özledim. Buraya göz kulak olmak için geldin. Kira konusunda endişelenme. Üç aylık dönemin sonuna kadar payıma düşeni ödedim."

De Beauharnais tam bir züppeydi, her zaman gösterişli giyinirdi, sanki etkileyici yeteneğinin ve yakışıklılığının fark edilmesine yetmeyeceğinden korkar gibiydi. Yine de stil tutkusu sadece bir gösteriş meselesi değildi. Akşamları ateşin yanında uzanırken, bunu fevkalade işlemeli bir çift terlik giyerek yapardı. Kahvaltı masasında en zengin, en canlı maviden bir ipek banyan giyerdi.

Güzellikten anlayan muhteşem bir örnekti ama bugün tepeden tırnağa çikolata kahverengisine bürünmüştü ve yeleği bile sadece kırmızı ve altın işlemlerle bej rengindeydi.

"Ama neden şimdi gidiyorsun?" Hamallar merdivenlerden inip kapıdan çıkarken Oak sordu.

"Burnunuz iyi koku alıyor," diye yanıtladı de Beauharnais. "Yazın şehir koku alma duyularına bir saldırıdır. İmkânı olan herkes taşraya kaçar, annemle babamı aylardır görmedim. En ağlamaklı mektupları yazıyorlar, sanki Kasaba'da topuklarımın üzerinde tepinmek yerine savaşa gidiyormuşum gibi."

Hamallar son sandıkla geri döndüler, bu sandıkta Oak'ın şövaleleri ve malzemeleri vardı.

"Bununla en üst kata," dedi Oak, çünkü bu bekâr odalarının tacındaki mücevher, kuzeye bakan pencereleri olan ve stüdyo olarak mükemmel hizmet veren bir çatı katıydı.

"Leydi Montclair'in resepsiyonu ne olacak?" Oak sordu. "Tam da yıldızınız yükselirken yazın en önemli patronlar ve sanatçılar buluşmasını kaçırarak mısınız? Longacre sizden büyük bir heyecanla bahsediyor ve siz buradayken bana herhangi bir sipariş göndermesine şaşırdım."

De Beauharnais açılan ön salona doğru yürüdü. Mobilyalar bekâr salaşlığına düşmeden rahattı, bu da burayı sevmek için bir başka nedendi.

"Longacre size şimdiden komisyon mu gönderiyor?"

"Üç tane. Çocuk portreleri, benim hoşuma gidecek, ama siz de resim yapma konusunda oldukça yeteneklisiniz."

De Beauharnais pencerenin ötesindeki manzarayı izledi; Londra'nın hoş bir yan sokağında, çok pahalı olmayan bir mahallede, yine de hem Mayfair'in malikânelerine hem de Strand'in uğultu ve karmaşasına kolay bir yürüyüş mesafesindeydi.

"Bu komisyonlar için nişan mektuplarınız var mı, Dorning?"

"Sadece bir kişi için."

Hamallar merdivenlerden inerken, ilerinden yaşı olanı salonun kapısında durdu. "Bu sonuncusuydu, şef. Biz Coventry'ye gidiyoruz, size de iyi günler."

Meşe ona bir bozuk para attı. "Teşekkürlerimi ve eğer görürseniz kardeşlerime selamlarımı iletin."

Sycamore, entrikacı kardeşler için ayrılmış cehennem çemberinde lanetlensin, Vera ve çocuklara geçici konaklama yerlerine kadar eşlik etmekte ısrar etmiş ve Ash de ona yardım etmişti. *St dyona doğru koş. Eminim yapacak resimlerin vardır.*

Sadece Vera'nın anlayışlı gülümsemesi Oak'ın medeni bir çıkış yapmasına izin vermişti.

Görevliler  n kapıyı kapattığında, de Beauharnais Oak'a omzunun üzerinden düşünceli bir bakış gönderdi.

"Dorning, yanlış anlama ama Longacre söz konusu olduğunda dikkatli ol."

Oak, "İşleri idare etmeyi seviyor," dedi, "bunun için Tanrı'ya şükürler olsun, çünkü Akademi'nin daha sıkıcı işleri kendi başına görünmüyor. Sağlığı resim yapmayı imkânsız kılan bir sanatçı için üzülüyorum ama Longacre bu zorlukla felsefi bir şekilde başa çıkıyor gibi görünüyor."

De Beauharnais sınıf arkadaşları için modellik yapmıştı ve Oak adamın giysileri olmadan da giysileri içinde olduğu kadar zarif olduğunu bilme fırsatına sahipti. Yaratıcı Endymion'da ideal bir erkek yaratmıştı; model olarak, varlıklı genç hanımlara sanat eğitmenliği yaparak ya da s ssatarak kolaylıkla bir yol izebilirdi. O kadar çarpıcı ve o kadar yetenekliydi.

Yine de, tam da yeteneği dikkat çekmeye başlamışken Londra'dan ayrılıyordu. "De Beauharnais, iyi misiniz?"

De Beauharnais kendini kanatlı koltuğa attı. "Oldukça keyifliyim. Neden?"

"Çünkü senin her zamanki suskun mizacın melankoliye dönüştü. Ben sonunda Londra'ya döndüğüm, burada profesyonel olarak iz bırakmaya hazırlandığım ve eski dostlukları tazelediğim için çok mutluyum, sen ise neredeyse kasvetlisin. Bu da demek oluyor?"

De Beauharnais yeleğinin çözölmüş alt düğmesiyle oynadı; görünüşe bakılırsa fildişi idi. Kısıtlı imkânları olan bir sanatçı fildişi düğmeleri nasıl alabiliyordu?

"Her zaman herkesten daha fazla dikkat etmişsinizdir."

Oak karşısındaki kanatlı koltuğa oturdu, kendini aniden seyahat yorgunluğu ve keyifsizlik içinde hissetti. "Sonunda Londra'da olmak için tüm hayatımı yeniden düzenledim. Sonunda güneş ışığının bir çamur birikintisi üzerindeki yansımalarına bakıp durduğum için beni yadırgamayacak insanlarla birlikte olabileceğim. Gün batımının neden bu kadar zorlu bir konu olduğunu açıklamama gerek yok ve bir projeyi bitirmek için bütün gece ayakta kaldığım için bahaneler üretmeme de gerek yok. Nihayet benim gibi değerli bir sahip olanların arasındayım ve şimdi siz gerçek bir açıklama yapmadan çekip gidiyorsunuz. Eğer kiraya vermek isterseniz, kirayı ben karşılayabilirim."

Vera ona ödemenin tamamını yapmış ve Merlin Hall'un peyzajı için de cömert bir meblağ eklemişti.

De Beauharnais nadir görülen, şaşırtıcı derecede sıcak gülümsemelerinden biriyle ayrıldı. Oak, de Beauharnais'in portresini çizecek olsa, bu gülümsemeyi yakalamaya çalışırdı.

"İnsan senin gibi insanların var olduğunu unutuyor, Dorning. Başkentin seni yıpratmasına izin verme. Tesadüfe bakın ki, bir kez olsun iyi durumdayım, ancak son komisyonumu kazanmak için çizmek zorunda kaldığım şeyden açıkçası iğreniyorum. Hayatımın geri kalanında utanç duyacağım bir taviz verdim. Beni sade Andy Hackett olarak tanıyan insanların yanına dönüp manzara resimleri yapmanın zamanı geldi."

"Muhteşem manzaralar olacaklar." De Beauharnais zaman zaman yakın partner olarak erkekleri tercih ediyordu, ancak Oak da onu

kadınların arkadaşlığından zevk almak. Bir erkeğin kişisel iştahı kimseyi ilgilendirmezdi, ancak kendi cinsine ilgi duyan her erkek risk alırdı.

Belki de bu riskler de Beauharnais'nin planlarını açıklıyordu. "Yardım edebileceğim bir şey var mı?"

De Beauharnais ayağa kalktı, Oak'ı omuzlarından kucaklamak için eğildi ve kapıya doğru yürüdü. "Teklifin için sağ ol, ama hayır. Ben bir hata yaptım. Yaptığım hatayı nasıl telafi edeceğimi düşünmeliyim. Bayan Channing'in sürekli olarak Kasaba'da kalmaya niyetli olup olmadığını biliyor musunuz?"

Konu değiştiriliyordu. Bir arkadaş konuyu değiştirmeye çalışmadı. "Burada kalmak istediği sürece kalacak yeri var ve çocuklar da onunla birlikte. Görülecek yerleri görecekler ve ben de Bayan Channing'in yanında biraz zaman geçirmeyi umuyorum."

De Beauharnais'nin yüzünde acı dolu bir ifade belirdi. "Bana her zaman tatlı bir kadın gibi gelmiştir."

"Öyle, kimsenin aptalı değil."

"Verity Channing Dirk'ün aptalıydı. Sanırım onunla evlendiğine pişman olmuştu ama kendisinin bile bir kadını eş olarak alıp sonra da sırf kendisi için fazla iyi diye bir kenara atamayacağını fark etmişti. Anna'sını özlemişti, kederinden uzaklaşmak için uygun bir fırsat görmüştü ve yüzden şüphelenmeyen genç bir kadını hiç beklemediği bir hayata sürükledi."

Oak ayağa kalktı, onun yokluğunda Vera'yı tartışıyor olmaktan rahatsızdı. "Belki de Channing'in büyük savaş sahneleri, gerçek savaşın dehşetinin yanı sıra kendi iç gerçekliğini de yansıttığı için bu kadar etkiliydi."

"Eğer bu kadar anlayışlı olmakta ısrar ediyorsan, Dorning, gerçekten kırsalda bir mola vermeliyim. Bu bağlantıyı hiç kuramadım ve Dirk'ün çatısı altında iki kez, her ikisinde de haftalarca misafir oldum. Hadi

Kilere bir baskın yapalım, olur mu?" De Beauharnais, Oak'un omuzlarına dostça bir kol attı. "Ve bana ilk görevinden bahset. İyi bir şarap açıp bu dönüm noktasını kutlayacağız."

Oak Londra'ya bunun için gelmişti. Arkadaşlarıyla birlikte olmak, sanattan konuşmak ve yine sanattan konuşmak.

"Bayan Finchley'in ikiz kızlarının resmini yapacağım. Kendisi zengin bir adamın karısı ve kızları gelecek yıl görücüye çıkacak."

Oak, de Beauharnais ile yan yana koridorda ilerlediği için, de Beauharnais'nin duruşundaki değişikliği görmekten ziyade hissetmişti.

"Bayan Finchley mi? Bir baronetin en büyük oğluyla evlenen kumaş varisi mi?"

"Kulağa doğru geliyor."

"Longacre bu iş için benimle anlaşmaya çalıştı. Tolliver'ı asistanın olarak al ve komisyonu banka hesabına rahatça yatana kadar harcama."

"Tolliver gevezedir." Tolly bir serçe gibiydi, asla durmaz, asla sessiz kalmaz ve projelerini asla bitiremezdi. Ayrıca Oak'ın poposunu okşamak gibi yıllar önce dostça ve komik olmaktan çıkmış bir huyu vardı.

Mutfağa giden merdivenlere vardılar ve önce de Beauharnais indi. "Tolliver'i al. O sizin çıkarlarınızı koruyacaktır ve gerçekten iyi bir yardımcı olur." De Beauharnais mutfağın ortasında durdu, elleri kalçalarında. "Onu özleyeceğim."

"Seni özleyeceğim," dedi Oak, "ama geri döneceksin ve o zaman bu kasvetli konuşmaları bir daha yapmamıza gerek kalmayacak. Penceredeki kutuda savunmasız bir tekerlek peynir görüyorum. Sence Cook nereye ?"

"Market, en yakın bara kadar, Tanrı onu korusun. O ve Polly öğleden sonra biralarını severler. Ekmek kutuda ve o jambonun da İngiliz erkekliğinin mutluluğuna bir katkısı olacak."

Çok geçmeden çalışma masasına oturdular, önlerinde yaz birası ve bir tabak sandviç vardı.

"Açım," dedi Oak sandviçini ısıtırken. "Karnımın ne zaman boşaldığını her zaman fark etmiyorum ama yemek yemeden çok uzun süre geçirirsem mizacım bozuluyor ve başım ağrımaya başlıyor. Eğer küçük bir çocuk olsaydın, Londra'nın en çok neresini görmek isterdin?"

De Beauharnais yakasına bir masa peçetesi sıkıştırdı. "Dirk'ün oğlunun hâlâ başrolde olduğunu sanıyordum."

"Alexander altı yaşında ve çok ciddi bir çocuk. Catherine on dört yaşında, sanatsal açıdan yetenekli ve bir kızın o yaşta olabileceği kadar keyifli bir şekilde garip. Son derece dürüst ve son derece anlayışlı. Bayan Channing ikisine de çok düşkün ama Catherine'in durumu biraz hassas."

De Beauharnais bir sandviç aldı. "Çocukları seviyor musun?"

"Çocukları sevmek kolaydır."

De Beauharnais kaşlarını çatarak yemeğine baktı. "Bayan Channing'i sevmek kolaydır ve onun hakkındaki söylentilere asla inanmadım."

Meşe'nin az önce yuttuğu sandviç lokması boğazına takıldı. "Anlayamadım?"

"Bir keresinde ona hizmetçilerin merdivenlerinde rastladım. Kimse kaçtığımı fark etmeden odama dönmeye çalışıyordum. Harry Carlson, Bayan Channing'i sahanlıkta duvara yaslamıştı. Bayan Channing, Carlson'un yaklaşımlarına karşı mücadele etti, hiçbir şekilde onları davet etmedi ve Carlson, Byron'ın daha yakışıklı ikizi olarak kabul edildi. Sanırım sadece rencide etmekle kalmadı, korkuttu da."

Oak boğazındaki ağrıyı bir yudum birayla dindirmeye çalıştı. "Carlson hizmetçilerin merdivenlerinde gizleniyordu ve

başka bir adamın karısı mı?"

"Onu gönderdim, bayana mendilimi verdim ve ağzını sıkı tutacağına söz verdim. Dirk'e bir şeylerden bahsettim, o da sadece güldü ama Carlson ertesi gün acil bir iş için yola çıktı."

"Carlson şimdi nerede?"

De Beauharnais sandviçini tatmadan bıraktı. "Öyle mi? Onu çağırarak ve yıllar önceki bir hakaret için başka bir adamın dul karısının onurunun intikamını mı alacaksın? Seni bundan daha mantıklı sanırdım, Dorning."

Oak *kendisinin* bundan daha mantıklı olduğunu düşünüyordu. "Carlson bir av köpeği ama eğer Verity Channing'in kendisini cesaretlendirdiğini ima ettiyse, o zaman sorumlu tutulmayı hak eden yalancı bir av köpeğidir."

De Beauharnais yakasındaki masa peçetesini çıkardı, birasından bir yudum aldı ve arkasına yaslandı. "Dorning, Bayan Channing ile bir ilişkin mi var?"

Bir centilmen asla bir hanımefendinin iyiliklerini karşılıksız bıraktığını ima etmezdi ama Oak yine de Vera'ya olan ilgisini inkâr etmek istemiyordu. Londra'ya gitmeden önceki gece, Alexander'a kötü davrandığı için Jeremy Forester'ın ağzını burnunu kırmıştı ama bu darbelerden birkaçı da Vera'nın güvenini kötüye kullandığı içindi.

Bracken ertesi gün Forester'ı uğurlamış ve Forester'ın yazın geri kalanında Manchester'daki arkadaşlarını zorlamayı bildirmişti. Vera'nın adına adaleti sağlamak harika bir duyguydu. Yine de, Vera'ya en iyi hizmet dedikodulardan gelmezdi, bu yüzden Forester'ın uzak bölgelere gitmesi rahatlatıcıydı.

De Beauharnais'nin sorusuna da bir cevap gerekiyordu.

Oak, "Kimseye bağlı değilim," dedi. "Sanatsal çabalarımın bir sonraki aşamasına geçmek üzere Londra'dayım."

Verity Channing ile ilgili hangi söylentileri ima ettiniz?"

"Her zamanki gibi." De Beauharnais birasını bir kenara bıraktı ve masa peçetesini tam sekizde birine katladı. "Onun başka bir Anna Beaumont olduğunu, Dirk'e sadık olduğunu ama her zaman sadık olmadığını, yaşlı bir kocanın tam olarak tatmin edemeyeceği iştahları olduğunu."

Oak'ın midesindeki yemek . "Kim böyle şeyler söyler ki?"

"Açıkça söylenmediler, Dorning. Limanın suyu akmaya başladığında erkeklerin nasıl konuştuğunu bilirsin, bir espri, burada beceriksizce bir şaka. Hepsini çok az önemsedim."

Belki o zamanlar bu doğrudu ama de Beauharnais, kilerdeki bir okul çocuğu baskınını paylaşmaktan mutlu olan eski bir arkadaşın tavrını kaybetmişti. Bakışları kasvetli bir hal almıştı ve yemeğe katılmıyordu.

"Bana söylemediğin şey ne Diamond?"

"Bu isimden nefret ediyorum."

"*Andy*, seni üniversiteden beri tanıyorum ve arkadaş olduğumuzu düşünüyorum. Ne çalışıyorsun?"

De Beauharnais ayağa kalktı. "Hayal görüyorsun, Dorning. Hiç de senin gibi değil. Nehirden gelen iğrenç mikroplar kafana girmiş olmalı." doğru yürüdü, sıradan bir mizah havası estirmeye çalışsa da başarılı olamadı.

"De *Beauharnais-Hackett-Verity* Channing'in başkente gelmesinin en büyük nedeni ona eşlik etmemi teklif etmem ve onu bu yolculuğa teşvik etmemdir. Onu kardeşlerimle tanıştırdım ve çocuklarına . Onu bir dost olarak görüyorum. Seni bu tuhaf ruh haline sokan şeyin ne olduğunu bana söylemezsen, seni dövmek zorunda kalabilirim."

Bu tehdit aslında bir çeşit dalkavukluktu. Oak sadece çok sevdiği kardeşleriyle yumruk yumruğa kavgaya ederdi.

"Bu hoşuma gidebilir," dedi de Beauharnais, kapının eşiğinde duraklayarak. "O dayaktan hoşlanabilirim. Sana söyleyebileceğim tek şey, Dorning, Richard Longacre'a karşı adımlarına dikkat etmen ve Longacre'ın senin için ayarladığı tüm komisyonlara Tolly'yi de götürmen. Londra'ya hoş geldiniz."

"Peki o ay gözlü öğretmen hakkında ne yaptınız?" Sycamore Dorning sordu.

Vera çocukları, kendisini Sissy Banks olarak tanıtan, neşeli bir ruha sahip olan hizmetçi kızla birlikte odalarına göndermişti. Ash Dorning, arabada geçirdiği saatlerden sonra bacaklarını esnetme ihtiyacı duyduğunu söyleyerek vedalaştı.

Sycamore görünüşte Vera'ya binayı gezdiriyordu, ancak herhangi bir aptal bile kasaba evinin güzel ve ferah olduğunu görebilirdi.

"Bay Forester'a belirsiz bir süre için tatile çıkmaya karar verdiğimi ve dönüşümüzü beklemesini vicdanen isteyemeyeceğimi bildirdim." Oak'ın planı harika bir şekilde işlemiş, sert sözlere ve daha sert yargılara gerek kalmamıştı. Vera'nın Jeremy Forester için yazdığı referans mektubunda dakikliği ve kendine güveni övülmüştü ki bu her annenin övgüyle karşılaşması gereken bir durumdu.

Bayan Diggory'nin karakteri biraz daha sıcak sözleri hak ediyordu, ama sadece birazcık.

Sycamore, kütüphane raflarındaki ciltli kitapların sırtlarına bakarak, "Bu Oak'ın uydurabileceği bir şeye benziyor," dedi. "Kibar, pek dürüst olmayan, amaca uygun."

Vera Oak'ı şimdiden özlemişti, bu da Merlin Hall'a dönüşü için kötü bir haberdi. Sert bir fincan çay ve birkaç bisküvi ile oturmak, ayaklarını bir yastığın üzerine koymak ve uzun bir süre hiçbir şeye bakmamak istiyordu.

yirmi dakika. Kismen Oak burada olduğu için Londra'ya geri dönmüştü ama tamamen değil.

"Bana söylemek istediğiniz özel bir şey var mı, Bay Dorning?" Çünkü kibar bir ev sahibinin gerekliliklerinin ötesinde oyalanıyor gibi görünüyordu.

"Dürüstçe," dedi kitaplara sırtını dönerek. "Bunu sevdim ve bu iltifata karşılık verme cüretini göstereceğim. Kardeşlerim ve ben Dorset'te büyüdük."

Hayır, bu konuşma olmaz, burada olmaz, şimdi olmaz. *Asla olmaz.* "Ve Dorset'te," dedi Vera, Axminster halısının üzerinde sinsice ilerleyerek, "genç erkekler entrikacı dulların hilelerinden güvende. Ne yazık ki Hampshire'da öyle değil, orada masum bir adam benim gibiler tarafından tuzağa düşürülebilir, o kadar sinsi ve dolambaçlıydım ki bakire ressam kardeşinize gerçek tablolar salladım. Söylemek üzere olduğun şey bu ?"

İnce kemerli kaşları aşağı indi. "Oak'ın bakire olduğundan şüpheliyim. Her zaman söylediğim gibi, sessiz olanlar genellikle en büyük yaramazlıkları yaparlar."

"Kardeşinizi severim, Bay Dorning. Onu severim, *saygı duyarım* ve yaptığı iş için ona sadece ücretten fazlasını borçluyum. Hangi söylentileri duyduğunuzu bilmiyorum ama ben asla onu manipüle etmeye ya da ondan faydalanmaya kalkışmam-"

Bay Dorning elini kaldırdı. "Bu konuşma oldukça yanlış bir yöne gitti. Dorset'te neşeli dullardan, neşeli eşlerden ve neşeli hizmetçilerden payımıza düşeni aldığımızı öğrenmek sizi şaşırtabilir. Neşeli delikanlılarımız da var ve muhtemelen birkaç tane de neşeli koyunumuz, ama ben konuyu dağıtıyorum. Kardeşlerim çok çekici ve terbiyeli insanlardır. Alçakgönüllülükle söylüyorum ki Dorning'ler çok sevilir. Gösteriş yapmayız ve kiracılarımız ve komşularımızla ."

Vera kollarını kavuşturdu. "bakıyor musunuz?"

"Hanımefendi?" Sycamore gerçekten şaşkın görünüyordu.

"Özür dilerim. Londra'ya dair anılarım beni mutsuz ediyor ve buraya dönmenin ruh halim üzerindeki etkisini hafife almışım. Yorgunum ve ." *Ve Oak'ı özledim.* "Lütfen devam edin."

"Ben en küçük kardeşinizim," dedi Sycamore, kitap rafları boyunca ilerleyerek. "Hayattaki konumum büyük kardeşlerimi takip etmemi gerektiriyordu. Bunu yanlışlıkla onları gözetlemek olarak adlandırdılar ama önemli değil. Bağışlayıcı bir var; hatalarını görmezden geliyorum. Takip ettiğim süre boyunca, büyük kardeşlerimin her birinin bir ya da iki sevgilisi olduğunu öğrenmem için sebeplerim oldu. En büyük ağabeyimin romantizm maceralarından birinin sonucu olarak bir yeğenim var."

"Tabitha," dedi Vera. "Oak onu özlüyor."

Sycamore, elinde bir çelenk tutan kanatlı bir tanrıça heykelinin yanında durdu. "Bunu sana o mu *söyledi*?"

"Neden ki?"

"Çünkü Oak böyle şeyler hakkında konuşmaz. Gidip yusufçuk çizer. Hawthorne'un çocuklarının minyatürlerini yapar ve bizim vakur küçük Greta'ya nasıl çiçek çizileceğini gösterir. Özel konular hakkında gevezelik etmez."

Sevdiği birini özlemek ne zamandan beri özel bir mesele haline gelmişti? "Sizi özlediğini ve yalnız olduğunu itiraf etti, Bay Dorning. Bunu size söylemenin bir sırrı ihlal ettiğini sanmıyorum."

Sycamore maun bastonunun başına baktı - tek boynuzlu bir at. "Demek istediğimi benim yerime anlattın," dedi. "Kardeşlerimin hepsinin gençlik aşkları vardı. Bazıları aynı anda birkaç gençlik aşkı yaşadı ama Oak öyle değildi. Sanatına, ışığa, suya, renklere ve her türlü şeye aşıktı. Ash papazın kızımdan hoşlandığında Oak ona kızın küçük bir eskizini çizdi. Hawthorne aşık olduğunda hem de ile

Dunsworth ikizleri aynı anda... Yine konudan sapıyorum. Oak aşık olmaz ama sana aşık olur."

"Bu benim hatam değil." *Ve ben de ona vuruldum.*

Sycamore bastonunu omzuna dayadı. "Bayan Channing, sadece derin bir saygı duymak istediğim yerde suçlama görmekte ısrar ediyorsunuz. Oak ölümlü kadınlara aşık olmaz ama yine de size aşık oldu. Sizin için yanıp tutuşuyor, o halde siz de muazzam karakterli ve yürekli bir kadın olmalısınız."

Vera şöminenin önündeki kanepeye uzandı. "Sanırım bana iltifat etmek istiyorsunuz, ancak bu iltifatınız şüphesiz bir uyarıyı da beraberinde getiriyor."

Sycamore davet edilmeden onun yanındaki yerini aldı. Burası onun evi ve onun koltuğuydu, doğrudu ama yine de Vera onun doğası gereği küstah olduğundan şüpheleniyordu. Belki de öyle olmak zorundaydı.

"Bir uyarı iletmemi mi istiyorsunuz? Pekâlâ, çünkü ben her konuda hoşgörölü ve kadınlığın en alçakgönüllü hizmetkârıyım. Oak daha önce hiç aşık olmadı. Hiç şüphesiz bu işi eline yüzüne bulaştıracaktır. Sizi temin ederim ki, iki güzel ayağa sahip olmama rağmen, kendi ayağımın tanınabilir bir portresini çizemeyeceğimden daha fazla bu konuda kendini mantıklı bir şekilde aklayamayacaktır."

Vera, Oak'ın kardeşinden hoşlanmaya başlamıştı, tıpkı hevesli bir köpek yavrusundan ya da meraklı bir komşudan hoşlanıldığı gibi. "Sizi ilgilendirmeyen bir şeyi takip ediyorsunuz, Bay Dorning."

"Oak kim olduğumu hatırlayacak kadar resim yapmayı bıraksa benim için de aynısını yapardı. Teklifimin amacı, benimle bir müttefikiniz olduğu konusunda sizi temin etmektir. Kaynaklarım oldukça fazladır ve eğer bir dosta ihtiyaç duyarsanız, lütfen beni de bu onurlu listeye etmeyi düşünün."

Bu teklifi yaparken hem ciddi hem de utanmış görünüyordu. "Oak'a çok benziyorsunuz, Bay Dorning. Kahramanlık şiirleri okuyarak kasıla kasıla yürümüyorsunuz ama iyi bir adamsınız."

"O zaman ne demek istediğimi anladın mı? Oak'ın kalp meselelerinde çok az tecrübesi olduğunu mu? Hedefi ıskalamak istemeyecektir ama hepimiz ıskalarız."

"Gönül meseleleri konusundaki deneyiminiz bu kadar engin mi, Mr. Dorning?"

Ayağa kalktı ve zili çekiştirdi. "Kardeşlerimin örneklerinden öğrendim ve Coventry Club'daki müşterilerimi izleyerek öğreniyorum. İnsan kalbinin aptallık kapasitesi sınırsızdır. Evinizden çok uzaktasınız ve kardeşlerimin hepsi yakışıklı aptallar. geldiğinde zararı azaltıyorum."

Vera ayağa kalkarken ona elini uzattı. "Çok tatlısınız Bay Dorning, ama biraz gezip alışveriş yaptıktan sonra ben Merlin Hall'a döneceğim, Oak da burada, Londra'da bekleyecek. Korkularınız boşuna, yine de iyi niyetinizi takdir ediyorum."

Onun elini tutmaya devam etti. "Takdir etmen gereken Oak. Benim gibi beş kardeşi daha var, sadece daha kötüler. İki kız kardeşimiz biz erkek kardeşlerin toplamı kadar zorludur ve kuvvetlerimizi tamamlamak için birkaç kayınbirader topladık. Eğer Oak'ın dostuysanız, biz de hizmetinizdeyiz Bayan Channing."

Elinin üzerinde eğildi, sonra da -yakışıklı sınırlayıcı!- yanağını öptü. "Oak lanet sanatını gece yatağına götüremez, günaydın öpücüğü veremez, onunla bir buzun tadını çıkaramaz ya da yağmurlu bir sabahta sanatıyla oynaşamaz. Oak'ın her zaman kendini işine adadığını düşündüm, onu asla aptal olarak görmedim. Siz ona olan inancımın haklı olduğunun kanıtısınız."

Bastonunu sallayarak ve ıslık çalarak geri çekildi.

Bay Dorning gider gitmez hizmetçi elinde bir çay tepsisiyle çıkageldi. Vera kendine bir fincan hazırladı, ayaklarını yastığın üzerine koydu ve yirmi dakika boyunca hiçbir şeye bakmadı.

Ve tüm bunlar olurken Oak'ı özlüyordu.

"Londra hakkındaki değerlendirmemi gözden geçirmek zorundayım," dedi Vera, Oak'ı geçici evinin merdivenlerinden yukarı çıkarırken. "ocuklar harika vakit geçiriyor."

Oak pek de iyi vakit geçirmiyordu. Finchley ikizlerinin oturmaları, de Beauharnais'nin asık suratı ve Cam ile Ash'in Vera'ya çoğu gün eşlik etmeleri arasında Oak'ın Londra seyahati kesinlikle harika olmayan bir başlangıç yapıyordu.

"Harika vakit geçiriyor musun?" Oak, Vera'nın yatak odasına vardıklarında sordu.

Durakladı, eli kapının mandalındaydı, gülümsemesi yaramazcaydı. "Yapmak zereyim."

"Ben de yle." Tanrı'ya kr, sonunda. Gerçi Cam ve Ash, personelin yarım gününde çocukları hayvanat bahçesini görmeye götürmenin bedelini ödeyecekti.

Vera oturma odasına doğru devam etti. "Alexander Astley's'e bayılırdı ve eğer Catherine evden kaçarsa, onu Akademi'nin sergi salonlarında bulacağım. Peki ya siz? Kasaba beklentilerinizi karşılıyor mu?"

Oak kapıyı kapattı ve kilitledi. ". zerinde çalışmam gereken bir komisyon var ve bu önemli bir adım." Gerçi Finchley ikizleri zor genç kadınlardı. Portrelerini sevgi dolu bir ebeveynin hoşgörüsü olarak görmek yerine, tüm bu girişimden sıkılmış ve kırgın görünüyorlardı.

Tıpkı -bu nasıl ? -Oak'ın kendisi gibi.

"Gel," dedi Vera ona elini uzatarak. "Gün ortasında sevişmek yaramazlık gibi geliyor ve Merlin Hall'dan ayrıldığımızdan beri kendimi hiç yaramaz hissetmemiştim."

Oak ise Merlin Hall'dan ayrıldığından beri kendini *iyi* hissetmiyordu. Yazın Londra sıcak ve kokuluydu, doğru, ama yine de Londra'ydı. Hâlâ İngiliz kültürünün gelişen merkez üssü ve hâlâ Oak'ın olması gereken yeri.

Vera'nın elini tuttu, onu yatak odasına kadar takip etti ve kapıyı kapatıp kilitledi. "Burası çok güzel bir ev."

"Şaşırmış gibisin." Vera kravatını çözmeye başladı. "Sycamore ve Ash'in iki tane daha dükkânı var. Anladığım kadarıyla kazançlarını yavaş yavaş gayrimenkule yatırıyorlar ve Ash ailenizin botanik ilaçlar ve kokular satan bir dükkânı olduğunu söyledi."

Kravatını elbise presinin üzerine örttü ve yeleğinin düğmelerini iliklemeye başladı.

"Babam tutkulu bir amatör botanikçiydi ve Dorning Hall'da onun örneklerine ve deneylerine ayrılmış pek çok dönümlük arazi var. Kardeşim Hawthorne, Casriel'in gözetiminde ve Valerian'ın yardımıyla babamın tutkusunu bir iş girişimine dönüştürüyor."

Vera onun arkasına geçerek önce ceketini, sonra da yeleğini çıkardı. "Aileniz çok girişimci," dedi, giysilerini yere sererken. sandalyenin arkasına doğru eğildi. "Buna hayranım. Kardeşlerim kendi arazilerinde yaşayacak ve ölecekler. Londra'yı hiç görmeyecekler ve kaçırdıklarını da umursamayacaklar. Kol düğmeleri."

Oak önce bir bileğini sonra uzattı, böylece kelepçelerini çözebilecekti. "Vera, seni öpebilir miyim?" Bütün bu iş biraz fazla tahmin edilebilir, hatta hızlı ilerliyordu.

Kol düğmelerini yazı makinesinin kurutma kağıdının üzerine koydu. "Soracağınızı umuyordum." Ona yaklaştı ve onun odasına girdi.

kucaklamak. "Seni özledim."

Londra'ya geldiğinden beri Oak'ın peşini bırakmayan gerginliğin bir kısmı hafifledi. "Ben de seni özledim. Sycamore seni bizim dükkâna götürdü, değil mi?"

"Ash yaptı. Nereden biliyorsun?"

Her zamanki çiçek kokusunu bırakıp Dorning karışımlarından birini tercih etmişti. Çayırılık, çimenlik ve biraz limonlu bir koku.

"Baldızım Margaret *parfümcü* olmaya başladı. Onun kreasyonlarından birini kullanıyorsun." Vera da çok fazla kıyafet giyiyordu. Oak yakında bu konuda bir şeyler yapacaktı. "Seni tutmak iyi hissettiriyor," dedi. "Seni tutmak..."

Adam kızın yanağını öptü, kız da adamın ağzını öptü. "Seninle ilgili öyle rüyalar gördüm ki, Oak Dorning. Londra'da geceler kısa ama aynı zamanda çok uzun." Son sözcüğün altını, arkasında pek de uzun olmayan şakaklarını okşayarak çizdi.

Neyim var benim böyle? Londra'daydı, nihayet güzel sanatlar yaratmak için para alıyordu, hayran olduğu bir kadınla öğleden sonra randevusunun tadını çıkarıyordu ve hayat tıklarında gidiyordu, öyle değil mi?

"Çizmelerini çıkar," dedi Vera geri adım atarak. "Çok fazla zamanımız yok ve sizin için planlarım var, efendim."

Belki de sorun buydu, diye düşündü Oak botlarını çıkarırken. Sadece çok fazla zamanları vardı. Bu karşılaşma için saatleri vardı - sevişmek, konuşmak, kestirmek ve tekrar sevişmek için zamanları vardı - ama daha geniş anlamda, zamanları neredeyse tükenmişti. Vera personelin bir sonraki yarım gününde hâlâ Londra'da olabilirdi ama ya ondan sonraki hafta?

"Senin için de planlarım var," dedi Oak. "Kancalarınıza bakabilir miyim?"

Vera döndü ve ona ensesini gösterdi. Onunla yakınlaşmaya hevesli olması çok hoştu ama yakınlaşmaları bu kadar aceleye mi gelmeliydi? Gerçek yakınlık aceleye getirilebilir miydi?

Onu giysilerinden ve soyunmasını bir öpücük ve bir okşamayla noktaladı. Vera kısa bir süre sonra vardiyasına kadar inmişti ve Oak sadece pantolonunu giyyordu.

Onları çıkarmak istemiyordu, ki bu hiç de mantıklı değildi. "Hadi biraz kucaklaşalım," dedi. "Aklım hâlâ son oturuşumda ve olması gereken yerde değil."

Vera ona yavaş ve düşünceli bir bakış attı. "Evliliğimle ilgili bir şeyin farkına vardım."

Mutlu bir şey değil. "Anlat bana."

"Dirk bana sadakatsizlik etti."

Oak onu kollarının arasına aldı. "Özür dilerim. Onun ihtiyaç duyduğu ve istediği eş olmak için kendini yeniden yarattın ve sadakatsizlik bunun karşılığı olamazdı."

"Başka kadınlarla yattığını kastetmiyorum, gerçi yatmış da olabilir. Demek istediğim, sanatını her şeyin önüne koyardı, çocuklarının bile. Diğer kadın onun sanatıydı ve kıskanç ve talepkar bir metresdi. Biliyor musun, Dirk beni Gunter'de hiç buz yemeye götürmedi?"

Oak, Vera'yı Gunter's'a buz yemeye götürmemişti, henüz değil.

"Her seferinde aylarca şehirdeydik," diye devam etti, "ve çocuklarım geçen hafta benim Dirk'le burada yaşadığımız süre boyunca gördüğümde daha fazla Londra'nın turistik yerini gördüler. Her şu yemeğe ya da bu konferansa katılırken ve gündüzleri resim yaparken, bana gezerken eşlik etme zahmetine katlanamazdı."

Yanağını Oak'ın göğsüne yasladı. "Burada çok yalnızdım." Oak da yalnızdı ama duygularına bu etiketi yapıştırmamıştı.

Evini özlemiş, huzursuz, altılar ve yedilerde.... dürüst terim şuydu *Yalnız.*

"Benimle yatağa gel," dedi. "Seni çok özledim."

Bir sonraki öpücük farklıydı, daha yavaş, daha dürüst, daha çok özlem ve arzunun itirafıydı. Oak Vera'yı kollarına aldı ve

onu yatağa taşıdı.

"Kardeşinin evinin duvarını vaftiz etmeyecek miyiz?" Oak onun üzerine indiğinde Vera sordu.

"Belki bir dahaki sefere. Pantolonumu için aniden acele ediyorum." Ayağa kalktı ve son giysisini de çıkardı. "Neden bu kadar acele ettiğimi biliyor musun?"

"Çünkü beni özledin."

"O da var." Tekrar Vera'nın üzerine yerleşti ve şimdi bedeni de ruhu kadar istekliydi. "Seni deli gibi sevmek, sonra da Gunter'de buzlu bir şeyler içmeye götürmek istiyorum." Ona Dirk'ün vermediği bir şeyi vermek istiyordu, Dirk'ün ondan esirgediği bir deneyimi, ne kadar yavan olursa olsun, onunla paylaşmak istiyordu.

Vera'nın üzerinde hâlâ kombinezon vardı ama kıpırdanıp durdu ve kısa sürede beline kadar sıyırdı.

"Ben de seni deli gibi sevmek istiyorum, Oak Dorning."

Dirseklerine dayanmış, belden aşağısı çıplak, bacaklarını açmış, ortasına kadar kıvrılmış ve göğüslerini zar zor örten kombinezonu öylesine mükemmel bir kompozisyondu ki, Oak bir an sadece yarattığı resmin tadını çıkardı.

Pembeler, beyazlar ve aralar, yumuşak altın ışık ve yumuşak gölgeler yaratan öğleden sonra güneşi, samimi erotik karşılama ve tatmin edilmemiş arzu tavrı... Gelecek yüz yıl boyunca resim yapsa, Vera'nın bu versiyonunun hakkını tuvalde asla veremezdi.

Böylece yatakta onun hakkını verecekti. Oak onun kucağına yerleşti ve dayanabildiği kadar yavaş bir şekilde onlara katıldı. Vera kasıtlı ve zorlu bir tempo tutturdu ama çok geçmeden zevk Oak'ın kontrolünü alt üst etmekle tehdit etti.

"Bırak," diye fısıldadı Vera. "Lütfen."

Yarım düzine daha yavaş, sert vuruş için direndi ama iradesi kadının tutkusuna denk değildi ve kısa süre sonra zafere giden yolda çırpınmaya başladılar. Zevk köz haline geldiğinde, Oak vücutları arasında serin hava girdabına izin verecek kadar yukarı kalktı.

"Seninle seviştiğimde," dedi Vera, sırtını okşayarak, "gök gürültüsü ya da yıldırım çarpmış gibi oluyorum. Kendimi, küçük bir kızken büyükannemin evinde gördüğüm o ağaç gibi hissediyorum. İçimden gelen bir ateş tarafından tüketiliyorum."

"Uygun bir benzetme." Oak hareket etmek istemedi, Vera'nın kucağından ayrılmak istemedi. Yavaşça uzaklaştı, bir mendille çarşafların dağılmasını önledi ve arkasına yaslandı. "Sana sarılmama izin ver."

Yorganın altına kaşık şeklinde yerleştiler, Vera tanıdık bir hazine gibi Oak'a yaslandı. Çok geçmeden Vera rahat ve sabit bir ritimle nefes almaya başladı ama Oak onun uykusuna katılmayı başaramadı.

Zihni Finchley portresiyle ve Bayan Finchley'nin onu yatak odasına sokmak için yaptığı pek de ince olmayan girişimlerle meşguldü. Tolliver hanımefendiyi ağırlamıştı - lakabının Jolly Tolly olmasının bir nedeni vardı - ve Tanrı'ya şükür portre neredeyse bitmişti. Longacre diğer iki konudan bir daha söz etmemişti ve Oak o siparişlerin başka ressamalara gittiğinden şüpheleniyordu.

O zaman da Bayan Finchley ona ödeme yapmamıştı. Fatura istemiş ve tüm harcamalarda son sözü kocasının söylediğine dair bir şeyler söylemişti.

Gerçekte Londra, Oak'ın zihninde çizdiği portreye pek benzemiyordu.

"Uyumama izin vermemelisin," diye mırıldandı Vera, yüzünü ona dönerek. "Richard Longacre benden bir ziyarette bulunmamı istedi. Görünüşe göre hayran kalmam gereken bir tablo ya da başka bir şey olduğunu söylüyor. Yarın öğleden sonra boş musun?"

Oak, Finchley tablosu tamamlanıp teslim edilene kadar Longacre'dan uzak durmayı tercih etti. Tolliver'ın refakati olmadan Bayan Finchley'nin çatısı altında kalmaktansa, bitmemiş işi çatı katında tamamlamak üzere paketlemişti.

"Yarın çalışmalıyım," dedi Oak. "Ama şimdi boşum. Şu vanilyalı dondurmadan alalım mı?"

"Çok isterim, ama önce, sakıncası yoksa başka bir ikramda bulunmak istiyorum."

Oak ellerini çarşafın arasına sokup kendine hakim olmak için dua ederken, Vera kendini öyle bir şekilde ayarlamıştı ki, Vera onu doyasya yalayabiliyordu. Vera onun üzerine yerleştiğinde, Oak Gunter'ı, portreleri ve kollarındaki kadınla sevişmekten başka her şeyi unutmuştu.

Vera, Oak altında nefes nefese kalmış mutlu bir erkek yığınının dönüşüne ve kadın adamın göğsüne kıvrılıp yatağın dibinde *savaş kıyafetini* giyene kadar hiç acımadı.

Oak sırtında Merlin Hall'un taslağını çizirken uzaklarda gök gürledi. Perdeler ani bir esintiyle kıpırdasa da güneş hâlâ pencereden içeri süzülüyordu.

"Çocuklar yakında dönecek," diye mırıldandı Vera, Oak'un göğsünü iterek. "Kötü hava onları eve gönderecek. Ah, neyse. Ben ikramımı aldım." Lüks bir şekilde gerindi ve göğüslerini tüm Oak'a sundu.

Perdeler ılık bir rüzgârla savrulurken, "Hâlâ seninle bir buz paylaşmak istiyorum," dedi. "Gerçekten istiyorum."

Vera onun üzerinden kaydı ve yanına inmek yerine yatağı terk edip pencereyi kapattı.

"Bunu çok isterdim Oak, ama görünüşe göre bugün o gezinti için uygun bir gün değil." İç çamaşırını aldı ve başının üzerine bıraktı.

Ve bu yanıltı. Yataktan fırlayıp alelacele giyinmek zorunda kalmamalı, kötü hava yüzünden buzdan vazgeçmek zorunda kalmamalıydılar. Güzel bir yaz gününün sonunda sevişiyor, Oak Finchley tablosundaki kedinin hâlâ tam olarak doğru olmadığı konusunda biraz homurdanırken sessizce ev işlerinden konuşuyor olmalıydılar.

Kendini bu zihinsel sayıklamadan kurtardı ve yataktan kalktı. Vera mahremiyet perdesinin arkasında kaybolmuş, Oak'ı giyinmesi için yalnız bırakmıştı. Üstünü başını toparlamak için Vera'nın saç fırçasını ödünç aldı ve kısa süre sonra yeniden tamamen giyinikti.

Vera gizlilik perdesinin arkasından çıktı, giyinmişti ve hazır olması için sadece birkaç kancanın takılması gerekiyordu.

Yağmur birkaç sert sıçramayla cama vurdu, ardından sürekli bir sağanak başladı.

"Kardeşlerin çocuklarla dönene kadar burada kal," dedi Vera. "Bu sağanak yağmurda odalarınıza geri dönmenizi istemiyorum."

"Cam ve Ash'in beni burada bulmamasını tercih ederim," diye cevap verdi Oak. "Öğleden sonranızı nasıl geçirdiğiniz hakkında spekülasyon yapacaklar ve beni acımadan sorgulayacaklar. Eğer başka bir yerde olursam, kaçamak yaptığımızı anlamazlar. Ayrıca, eski Londra kasabasında dolaşmayı severim ve yağmur ışığa ilginç şeyler yapar."

Şiddetli bir yağmur Londra'nın sokaklarını lağıma çevirirdi ve yaz mevsimindeki pis kokuya katlanılamazdı. Londra'nın bu özelliğini unutmuştu.

Vera ona sarıldı, o da Vera'ya sarıldı. "Keşke kalabilseydin."

"Keşke ben de yapabilsem."

Onu tekrar öptü, bu sözleri daha kaç kez söyleyeceklerini merak ediyordu. Vera ona ön kapıya kadar eşlik etti ve en azından bir şemsiye alması için ısrar etti. Onu memnun etmek için kabul etti ama sadece bir şemsiye yaz bulutlarına karşı anlamsızdı.

Oak, Vera fuayede onunla birlikte dururken, "Longacre'a selamlarımı ilet," dedi. "Yakında onu ben de ziyaret edeceğim."

"Ve sen de beni vanilyalı dondurma yemeye götüreceksin," dedi yanağından öperek. "Bunu dört gözle bekleyeceğim, Oak. Hem de çok."

Kadın gülümsedi, adam gülümsedi ve sonra soğuk yağmurda botlarını parçalayarak dışarı çıktı, Hampshire kırsalının çamurunu özledi ve neden Londra'nın tüm hayallerinin gerçekleşeceği yer olduğunu düşündüğünü merak etti.

DÜNKÜ SEVİŞME muhteşem ve üzücü olmuştu, ancak Vera gözyaşlarına yenik düşmeden önce Oak'ı yoluna gönderdiği için kendini tebrik etti. Tutkusunun ateşi, tıpkı yıldırımın büyükannesinin ağacını yok ettiği gibi onu da içinden yok etmişti. Hoş bir anı olması gereken yerde, Vera bunun yerine kalp ağrısı, keder ve büyük bir hayal kırıklığı hissetti.

Tanrı aşkına, Oak neden Londra'da kendi yolunu çizmeye bu kadar kararlıydı? Neden bu yerden nefret ediyordu? Çünkü hâlâ hatırlıyordu. Gürültü ve kalabalık katlanılabilirdi ama anılar...

Vera yine de Richard Longacre'ı aramak için yola koyuldu, bu karşılaşmadan neden korktuğunu tam olarak bilmiyordu. Richard hiçbir zaman yüzüne ya da şahsına hakaret edenlerden biri olmamıştı ve Dirk'ün ölümünden beri sadık bir muhabirdi.

Onu zarif bir salona kabul etti, yaldızlı çerçeveli sanat eserleriyle öylesine cömertçe süslenmişti ki Vera kendini özel bir evde değil de bir sergideymiş gibi hissetti. Koyu renk giysiler içindeki sert adamlar, özenle işlenmiş brokarlar içindeki güzel hanımlar, pastoral manzaralar ve arada sırada fırtınada savrulan bir yelkenli duvarları kaplıyor, her çerçeve neredeyse yanındakine, üstündekine ve altındakine değişiyordu.

Mobilyalar ancak geçen yüzyılın kalıntılarının kadar gösterişliydi. Klavsen İtalyan menşeli gibi görünüyordu ve yan panelleri özenle oyulmuştu. Yükseltilmiş kapağın alt tarafında, kabarık bulutların üzerinde uzanmış bir tanrıça ya da başka bir şey tasvir edilirken, kanatlı meleklerin yaldızlı lirleri tıngırdatarak onun üzerinde uuştuğ grlyordu.

Müzik bir Scarlatti sonatına açıktı, notalar sayfada Longacre'ın bfesindeki ve raflarındaki ıvır zıvır kadar yoğundu. Enfiye kutuları, koku şişeleri, bulmaca kutuları, porselen figürler, minyatürler... bütün bir merak dolabı porselen pipolara ayrılmıştı.

Daha eğitimli bir göz için Longacre'ın halka açık salonu minyatür bir mücevher kutusu olabilir.

Vera sadece bu gösterişten bile nefret ediyordu. Tek bir mücevherli ve mineli enfiye kutusu zarif bir dokunuştu, bir düzine ise kesinlikle gülünçtü.

"ay için zili alayım mı?" Longacre salonun kapısını kapatarak sordu. "Sonunda sizi başkentte gördüğüme çok sevindim ve çok yakışıklı olduğunuzu söylemeliyim."

Onu incelemesi Vera'nın hoşuna gitmeyecek kadar açıktı ama Longacre emekli de olsa bir sanatçıydı ve birkaç yıldır birbirlerini görmemişlerdi.

"Teşekkür ederim, çay da çok makbule geçer. Burada oldukça fazla sanat eseriniz var." Bu gözlemde bulunmuştu çünkü Longacre'ın bu koleksiyonla gurur duyduğ açıktı.

"Küçük kazanımlarım bana büyük keyif veriyor," dedi bir zili çekiştirerek. "Sence Dirk bu hazineler hakkında ne düşünür?"

Vera'nın Dirk'n onlardan ne anladığı hakkında hiçbir fikri yoktu. Oak kalabalığı tek başına dehşet verici bulurdu.

"Dirk sizi buraya hiç çağırmadı mı?"

"Ne yazık ki hayır. Onu zlyor musunuz?"

Bir arkadaş bu soruyu sorabilirdi ama Longacre tam olarak bir arkadaş sayılmazdı. "Elbette. Zaman yardımcı oluyor, ama Dirk benim kocamdı ve hâlâ en verimli çağındaydı. Notunuzda bana göstermek istediğiniz bir tabloda bahsetmişsiniz." Sesine neşeli bir merak notası kattı, ancak konu değişikliği neredeyse kabaydı.

Vera, Oak bu ziyarette ona katılana kadar beklemiş olmayı diledi. Longacre'la ilgili bir şeyler yanılttı, tıpkı Vera'nın kreşi için önerdiği personelin yanlış olduğu gibi.

"Londra eski anıları geri mi getirdi, Vera?" Longacre enfiye kutularını teker teker yeniden düzenleyerek sordu.

"Çok değil. Hampshire'daki hayatımdan memnunum ve daha çok çocuklarımı büyütmek ve Merlin Hall'u yönetmekle ilgileniyorum." *Şu resim hakkında mı?*

Çay tepsisi geldi ve Longacre ondan dökmesini istedi. Longacre'ın özenle dekore edilmiş antika Meissen servisini göstermek için bu alıştırmayı yaptığı anlaşılıyordu.

Gerekli olan iki fincan yaya barutu tüketildikten sonra Longacre ayağa kalktı.

"Ve şimdi, canım, eğer bana kütüphaneye kadar eşlik edersen, sana göstermek istediğim bir şey var." Ses tonu samimiydi ama gözlerindeki bakışta -davet etmekten ziyade değerlendiren-Vera'nın tüylerini diken diken eden bir şey vardı. Görünüşe göre ziyaretin amacı bu tabloydu ve bu nedenle Longacre'ın kendisine halı kaplı koridorda özenle dekore edilmiş başka bir odaya kadar eşlik etmesine izin verdi.

Kütüphanenin meşe kaplaması Grinling Gibbons'ın sarhoş bir çırağına yakışır şekilde yapraklar ve meyvelerle oyulmuştu; tavanda ise görünüşe göre bir geyik avına katılan toga giymiş bir panteon vardı. Kompozisyonun manik niteliği, sanatçının büyük Antonio Verrio'yu taklit etmeye çalıştığını ve başarısız olduğunu düşündürüyordu.

Belki de Longacre'ın Dirk'ü evine davet etmemek için bir nedeni vardı.

Longacre kapıyı kapsonra, "Başyapıtımız bu tarafta," dedi "Olağanüstü bir çalışma, gerçekten enfes ve sanatçının gurur duyduğundan eminim."

Kütüphanenin uzak iç köşesinde, doğrudan güneş ışığının resme ulaşamayacağı bir yerde bir şövale duruyordu. Vera yaklaştı, eski bir ustanın ışık ve perspektif kullanımı hakkında övgü dolu sözler söylemeye hazırды.

Şövalenin üzerinde duran iğrenç şeyin bir metre ötesinde durdu.

"Bunun için asla poz vermedim," dedi, kalbi kaburgalarına çarpıyordu. "Ben asla... Bunu nereden buldun?"

Resimde tasvir edilen kadın Vera'ydı, saçının tam tonuna ve çenesinin tam kıvrımına kadar. Yastıkların ve çarşafların arasında yayılırken üzerinde hiçbir şey yoktu, bir bileğinin üzerine örtülmüş bir yorgan bile yoktu. Sol elinde altın bir kadeh tutuyor ve sağ eliyle kendi göğsünü okşuyordu. Gözleri yarı kapalı, ifadesi kendinden geçmişti.

Yatağın yanındaki masanın üzerindeki tabakta bir pipo duruyordu ve ince bir beyaz duman gökyüzüne doğru süzülüyordu. Vera'nın sanatsal ayrıntılar konusunda Oak'ın gözüne sahip değildi ama bu resim Dirk'ün diğer nü resimlerine çok benziyordu.

Çok, çok onlar gibi. Tam bir Dirk Channing gibi hissettirdi.

"Muhteşem," dedi Longacre, Vera'nın yanındaki yerini alarak. Longacre ona çok yakın duruyordu ama Vera uzaklaşmasına izin vermedi. "Son derece büyüleyici ve çok değerli."

"O resim için poz vermedim."

"Oh, belki de değil, ama kocanızın bu benzerliği yaratmak için hem fırsatı hem de hayal gücü vardı şüphesiz. Bu ayrıcalıkları ona nasıl da kıskanıyorum. Bir Fransız kontu var.

Bir şekilde tüm bu çılgınlıktan bir servet kurtarmayı başarmış ve özellikle kızıl saçlara düşkün biri."

"Bunu satamazsınız ve Dirk de size vermedi." Vera'nın sesi titreyerek ona ihanet etti, çünkü imzanın ya Dirk'e ait olduğunu ya da birebir kopyası olduğunu fark etti.

"Neye istersen inan, Vera Channing. Seçtiğim ressam için benzer şekilde sınır tanımayan bir poz vermezsen o tabloyu satacağım."

Vera kendini yine o yıldırım çarpmış ağaç gibi hissetti ama onu tüketen duygu öfkeydi. "Böyle bir şey yapmayacağım. Git ve o... o saçmalığı zengin Fransız arkadaşına sat."

Longacre bir parmağını çenesinde gezdirdi. "Dirk senin gizli bir kararlılık rezervine sahip olduğunu söyledi. Bu özelliğini çok sevdi, oysa ben bu özelliği bir kadında hiç de çekici bulmuyorum. Size biraz daha fazla bilgi vermeme izin verin. Ya benim istediğim gibi modellik yaparsın ya da Oak Dorning'i mahvederim. Merlin Hall'da ortak arkadaşımıza oldukça düşkün olduğunuzu bilecek kadar gözüm ve kulağım vardı."

Longacre resme yaklaştı ve cebinden bir test bardağı çıkardı. Resimde kadının en mahrem yerlerine ayrılmış alanı inceledi, ardından Vera'nın saçlarına değerlendirci bir bakış attı.

"Oak Dorning'i mahvedemezsiniz," dedi. "O hem onurlu hem de yetenekli ve toplumun onu kınayacağı hiçbir suç işlemedi. Daha şimdiden ilk ücretli komisyonunu aldı ve bunu çok daha fazlasının izlemesi muhtemel."

Vera'nın öfkesi içini kemiren bir korkuyla harmanlanırken, bir bilmece olduğunu da hissedebiliyordu. Longacre bunu *neden* yapıyordu? Pek çok kadın çıplak model olarak hizmet etmek için para almaya hazırdı. Longacre'ı onun onurunu bu şekilde çiğnemeye iten neydi?

"Ben herkesi mahvedebilirim," dedi Longacre, ona hoş bir gülümseme sunarak. "Bay Dorning'in ona ilk komisyonunu teklif eden kadınla çoktan yattığını biliyor muydunuz? Kadın onun yataktaki h nerlerinden şik yet i değil ama sanatsal becerilerinden de pek etkilenmiş değil. İkiisi için de ona ödeme yapacağından şüpheliyim."

Oak asla, asla, milyon yıl geçse bile açlıktan  lmez.

"Bay Longacre, gerçekten de portre tarihinde hiçbir sanatçının bir patronu ya da konusuyla yatmadığını mı ima etmek istiyorsunuz? Bir kere bile mi? Bu sadece en ahlaksız durumlarda mı olur?"

Longacre'in gülümsemesi kayboldu. "Dorning'in buradan Carlton House'a gitmesi umurumda değil ve haklısın, yakışıklı bir genç adam, teklif edilen şeyi kabul ederse, dikkat çekmeyebilir. Ama yaptığı işin kalitesiz olduğunu, zihnini etkileyecek kadar ileri gitmiş bir hastalığı olduğunu, içkisini kontrol edemediğini ... o zaman hayali başlamadan biter ve bu çok yazık olur. Dediğimi yapmazsanız asla profesyonel olarak resim yapamayacak."

"Neden?" Vera ş valeye sırtını dönerek sordu. "Ya beni ya da Oak Dorning'i mahvedeceksin ve ikimiz de sana hiçbir şekilde zarar vermedik."

Longacre ona bir kez daha baktı. "Dirk Channing seni severdi. Senin eşine olan bağlılığınla övünürdü ama sen onun için hiçbir zaman bir teselliden fazlası olmadın. Her şeyden çok sevdiği, onu bir sanatçı yapan kadın Anna Beaumont'tu. Onun sadakati için, onu benim seni mahvedebileceğim kadar mahvetti - tabii Anna'nın Dirk için olduğu gibi benim için de bir fahişe gibi poz vermezsensin."

"Sana poz mu vereyim?" Vera sordu.

"Oh, hayır. Yetenekleri çok daha üstün olan bir sanatçı için."

Kütüphane kapısında bir tıkırtı duyuldu. Longacre elinde bir kart tepsisi tutan uşağı içeri aldı. "Bay Oak Dorning ziyarete geldi, efendim. Kendisi misafir salonunda."

Longacre kartı aldı. "Teşekkür ederim. Lütfen Dorning'e onu birazdan memnuniyetle kabul edeceğimi söyleyin. Önce Bayan Channing'i geçireyim."

Çok hoş, çok nazik ve çok çürük. Uşak selam vererek geri çekildi.

"Kendim çıkacağım," dedi Vera.

"Elbette." Longacre da onu kibarca selamladı. "Büyük çıkışınızı yapın, yaptığım korkunç dayatma yüzünden birkaç damla gözyaşı dökün - gerçi Dirk'e bir çocuk doğurdunuz, bu yüzden onun için sayısız kez elbiselerinizi seve seve döktünüz. Sinirlerinizi yatıştırmak için birkaç kadeh içki iç, sonra da ressamım için ne zaman oturabileceğini bildiren bir not gönder. Acele etmeyin. Leydi Montclair'in sergisine son rötuşları yapmak için çok işim var. Onunla tanıştığınızda sanatçı seçimimi onaylayacağınızı düşünüyorum, ancak dehayı iş başında izlemek istersem şaşırmayın. Yaratıcı yeteneklerin sergilenmesinden çok hoşlanırım."

Vera, şapkasını ve şemsiyesini almak için antrede duraklamadan dışarı çıktı.

K H A P T E R O N Ü Ç

Richard Longacre ona katıldığında Oak misafir salonundaki piyano sehpasında oturmuş, karmaşık bir Scarlatti sonatına bakıyordu.

"Dorning, seni görmek büyük bir zevk."

Oak ayağa kalkıp eğilirken ön kapı oldukça kararlı bir şekilde kapandı. "Longacre, o zevk bana ait."

Oak göz ucuyla Vera Channing'in yürüyüş yolunda yürüdüğünü gördü. Onu burada yakalayıp Gunter'de buz yemeye götürmeyi umuyordu. Kadının temposu bir sonraki randevusuna geç kaldığını gösteriyordu ama başka bir sorun daha vardı. Ne bonesi ne de şemsiyesi vardı, ki bu hiç mantıklı değildi.

"Büyük metropolü nasıl buldunuz?" Longacre süslü bir berjer koltuğa oturarak sordu. Tüm salon, eksantrik bir amcanın tavan arası gibi sanat eserleriyle doluydu ve kalitesi de o kalibrede görünüyordu.

"Londra'da olmaktan memnunum," dedi Oak, oturması için davet edilmemiş olmasına rağmen karşı kanatlı koltuğa oturarak. "Sahne değişikliği bir alışma süreci ama bunu yapmaktan mutluluk duyuyorum. Finchley portresi önümüzdeki birkaç gün içinde tamamlanmış olacak ve görev için size tekrar teşekkür ediyorum." Oak bariz soru karşısında durdu:

Benim için başka bir görevin var mı? Yoksa de Beauharnais'in tahmin ettiği gibi iş ortadan kaybolacak mı?

Longacre'ın yüz hatlarından bir şey geçti, sanki hoş olmayan bir koku algılamıştı ve bunu fark edemeyecek kadar iyi yetiştirilmişti. Sandalyesinden kalktı, piyano sehпасına oturdu ve yeleğinin alt düğmesini açtı.

"Dorning, bunu yanlış anlama ama Bayan Finchley'in şaşırtıcı derecede seçici bir gözü var ve senin çalışmalarından pek etkilenmedi." Çalmaya başladı. Klavsenin akordu iyiydi, bu da evde birinin düzenli olarak kullandığını gösteriyordu. "Aşk yeteneklerinizden daha çok övgüyle söz etti, hatta son derece övgüyle."

Oak, Tolliver'ın Bayan Finchley'nin tuhaf bir şekilde ısrarcı tavrına uyum sağladığını söylemek istiyordu. İçgüduları onu farklı bir yaklaşım benimsemesi konusunda uyardı.

"Portreye yönelik özel eleştirileri nelerdi?" Oak sordu.

Longacre'ın parmakları tuşların üzerinde uçuyor, salonu son derece hızlı notalarla dolduruyordu. "Kızları birbirine çok benzettiğini söyledi."

Oak özellikle farklı giyinmeleri, farklı duruşlar benimsemeleri ve ellerini farklı nesnelerle meşgul etmeleri konusunda ısrar etmişti.

"Başka ne var?"

"İkizlerin annesinden bu kadar eleştiri yeter. Yaptığınız işin karşılığı olarak aldığınız özgürlükleri yeterli bulabilir. Bu Londra sosyetaesi üzerinde bırakılacak iyi bir ilk izlenim değil, Dorning."

Doğru bir izlenim de değildi. "Yaptığım gafın ayrıntılarını Bayan Channing'e ilettiniz mi? Görünüşe göre buradan sinirli bir şekilde ayrılmış."

Longacre, yükselen paralel altılılardan oluşan bir kadans, arpejlerden oluşan bir baraj, paralel üçlüklerden oluşan bir şelale ve ardından büyük bir duraklama ile kendini şımarttı.

Longacre, "Durumdan genel hatlarıyla bahsetmiş olabilirim," dedi. "Daha fazlası değil." Bir başka anlamsız kabadayılık gösterisine girişti, sonra da parçayı çökertici bir sonuca bağladı. "Gel bakalım, Dorning. Görmek isteyeceğin bir şey var."

Vera, Longacre'ın ona bir tablo göstermek istediğinden bahsetmişti. Oak ayağa kalktı ve ev sahibini takip ederek koridorda yüksek barok bir kütüphanenin cafcacflı bir karikatürüne ulaştı. Tavanda Yunanistan, Roma ve İran panteonlarının toplamından daha fazla tanrı ve tanrıça cirit atıyordu.

Longacre kütüphanenin kapısını kapatırken, "Küçük portrem Dirk Channing'in en iyi portrelerinden biri sanırım," dedi. " tarafa."

Oak bir savaş sahnesi bekliyordu; Dirk'ün çılgık atan atları, can çekişen kahramanlar, dehşete düşmüş davulcular ve duman ve güneş ışığı uhrevi bir gökyüzü yaratırken eyerden emir yağdıran cesur ve lekesiz komutanlar.

Bu bir savaş sahnesi değildi.

"Ne düşünüyorsun?" Longacre sordu. "Biraz şok edici ama parlak Her şeye rağmen. O yaptı a eşleştirme versiyon kullanarak Anna Beaumont'u model olarak seçti. İkisi de farklı ama aynı derecede muhteşem."

Resim, Vera'nın cinsel doygunluğu beklediği ya da takip ettiği bir andaki portresi olduğu iddia ediliyordu. Vera'nın görkemli bedeni izleyicinin gözleri önüne tüm ayrıntılarıyla serilmişti ve parmakları gergin pembe bir meme ucunun üzerinde geziniyordu.

Ya Dirk Channing kendi karısının göğüs uçlarının rengini yanlış anlamıştı ya da...

Oak bir adım daha yaklaştı ve hemen keten tohumu yağı kokusunun etkisine . Resme baktı, resimde belli bir düzlük olduğunu fark etti.

çarşafının beyazına ve hatta Vera'nın göğüslerinin alt kısımlarına kadar. "Bunu sana Dirk mü verdi?" Oak imzayı inceleyerek sordu.

"Öyle yaptı, belki de Anna'mı mahvettiği için bir özür olarak. O ve ben evlenecektik, biliyorsun. Anlaşmalar imzalanmıştı."

"Bunu bilmiyordum." Vera bunu biliyor muydu? "Etkileyici bir çalışma." *Bir sahtecilik için.* "Ama neden bana gösterdin?"

"Çünkü benim için bunun gibi birkaç resim daha yapacaksın. Sana modellik yapmayı çoktan kabul etti."

Oak şaşırmış gibi yaptı. "Model ne kadar güzel ya da istekli olursa olsun, namuslu dul kadınların nü resimlerini yapmaya hevesli değilim Longacre." Bir sanatçı bu meydan okumayı üstlenmeden önce, kendini daha sıradan konularla kanıtlamak zorundaydı.

Longacre onun omzuna vurdu ve Oak neredeyse Longacre'ın karnına bir yumruk indirerek karşılık verecekti. "Çok güzel bir kadın," dedi Longacre, "Hampshire'da uygun bir dulu oynamış olsa da, biz Londra'da onun oldukça istekli olduğunu biliyoruz... Şey, oldukça *istekli*. Dirk sanatıyla meşguldü ve Vera da elinden geldiğince kendini eğlendiriyordu."

Oak, tiksintisi yüzünden belli olmasın diye resmi tekrar inceledi. Sahtecilik iyiydi, ama özellikle gölgelerdeki fırça işçiliği, Gainsborough ve Reynolds'un gölgesinde sanatsal açıdan reşit olmuş bir adama ait olamayacak kadar gösterişliydi.

"Bayan Channing seninle eğlendi mi?" Oak sordu. Longacre en küçük parmağındaki gösterişli altın yüzüğü inceledi.

"Kimse eğlenmez ve anlatmaz, Dorning. Kıskanmamalısın. Vera ve ben uzun süredir arkadaşız. Eğer aklımdaki seride iyi bir iş , arada sırada sana da yer verebilir. Sahiplenici değilim ve o da artık benim tercih ettiğim kadınlar kadar nemli değil."

Seni öldüreceğim ve bir hadım olarak öleceksin. Oak bakışlarını kütüphanenin tavanındaki av sahnesine kaydırdı.

"Channing'in başka çıplak resimleri var mı? Manzara ve savaş sahnelerini tercih ettiği izlenimine kapılmıştım."

"Bana bir tane daha gönderdi, Anna Beaumont'un. Dediğim gibi, Vera'nın bu portresine uyuyor. Bazı sanatçılar bunu yapar, aynı çalışmayı tekrar tekrar çizer, sadece bir iki detayı değiştirir. Bu durumda Dirk modelleri değiştirdi. Seri halinde resim yapmayı severdi ve Merlin Hall'da kaç tane odalisque saklamış olabileceğini merak etmişimdir."

"görebilir miyim?"

Bu durum dudaklarının büzülmesine ve kaşlarının hafifçe çatılmasına neden oldu. "Eğer benim için Vera'nın resmini , o zaman başka bir Channing'i incelemek seni ancak iyi bir yere getirebilir." Pencerenin yanındaki okuma masasının altındaki çekmeceyi açtı ve Vera'nın olduğu iddia edilen resme benzer boyutta çerçevesiz bir tuval çıkardı. "Bir göz atın."

Oak iyice ve yakından baktı. "Peki benden sipariş ettiğiniz seriyi ne yapacaksınız? Bayan Channing'in resimlerini?"

Longacre tabloyu kaldırdı. "Son derece safsın, Dorning. Senden hiçbir şey sipariş etmiyorum. Vera Channing'in yarım düzine nü resmini yapacaksın, Dirk 'in tarzını olabildiğince taklit edeceksin. Onlarla uygun gördüğüm gibi yapacağım. Vera Channing kıyafetleri olmadan da enfes bir konu ve kıta pazarı İngiliz pazarı kadar bağınaz değil."

Dirk'ün eserlerine de o kadar aşina değil. "Sizin için sahte resimler yaptığımı mı anlamalıyım?"

Longacre masanın etrafına geldi ve Oak'ın kolunu okşadı. "Siz taşralı dostlar her zaman çok açık sözlüsünüz. Benim için Dirk Channing tarzında etütler çiziyorsunuz. Eğer vicdanınız sizi rahatsız ediyorsa, onlara imza atmayın."

Çünkü Longacre bile bir imzayı kopyalamak için yeterli beceriye sahipti. "Bunu neden yapayım ki?"

"Çünkü eğer yapmazsan, Dirk'ün tanıdığı herkesin Vera Channing'in nasıl bir sürtük olduğunu hatırlamasını sağlarım ve aynı şekilde *senin* de ne kadar vasat bir yetenek olduğundan bahsederim, Dorning." Köşedeki tabloya doğru ilerledi ve başını eğdi. "Biraz alıştırma yapsan iyi olur, hem hangi ressam bundan daha fazla resim yapma şansı istemez ki?"

Longacre'ın sanat dünyasında pek çok müttefiki vardı; Oak'ın ise çok az. Longacre güçlüydü; Oak ise sadakadan başka bir şey değildi. Longacre yıllardır Vera'nın itibarını zehirliyordu; Oak ise kadını sadece birkaç haftadır tanıyor ve seviyordu.

Longacre'ı toza çevirmeden önce, bu durumu Vera ile tartışacaktı. Oak, "Londra'daki ilk büyük projem için planladığım şey bu değildi," dedi. "Konuyu düşünmem için bana biraz zaman tanıyacaksınız."

Longacre, Oak'a dönerek ve kapıya doğru bir el sallayarak, "Siz düşünün," diye cevap verdi. "Leydi Montclair'in resepsiyonu bitene kadar oturumu ayarlayamayacak kadar meşgul olacağım. Sen git Dorning, aslında bana teşekkür etmen gerekir. Her genç adam Vera Channing kadar güzel, çıplak bir kadınla aynı odada saatler geçiremez."

Oak gitmek için döndü ama kapıya varmadan durdu. "Neden beni bu işe bulaştırıyorsun? Madem bu kadar istekli, neden resmini kendin yapmıyorsun?" Cevabı çok iyi biliyordu: Çünkü resimler yapıldıktan sonra Longacre şantaj tehdidinde bulunacak ve Oak resimleri yapmayı reddederse, kaderi sanatsal ve sosyal bir yıkım olacaktı.

"Bu nefis projeyi neden kendim üstlenmediğimi soruyorsunuz," dedi Longacre. "Yeniden resim yapmak isterdim, ama" -ellerini kaldırdı- "romatizma, genç Dorning. Ellerim çok çabuk yaşlandı,

Ama gözlerim her zamanki gibi keskin, o yüzden bu resimlerde kötü bir iş düşünmeyin."

Oak zorlukla eğildi. "Leydi Montclair'in resepsiyonunda görüşürüz."

"Getir Bayan Channing. Channing," Longacre dedi. "Söyle onu için giymek

güzel bir şey."

Oak geri çekildi, sadece Vera'nın şapkasını ve şemsiyesini alacak kadar durakladıktan sonra dışarı çıktı.

VERA, Dirk'ün ölümünden sonra ağlamanın anlamsız bir yere ulaşmıştı. Keder ruhunda kurşuni bir ağırlığa dönüşmüştü; Alexander'a babasının cennetten geri gelmeyeceğini bir kez daha açıklarken katlanılması gereken bir yükü bu.

Hiç.

En sevdiği şalını indirirken yaşadığı keder farklıydı. Bu keder öfkeliydi ve potansiyel olarak yıkıcıydı. Eşyalarını toplamaya, şalı katlayıp bir hafta önce açtığı sandığın dibine yerleştirerek başladı.

"Affedersiniz, hanımefendi." Sissy Banks kapıda duruyordu. "Arayanınız var."

Vera, Sycamore Dorning'in şakalarına ya da Ash Dorning'in kusursuz kibarlığına katlanacak durumda değildi ama Londra'dan ayrılmadan önce her iki adama da sonsuza dek teşekkür etmesi gerekiyordu.

"Birazdan aşağı ineceğim ve tepsiye ihtiyacımız olmayacak."

Sissy reverans yaptı ve geri çekildi, yüzünde şüpheli bir ifade vardı.

Vera bir an için şoval aynadaki görüntüsünü değerlendirdi. Kendisine bakan kadın biraz solgun olsa da yeterince güzeldi ama kırılıyordu. Sertti. Kararlı. Londra onu bir kez daha yıpratmıştı ve buradan ayrıldığı için mutluydu.

Oak Dorning'den ayrılmaktan memnun olmayacaktı ama yapacak bir şey yoktu. Gülümsemeye çalıştı ama sonuç yüzünü buruşturmak oldu. O halde sahte bir neşe yok. Bir Dorning kardeşe hızlıca teşekkür etmeye hazırlanarak salona girdi ve Oak ona döndüğünde aniden durdu.

"Şapkam ve sende."

"Seni Longacre'de yakalayıp buz almaya götüreceğimi düşünmüştüm."

Londra'dan ayrılmak kolay olacaktı, hatta büyük bir rahatlama sağlayacaktı ama Oak Dorning'den ayrılmak... Bakışlarından Vera'nın eşyalarını toplamaya başladığını bildiği anlaşılıyordu. Ya da daha kötüsü, Longacre'ın ne hakkında olduğunu biliyordu.

"Peki Bay Longacre'ı nasıl buldunuz?" diye sordu.

"İ bulundu onu pusillanimous ve çok içinde ihtiyaç . a iyi bir dayak. Sana ne dedi, Vera?"

"Bu sizi ilgilendirmez ama bu öğleden sonra Hampshire'a gideceğim. Oradan kalkan bir otobüs var-"

Bir adım daha yaklaştı. "Dirk Channing'in çıplak portresi olduğunu iddia ettiği tabloyu gördüm."

"Kocamın imzasını biliyorum, Oak. Hassas olmana gerek yok."

Bir adım daha attı ve Oak'ın elinde fırfırlı bir şemsiye ve dantel süslemeli bir bone olmasına rağmen, ilerleyen bir fırtına niteliği taşıyordu.

"*Merhum* kocanızın imzasını da biliyorum. O tabloyu kokladın mı, Vera?" Şapkayı ve şemsiyeyi büfenin üzerine koydu. "Beyazların ne kadar düz olduğunu inceledin mi? Gölgelerdeki fırça işçiliğinin ne kadar abartılı olduğunu?"

"Portre bir Dirk Channing gibi hissettiriyor ve herkesin umursayacağı tek şey de bu."

Oak onun yanağına dokundu. "O resim sahte, hem de çok iyi bir sahte değil."

Bu nedense onun için önemliydi, Vera içinse... "Kimse bunun sahte olduğuna inanmayacak ve bu iğrenç, kokuşmuş, lağım çukuru şehri terk etmezsem Longacre sorun çıkaracak."

"Görünüşe göre yıllardır sorun çıkarıyor. Beni senin Anna gibi olduğuna, her yöne iyilik dağıttığına ikna etmeye çalıştı ama şimdi Anna'nın Anna gibi olup olmadığını ya da Longacre'ın senin hakkında söylediği yalanları onun hakkında da söyleyip söylemediğini merak ediyorum."

Oak ona bu kadar sert bakarken, dokunup sarılabileceği kadar yakinken Vera düşünemiyordu. Onun yanından geçip kanepeye oturdu.

"Dirk'ün arkadaşlarının benim hızlı olduğumu düşünmesinin nedeni Richard mıydı?"

"Bundan eminim. Richard ve Anna'nın bir zamanlar nişanlı olduklarını biliyor muydunuz?"

Oak onun yanına indi ve Vera kendini onun kollarına atmaktan başka bir şey istemedi. Ama bu hiçbir şeyin çözümü değildi.

"Uzaktan akraba olduklarını biliyordum, ikinci kuzenler, belki de üçüncü, ama nişanlı olduklarını bilmiyordum. Bunun ne önemi var ki? Longacre beni mahvetmeye karar verdi ve bu gerçekleştiğinde çok çok uzakta olmak istiyorum."

Oak'ın omzuna dokunuşu bir öpücük kadar hafifti. "Ne tesadüf. Beni de mahvetmeye hazırlanıyor."

Onun elini kendi elinin içinde tuttu. "Anlamıyorum ve kendimi bir gibi hissetmekten bıktım. İster sanat konusundaki cehaletim, ister karşımda duran düşmanı görememem, ister Longacre'ın entrika ve dolaplar olsun... Eve dönmek ve Hampshire'dan bir daha asla ayrılmamak istiyorum."

Oak onun elini iki elinin arasına aldı, sıcak ve sıkı bir şekilde kavradı. "Belki de Longacre'ın istediği budur. Belki de amacı ikimizin de ondan ve onun sanat dünyasındaki büyük etkisinden korkarak kaçmamızı sağlamaktır. Onu buna mecbur bırakmaya niyetim yok."

"Oak, seni mahvedecek. Londra'nın sanat camiasında yerinizi almak için yıllarca şans beklediniz. Yeteneğin var, buradaki ailen seni destekleyecek, hak ediyorsun..." Lanet olası gözyaşları onu pusuya düşürmeye çalıştı ama o saf inatçılığı sayesinde bu savaşı kazandı.

"Longacre sana ya daha fazla çıplak poz vermeni ya da çirkin dedikodularına devam edeceğini söyledi. Zorlamasını reddedersen beni mahvedeceğini de söyledi mi?"

"Kesinlikle, ama Oak, eğer ona poz verirsem, yine de seni mahvedecek."

Oak onun elini çekiştirdi ve o da kolunu omuzlarına dolayabilmesi için arkasına yaslandı. "Açıkla kendini."

"Longacre'ın bu proje için işe aldığı kişiye poz verirsem, mutlu bir şekilde yoluna devam edecek, şu ya da bu komisyonu resmedecek, sergilere katılacak, ara sıra Akademi'de ders verecek ve kabul edilmeye daha da yaklaşacaksın."

"Hayallerim gerçek oldu."

"Ve Longacre bunu bir kabusa dönüştürecek. Bir süre sonra senden kendisi için birkaç tuval yapmanı isteyecek ve sen de bunların sahte olarak satılacağını anlayacaksın. Kardeşlerinizin kulübü hakkında konuşmaya başlamakla, sizi kötülemekle, ona uymazsanız bir rakibi desteklemekle tehdit edecek. Akademi üyeliğine ancak ve ancak Longacre isterse sahip olacaksın ve o zamana kadar sen de onun kadar acımasız, çıkarıcı, yalancı ve entrikacı olacaksın."

Oak bir an sessiz kaldı, dudakları Vera'nın şakağına değdi. Gözyaşları yine tehdit ediyordu, çünkü bu an hem çok tatlı hem de çok acıydı.

"Bana," dedi Oak, "eğer Dirk'ün tarzında senin çıplak bir resmini yapmazsam, derhal beni ve tabii ki seni de mahvedeceğini söyledi. Ona uymayı reddediyorum, Vera."

Elbette Longacre portreleri yapması için Oak'ı seçecekti. Oak yetenekliydi ve Merlin Hall'un eski bir konuğu olan Vera'nın ona modellik yapması Longacre'in çarpık intikam duygusuna hitap edecekti.

Vera sevdiği adamı bir kez daha ikna etmeye çalıştı. "Ya bu lanet Akademi'ye nihai olarak üye olursun Oak ya da Longacre'in her adımında seni engelleyeceği çok zorlu bir yola girersin."

"Zor bir yoldan geçtin," dedi Oak. "Seni engellediğini bilmiyordun, bu da bir anlamda durumu daha da kötüleştirdi. Sırf bunun için bile Longacre'in bunu ödediğini göreceğim." Oak sakince konuştu ve başparmağı Vera'nın ensesinde tembel daireler çizdi. Atıp tutmuyor ya da vahşi tehditler savurmuyordu, sadece kendisinin görebileceği bir kompozisyon planlıyordu.

"Seni mahvedecek," dedi Vera donuk bir sesle. "Görünüşe bakılırsa ben zaten mahvoldum, ama sen... Hırsını büyük bir riske atarak onu kabul , Oak."

Oak onun yanağına neşeli bir öpücük kondurdu. "Longacre *bizi* hırsları için büyük bir tehlikeye *atıyor*, Verity Channing. Meme uçlarının çiçek açan bir karanfilin pembesinden çok boz kahverengi olduğunu biliyor muydun? Ve burada," -kalçalarının birleştiği yeri hafifçe okşadı- "saçlar kafandaki saçlarla aynı renkte, Longacre'in kalpazanının bizi inandırmak istediği gibi üç ton daha açık değil. Bu açıdan kızıldan ziyade esmere benziyorsun."

Hem sahteciliği hem de Vera'nın çıplak halini görmüş, her ikisini *de incelemiştir*; Vera'nın bunu eğlenceli bulmaması gerekirdi ama bulmuştu.

"Bunun ne alakası var?"

"Birisi Longacre'in bize gösterdiği tabloyu taklit etmiş. Kim olduğunu bildiğimi sanıyorum ve şüphesiz bu şekilde manipüle edilen ne ilk ne de son kişi. Longacre kendini bir sanat prensi sanıyor.

Londra'da derebeylik kurdu ama köylüleri çok uzun süredir eziyor."

"Ne planlıyorsun?"

"Vatandaşlarımın ezelden beri zorbalık karşısında yaptıklarını yapacağım, Vera. Bir köylü isyanına önderlik edeceğim ve başkente yürüyeceğim, ama bunu yapmak için iznine ihtiyacım var. Şu anki planım seni ve muhtemelen çocuklarını etkileyecek ve senin desteğin olmadan bunu gerçekleştiremem."

"Köylü isyanları nadiren başarılı olur, Oak. Benden ne istiyorsun?"

"Öncelikle, Longacre'ın seni Hampshire'a geri götürmesine izin verme. Londra'da biraz daha kal. İkincisi, Leydi Montclair'in sergisine benimle birlikte katılmayı planla."

Vera ona yaslandı, duyguları bir karmaşa içindeydi. "Dirk bana evlenme teklif etti ve bu son kez önemli bir şey istediği zamandı. Gerisi... varsaydı, kibarca talep etti, basitçe aldı. İstemedi." Ve Vera vermeyi, onsuz yapmayı, ara sıra tartışmayı ve yalnız bir evlilikte idare etmeyi öğrenmişti.

"Senden güvenini ve yardımını istiyorum," dedi Oak, "ama nasıl uygun görürsen öyle yapmalısın. Düşünmeniz gereken çocuklarınız var ve Londra'nın sanat evini temizlemek size hiçbir şey kazandırmaz."

Tam olarak doğru değil. Richard Longacre'ı planlarından sorumlu tutmak Oak'a fayda sağladıysa, Vera bunu önemli bir kazanç olarak değerlendirecektir.

"Hangi silahları kullanacaksın Oak?" diye sordu. "Londra senin memleketin değil ve Longacre uzun zamandır oyunlarına devam ediyor."

"İlk mağara adamının külleri evinin duvarlarına sürmesinden bu yana sanatçıların kullandığı silahları kullanacağım: Yeteneği, gerçeği ve cesareti kullanacağım."

Cesaret. *Ah, şu.* "Ben pek cesur değilim," dedi Vera.

"Verity Channing, sen tanıdığım en cesur kadınsın."

Bu ses hoşuna gitmişti, Oak'ın sözlerindeki mutlak inanç hoşuna gitmişti. Hampshire'da saklanmak ona daha fazla yalnızlık ve çocuk odasında bir çift casustan başka ne kazandırmıştı ki?

"Aklında ne olduğunu söyle. geleni yapacağım."

OAK ilk sortisini, en büyük sanatsal başarıları geçmişte kalmış olanların uğrak yeri olan bir kulübe öğlen vakti için ayarlamıştı. Personel sağduyulu, mobilyalar rahat ve dedikodu kapasitesi sonsuzdu.

Stebbins Holmes onu pencerelerin yanındaki masadan dostça bir el sallayışla karşıladı. "Dorning, memnun oldum. Nihayet Londra'dasınız ve sanat dünyasında fırtına gibi esmeye hazırsınız. Otursana."

Oak menüyü incelemeye zahmet etmedi. Yemek biftek, ekmek ve patatesten oluşacaktı ve porto ya da birayla yıkanacaktı. Yeoman'ın yemeği, tüm ironilerin içinde.

"Longacre bana şantaj yapmaya çalışıyor," dedi Oak, tam garson masaya yaklaşırken. Adamın adımları duraksadı ve Holmes'a şaşkın bir bakış gönderdi.

Holmes ona yaklaşmasını işaret etti. "Bana ve misafirime biftek ver Timothy ve Bay Dorning'in abartıya olan düşkünlüğünü görmezden gel."

"Longacre aynı zamanda Verity Channing'e de şantaj yapmaya çalışıyor," dedi Oak, garson daha masadan bir metre bile uzaklaşmadan. "Onun entrikalarının ilk kurbanları biz değiliz. Neden onu durdurmak için hiçbir şey yapmadınız?"

Oak için bir kupa bira geldi. Holmes görünüşe göre Porto şarabını tercih ediyordu. "Hepimizin küçük sırları vardır, Dorning. bir geminin

küçük dramlar yüzünden."

"Dirk Channing'in dul eşini mahvetmek, yıllar boyunca onun hakkında yalanlar yaymak - defalarca saldırıya uğradığı ve neredeyse tecavüze uğradığı yalanları - önemsiz bir drama değildir. Bu aşağılık, tehlikeli ve tam da sanatçıların kötü karikatürlere dönüşmesine neden olan bir şey."

Holmes portosundan bir yudum aldı. "Peki Sanatçılar Derneği'nin babamın zamanında neden başarısız olduğunu biliyor musunuz?"

"Çünkü herkes İngiliz sanatını ilerletmek yerine küçük çekişmelere odaklanmıştı. Sekiz kardeşim var Holmes, küçük kavgalar hakkında her şeyi bilirim."

Yemekler geldi ve birkaç kişi daha yakınlardaki masalara oturdu. Oak, Akademi'de ders veren iki yaşlı adamı ve bazı pahalı siparişleri yerine getirmek için Londra'da bulunan bir İtalyan heykeltıraşı tanıdı.

"Kesinlikle," dedi Holmes, bir bıçak alarak. "İç çekişmeler bir kurumu mahvedebilir ve sanatçılar çok heyecanlıdır. Richard talihsiz tıbbi kısıtlamaların kurbanı oldu ve bir bütün olarak Akademi için yorulmadan çalışıyor. Daha büyük bir iyilik uğruna onun oyunlarını görmezden geliyoruz."

Biz, yani Longacre'ın komploları bazı çevrelerce biliniyordu. Daireler. Oak iştahını .

"Endymion de Beauharnais Londra'dan ayrılıyor," dedi Oak, birkaç kişinin başını döndürecek kadar yüksek bir sesle. "Son yıllarda ortaya çıkan en iyi yeteneklerden biri ve Longacre'ın iğrenç davranışları onu taşraya geri dönmeye zorluyor. Bunun devam etmesine izin veriyorsunuz."

Holmes bifteğini kesmeye devam etti. "Yazık, ama de Beauharnais genç. İşi bittiğinde çiftliğe dönmek için zamanı var-"

"Paris'e gidecek," dedi Oak, "ve Fransızların Londra'ya neden sırtını döndüğünü öğrenmesini sağlayacak. Oradan Roma'ya ve büyük olasılıkla Amerika'ya gidecek. Bu kadar ham yeteneğe sahip bir adam

gasp ve yolsuzluğa göz yuman bir Akademiye katlanmak zorunda değildir."

İtalyan'ın ağzı açık kalmıştı. Üç garson yakındaki boş masalarda çatal bıçak takımlarını özenle yerleştiriyordu.

Oak, "Longacre yetenekli genç ressamı sahte eserler yaratmaya zorluyor," dedi; bu bir iftira olabilirdi ama gerçektir. "Benimle de aynı oyunu oynamaya çalışıyor."

Holmes masaya doğru eğildi, kibar mizah havası onu terk etmişti. "Onun için birkaç resim yap," fısıldadı neredeyse, "sonra yeni bir oyuna geçecektir. Richard kötü niyetli ama aptal değil. Kendi reproduksiyonlarını yapacak kadar yetenekli değil ve insan onun yaratıcılığına neredeyse hayranlık . Anna Beaumont onu Dirk Channing'e kaptırmıyorsa, manzara resimleri yapmakla ve dul kadınları pohpohlamakla yetinebilirdi."

Oak sesini alçaltmadı. "Ama kibarca vazgeçmek yerine Anna'nın söz konusu olduğu alanda, Longacre onu başından attığından beri somurtuyor."

"Daha da kötüsü var," dedi Holmes etrafına bakınarak. "Onu nişanlılık anlaşmalarından azat etmeyi reddetti. Eğer Dirk'le evlenmiş olsaydı, Longacre dava açardı. Yapılması gereken bir şey değil ama bir adam yasal olarak sözünü tutmadığı için dava açabilir."

"Bir centilmen bunu yapmaz," diye karşı çıktı Oak. "Ve bu sizin daha büyük iyiliği destekleme versiyonunuz mu? Longacre'ın öfke nöbetlerini ve suçlarını görmezden gelmek mi?"

Holmes biftikten bir ısırık aldı ve şiddetle çiğnedi. "Dorning, kötü bir sanatçı değilsin ve senin için umutlarım vardı, ama Londra tutkularının peşinden gitmek için en iyi yer olmayabilir."

Oak, Holmes'un limanını suratına çarpma dürtüsüne direndi. "Sana Akademi'nin saflarında bir sahtekâr, iftiracı ve şantajcı barındırdığını söylüyorum ve senin tepkin de bana kaçmamı söylemek oluyor.

Çünkü bu suçlu, zenginlerle evli kadınlardan komisyon koparacak sabra sahip. Onurun nerede Holmes? Sanatsal dürüstlüğün nerede?"

"Sanatsal bütünlük mü? Dorning, böyle tuhaf bir kavramın
."

"Dürüstlüğümüz olmadan sanatçıların sunabileceği çok az şey vardır.

Büyükannelemizin salonlarındaki su lekelerini kapatmak için dekorasyon. Beni hayal kırıklığına uğrattın Holmes ve görevine ihanet ettin. Sana iyi günler dilerim."

Holmes bıçağını ve çatalını bıraktı. "Anna Beaumont bir hanımefendi değildi ki. O sadece Richard'ın hoşlandığı taşralı bir kuzendi. Yeterince güzeldi ama Dirk ona sahip olmak , o da Dirk'e ve ikisinin de mantıklı bir açıklaması yoktu. İnsan kaybeden taraf olarak Longacre için üzülüyor."

"Kaybeden taraf," dedi Oak, "Longacre'ın davranışlarını görmezden gelmeye devam ederseniz Akademi olacak. Peki Holmes?"

"Dorning?"

"Anna Beaumont bir . *Hepsi* hanımefendidir." Selam vermek ya da elini uzatmak yerine başını salladı.

"Dorning," dedi Holmes, şarap kadehini kaldırarak, "haklı öfke kimseye yakışmaz."

"Yanlışlar karşısında kayıtsız kalmak bize daha da az yakışır ve ahlaki iflas bize hiç yakışmaz."

C H A P T E R O N D Ö R T

Oak bir faro masasına oturdu, ancak öğleden sonra ışığında Coventry Club terk edilmişti. "Yardımaınıza ihtiyacım var."

Aynı masada uzanan Sycamore ve Ash bakiştılar. Meşe ilk gençliğinden beri kardeşlerinin bakışmalarını izliyordu ve bu bakışmalar hiçbir zaman kendisini içermemişti. Bu seferkini kolayca okudu: Sevgili Oaky şimdi neyin peşinde?

Önce Cam konuştu. "Akademi'yi fethetmeniz ve Londra'ya saldırmanız gerektiğini sanıyordum, fırçalarınız blunderbuss'ınıza bağlıydı?"

"Kapa çeneni Cam," diye mırıldandı Ash. "Ne istiyorsun?"

Ash tam bir aile muammasıydı. Sayılar konusunda Cam kadar zeki, insanlar konusunda Valerian kadar becerikli, fiziksel olarak Hawthorne kadar sağlam ve strateji konusunda Casriel kadar iyiydi. Londra'nın çöpçatanlarının onu uzun zaman önce kapıp papazın fare kapanının içine atması gerekirdi ama o bekâr ve kendi halinde kalmayı sürdürdü.

"İhtiyacım var..." Oak kafasındaki resimleri düşündü. "Vera ve benim müttefiklere ihtiyacımız var."

Cam çizmelerini masanın köşesine dayadı. "Güzel dul yanlış adım mı attı?"

"Hayır." Ash de Oak ile aynı anda konuşmuştu.

"Cam, dayak yemek için çok geç kaldın," diye devam etti Ash. "Jackson'ın yerinde benimle ringe çıkmak istediğin her an seni memnun etmekten mutluluk duyacağım. Onun Oak'a vurulduğunu sen kendin söyledin."

Cam, "Bayanlar, kendilerine daha çekici ve genç bir alternatif sunulduğunda bundan hoşlanmayabilirler," dedi. "Mantıklı bayanlar."

Oak onu kafasının yan tarafına kelepçeledi. "Veletçilik oynamayı bırak."

Bu ciddi bir mesele. Vera yanlış bir şey yapmadı."

"Öyle olsaydı bile umurunda olmazdı," diye karşı çıktı Cam. "O kadın için Mayfair sokaklarında çırılçıplak dans edecek kadar aklını yitirmişsin."

"Tabii ki isterim ve sen kıskanıyorsun."

"Ben. Tamamen üstesinden geldim. Kıskançlık benim göbek adımdır, hem de *senden*, tüm o aptalca düşüncelerden." Cam tatlı tatlı gülümsedi ve gerçekten de çok ciddi bir meselenin ortasında Oak da gülümsedi.

"Tam zamanında," diye mırıldandı Ash, Oak'ın anlayabildiği özel bir nedeni yoktu. "Bizden ne istiyorsunuz?"

"Cam'in koca ağzına ve senin sağduyulu sözlerine ihtiyacım var Ash. Longacre'in Vera'ya karşı ustaca kullandığı ve birçok yetenekli genç sanatçıya karşı kullanmakla tehdit ettiği dedikoduya ihtiyacım var. Dedikodularımızın doğru olması dışında. Dirk Channing muhtemelen Longacre'in sanatsal başarısının eksikliğine üzülmüyordu ya da belki de Dirk, Anna Beaumont onu saygınlığa tercih ettiği için vicdan azabı çekiyordu. Longacre, eski nişanlısı hakkında yalanlar yaymak için Dirk ile arasını düzeltmiş gibi göründü."

"Hack olduğu ortaya çıkan bir hacker kadar cehennemde öfke yoktur..." Cam mırıldandı.

Ash onun koluna vurdu, Ash'in boksörlükle karşılaştırıldığında bu sadece bir aşk dokunuşuydu. "Longacre'in bir yalancı olduğunu mu söyleyeceğiz?"

Oak, "Bunun küçük sırrımız olmasına izin vereceğiz," dedi. "Şimdilik Longacre'ın kârlı sahtecilik ticareti yaptığını ."

"mi?" diye sordu Cam, gülümsemesi kedigil bir nitelik kazanmıştı. "Kesinlikle öyle."

Ash'in gülümsemesi Cam'inkine çok benziyordu. "et..."

"BUNU DAHA ÇOK SEVDİM," dedi Oak, bitmiş eserin önünde de Beauharnais'nin yanında dururken. "Acelecî bir dokunuş sana ilham vermiş."

De Beauharnais ellerini bir bez parçasına sildi. "Biraz intikam. Gerçekten Longacre için yaptığımdan daha iyi olduğunu mu düşünüyorsun? Onunla bir çizgide yürüdüm, suçu belirginleştirmeye çalıştım, ama çok belirgin değil."

"Başarmışsın. Gölgelelerin bunda daha ölçülü," dedi Oak, en yeni eserini Merlin Hall'dan getirttiği eserle karşılaştırarak. "Kopyalamak için daha iyi bir örneğin vardı. Dirk'ün Anna Beaumont'u resmetmesi, Hannah Stoltzfus'u resmetmesi kadar iyi değildi."

De Beauharnais sanki bu sonuca ilk kez varıyormuş gibi, "Ben iyiyim," dedi. "Longacre'ın elindeki Anna Beaumont portresi hakkında ne düşünüyorsun?"

"Bu gerçek," diye yanıtladı Oak. "Dirk böyle pek çok portre çizdi. Merlin Hall'da on bir farklı nü buldum, hepsi de daha küçük eserlerin arkasına gizlenmiş. İçlerinden biri Sapphic ikilisi ve olağanüstü bir şey. Channing seri resimler yapmasıyla tanınır -ikililer, üçlüler, sekizli- ama hangi sanatçı on bir tuvalden oluşan bir seri resim yapar? Longacre on ikinci tuvali ele geçirmiş."

ona gönderdiğini fark etti ve bu da Bayan Channing söz konusu olduğunda ona kutsal olmayan bir ilham verdi."

De Beauharnais kollarını sıvadı. "Beni dışarı çağırmalısın, Dorning. Bayan Channing beni çağırmalı."

Oak taze tuvali göstererek, "Özür diledin," dedi, "ve bunu sen yarattın. Stoltzfus'un portresiyle yaptığın şeyi asla başaramazdım, özellikle de bu kadar kısa sürede."

"İyiyim, değil mi?" De Beauharnais cebinden bir kol düğmesi çıkardı ve manşetini kurcalamaya başladı. "Ne fikir ama."

"Siz sadece iyi değilsiniz, de Beauharnais, çok zekisiniz. Kendinden şüphe duymayan, Longacre'ın Akademi'den sürülmesinin nedenidir. Seni kendisine bağımlı kılmak için yeterince küçük görevler gönderdi ve seni daha hırslı ve görünür işlerden alıkoydu. Bu şekilde istismar ettiği tek kişi sen değilsin."

De Beauharnais'in kol düğmesinde sorun var gibi görünüyor.

"Bırak ben yapayım," dedi Oak, küçük altın tokayı ondan alarak. Oak kol düğmesini manşetin iliğinden geçirdi, sonra ikincisini yaptı. Tam geri adım atacaktı ki, de Beauharnais onu elinden yakaladı.

"Eve gitmiyordum," dedi, çaresizce sıkıca kavrayarak. "Sana Kasaba'dan ayrılacağımı söyledim, ama bu... ."

Önsezi Oak'ın karnına çökmüştü. "Andy?"

"Geceleyin gidiyorsun," dedi de Beauharnais, gözlerini haliya dikerek, "Londra Köprüsü'ne. Botlarını bileğinden bağlarsın, karmaşık bir düğümle sıkıca bağlarsın, cesaretini kaybedersen ayağını kadar sıkı bağlarsın. Ceplerinizi taşla doldurun. Sarhoşsan işe yaradığı söylendi. Yün bir pelerin en iyisidir, çünkü suda ağırlaşır. Boynundaki küçük çantaya bir bozuk para koyarsın -su adamları ya da çamur tarlakuşları için, seni kim bulursa- ve sonra atlarsın.

Birkaç dakika sonra tüm sıkıntılarınız sona erecek. Tolly'nin kuzeni şu tarafa gitti."

Oak onu ensesinden yakalayarak, "Hayır," dedi. "Hayır, yapmayacaksın. Asla."

De Beauharnais gevşedi ve cebinden bir mendil çıkararak arkasını döndü. "Amcam Londra'da iki hafta bile dayanamayacağımı söylemişti. Longacre bana saldırmaya başlamadan önce altı hafta dayanabildim. Bu neredeyse bir yıl önceydi. Bir yol göremiyordum... Ben bir yol gördüm."

Oak, de Beauharnais'nin ve kendisinin mahremiyetine bir ölçüde izin verdi, çünkü Longacre'ın Vera'ya karşı davranışı ne kadar kötüyse, bu daha da kötüydü.

"Longacre, Kasaba'ya geleli bir hafta bile olmamışken peşime düştü," dedi Oak. "Sanırım bunun nedeni senin onun pençelerinden kurtulmuş olmandı. Sen onun emirlerini yerine getirdiğin sürece, diğeri yeni gelenler güvendeydi. Longacre ne yaparsa yapsın, sende yeterince yetenek vardı."

"Onun için dört resim yaptım," dedi de Beauharnais, Oak'a bakarak, "bana gönderdiği siparişlere ek olarak. Sahtelerin alıcılarına mektup yazacağım ve ellerindeki eserlerle ilgili bir karışıklık olduğunu iddia edeceğim. Bu beni muhtemelen hapse - patronlardan biri oldukça zengin."

"Hayır," dedi Oak, "olmayacak. Benim farklı bir önerim var. Longacre'ın icabına bakacağız ve o da sizi bulaştırdığı her türlü *karışıklığın* sorumluluğunu üstlenecek. Ve sizi temin ederim ki, siz Kasabaya gelmeden önce, başka yetenekli avlar da Longacre'ın tuzaklarına düştüler ve ondan önce de başkaları."

"Sadece biz değil miyiz?" De Beauharnais çıplak Dirk Channing'in yanına gitti ve dikkatli parmaklarını kadının solgun böğründe gezdirdi. "Bundan emin misiniz?"

"Olumlu. Sonuncu olacağımızdan da aynı derecede eminim. Şimdi bana şu dört sahtecilikten bahset."

Montclair'deki resepsiyondan önceki günlerde Vera, bir ayağı taşrada bir ayağı başkentte olan bir ailenin kaynaklarını nasıl seferber ettiğini izledi. Sycamore'un seyahat arabası, Oak'ın kız kardeşi Jacaranda'nın kocası Worth Kettering aracılığıyla tanıdığı Wilton Kontu Trenton'u almak için Kasaba'dan bir başka yıldırım atışı daha yaptı.

Kettering, Dorning'in planının kendi gözetimi olmadan gerçekleşmesine izin vermesi halinde karısının kendisini evlatlıktan reddedeceğini düşünerek Kasabaya geri döndü.

Aralarında bir zamanlar İspanya'daki savaş meydanlarında öldüğü düşünülen bir marki (Worth Kettering'in müşterilerinden biriydi), Willow Dorning'in dünürleri arasında sayılan uzun boylu bir kont ve kibar sosyetenin uçsuz bucaksız labirentinde Dorning'lerle bağlantısı olan yarım düzine nezaket unvanı da bulunan diğer seçkin kişiler de sessizce işe alındı.

Hiçbirinin sanatsal uzmanlık iddiası yoktu ama Oak'ın onlara ihtiyacı olduğunda gelmişlerdi.

"Görmeye başladım ki," dedi Vera, "çok geniş ve sofistike olduğunu düşündüğüm dünya aslında Dirk'ün küçük bir köşesinin küçük bir köşesiymiş." "Küçük köşeler karmaşık olabilir," diye yanıtladı Oak, "ve sen muhteşem."

Vera Montclair'deki resepsiyon için Sissy Banks'le birlikte saatlerce diktikleri bordo ipekten bir kıyafet giymişti. Eldivenleri gibi şalı da koyu lavantaydı ve bu kıyafet açıkçası Vera'nın kendini biraz utangaç hissetmesine neden olmuştu.

Ayrıca güzel ve *cüretkâr*. "Renkleri sen seçtin," dedi fuayedeki aynanın önünde dönerek. "Ben asla bu kadar cesur olamazdım."

Oak, Vera'nın elbisesiyle aynı tonda bordo bir yelek seçmişti ve yaka çiçeği de Vera'nın bilek korsajına uyacak şekilde tasarlanmış küçük bir lavanta buketiydi. Tek kelime etmeden, Vera'yla birlikte olduğunu ve bundan büyük gurur duyduğunu ilan etti.

"Gergin misin?" Bir at arabası ön kapının önünde takırdayarak dururken Oak sordu.

"Evet. Öyle mi?"

Onu öptü. "Kararlıyım. mi?"

Kolunu kanatlandırdı ve Vera'nın sinirleri yatıştı. Oak ne yaptığını çok iyi biliyordu, dahası onurunun ve sanatının ondan ne beklediğini de çok iyi biliyordu. Leydi Montclair'in davetinde, Vera onun kalabalığı keşfe çıktığını hissetse bile, havası samimi ve güler yüzlüydü.

Oak, onlar geldikten otuz dakika sonra, "O burada," diye mırıldandı. "Yalnız geldi ve Bay Tolliver kolunda Bayan Finchley ile birlikte. Longacre onu gördüğüne şaşırılmış görünüyor."

Oak çok memnun görünüyordu.

"Worth Kettering henüz gelmedi mi?" Vera sordu. Kettering bir avukattı. Naibin kulağı ondaydı ve kendi ailesi de dahil olmak üzere krallığın en zengin ailelerinden bazılarının fonlarına yatırım yapıyordu.

"Kettering, Hesketh Markizi'yle flört etmekle meşgulken, kadının kocası eğlenmiş görünüyor. Lord Hazretleri uzun süredir müşterimiz olmalı. Ve işte Jonathan Tresham."

Vera sadece bir bardak punç içmişti ama şimdiden başı dönmeye başlamıştı. "Kim olduğunu unuttum."

"Tresham, Ash ve Sycamore'un arkadaşı. Onlara Coventry'yi satıyor ve daha da önemlisi, Akademi'nin

En cömert patronlar. Ayrıca bir düklüğün varisi. Sanatın bir başka cömert bağışçısı olan Walden Majesteleri ile görüşüyor. Longacrea eğlenmesi için beş dakika daha verelim ve sonra oyunlarına bir son verelim. Stebbins Holmes'a merhaba diyelim mi?"

Vera boş bardağını yere bırakarak, "Yapmayalım," dedi. "Ona hem kendi adıma hem de Anna Beaumont adına kızgınlım."

Peki Dirk neden Longacre'ın böyle bir yılan olduğunu fark etmemişti? Ama Vera nedenini biliyordu. Oak'u böylesine keskin bir gözlemci yapan aynı sanat, Dirk'ü de gözünün önünde olanlardan habersiz kılmıştı. Onu, arkadaşlarının Dirk'ün karısına kötü davranmasına suç ortağı yapmıştı.

Oak, Vera'yı daha fazla unvanlı ve varlıklı insanla tanıştıtırırken, sessiz bir işaretle Sycamore ve Ash Vera'nın yanında belirene kadar sohbetin uğultusu yükseldi.

"Sıçan yakalama zamanı mı?" Cam hoş bir şekilde sordu.

"Gerçekten de öyle," diye yanıtladı Oak. "Ben Longacre'ı getireceğim. Siz beyler de lütfen Bayan Channing'e belirlenen buluşma yerine kadar eşlik edin." Vera'nın yanağını öptü, bu da birkaç kaşın kalkmasına neden oldu. "Cesaret için."

Cam, Vera'yı bileğinden tutarak, "Oak Dorset'te hiç bu kadar gösterişli olmamıştı," diye mırıldandı. "Gel, çünkü bu dramın bir dakikasını bile kaçırmak istemiyorum. Stoltzfus odalisque için sana çok büyük bir meblağ ödeyeceğim. Ash ve ben Coventry'deki barın arkasında muhteşem görüneceği konusunda hemfikiriz."

"Oak bunun bir çift olduğunu söylüyor," diye ekledi Ash, "ve eşleşen portre oyun odasına asılabilir. Müşterilerimiz muhtemelen sergilendikleri ilk gece ikisini de bizden satın almaya . Küçük bir açık artırma düzenleyebiliriz."

"Kes ," dedi Vera. " dağıtmaya çalışıyorsunuz, çünkü Longacre'la yüzleşmek konusunda gergin olduğumu düşünüyorsunuz. Benim tek endişem

ona büyük bir zarar vereceğim."

Oldukça çekingen bir adam olan Ash, ona göz kamaştırıcı bir gülümsemeyle yaklaştı. "Şiddet de sanat olabilir. Cam, karşımızda boksörlükten anlayan bir hanımefendi var. Aşık oldum."

"Hiç adil değil," dedi Cam, Leydi Montclair'in kütüphanesinin kapısını açarak. "Önce ben aşık oldum ve Bayan Channing beni daha çok seviyor."

Onlardan önce kütüphaneye girdi ve sinirlerinin gerçekten de dağıldığını, yerini beklentiye bıraktığını görünce şaşırdı.

"Gkinizi de çok severim," dedi, "ama en çok Oak'u severim, ikiniz de çok gülünçsünüz. Tanrım, Bay de Beauharnais harika bir iğ çıkarmıG, değil mi?"

Stoltzfus nü'lerinden biri şövalenin üzerinde duruyordu ve yanında aynı konuyu aynı ortamda sunan imzasız bir çalışma vardı - başka bir deyişle sahteydi. Çok iyi bir sahtecilik.

Ve bir sahteciliğin gerçeği ortaya çıkarma aracı olması ne kadar ironikti?

VERA, Oak'a hiç bu kadar tatlı görünmemişti, öyle ki Longacre'la olan iş artık sadece hızlandırılması gereken bir görev haline gelmişti. Oak yüzüne tereddütlü bir gülümseme yerleştirerek Longacre'a yaklaştı ve Longacre onu fark edene kadar sabırla bekledi.

"Bay Dorning. Leydi Montclair'in gösterisine dikkat edin. Birkaç şey öğrenebilirsiniz. İzninizle, Bayan Finchley'i görüyorum-"

Oak, mahcup ve alçakgönüllü görünmek için elinden geleni yaparak, "Özel olarak konuşabilir miyiz?" dedi. "Sadece bir ."

Longacre burnunu kırıştırdı, içini çekti ve içkisini garsona uzattı. "Eve uğrayabilirdin, Dorning. Siz küstah gençler her zaman eninde sonunda yola gelirsiniz."

Oak, "Çok kısa konuşacağıma söz veriyorum," dedi, "söyleyeceklerimin özel kalması en iyisi. Lütfen, Longacre?"

Yalvaran not işe yaradı. "Pekâlâ, Dorning, ama sadece bir dakika. Leydi Montclair elden ele dolaşmamı bekliyor ve burada yaltaklanmam gereken müşteriler var."

"Gerçekten minnettarım," dedi Oak. "Kütüphane hemen koridorun sonunda. Bu taraftan." Longacre odanın içinde ilerlerken iki kez durdu; bir keresinde tam olarak ne olduğu kendisine söylenmiş olan ev sahibesinin elini öpmek için, bir keresinde de Jonathan Tresham'ın karısına kendini sevdirmeye çalışmak için.

bir hata.

Oak kütüphanenin kapısını açarak, "Burada," dedi. "Birkaç kişiden daha bize katılmalarını istedim."

Diğer birkaç kişi arasında Vera, Ash, Cam ve tabii ki de Beauharnais vardı. Ayrıca Worth Kettering - hukuki bir bakış açısı faydalı olabilir

-Jonathan Tresham; Bellefonte Kontu Nicholas Haddonfield; Wilton Kontu Trenton; ve Coventry'nin diğer nüfuzlu patronlarından birkaçı. Stebbins Holmes kütüphanenin asma katındaki çıkıntının altında gizleniyordu ama Oak ona toplantının ayrıntıları hakkında bilgi vermemişti.

Cam ve Ash, tasarım gereği Vera'nın önünde durdular, böylece onun varlığı da gizlenmiş oldu.

"Teklifini düşündüm," dedi Oak, Longacre'ı grubun ortasına çekerek, "ve yetersiz buldum. Endymion de Beauharnais ile aynı kamarayı paylaştığımızı ve onunla arkadaş olduğumuzu ya unuttunuz ya da umursamadınız."

Longacre artık iki tuvali fark etmişti. Bir kadeh çıkardı ve onları incelemek için eğildi.

"Bunlar Dirk Channing'in eseri," dedi. "Küçük komisyonlarımı daha sonra tartışabiliriz, Dorning. Bunları nereden buldun?"

De Beauharnais kalabalığın arasından ilerledi. "Çekingen olma Longacre. Soldaki, Dirk'ün sana verdiğini iddia ederek bana gösterdiğin resim. Sağdaki ise senin çizdiğin *çalışma*. Unuttuğum bir bastonu almak için evinize döndüğümde yanlış bir yola saptım ve yapılmakta olan çalışmaya rastladım. Çok iyi bir röprodüksiyon denemesi, ancak üzerine imzanızı atmamışsınız, bu da bunun bir sahtecilik olduğunu gösteriyor."

Longacre doğruldu. "Güzel bir çalışma, de Beauharnais, ama bunlardan ikisini de hiç görmedim. Belki de yine biraz fazla içtiniz?"

Seyirciler sessizliğe bürünmüş ve Longacre'ın itirazları karşısında da sessiz kalmışlardı.

De Beauharnais fazla para vermeyi sevmezdi.

"Bunun sizin elinizden çıkmadığını mı iddia ediyorsunuz?" -Oak imzasız sahteyi işaret etti- "Sizin elinizden çıkmadığını mı?"

"Tabii ki değil," diye alay etti Longacre. "Modeli tanıyorum ama Dirk'ü bir arkadaş olarak görüyorum. Ben asla... Dorning, söyle onlara. Resim yapamıyorum. Romatizma beni fena halde rahatsız ediyor, özellikle de ellerimde. Yıllardır resim yapmadım. Kime istersen sor."

Vera kalabalığın arasından sessizce ilerlemeye başladı.

"Resim yapamadığını söylüyorsun," diye düşündü Oak, "ama bir Scarlatti sonatını kadansıyla birlikte en az *vivace* tempoda çalabiliyorsun. Yeleğinzin düğmelerini kolayca ilikliyorsunuz, el yazınız hala zarif. Bu romatizma size tam olarak ne zaman bulaştı?"

"Anlatsana," diye mırıldandı de Beauharnais. "Çatal bıçak takımı ya da çay servisi konusunda da bir zorluk yaşadığınızı hatırlamıyorum."

"Ama ben *resim* yapamam," diye ısrar etti Longacre. "Bütün Akademi resim yapamadığımı biliyor."

"Belki *de iyi* resim yapamadığınızı biliyorlar," dedi Oak, "ama bir başkasının eserini kopyalamak, orijinal bir eser yaratmaktan farklı ve daha sıradan bir yetenektir. Bayan Ermentrude Danforth, kendisine büyük amcasının Shackleton portresini gönderdiğinizi iddia eden imzalı bir beyanname sundu. Shackleton bir saray ressamıydı, kataloğu iyi belgelenmiştir ve böyle bir portre yapmamıştır."

Zorbalıkta üstüne olmayan Jonathan Tresham kollarını kavuşturdu. "Ne söyleyeceksin Longacre?"

"De Beauharnais generalin resmini yaptı. Ona sorun."

Oak, "İşte bu çok ilginç," dedi. "Bayan Danforth'un amcasının bir general olduğundan hiç bahsetmedik, değil mi? Ve Bayan Danforth da de Beauharnais'le anlaştığından hiç söz etmedi - tabloyu sizden satın aldı ve bunun için çok para ödedi."

Kalabalıktan bir mırıltı yükseldi ve Longacre'ın cesareti kırıldı.

Oak, "Bayan Finchley'i buraya getirecek olsam," diye devam etti, "duvarlarında kızlarının sekiz farklı portresinin asılı olduğunu doğrulayacaktır. Bay Tolliver da bunu . Ressamlardan altısı hanımefendinin odasına sokulmuş, daha sonra portrelerinin kalitesiz olduğu söylenmiş ve Bayan Finchley'e zorla kabul ettirilmişler. De Beauharnais ve ben onun planlarından kurtulma şansına sahip olduk, ama aslında *senin* planlarındı, değil mi Longacre?"

"Neden kendimi bu bulaştırayım ki?"

"Sanatçıların hepsi çok yetenekli genç adamlardı," dedi Oak, "ve tuzağınızın bir sonucu olarak hepsi size borçlu hale geldi. Garip bir şekilde

kariyerleri pek iyi gitmedi. Biri -Tolliver'ın kuzeni- artık aramızda değil."

"Ve sence ben-?"

"Bayan Finchley ile ilginç bir konuşma yaptım," dedi Oak, "Worth Kettering'in de tanık olduğu bir konuşma. Portreler için size ödeme yapmış. Ayrıca ona, öğrencilerinizin dost canlısı bir hanımefendiyle biraz eğlenmekten hoşlanacaklarını temin ettiğinizi de bildirdi. Size göre *sanatçı mizacının* bir parçası, bir okul çocuğunun bile kendine hakim olamamasıdır. Söylesene Longacre, güvenlerini nasıl kötüye kullanabileceğini düşünmeden herhangi birine yaklaşıyor musun?"

Vera, Oak'ın yanındaki yerini almıştı. "Onun bildiğine inanmıyorum ve sarışının resmini nasıl ele geçirdiğini size tam olarak anlatabilirim."

Longacre'ın boynu çiçek açmış bir karanfille aynı pembe tonuna dönüyordu. "Ben asla, asla-"

Vera elini sallayarak onun sözünü kesti. "Dirk, Merlin Hall'un galerisinde asılı olan diğer eserlerin arkasına bir dizi çıplak çalışma gizledi. Hepsi muhteşem ve oldukça cüretkâr. Geçen yıl, birinin ne gizlediğini bilmeden size bu daha küçük çalışmalardan üçünü gönderdim. Aslında size dört tablo göndermiştim ama siz hiçbirinin değeri olmadığını iddia ederek sadece üçünü geri gönderdiniz. Bay Dorning evimde saklı hazineleri ortaya çıkardı. Benden, Longacre'dan ve Dirk'ün çocuklarından çaldınız."

Longacre'a doğru ilerledi ve Longacre bir adım geri çekildi.

"Çaldınız," dedi ölümcül bir sakinlikle, "sonra da çaldığınız şeyi kopyalayarak sahte koleksiyonuza eklediniz. Tahminimce bu sahteyi Kıta'da satmayı ve sonra da masum bir Amerikalıya başka bir versiyonunu satarak suçunu tekrarlamayı planlıyordun. Bir Dirk Channing şaheseri çaldınız. Kendiniz için ne söyleyeceksiniz?"

Ash, Longacre'ın bir yanında, Bellefonte -kuşkusuz Lordlar Kamarası'nın gelmiş geçmiş en büyük üyesi- diğer yanında duruyordu.

Ama Longacre kaçmaya çalışacak kadar zeki değildi. Onun yerine çenesi yukarıda, göğsü dışarıda, *kontrapposto* pozu verdi. Kahramanlık maskaralığını tamamlamak için sadece bir miğferi, kalkanı ve kanatlı sandaletleri eksikti. "Dirk Channing, Anna Beaumont'u çaldı ve iyi adını mahvetti."

Çenesi yarım santim yükseldi. "Tazminat borçluydum."

Vera onun yanağına bir tane patlattı. "Anna Beaumont'u yalanlarıyla, dedikodularıyla ve sözünü tutmadığı için dava açma tehdidiyle mahvettin. Onun itibarına verilen zarardan sadece ve sadece sen sorumlusun. Yine de o ve Dirk mutluydu ve bu senin asla anlayamayacağın bir şey."

Ve şimdi yanağında da o karanfil pembesi renk vardı. "Anna bana geri dönecekti."

Vera bir adım geri çekildi ve Longacre'a genellikle at pisliklerine ayrılan türden bir bakış attı.

"Anna Dirk'e bir çocuk doğurdu ve tüm entrikalarınıza rağmen onun yanında kaldı. Size asla geri dönmezdi, bu yüzden ona sonsuz hayranlığım var."

Tresham tiksinti dolu bir ifadeyle Longacre'a ters ters baktı. "Onunla ne yapmalı? Akademi'nin itibarı bu çıban yüzünden fena halde zedelenebilir."

Ash yumruğunu sıkıyordu. Cam'in gözlerinde özellikle kararlı bir bakış vardı.

"Vera?" Oak söyledi. "Sen ne diyorsun?" Durumun bu yönünü onunla konuşmamıştı ama görünüşe göre konuşmasına da gerek yoktu.

"Richard Longacre," dedi Vera, "dünyevi mallarını, duvarlarında asılı olan zavallı işkembe yığınınını, evini, arabayı ve trompetlerini satacaksın. Kendini Kıta'ya götüreceksin ve mal varlığının geliri

Londra'ya yeni gelen sanatçıları desteklemek için. Çaldığın tabloyu bana geri vereceksin ve iki hafta içinde gitmiş olacaksın."

Worth Kettering, "Evet de," diye önerdi, "böylece Bow Street'teki beyefendileri bu işe karıştırmak zorunda kalmayız."

Oak, "Bayan Channing'e bir özür mektubu yaz," diye ekledi, "sonra da Bow Street'teki beyefendileri bu işe karıştırmayız - ta ki sen kıtaya gidene kadar."

"Bunu daha çok sevdim," diye izin verdi Kettering. "Biraz daha tehditkâr, daha adaletli."

Ash, Longacre'ın kolunu sıkıca tuttu. "Kalem ve seni masanın üzerinde bekliyor. Sen yaratıcı bir tipsin Longacre ya da olmayı hayal ediyorsun. Belki de senin yeteneklerin daha çok edebi. Yalvar, yakar ve kâğıt üzerinde yeterince dua et, kimse sana sormaz."

Cam iç çekti. "Hiç kimse mi? Ama atış talimi yapmaktan çok hoşlanıyorum."

"Ben de öyle," diye ekledi Oak. "Yazmaya başla, Longacre."

Longacre kolunu Ash'in kurtardı. "Sanki bir tabancayı idare edebilirmişsin gibi, Dorning. Sen ancak boya fırçası kullanmaya uygunsun."

Oak bir kolunu Vera'nın beline doladı. "Köylüleri hafife alma Longacre. Taşrada yetişen her küçük çocuk, hangi ateşli silahı kullanırsa kullansın, iyi bir nişancı . En iyisi veda yazını kaleme almaya başla."

"İyi olsun," dedi Vera. "Yoksa yoğun programım arasında Bow Street'e uğramak için zaman bulurum. Bay Dorning, kuartetin akort yaptığını duyuyorum. Dansın yakında başlayacağına inanıyorum."

Oak kapıya doğru işaret etti. "Bu nail olabilir miyim?"

Kadın, kibar toplumun büyük bir kısmının bakışları arasında onu öptü. "Kesinlikle yapabilirsin."

Montclair'deki resepsiyonun ertesi sabahı Vera uyandığında Sycamore'un şehir evinin fuayesinde bir değil sekiz buket çiçek bulmuştu. Jonathan Tresham'ın yanı sıra iki kont, bir marki, birkaç isimsiz hayran ve "Sevgili Cam "den şaşırtıcı derecede zevkli küçük bir gül aranjmanı selamlarını göndermişti.

"Londra'yı fethetmişsiniz," diye gözlemledi Sissy, uşaktan dokuzuncu buketi alırken. "Bunu nereye koyayım?"

Vera kartı aldı. Ash Dorning tebriklerini ve mükemmel boksörlüğü için tebriklerini gönderdi. "Salona. Kardeşler arası rekabeti körüklememek için güller ve hanımelleri de oraya koyabilirim."

Sissy iki eline birer buket alarak, "Bayan Catherine çok etkilenecek," diye ekledi.

"Bayan Catherine eskiz defterini Hyde Park'a götürmek için sabırsızlanacak. Aşçı Alexander'a su kuşlarını beslemesi için biraz bayat ekmek vermeli."

Çocuklar Londra'yı Vera'nın beklemediği bir hevesle benimsemişlerdi ve çok geçmeden yanlarında Sissy ve bir uşakla birlikte kapıdan dışarı fırladılar. Onların ayrılışının ardından ev sessiz ve tuhaf bir şekilde huzurluydu.

Kapıda bir tıkırtı duyuldu ve Vera kapıyı kendisi açtı. "Bay. Dorning, iyi günler."

Oak ön merdivenlerde duruyordu, her zamanki gibi şahane görünüyordu. "Bayan Channing, selamlar. Nasılsınız?"

Geri adım attı. "Ben iyiyim. Sen?" Hüzün içini kemirse de, bir an için sadece onu görmenin keyfini çıkardı. Birkaç buket kazanmıştı ama Londra'nın gerçek fethi Oak'a aitti. Montclair'deki resepsiyondan ayrılmadan önce, Akademi'nin yarım düzine üyesi Oak'la tanıştırılmanın bir yolunu bulmuştu ve diğer yarım düzinesi de aynı nezaketi göstermek için uğraşıyordu.

Oak eve girdi ve kapıdan birkaç adım ötede durdu. "Çocuklar evde mi?"

Vera kapıyı arkasından kapattı. "Evde değiller. Aşçı ve kahya pazara gittiler, uşak da Sissy ve çocuklarla parka gitti. Gün çok güzel, yakında dönmelerini beklemiyorum."

Oak ona doğru ilerleyerek, "O zaman hiç de iyi değilim," dedi. "Senin samimi arkadaşlığına çok ihtiyacım var. *Şimdi*, Vera. Duvara yaslanmak bana uyar. Salon halısının üzerinde dört ayak üzerinde, kanepede kucağımda. Seni arzuladığım için ölüyorum."

Yani Oak zafer sarhoşuydu. Bunu tahmin etmeliydi.

Vera onun kollarına girdi. "Ben de seni özledim." Bir gece önce Cam ve Ash şehir arabasında beklerken Oak'ın Vera'nın elini öpmesiyle birbirlerine görkemli bir şekilde veda etmişlerdi.

"Bu sadece bir kayıp değil," dedi Oak onu sıkıca kucaklayarak. "Bu delilik." Fuayede onu öpmeye başladı. Vera da onu öperken şapkasını çıkardı. Tutku bir yaz fırtınası gibi aniden patlak verdi ve Vera nefesini tutamadan Oak'la birlikte üst katta, kilitli yatak odasının kapısının arkasındaydı.

"Yavaş gidemem," dedi Oak, botlarını çıkarırken hoplayıp zıplayarak. "Bu sefer olmaz, Vera. Muhteşemdin ve Cam çıplak Stoltzfus resimlerini istiyor. Onlar için ona bir servet ödet." Botlarını yatağın genel yönüne doğru fırlattı. "Kancalarını çözmeme izin ver."

Oak giysileriyle centilmence davranmaya çalıştı ama Vera yarım düzine kanca çözülmeden önce hafif bir yırtılma hissetti.

"Korsenin iplerine bıçak saplayabilirim," dedi Oak. "Eteklerini topla ve... Tanrım, seni istiyorum."

Oak Dorning ile dizginlenemeyen arzusunun tavsiye edilecek çok vardı. İlk çiftleşme tam bir yaz fırtınası gibiydi,

şiddetli ve hızlı, bir zevk seli. Bir sonraki daha çok bir sonbahar yağmuruydu, yavaş, derinlemesine ve sessizdi.

Vera kendi kendine çocukların dönmesi ya da başka bir şey için üzülmelerini söyledi ama yapamadı, Oak onu tamamen tüketmişti.

"Vera'yı yanına çekerek, "Bu beni en az bir saat idare eder," dedi. Çok huzursuz bir gece geçirdim Verity Channing ve bu tamamen senin suçun."

"Ben de öyle." Elini göğsünün üzerine koydu ve parmaklarını sıkıca kavradı. Evliyken asla bu kadar cesur olamazdı ama Oak'la birlikteyken hiçbir utangaçlık onu rahatsız etmiyordu. "Kendini tatmin etmeye çalıştın mı?"

"Denedim ama işe yaramadı. Seni istedim, sadece seni ve hepinizi. Saatin ibreleri hareket etmeyi reddetti. Bu yatakta iki ya da üç nöbet daha geçirdikten sonra, seni Gunter'de buzlu bir şeyler içmeye götürmek niyetindeyim. Tüm Londra'nın bize aval aval bakmasını ve dün gece Montclair'deki resepsiyonda neler olmuş olabileceği hakkında fısıldaşmasını istiyorum."

"Londra ne fısıldayacak?"

"Richard Longacre'ın bir skandal bulutu altında Kasaba'dan ayrılacağı, ancak ayrıntılar dolaşımda değil. Akademi'de bazı değişiklikler yapılacaktır, eski muhafızların birçoğu komitelerinden emekli olacak, bazı yeni yüzler işe başlayacak. De Beauharnais hak ettiği takdiri görecek." Şaşkınlık içinde sikine baktı. "Yüce Tanrım, bana bir kez daha ilham veriyorsun Verity. Bu bir tür rekor olmalı."

"Bana da ilham veriyorsunuz. Akademi'deki yeni yüzlerden biri senin mi olacak?"

Oak onun poposunu okşayarak, "Çömel," dedi. "Sen söz konusu olduğunda doyumsuz oluyorum."

Vera buna mecbur kaldı ve sırayla tembel ve tutkulu bir aşka maruz kaldı. Her birleşmede zevki daha da artıyordu ki bu mümkün olmamalıydı. Adam tekrar konuştuğunda Vera yarı uykuya dalmış, Oak yarı kaşıkla sarılmış, yarı üzerine örtülmüştü.

"Bir şeyin farkına vardım."

"Üç kez yeterli değil mi?"

"Sana asla doyamayacağım, her ne kadar bunu erken ve mutlu bir şekilde ölebilsen de. Londra'yı sevmediğimi fark ettim."

Vera yüzünü Oak'a dönebilmek için yuvarlandı, tüm uyku düşünceleri yok olmuştu. "Bu ne anlama geliyor?"

"Hayranı olduğum Londra artık yok. Sanatçıların saygı gördüğü ve iyi maaş aldığı, kıskançlığın asla araya girmediği ve patronların tekdüze bir şekilde destekleyici olduğu bir yer. Bu Londra'da aptalca planlar, arkadan bıçaklamalar ya da küçük politikalar yok. Bu güzel bir resim, ama sadece bu."

Vera onun yanağını avucuna yasladı. "Özür dilerim. Güzel bir rüyanın daha az güzel bir gerçeklikle parçalanmasının nasıl bir his olduğunu bilirim. Sen ve London bunu kabulleneceksiniz, eminim."

" vardık," dedi Oak. "Benim ."

Eksiksiz ve tekrarlanan sevginin ışıltısı arasında küçük bir hüzün yeniden ortaya çıktı. "Sevindim o zaman. Londra senin hayallerinin gerçekleştiği yer. Keyfini çıkarmayı hak ediyorsun, özellikle de Akademi'nin yerleşik trolünü hallettiğine göre."

"Londra'yı sevmiyorum," dedi Oak, onun üzerine doğru kayarak. "Kasabaya nihayet, nihayet benim gibi düşünen, sanata tutkuyla bağlı, yeteneklerim için beni takdir edebilecek insanlar bulacağımı düşünerek geldim. Karşımda şeytani, açgözlü, kibirli bir yozlaşma ve kendi çıkarları için bunu mümkün kılmaya istekli başkalarını buldum."

"Hayal kırıklığına mı uğradınız?" Her zaman gerçeği görmeye çalışan bir adam için acı verici bir süreç.

Kaşlarının arasına yavaş ve düşünceli bir öpücük kondurdu. "Ben daha az safım."

Vera bacaklarını onun beline daha iyi sarabilmek için biraz yana kaydı. Arzusu şimdilik yatışmıştı ama yakınlık iştahı henüz doymamıştı.

"Bunu sevdim," dedi. "*Daha az naif*. Dirk bir taşra hizmetçisiyle evlendi ama ben artık o değilim ve bu da hoşuma gidiyor. Londra'yla barıştım ve tekrar ziyaret etmeyi düşünmüyorum ama benimle Merlin Hall'a, eve gelir misin?"

Ona bu kadar açık bir şekilde sorduğu için gerçekten de cesaretlenmişti.

Oak şakağını okşamayı bırakıp ona ciddiyetle baktı. "Londra'yı sevmiyorum ama seni seviyorum. Sen benim hayallerimin gerçeğe dönüşmüş halisin, Verity Channing. Küçük ama büyük hırsları olan genç bir oğulla evlenir misin?"

"Ben hiç kimsenin gerçekleştiren rüyası olmadım," dedi, adamın *evlenmek* kelimesini kullandığını anlamaya çalışarak. Ne bir ilişki, ne de Dorset'e dönerken geçici bir heves. "Benim hayalimin gerçekleşmesi ne olurdu biliyor musun?"

"Bana on beş dakika ver," dedi Oak. "En fazla yirmi. Makyaj masasının yanındaki duvar yeterince sağlam görünüyor."

Onun kışını tokatladı. "Hayallerim gerçek oldu, her sabah senin kollarında uyanmak."

"Bu rüyayı seviyorum," dedi Oak. "Seni seviyorum, bundan bahsetmiş miydin?" "Sadece bir kez."

Yerinden kalkarak onu örttü ve yüzünü omzuna yasladı. "Seni su üzerindeki güneş ışığını, yağmur bulutlarını ve gölgeleri sevdiğim gibi seviyorum. Seni bir fırçanın elimde bıraktığı hissi sevdiğim gibi seviyorum."

ve boyamı bekleyen temiz bir tuval. Seni Tanrı'nın yarattığı tüm renkler gibi seviyorum. Lütfen benimle evleneceğini söyle."

Vera Oak'ın sırtını okşarken ve bir rüyanın gerçekleşmesinin tadını çıkarırken an tatlı ve ciddi bir hal aldı.

"Alexander'a ata binmeyi öğreteceksin," dedi.

"Eyer üzerinde doğuştan yetenekli. Fazla bir şey öğretmek gerekmeyecek."

"Ve sen de Catherine'in sanatını teşvik edeceksin." "Eleştirilerimden bıkana kadar."

Elini adamın kaslı sırtında gezdirdi. "Karşılıklı eğlenmemiz için benim çıplak çizimlerimi yapacak."

Kendini kaldırdı ve daha da yaklaştı. "Yapacak mıyım, Vera? Çıplak eskizlerini mi?"

"Belki zaman içinde zevkli bir yağ olabilir. Yavaş yavaş başlayalım ve bakalım hoşumuza gidecek mi?"

"Evet," dedi onu öperek. "Evet, ve evet."

"Zamanı geldiğinde Anna'nın resimleriyle ne yapacağına karar vermesi için Catherine'e yardım edecek misin?"

"Elbette. İsterseniz Merlin Hall arazisindeki her yamacı ve inek ahırını boyayabilir ve Davies kardeşlerin portresini yapabilirim."

Başka bir deyişle Oak, Merlin Hall'da paslanmaya, Vera'nın hatırı için amatörce uğraşmaktan başka her şeyi bir kenara bırakmaya hazırды.

"Komisyon alacaksın Oak. Bu konuda ısrar ediyorum. Deniz kenarındaki kaplıcalara giden herkes kapımızın önünden geçecek ve portreleri için sizi kiralarlarsa onlara kesinlikle misafirperverlik sunabiliriz."

Tıpkı duvar kâğıtlarında, bulutlarda ve bahçe çiçeklerinde yankılanan desenleri fark ettiği gibi, onun önerisini yakaladığını hissetti.

"Bu işe yarayabilir."

"Bu işe yarayacak ve ilkbaharda Londra'ya döneceğiz, böylece sezon boyunca daha fazla komisyon tamamlayabilirsiniz ve ben de

Ailenizin geri kalanı. Bir yeğeninizden bahsetmiştiniz -Tabitha- eminim o ve Catherine birbirlerinin arkadaşlığından hoşlanacaklardır ve ben de bunu dört gözle bekliyorum."

Oak onu bir ayı gibi kucakladı. "Evet, elbette hepsine , ama benimle evlenmek zorundasın Vera. Zorundasın, yoksa bir daha asla değerli bir şey çizemem."

Kadın da ona sarıldı. "Seni mutlulukla, sevinçle kocam olarak kabul edeceğim Oak, ama sen de sanatına sahip olacaksın."

"Sevecek ailem ve dostlarım olacak, kalp sanatını böyle yapar. Bu yaratım, şimdiye kadar yapılmış tüm tablolardan daha güzeldir. Bunu artık biliyorum."

"Sycamore ve Ash'in bizimle birlikte ayağa kalkmasını istiyorum."

"Ben de öyle, ancak Kettering tüm töreni yönetmeye çalışacak."

Törenin nerede yapılacağı, çocuklara ve Dorning ailesinin geri kalanına ne zaman ve nasıl haber verileceği gibi diğer ayrıntılar hakkında sessizce konuştular; ta ki Oak Vera'nın, Vera da Oak'ın kollarında uyuyakalana kadar. Uyandıklarında, Vera vanilyalı buz istediği için çok acıktığını söyledi ve her zaman onun hizmetkârı olan Oak, makyaj masasının yanındaki duvarın aslında tüm aşk meydan okumalarını karşılayacak kadar sağlam olduğunu her ikisini de tatmin edecek şekilde kanıtladıktan *sonra* bu rüyayı *da* gerçekleştirdi.

DEA R REA DERSİME

Sevgili okuyucularıma,

Oak'ın Dorset ve Londra arasında sonsuza dek mutlu olma yolunu nasıl bulacağını merak ettim. Sessiz olanlar her zaman izlenmeye değerdir. (Vera bazen öpüşmeye de katlandıklarını söylüyor). Umarım bu küçük gerçek aşk ve kararlılık hikâyesini beğenmişsinizdir, çünkü sıradaki **Gerçek Centilmen** kahramanlarımız Ash Dorning ve Della Haddonfield'ı daha çok şey bekliyor. [**Kalbimin Gerçek Zevki**](#) '22 Eylül 2020de çıkıyor (12 Eylül 2020'[**de web mağazasında**](#)). Sycamore'un hikayesinin 2021'in başlarında yayınlanmasını bekliyorum, ama bunu söylediğimi ona söylemeyin.

Ash ve Della'nın açılış sayfalarından küçük bir alıntı aşağıda yer almaktadır.

Rogues to Riches'in en son kitabı [**A Duke by Any Other Name**](#)'i henüz okumadıysanız, baskıdan yeni çıktı. Althea Wentworth, Rothhaven Dükü Nathaniel'e taşradaki komşuları hakkında iyi şeyler söylemesi için başvurur. Nathaniel mahalle politikasına karışmaya kesinlikle karşıdır, ama bu Althea'nın öpücüklerinden birkaçının tadını çıkarmasına engel değildir... vay, vay, vay.

Kasım ayında, Constance Wentworth sonsuza dek mutlu bir hayata kavuşur ve bunun için huysuz bir dükün de işbirliği gerekir (sonunda

o kadar da huysuz değil). Aşağıda [**Dükler Hakkında Gerçekler**](#)'den bir alıntıya yer verdim.

Ayrıca bu yıl [**Lonely Lords**](#) serisini kitap kitap güncellemek, yeniden kapak yapmak ve fiyatlarını düşürmekle ve listeden çıkarılan romanların ikili ve üçlülerini yeniden yayınlamakla meşgul olacağım. Stephen Wentworth'un hikayesi önümüzdeki bahar için hazırlanıyor (***How to Catch a Duke***) ve Leydi Violet adında dul bir hafiye için üç Regency gizem hikayesi yazdım. Belki onları da yayınlamalıyım...?

Tüm bu faaliyetlerden haberdar olmak isterseniz, yaklaşık ayda bir [**bülten**](#) çıkarıyorum. Adınızı asla satmayacağım, takas etmeyeceğim ya da spam yapmayacağım, söz veriyorum. Beni [**Bookbub**](#)'da takip , ön sipariş ve satış uyarılarını ve perakende indirimleriyle ilgili bildirimleri alacağınız anlamına geliyor. Ayrıca, web mağazamdaki ve büyük platformlardaki tüm indirim ve satışları not ettiğim [**Fırsatlar**](#) sayfama da ara sıra göz atabilirsiniz.

İyi okumalar!

Grace Burrowes

[***My Heart's True Delight'tan***](#) bir alıntı için okumaya devam edin!

EX C ERPT - SAĞLIĞIMIN GERÇEK HİZMETİ

Leydi Della Haddonfield'in başı büyük bir belaya girmiştir. Ash Dorning, onu kurtarmaya gitmeye hakkı olduğunu düşünmemektedir ama sevdiği kadın skandalla yüzleşirken de boş duramaz...

"Eğer meydan okuyacak kadar zor durumda iseniz

Chastain'i düelloya davet ediyorum," dedi Ash Dorning, "Sadece yardımcın olmayı reddetmekle kalmayacağım, Tresham, seni kendi kışından vuracağım. Unutmayın ki ben taşrada büyüdüm. Nişancılığım kusursuzdur."

Jonathan Tresham, "Yapamazsın," diye cevap verdi. "Della sadık kardeşini yaraladığın için seni asla affetmez."

Ash, Coventry Club'ın oyun odasındaki barın arkasında duran daha iyi stoktan iki parmak konyak doldurdu. Sabahın bu saatinde temizlik ekibi çoktan gelmişti. Mekân düzenli ve ıssızdı ve Tresham'la mantıklı bir şekilde konuşmak için mükemmel bir yerdi.

Ya da denemek. "Ash, "Dedikodu alevlerine körükle giderseniz," dedi.

Leydi Della'nın adını onur meselesine karıştırırsanız, asla affetmeyeceği kişi siz olursunuz. Kibar toplum söz konusu olduğunda

Haddonfield erkekleri onun kardeşleridir. Sizin bu duruma müdahil olmanız sadece yanlış spekülasyonlara yol açacaktır."

Leydi Della'nın annesi ve Tresham'ın babası başkalarıyla evliyken bir ilişki yaşamışlardı. Uzun boylu, sarışın Haddonfield'lar, minyon, siyah saçlı Leydi Della'ya sevgiyle değişikleri olarak hitap ederlerdi ama Della ve Tresham'ı yan yana gören herkes tahmin yürütmeye başladılar.

Akılları varsa, sessizce spekülasyon yaparlardı. Della'nın en büyük Haddonfield kardeşi Nicholas Bellefonte Kontu'ydu, Tresham ise Quimbey düklüğünün varisiydi. Della tüm kardeşleri ve çok sayıda hısım ve akrabası tarafından şiddetle seviliyordu.

Della da Ash tarafından seviliyordu ama onun duygularının hiçbir önemi yoktu.

"Bunu neden yaptı, Dorning?" Tresham içkisini rulet masasına götürdü ve çarkı çevirdi. "Neden Chastain ile kaçtı? O bir sınırlayıcı, bir komisyoncu ve en kötü türden beceriksiz bir kart oyuncusu."

Ash, kardeşi Sycamore ile birlikte Coventry Club'ı işlettiği için Tresham'ın ne demek istediğini çok iyi biliyordu. William "Chastity" Chastain ne kadar ağır kaybederse, o kadar ağır içer ve o kadar ağır bahse girerdi.

"Üniversiteden yeni gelenler için," diyor Ash, "Chastain sığ görüşlü bir samimiyet sunuyor. Yakışıklı biri. Borçlarını ödüyor yoksa onu kapıdan içeri almazdık." Gerçi borçlarını nasıl ödediği tam bir muammaydı.

"Lanet olası babası onun arkasını topluyor olmalı," diye tersledi Tresham. "Son duyduğuma göre Chastain bir Fransız kontunun kızıyla nişanlıymış, yani babam elinden geldiğince Chastain'i beladan uzak tutuyordur. Onu gerçekten öldürmek istiyorum."

Ben de öyle. "Bunun bir faydası olmaz. Chastain Della'yla Alconbury'deki bir handan öteye gidemedi. Yaşamak ya da çocuk sahibi olmak istiyorsa çenesini kapalı tutacak. Bütün bunlar her iki taraf için de özel bir pişmanlık olarak kalacaktır."

Gün ışığında oyun odası biraz yorgun, hatta sıkıcı görünüyordu. Duvarlardaki sanat eserleri iyi kalitede klasik sahneleri tasvir ediyordu-şehvetle giyinmiş periler, kahraman tanrılar, ama ne çok müstehcen ne de çok etkileyici. Zarların tıkırtısı, sohbetin gevezeliği ya da mum ışığında müşterilerin mücevherlerinin parıltısı olmadan, oda ipek asma duvarlar arasında kalın halı üzerinde masa ve sandalyelerden oluşan bir koleksiyondan ibaretti.

Herhangi bir Mayfair şehir evi en az onun kadar zarif ve çok daha kişilikli olurdu. Ama mesele de buydu: Coventry rahatça mülayimdi, gösterişli değildi, dikkat dağıtıcı değildi. Müşterilerin odak noktası oyun ve birbirleri olmalıydı.

Ash'in odak noktası, aylar önce unutmaya çalışmaktan vazgeçtiği Della Haddonfield'dı.

"Chastain kaybettiği zaman içer ve neredeyse her oynadığında kaybeder," dedi Tresham masaların arasında dolaşırken. "Er ya da geç içkiyi fazla kaçırarak ve Leydi Della Haddonfield ile kaçtığı zaman hakkında gevezelik etmeye başlayacak. O lanet gecenin yarısını onunla o handa geçirdi Ash. Sırf bu yüzden onu öldürmeliyim."

"Biliyorum, Tresham,"-*Tanrım, biliyor muyum*-"ama Della görünüşe göre onunla isteyerek. Durum böyle olmasaydı Bellefonte size söylerdi, değil mi?"

"Hiçbir fikrim yok." Tresham bir dağıtıcı taburesine tünedi ve bir deste kâğıt aldı. "Ben onlardan biri değilim. Kardeşin Will, Haddonfield klanıyla evlendi. O ne diyor?"

"Will ve Susannah kırsala taşınıyor. Anladığım kadarıyla birkaç yavrunun doğumu ve bu nedenle Willow kırsalda kalıyor."

"Bundan nefret ediyorum," dedi Tresham, desteyi sıradan bir ustalıkla karıştırırken. "Bellefonte, Chastain'e meydan okumalı. Bellefonte bir akran. Chastain daha kötü bir karşılaşma yaşarsa kimse bir şey demez."

Bir akran, halktan birine onurlu bir şekilde meydan okuyamazdı. "Beni de dahil edin." Ash de aynı masada bir tabureye oturdu. "Della'nın Chastain'e vurulmuş olabileceği hiç aklına geldi mi? Chastain'in babası kaçışlarını engellediği kalbi kırılmış olabilir."

"Theo'nun teorisine göre Della, Chastain'i yakışıklı bir dalkavuktan başka bir şey olmadığı için seçti. Della nakış kasnağından başını kaldırmadan onu idare edebilirdi. O bir kontun kızı, bu yüzden Chastain Baba eninde sonunda bu evliliğe razı olacaktır." Tresham kâğıtları topladı ve desteyi masanın ortasına koydu. "Seni cribbage'de yeneceğim."

Tresham'ın sevgili karısı Leydi Theodosia, anlaşılan onunla mantıklı bir şekilde konuşmaya çalışmıştı bile. Ash masanın altındaki raftan bir cribbage tahtası çıkardı.

"Della'nın aşık olduğunu düşünmüyorsun o zaman?"

"Öyle olmadığını biliyorum." Tresham'ın sesi kasvetliydi. "Bir keresinde onunla dışarı çıktığımda bana Chastain'den bahsetmişti. Ses tonu pek de saygılı değildi."

Ash beşiği kesti ve düşük kartı çekti. "Duygular değişebilir."

"O duygular değil. Della, efendisine acıdığını ve Chastain'in servetinin kontrolünü ele geçirdikten sonra iki yıl içinde aileyi iflas ettireceği görüşünü dile getirdi. O haklı."

Oyun, kartlar Ash'in lehine olacak şekilde ilerledi. Sycamore binici kıyafetleri içinde atılgan ve rüzgârla savrulmuş bir şekilde içeri girdiğinde, lider peg'i tahtanın yarısına gelmişti.

Sycamore mahmuzlarını çıkarmak için duraklayarak, " bu Tresham'ın dirseğindeki iyi brendi," dedi. "Ne zamandan beri iyi malları veriyoruz, kardeşim benim?"

Ash kartlarını bir çift koşu daha buldu, bu şimdiye kadarki üçüncü koşusuydu. "Zavallı Tresham'a karşı cömert davranıyoruz çünkü sinirlerine iyi gelecek bir ilaca ihtiyacı vardı." Ash'in de vardı. "Onu sağlam bir şekilde yeniyorum."

Sycamore, Tresham'ın omzunun üzerinden baktı. "William Chastain'in sağlam bir dayağa ihtiyacı var. Kim benimle?"

Tresham kartlarını yere bıraktı. "Ne duydun?"

Sycamore, yaklaşık beş yılda bir, o da sadece büyük kardeşlerinin dengesini bozmak gibi sapkın bir dürtüden dolayı nazik olabiliyordu.

"Görünüşe göre Chastain dün gece kulübündeydi ve Fransız gelininin, Lady Delightful ile olan başarısız kaçamağına rağmen ağlamayı reddetmesinden yakınıyordu."

Tresham ayağa kalktı, o kadar hızlıydı ki taburesini devirdi. "Onu yavaş yavaş, uzun süren işkencelerden sonra öldüreceğim. Onu *sakat* bırakacağım ve boş kafasındaki aptal dilini keseceğim. Tüm kibar toplum Della'nın gerçek adının Delilah olduğunu biliyor ve görünüşe göre Chastain de biliyor. Yehova'nın gök gürültüsü adına, böyle yürüyen bir sakatat yığını doğurduğu için babasını mahvetmeliyim."

"Eğer onu mahvedersen," dedi Sycamore, Tresham'ın konyağından bir yudum alarak, "lütfen bunu burada yap, böylece kulüp şöhretin bir kısmını ve paranın yüzde onunu alır."

"*Yapamazsın.*" Ash ayağa kalkarak şöyle dedi. "Chastain'in çılgınlıklarının gerçekte ya da Della'yla herhangi bir bağlantısı olduğunu hiçbir şekilde ima edemezsiniz ve kesinlikle onun hanımefendisinin sizinle gayrimeşru bir bağlantısı olduğunu ilan etmekten başka bir şey yapamazsınız."

"Ama-"

Ash bir adım daha yaklaştı. "Hayır. Eğer onu önemsiyorsanız, ki bunu yüksek sesle iddia ediyorsunuz. Haddonfield'ların önemli sonuçları var, başka skandalları da atlattılar. Ailenin bir dostu olabilirsin, samimi bir tanıdık olabilirsin ama durumu olduğundan daha kötü hale getirecek herhangi bir şekilde kendini bu işe bulaştıramazsın."

Ash de yapamazdı.

Tresham içkisini bitirdi ve bardağı masanın üzerine *bıraktı*. "Mantıklı olanın ben olmam gerekiyor. Ama sonra, bu kulübün çoğunu ikinize satıyorum. Bu ne kadar mantıklı?"

"Çok mantıklı," dedi Sycamore. "Zaten sahip olduğunuz variller ve alabalık havuzları için size para kazandırıyoruz."

"Della artık evde kalmış bir kız olacak," dedi Tresham ve Ash ikilemin kalbine ulaştıklarını hissetti. "Haddonfield'da henüz evlenmemiş tek kişi o. Herkes onu kovmaya çalışıyor, Theo bile yardım etmeye çalıştı ama nafile. Şimdi Chastain bir kaçamağı berbat etti ve Della bunun sonuçlarına katlanacak. Kimse onunla evlenmeyecek."

"Belki de evlenmek istemiyordur," dedi Sycamore.

"O zaman neden Witless Chastity ile kaçtın?" Tresham tersledi. "Bu gerçekten de umutsuz bir hamleydi ve şimdi yaşlı bir hizmetçi olacak." Ash atılmış konyak bardağını aldı ve büfenin üzerine koydu. "O yaşlı bir hizmetçi olmayacak. Della sevimli, çekici, akıllı, nazik, komik ve oldukça iyi bağlantıları olan biri. Sen çok fazla çok kötü bir an."

Sycamore ona meraklı bir bakış gönderdi. "Bu kötü bir andan daha fazlası. Gecenin çoğunu Alconbury'deki handa Chastain ile aynı odada geçirdi. Bu haber bu sabah parktaki dizginli yollarda sessizce dörtnala dolaşıyordu. Söylentiye şiddetle inanmayarak itibar etmedim ama Tresh'in dediği gibi: Leydi Della

teklif gelmedi ve Chastain de pek ödöl sayılmaz. Görünüş korkunç."

Ash o anda kendini eşek sudan gelinceye kadar dövebilseydi, döverdi. Leydi Della, Ash'in kendisinden bir teklif beklerken muhtemelen pek çok teklifi geri çevirmişti.

"Bu vahim bir durum değil" dedi. "Gerekli adımlar basit. Küçük Sezon devam ediyor. Leydi Della'ya bir destek gösterisi sunacağız, onunla birlikte ayağa kalkması için bir falanks toplayacağız. Dedikodulardan ibaretmiş gibi devam edecek. Chastain gerekirse bir şiddet okulunda sağduyulu olmayı öğrenecek ve bahar geldiğinde herkesin dikkatini başka bir skandal çekecek."

"Bu bir plan," dedi Sycamore, gülünecek kadar aptalca bir plan olduğunu ima eden bir ses tonuyla.

"Peki ya bu plan işe yaramazsa?" Tresham sordu, "O zaman Chastain'i pizzasından ayırabilir miyim?"

"Eğer plan işe yaramazsa, Della ile kendim evlenirim."

Sycamore bu kez söyleyecek bir şey bulamazken, Tresham son derece rahatlamış görünüyordu. Ash bu teklifi yapabiliyordu çünkü Della Haddonfield'in evlenmeyi kabul edeceği son erkeğin kendisi olduğundan kesinlikle emindi.

[Kalbimin Gerçek Zevki Gerçek](#)'kitabını SİPARİŞ EDİN ve **[Dükler Hakkındaki](#)** ten bir alıntı için okumaya devam edin!

EX C ERPT - DUK ES HAKKINDA GERÇEKLER

Rothhaven Dükü Robert, Leydi Constance Wentworth ile eski bir tanışıklığını tazelemektedir. Robert, Constance ile ilk kez yıllar önce zor koşullar altında tanışmış olsa da, erkek kardeşi onun kız kardeşiyle evlenmektedir. Constance'ın kendisini çağırmasına çok sevinir, ancak içinde bulunduğu koşullar hâlâ bir bakıma oldukça zorlayıcıdır...

"Benimle meyve bahçesine yürü." Leydi Constance Robert'a bir davet sunmadı, ona bir emir verdi, hem de kendi bahçesinde.

"Yıllardır meyve bahçesine gitmedim." Robert duvarlarla çevrili bahçeden ayrılma ihtimaline verdiği tepkinin envanterini çıkardı ve korku, endişe ve kızgınlık buldu. Bu tahmin edilebilir sıkıntıların yanında, kendi sınırlamalarına karşı giderek artan bir sabırsızlık da vardı. "Yolculuğu tamamlayamayabilirim."

"Bu sefer yapamayabilirsin ama eninde sonunda yapacaksın." Leydi Constance bahçenin sonuna doğru yürüdü, duvardaki kapı bir zamanlar Robert'ın zihninde dünyanın sınırına açılan bir kapı gibi belirmişti.

Kadın yoluna devam etti ve adam bir kez daha onu takip etti. Aylar önce, sisli bir sonbahar sabahında

Bahçe kapısının ötesinde ne olduğunu, nehre kadar gittiğini. Bahçeden ancak sis ufuk çizgisine benzer her şeyi gizleyecek kadar yoğun olduğunda ayrılırdı. Sis ne kadar yoğun olursa, o kadar hoşuna gidiyordu.

Sadece bir düzine metre ilerisini görebildiği ve o bir düzine metrenin ötesinde kendisini göremediği bir dünya ona fevkalade uyuyordu. Lanet kuşların cıvıladığı ve kibirli bir tavşanın nehre doğru koştuğu bu güneşli bahar gününün hiçbir çekiciliği yoktu.

"Gelin," dedi Leydi Constance elini uzatarak. "Beni buraya tartışmak için davet ettiğiniz proje hakkında konuşacağız."

Robert dirseğini ona doğru uzattı -hatırladığım kadarıyla eşlik etmek için yapılan geleneksel jest buydu- ama Robert onun yerine elini tuttu, sıcak ve sıkı bir şekilde kavradı.

"Kiraz çiçeklerini özledik," dedi. "Ama erikler görkemli olmalı. Bana projenden bahset."

Constance onunla dalga geçiyor, duvarlarla çevrili meyve bahçesine giden yolda ilk birkaç adımı atması için onu şımartıyordu. Robert bunu biliyordu, Constance da biliyordu. Yine de onunla gitti, çünkü o yolda olmaya en az sefil tavşan kadar hakkı vardı.

Havadan sudan konuşun. Dikkatinizi dağıtın. "Bahçeye dönmeyi tercih ederim. Projeyi orada tartışabiliriz."

"Pantolon giymeyi tercih ederim. Resim yaparken sık sık giyerim. Etekler engel oluyor."

Constance Wentworth'ü pantolon içinde hayal etmek gerçekten de dikkat dağıtıcıydı. "Eğer Rothhaven Dükü olacaksam, bir gibi davranmam gerektiğine karar verdim. Bir dük gibi görünmeli, bir dük gibi konuşmalıyım."

"Dük gibi vaklamak mı?"

"Küstahlık etme." Gülümsemesini bastırmakta tamamen başarısız oldu. "Kardeşimin benim yerime aile reisliğini sürdüreceğini bildiğim için artık tuhafliklarımı hoş göremiyorum. Bir dük ara sıra portre için oturur."

Yol hafifçe yukarı doğru kıvrılıyordu, bu da Constance'ı hiç yavaşlatmıyordu. "Size bir portre sanatçısı önermemi ister misiniz? Kendi işine bakacak ve burnunuzu morartmayacak birini?"

"Hayır, teşekkür . Tavsiyeye ihtiyacım yok."

"O zaman benden zaten yaptığınız portreci seçimini onaylamamı istiyorsunuz. Kendisinin -sadece erkeklerin portre çizmeye uygun olduğu düşünülürse- bu konuda oldukça yetkin olduğuna dair güvence verin."

Constance tırmandıkça hızını artırdı ve Robert onun sinirlendiğini hissetti. Constance'ın elini bırakmadı, aksine ona ayak uydurmak için adımlarını uzattı. Constance hiç de uzun boylu bir kadın değildi.

"Yeterince yetkin olmak yeterli değil. Bu portre dünyaya, görevimin gereklerini yerine getirmeye her yönden uygun olduğumu göstermeli." Seyahat arabası da aynı nedenle tamamen yenilenmesi için York'a gönderilmişti.

Görünüş önemliydi.

"Görevinizin gereklerini yerine getirecek yetkinliğe sahipsiniz," diye karşılık verdi leydi hazretleri. "Bariz olanın üzerinde durmayalım. Yakışıklı yüz hatlarına, çekici bakışlara ve erkeksi bir vücuda sahip olmanız, yarı yetenekli herhangi bir çırağın sizin düzgün bir benzerinizi yapabileceği anlamına geliyor."

"Bunu mu demek istiyorsun?"

"Belki bir çırak değil ama yarı yetenekli biri. Muhtemelen seni taç giyme töreni kıyafetleri içinde resmetmesi için ikna etmesine izin vereceksin, arka planda her zamanki kaleler ve çalkantılı denizler. Gözlerinin yeşil yerine mavi olmasını önerecektir ama sen kararlı olmalısın. Göz rengi bir ayrıntı değildir ve senin gözlerin *çok güzel*."

Meyve bahçesinin kapısına varmışlardı ki, hanımefendi kapıyı çekerek açtı ve içeri daldı.

Robert bir an için duvarların dışında durdu.

"Eee?" dedi Constance, kapıyı açık tutarak. Tek heceden oluşan sorusu bir şey talep ediyordu: İnsanlık durumu, günün kötülükleri, hayatın kendisinin akıl almaz gizemleri bir tür açıklama ya da gerekçe.

Robert kapıdan hızla geçmesi, kapıyı arkasından çarparak kapatması ve karanlığın rahatlığı çökene kadar yerinden kımıldamaması gerektiğini biliyordu. Bunun yerine aşağıdaki tarlaların arasından görünen Salon'un manzarasına hayretle baktı. Dehşet, kızgınlık ve diğer şeyler hâlâ zihninde pusuda bekliyordu ama onlar soluk soluğa kalmış tazılar gibi uyuyor ve gönderildiği günden beri ilk kez uzaktan evine, *yuvasına* bakmasına izin veriyorlardı.

"Bu açıdan bakınca Rothhaven o kadar da korkunç görünmüyor." Salon huzurlu görünüyordu aslında, yeşil bir yorganın üzerine oturtulmuş yumuşak, eski taşlar. "O kadar da kasvetli değil."

Constance kapının hemen dışında ona tekrar katıldı. "Güzel ve eski bir yer. Belki portreni yapan kişi birkaç manzara resmi de çizmek isteyebilir. Portreciler genelde züppedir ama natürmortları geride bıraktıktan sonra hepimiz bir manzara evresinden geçeriz."

Bu kez onun elini tuttu, bu onun açısından çok cesur bir teklifti.
Kadın

dışarıda olmaktan korkmuyordu.

Gerçi şu anda o da öyle değildi. Tedirgin, biraz endişeli, hatta muhtemelen tedirgin ama dehşete kapılmış değil.

"Natürmort dönemimi geride bırakmak istiyorum," dedi. "Size portreni yapmanızı sağlayacak ne önerebilirim?"

Constance o ciddi haliyle onu inceledi. "Bunu mu demek istiyorsun? Portreni yapmamı mı istiyorsun?"

"Bana denek olarak çirkin olmadığımı söylendi. Çatımın altında kasıla kasıla dolaşan ve artistik davranan yabancılar istemiyorum. Yarı yetenekli olmanın ötesindesiniz ve burnumu morartmayacağınızı biliyorum. Sana bir teklifim var.

şimdiki Rothhaven Dükü'nün portresini yapmak için görevlendirildiniz."

Robert'ın zihninde o ana kadar Rothhaven Dükü onun babasıydı ya da Nathaniel'in oynadığı bir roldü. Kendisi Robbie ya da eski tanıdıklarına göre Efendi Robbie'ydi. Soames ona Robert diye seslenmişti, çünkü böyle bir kurumda soyadı kullanılması hoş karşılanmazdı.

Constance'ın yüz hatlarının envanterini çıkarışını, bakışlarını alnından burnuna, ağzından saçlarına gezdirişini izlerken, kendini Rothhaven Dükü gibi hissetti. Biraz daha uzun durarak, onun incelemelerine daha iyi dayanabilmek için hafif bir hauteur havası benimsedi.

"Portre için oturmak sıkıcıdır," dedi, saçlarını şakağından geriye doğru tarayarak. "Huysuzlaşacaksın." Bir parmağını kravatının altından geçirip boynunda gezdirdi. "Sinirleneceğim." Çenesini yavaşça yarım santim sola, sonra yarım santim sağa çevirdi. "Aynı fikirde olmayacağız."

"Senin kararlarına güveniyorum." Bir şekilde onun dokunuşuna dayanmak için kendine de güvenecekti.

Yakalarını düzeltti, kravatını kabarttı ve saçına bir ayar daha yaptı. Gülümsemesi, iltifatının boyalar ve fırçalar konusundaki yeteneğinin ötesine geçtiğini bildiğini gösteriyordu.

"Hadi ağaçlara bir göz atalım," diyerek onu kapıdan geçirdi. "Erik çiçeklerinin kokusuna bayılıyorum."

Işık ve mevsimler, tek bir ağaç dalından kaç farklı türde yeşilin parlayabileceğı ve taç giyme törenlerinin neden katlanılamayacak kadar basmakalıp olduğı hakkında gevezelik etti. Sonra bir dalı sallayıp kendini yaprak yağmuruna tuttu ve Robert kendini lanetli bir dük olarak tanıdı.

Kadın erik çiçeklerinin kokusuna bayılıyordu, adam da ona.

Basitçe, tamamen ona tapıyordu.

The Truth About Dukes kitabınızı sipariş edin!

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)
- [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)
- [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)
- [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

